

REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

DOS. Nr. 40046

VOL. Nr. 7

ARHIVA OPERATIVA

DOSAR

Ancheiă

PROBLEMA

23 AUGUST

Data _____

1955501

P 010933, Vol. 7

P 10933/7

Urmează vol. nr. 8

DECLARAȚIA

NUMITULUI

MOCȘOLNIȘTURCEA IOAN

- VOL. I -

DECLARAȚIE

Subsemnatul MOCSONYI-STYRCEA Ioan, fiul lui Ioan și Bertha, născut în Cernăuți la 16 mai 1909, fost diplomat, funcționar internațional, mare demnitar al curții regale, etc, cu ultimul domiciliu în comuna Bulci județul Severin, condamnat la 15 ani muncă silnică, deținut în prezent la închisoarea "Malmezor", la cererea anchetei declar următoarele:

În urma notificării retragerii României din Societatea Națiunilor și la rezilierea concomitentă a contractului meu temporar de membru al Secției Politice a Secretariatului General al Societății Națiunilor (contract ce expira în mod normal abia pe data de 1 mai 1942), am fost rechemat la Ministerul Afacerilor Externe sosind acolo în toiul catastrofelor naționale, adică tocmai în ziua de miercuri 28 august 1940 când Domnii Mănoilescu și Valeriu Pop erau în drum spre Belvedere. Alexandru Cretzianu, și acum Secretar General al Ministerului, conducând personal tratativele delegației noastre la Conferința de la Craiova, era atât de ocupat încât nu mi-a putut da decât fragmente de informații și amânând chiar și ascultarea aceluia ce-l aduceam de la Geneva m'a însărcinat cu lichidarea secției S.C. Naț. din Direcția Politică a Departamentului, pentru a recupera de acolo câțiva tineri colegi de care aveau nevoie urgenți secțiile supra încărcate cu lucrările Conferințelor. De-a activase încă de la înființarea ei la rezolvarea chestiunilor românești pendente în fața organelor Ligii, în deosebi a celor privitoare la plângerile minorităților (ceace-i prilejuise de altfel odată oarecare ciocniri cu Titulescu, care nu prea aprecia grupul separat), studiase și urmărise temeinic atât din centrală cât și de la diferitele posturi diplomatice, în special la Berna, unde funcționase prin anii de relativă glorie a S.N., creându-și bune relații în cercurile ei, toată documentația problemelor internaționale dezbătute la Geneva și continuase să se intereseze despre activitatea de după Calise a Secretariatului chiar și atunci când acesta devenea pe zi ce trecea un factor mai neglijabil în aprecierea situației politice mondiale datorită ocularii principilor și neaplicării obligatiilor Pactului de către Marile Puteri, astfel încât mă capacitate să-l comunic în scrisori particulare transmise prin curier orice stiri de mare interes și de sensibilitate. Acum mi-a mulțumit din nou, verbal și mai cordial, pentru adăptarea cum pusesem probabil ca plouat de perspectivă, în sarcinării primite, mi-a spus: "te tot plângem de atmosfera de mormânt de la Geneva, aici, precum se vede, să te plietisești. Vom trece încă prin încercări și mai grele și sunt conștienți că putea conta mereu pe tot concursul tău neapreciat." Mi-a dat decidenți, bine amintea mirată de aparenta indolență a publicului orășenesc tot de evenimentele mai alor de lipsă ambilor mei tați" (cum li se spusese în plină față de mine din Ioan V. Stircea și Anton Mocsonyi, ~~de la~~ din Capitală. Găsim într-o devină casă Stircea de pe șosea la dispoziția noastră cu mențiunea că tata doborâse stă la (Roma) cât mai târziu în forma aceasta, așteptând să fie chemat la București de Mareșalul Curții Regale, fie de familie, numai în caz de nevoie excepțională. În Columb, 3, casa tatălui meu adoptiv, un mesagiu și mai laconic îmi anunța să din Bulci la Joseni (Timiș-Torontal) unde (eram poftit și eu pentru săptămânii la deschiderea vânătorii la turturele. La exprimarea indignării mele față de această aproape atentativă nepăsare a celor doi Japci demnitari mai reprezentativi ai Curții pentru criza gravă ce se dădea inevitabil pentru regimul de dictatură a Regelui Carol al II-lea Cretzianu mi-a replicat aproape leșel: "Jes savent ce qu'ils font" - "ei știu ce fac".

Ioan Mocsonyi-Styrcea

Urmări cunoșcând zile istorice din prima săptămână a lui septembrie 40, pe care le-am trăit febril, ca toată lumea, stând peste orele de lucru la Externe și agitându-ne apoi prin oraș, în drum spre câteva dejunuri diplomatice și cine la ^{ruze și} prieteni sau pe la cluburi, mereu în goană după noutăți, așa că nu e de mirare că am avut întâmplător norocul să asistăm și la celebra primă și ultimă demonstrație anti-carlistă mai zgometoasă în piete Palatului, când s-au tras focuri de automate mici depe acoperișul Fundației Carol I. ~~Da~~ ^{În toate} ^{scenarii} nu aflăm nimic precis despre audiențele regale, deși se răspândise zvonul printre colegii mei de la Direcția Politică că știu ce se petrece la Palat, dar sunt atât de acide și fac pe discretul, astfel încât Dⁿⁱ Iurascu, Gh. Davidescu, M. Mitițanu, Hrapraski, Constantinide, Bilcirescu și alții mulți mă convocau mereu la „sute” în loc să mă lase în seama ~~la~~ ^{la} ~~treburile~~ ^{treburile} tot mai urgente și în afara noilor mele atribuții de care mi s-a apucaseră imediat cu concursul camarazilor mei de promoție sau și mai tineri, spre exasperarea monitorului meu cel mai pretios dar tipic din cele afare, George Duce, de la care preluam treptat dosarele secției S. M., fixate la zi într-o ordine ce contrasta simțitor cu dezordinea crescândă în celelalte secții, roplente de lucrări excepționale cauzate prin cedările teritoriale. În toată săptămâna aceea n'am dat decât pe acasă decât noaptea, iar cu soția nu mă întâlneam ziua decât la unele invitații comune pentru meri de prânz sau cină, suficient de târziu ca să le pot accepta, preferând astfel să menționez ceva la repezeală cu unu-nu doi de la Cabinet, tocmai ca să mă pot ciupi ceva din ultimile vesti.

În total "Cătrei regale" (și nu monarhice) - cum bine a botezat-o ulterior Micescu - adică, dacă nu greșesc, în vechi zilei de 4 septembrie, am încercat întâi prin telefon, apoi deplasându-mă la Palat și în sfârșit la domiciliul lui, să-l contactez pe Colonelul Octav Ullrich, Directorul Cancelariei Marelui Stat al Curții și mână dreaptă a tatălui meu pentru chestiunile de protocol și decoratii. Cum de cunoșteam încă din adolescența mea și încă manifestare totdeauna multă simpatie pentru mine făcându-mi de altfel, în anul meu de militanță, serviciul neuitat de a-mi obține ^{detaliile} ~~datele~~ dela Reg. 2 Art. grăd (încastrat la Malmezor) la Casa Militară a A.S.R. Principele Nicolae, pentru Trădători, îmi reproșam deja că nu mă gândisem să-l prind mai de vreme, când spre uimirea mea toate sfaturile de a-l vedea întâmpinând echivoci etet de strâvezii încât echivocul aproape că un refuz. Deducând deci că nu-i convenea să fie nicăieri bănuț de a pătrunde și cum relații chiar indirecte cu bătrânul meu (cică ca tată nu adoptiv Ullrich nu avea legături de serviciu sau mondene permeabile), am reușit și la intenția două de a vizita pe Generalul Manolescu (sotul mamei lui Ullrich și fostul meu șef la Casa Militară a Prințului Nicolae), dar interpretând greșit intențiunile și ca un aventurament posibil pentru amândoi tati, n'am grăbit să le dau de veste. Destul de caracteristică pentru simțul politic rafinat al speciei lui de Stat, dar totodată nu mai puțin simptomatice pentru subnezierea Regimului corlist mi s'a părut a fi și a două ciudate experiențe, din noaptea aceea: imposibilitate de obținut legătura telefonică cu Romașul și Timișoara astfel încât ca fost redus la telegramă. Din pe călăuși am reușit în fine să vorbesc cu administrația creștină a Vălenilor din Mocioni, aflând apoi că, Excelența¹ fusese chemat de Palat 'ca câteva ore înainte' și era deja în drum spre București (unde a ajuns încă abia în după amiază zilei de 6), tatăl meu a sosit tot cu mine în Zorile zilei următoare, cu telegrama mea și una dela dr. Gh. Jonescu-Bălăceanu, Secretarul Cancelariei Marelui Stat, în care se promise amândouă după anulul radiodifuzat al glorioarei Regului.

Joan Hocking Gray

(de informatie

Dat fiind că, între timp, eu reușisem să aflu din cele mai diverse surse
(dintre care mai rețin pe fostul Ministru de Externe Dimitrie Ghica, Ambasadorul d. Grigorcea,
Profesorul Radu Măitani, Generalii G. Manu și Tătăreanu, Consilierul de Legatie Nicolae Dimitrescu,
Ion Cantacuzino fratele Generalului, Gheorghe Brătianu și Alice Sturza) cum cum se desfășuraseră
principalele evenimente și decurseră, tratatul în multiplele porfaze Generalului Antonescu
cu Maria, Diana Brătianu și Horia Sima și apoi ca exponentul lor, cu Regele, ca să se ajungă la forma
ciudată de abdicare, contestabilă prin insuși textul ei, și la instaurarea straniei coaliții dela
conducerea și guvernarea Statului, atât de discrepanță în componența sa, am povestit toate acestea
tatălui meu, profund impresionat de entorsătura grosă și drastică a coordonatelor politice, înainte
de plecarea sa la Palat unde spera să fie primit de noul Săveran în audiență de prezentare,
pentru a lua la cunoștință intențiile M. S. ce privesc la persoana sa și eventualele noi dispoziții
dovădit că după aceea și sunt în orice caz acun

apartine

Cele ce stiam atunci au devenit curând după aceea și sunt în orice caz acum mai mult sau mai puțin de notorietate publică așa că nu voi menționa decât în treacăt partea ce nu mi-a fost înfirmată mult mai târziu chiar personal de majoritatea autorilor și martorilor oculari ai loviturii de Stat din 6 și 7 septembrie 1940 și ~~întrucât~~ ^{pe} de subiectele prezentei declarații. Cât despre celelalte 'elemente de apreciere' ale originilor și preliminariilor crizei pe care am avut prilejul să cunosc dela părinții mei și în decursul anilor mei dela Palat, tratarea lor separată riscând să degenereze într-un studiu incomplet al situației politice din epoca carlistă, ce ar scădea din obiectivitatea mai mare a narațiunii autobiografice, ele urmează a fi pomenite în ordinea în care le-am aflat.

Preimizarile esentiale sunt cauzate:

Premizele esențiale sunt următoarele:
Pornind ~~însă~~ cu vneun' an înainte de izbucnirea războiului, întâi treptat și mai cu tăria apoi brusc și masiv, pe măsura răsturnării echilibrului forțelor în luptă, importante concesii economice fuseseră făcute Reichului de seria guvernelor române compuse din ce în ce mai potrivit pentru a fi pe placul lui, iar mai recent tindeau către planșele cenerilor germane a căror satisfacere, abia compatibilă cu starea de neutralitate, se motiva față de Anglia, așa cum de fapt chiar și era, doar ca menită să evite ~~colaborarea totală sau~~ ocuparea țării, pe când acele de ordine politică și militară (retragera din S. N. și încheierea convenției româno-germane pentru răzestrarea și instruirea armatei noastre) din care ultima putea fi sorotită pe bună dreptate ca o victorie însemnată pentru Germania erau prezentate la Londra drept stavile ica la Berlin ca etape în drumul spre colaborarea totală.

Totusi acum, prin arbitrajul „Arbitraj” dictat din Viena, Hitler contribuia la
reducerea teritoriului national ca vreo treime din ceea ce devenise in 1918 la
Paris, iar prin trasarea fictivă a graniței între cele două Ardeuri, blindatele lui
se aflau la poarta regiunii petrolifere, ~~pe când~~ având în fața lor aproape tot grupul etnic
german ^{abia} din România Mare, ce se-a rămas în cămă, proportional mai numeros din țara
micșorată, cu drepturi sporite pentru organizarea sa și care le aștepta cu brațele deschise.
Și pe deasupra tuturor acestora, Führerul tot se mai declară nemulțumit de situația din România,
cerând mai imperios decât în noiembrie 1938 la Berchtesgaden, amenințator și oaserum
ultimativ, fiindcă avea de această dată mult mai mari șanse de izbândă ca atunci,
preluarea puterii de către legionarii sau cel puțin participarea lor la guvernare în
proporția obținută de ei în alegerile Tătărescu.

* Voi reveni la vizita Regelui Carol și convecintele
întâlnirii cu Hitler la Obersalzberg mai pe urmă.

Young's W. & A. Type

La următorul pas al cizmei scurte, toată națiunea română n-avea să aibă parte de trista soartă a Poloniei și Cehoslovaciei, nu era de loc dispusă o expunere grozăvornică războiului totalitar și retrograd, nici pe persoana sa bombardamentelor covorși în pice de tipul celui ~~de la~~ ^{dela} Rotterdam și pe Varșovia ¹ acum — și mai puțin decât la mijloc și la sfârșitul verii — tocmai când reîncepea să respire ușurat și să se considere măcar cu faptul că totuși a reușit și de această dată să mai mențină pacea, plătită de altfel suficient de scump, cu prețul sacrificiului atâtor teritorii și populații naționale, pe care era însă ferm convins a le putea redobândi la masa verde.

Se știe, în adevăr, de mult, atât în anturajul său, cât și în cercurile intime ale lui Titulescu (din care am avut cîntecul a face parte) că, încă de prin anii 1934-1935, Regele era stăpînit de gândul degajării României din tratatele de asistență mutuală mai primejdioase și reangajării ei în angajamentele ^{ipotezei} ~~ipotezei~~ ^{ipotezei} sistemului securității colective, prin care ar putea fi tratat autocrat, în victoria conflagrației mondiale, împotriva Puterilor revizioniste, și acesta nu pentru că s'ar fi temut de eventualitatea victoriei lor finale, în care nu a crezut nici o clipă, ci pentru a o feri de invazie și ocupație sau, cum spuneam, de repetiția ^{o scapă} ~~pe se plan~~ a mult mai mare, a campaniei de retragere din 1916-17², din care se aștepta mai ales cu amintiri de groază, și a-i păstra pe cât posibil mai întregi teritoriul și potențialul de război pînă la faza lui finală în care, la nevoie, armata noastră română să fie în măsură a repeta rolul ei deciziv din 1918 și 1919 în Sud-Estul Europei. Iar pentru ca neutralitatea noastră din prima fază a

① Citise cu atenție și adnotase toate telegramele și rapoartele descriind efectele atacului aerian asupra de către Luftwaffe, trimise de reprezentanții noștri civili și militari din Apus și la Varșovia, și dispunere, din această cauză, întăriri adăpturilor anti-aeriene, încă neterminate, dela Palat.

② Atît complexul său de autocrat pacifist, cât și o semedenie de reacții neașteptate, prea tandre sau brutale — necontrolate în general — și salturile brusce, dela încredere excesivă în sine și în alții, la hipohondrie și mania persecuției, de obicei însă dela o extremă la cea diametral opusă, iar, în final, și utatitudinea cu care s'a lăsat convins de multe ori să renunțe la ceea ce ținea la tare și să se plece (la Odesa, la Bistrița, la Milano și... la ultimul exil) s'ar explica toate, — după părerea mai multor prieteni și apropiați de ai lui și, în special, a unor ofitieri ~~din suita sa~~ ^{din suita sa}, care l-au cunoscut și observat mai în deaproape încă din timpul cînd era Prinț-moștenitor — în decursul printr-un prea dezvoltat puls politic instinctiv de autoconservare, ce nu l-ar fi stîntit întotdeauna camufla destul de bine, spre pildă, cu prilejul unor stăgii în secțiuni mai active ale frontului din Moldova.

Y. K. Kostomarov

războiului să aibă șanse a fi respectată, el preconiza deținerea puterii de către un
regim autoritar inamovibil, menit să asigure, prin continuitatea politicii sale în toate
sectoarele vieții de Stat, pe plan intern, în primul rând înarmarea masivă și fortificarea
tării, iar pe cel extern, menținerea și eventuale chier întărire alianțelor — spre a constitui
un bloc neutral⁴⁸ la care să-lentată a adera, după satisfacerea parțială a revendicărilor sale, cel
putin Bulgaria, dar nu și Ungaria — numai cu Statele vecine mai puțin expuse și care
și-ar câștiga politica pe aceeași poziție de neutralitate binevoitoare față de tabere
temporare mai puternică și agresivă, căreia deci, din capul locului înțelegea să-i
acorde, în timp util, toată „producția de petrol și agricole excedentare”. Cum însă, cu
concepția sa oportunistă a lumii și în popoza „realismului” său politic se se trăgea
din ea, neîntrebuțându-se totuși sau, în orice caz, tinu-se cont insuficient de marile curente
ideologice, foarte reale, care înmăntau omenirea independent de imperialisme Marilor
Puteri, cu care el le confunda (crezând că le maschează doar și că întotdeauna ele
se suprapun), iar, pe de altă parte, duplicitatea prea străvezie „a manevrelor sale
politice ambigue” îl făcuse să-și piardă și slabul credit moral de care dispunea în lume
la începuturile lor — în condițiile asupra cărora Voia reveni ulterior —, era normal
să se ajungă la impasul în chestiune din septembrie 1940.

În aceste împrejurări Voia se hotărâse a-2 aduce pe Antonescu la putere (tânăr și astfel
singur cunoscut sub pînă) în noaptea de spre luni 2 septembrie, după o săptămână în care — în sept
bătuse recordul audiențelor acordate uneodată, într-un răstimp atât de scurt, cuprului diplomației și
membriilor guvernului (primind de exemplu pe Fabricius chiar de mai multe ori) și după un sfârșit de
săptămână — unic în analele Coroanei — în se private numărul și densitatea consultațiilor cu mai
toti Consilierii Regali, mulți foști miniștri și cei câțiva sfetnici intimi ai M.S., dar luând area
fotoliu hotărâre aproape „sigur din proprie și inițiativă, probabil chier premeditate mai de
mult ca o soluție „în extremis” și dintr-un non călăul de abilitate sau mai de mult de abilitate
politică, poate cel mai caracteristic pentru mentalitatea sa.

Din punctul de vedere strict electoral, calculul a fost corect. Într-adevăr, la ora
aceea, generalul înținerea maximă de susțineri pentru a putea fi considerat drept candidatul
cel mai arănat de toate partidele de opoziție, de facțiunile chier că a germanofililor,
anti-căllistilor și nemulțumitilor de tot felul. Din armată și aparatul executiv de Stat,
precum și personajul cel mai acceptabil chier de ambele tabere în război, spre a forma
guvernul de ^{unificare} ~~coordonare~~ ^{națională} ce-7 neclama situație aceluși moment crucial pentru tot
Din punctul de vedere politic, ~~ce-7~~ ^{într-o} ~~care, metiză de multiple psihologii~~ ^{și nici Carol, dar nici}
Dina Brătianu și încă mai puțin Iuliu Maniu nu erau buni concurenți de acmă — sordeala
a fost cam inexactă și alegeres nu prea fonicită dară se are în vedere că Reșele îl căștigă
de mult pe Antonescu, înrădăcându-se întru maiori, și avușes toate motivele să se-l înmăntă
bine, văzută prin prisma multor penechi de ochelari. În plus, avea pe masa mare a micului
său birou din Casa Nouă teancuri de note informative și caracterizări speciale făcute
personal de Morozov și pe care Undăntea i le mai înflorea în sens defavorabil. Astfel
știa mai mult decât se putea efectiv cunoste despre natura subversivă și scopul conspirativ
al legăturilor „ambitiosului general” cu „vârfurile partidelor politice destrămate și al
atitudinilor sale edific demonstrative, luate deschis și cărujos, ba chiar — care onoreau
lui — lăz fată de Capul Statului, dar uneori și cu accente de nebel, în jânal clișeei sale
dela M. St. M. și nepăsările de ecvalerie, prerost și la consfătuire anumitor cercuri
pro-legionare, prin intermediul cărora pășea contactul permanent cu „Lochitara
Capitanului”: atâtea tipice purtări ostentativ necoformiste, dacă nu ilegale,
prin care parca și căutate singur și dinadins atât mazălirea cât și Sarghismul
ca să-și creieze, poate, area platformă politică și popularitate publică ce i-au
lipsit până atunci.

Vaiu motiva această afirmație când va vorbi de
antecedentele persoanei, carierei, poziții și politicii lui
Antonescu.

Y. I. Iosonijthyr

La punctul culminant al episodului dela Bistrița apar însă câteva nevenenii la care merită a fi găsite explicațiile înainte de a se urmări depășirea finului întâmplărilor ce se succed apoi într-un ritm prea rapid ca să îngăduie direcarea lor la fierce pasionată.

Înainte de toate, dacă felul în care s'a ajuns la rezolvarea crizei nu a fost, în fond, pur și simplu, o mascaradă ordinară, de înaltă tehnică, sporărească, a Serviciului Britanic de Informație, înscenată foarte abil, cu ajutorul imensului aparat de care dispunea în toate sferele politice din România, și la care s'ar fi pretat, mai mult sau mai puțin conștienți de rolul lor, actorii principali și o parte din figurantii secundanți și secundari ai piesei, jucată pentru ochii prostimii și, în special, ai nouilor oaspeți-spectatori nazisti, renumiți ca public bun pentru aplauze, și asta este singura prezumție valabilă, fără de care toate celelalte nu și-ar mai avea rostul*, abia atunci se impune în primul rând întrebarea: Cum s'a făcut că D. Maniu — care se decidea atât de greu când era vorba de a lua vre o hotărâre și, mai ales, a se pasi la acțiune — este totuși acela care a avut inițiativa îndrăzneată de a-l «răpi» pe Generalul Antonescu din domiciliul obligatoriu ce-i se fixase la Mănăstirea Bistrița — (fapt care rămâne un adevăr istoric ce nu poate fi contestat)?

Mă voiu sili să răspund cât mai concis la această primă întrebare pentru a nu lungi finalul povestirii prin prea ample digresiuni.

* După părerea mea, se atribuie, în deosebire, mult prea ușor, fie parțial, fie exclusiv activității serviciilor secrete ale Marilor Puteri și, în deosebi, a 'acelor mai renumite prin 'veștimea, deci și tradiția și experiența, dar mai ales prin înverșunarea importantă și bogăția lor — cum ar fi, pare-se, cele britanice și ruse — toate lucrurile inexplicabile, de neapătruns sau greu de priceput din domeniul intrigilor, «sporăreșilor», manevrelor și uneltirilor politice, oculte sau volscare, ce ar sta în dosul sau în jurul unor evenimente sensationale sau extraordinare, de genul atentatelor, grevelor generale, comploturilor, răscălelor și, mai cu seamă, al loviturilor de Stat și totuși trebuie să reținem că am avut în tot decursul vieții mele, motive suficiente ca să cred că există deseori un fond de adevăr și uneori chiar mai mult decât în parte din versiunile neoficiale — în aparență fanteziste — ce circula 'despre subiectul acesta — cu excepția bine înțeleasă a vestilor și zvonurilor oficiale, vizibile răspândite și colportate pentru mistificarea opiniei publice sau deșănțarea fetei adversarului — și că este perfect justificată impresia părerii majorității oamenilor cu experiență politică internațională că amestecul Marilor Puteri în afacerile lor respective și cu atât mai mult în acele ale 'Statelor mici și mijlocii, sporit din ce în ce pe calea spionajului, tinde să încalce terenul relațiilor diplomatice normale: realitate de care, de altfel, s'a ținut se se ține cont, totdeauna și în toate chestiunile, dar numai în măsura cuvenită, adică fără a se cădea în mania agentofobiei, nici în deformarea — profesională pentru unii — de a privi toate problemele numai sub unghiul agenturilor secrete. Astfel, de pildă, sunt convins — fără să am nici o dovadă palpabilă în sprijinul convingerii mele — că Intelligence Service, cu partea lui Deuxième Bureau rămasă pe poziția Generalului de Gaulle, ca și N.H.V.D.-ul, plus o bună parte dintre agenții Statelor ocupate, aflați în România în preajmă și în cursul celui de al doilea război mondial, — și care totuși au activat și separat și în comun, contra Puterilor fasciste, asistând în mod atât de util elementele democratice din țară la pregătirea actului dela 23 August — nu se poate să nu și fi avut mâinile adânc băgate și în ciordă din septembrie '40. Dar de aici și până la a crede că 'toti sefi de partide, conducători politici și bărbați de Stat români (în frunte cu Voia Carol, Brătulescu, Brătienii, Maniu, Dăra și Titulescu, ba chiar Coudrea, Sima și Antonescu, urmări apoi de alții mulți...) sau doar majoritatea lor, fie chiar numai o mare sau mai mică parte din politicienii noștri, în general, ar fi fost înfeodați străinătății, în speță Puterilor capătătoare, ca niște fiște marionete, ale căror mișcări săr fi reglate la Londra, la Berlin sau în altă parte, e o presupuție de neîntrezărit pe mărimea abruptă a căreia eu nu mă pot aventura, pentru că totuși am avut prilejul să cunosc, la înălțimea surselor, din istoria noastră contemporană, mai întinse cunoștințe și admit redarea problemei la experiența ei nufărătoare și simplă, pe care analize științifică elementară a premiselor ar reîntoarce o înădărită dovadă că ele sunt mult prea 'complexe pentru a fi încadrate după sebesane dogmatice rigide și că numai contribuția corectă a contribuției și factorilor și calificarea exactă a celor primordiali, secundari și neglijabili va duce obătă (cu înțelegerea viitoare și puterilor patimilor) la stabilirea adevărului.

Imuflorogitpica

Pe lângă numeroasele nenorociri și neajunsuri pe care le-a aruncat asupra țării, în pofda celor mai bune sale intenții, dictatura carlistă a produs, tot neintenționat, și un lucru bun: în ciuda încercării ei de a distruge partidele politice, ea dimpotrivă a reușit a le uni. Prima „alianță” ① care se naște astfel este cea Liberalo-tărănistă în care, curând după înjghebarea ei, conducerea revine D-lui Maniu. ② Total pleacă în favoarea întărității sale, așa că, de atunci și până la sfârșit..., seafia sa în sânul chiar al întregii opoziții în care el includea și pe legionari ③ și al guvernelor de largă concentrare națională nu a fost niciodată contestată: mai întâi, fiind că partidul „său” e cel mai mare și cel mai popular din țară, iar, în Apas, printr-o foarte multă simpatie ca unul care reprezintă o formulă considerată viabilă și potrivită pentru încă multă vreme în țările „eminamente agricole”, ca antidot al acelei comuniste ce urmărește dimpotrivă desființarea claselor, deci mai ales a păturii celei mai numeroase - țărănimea - prin industrializarea artificială a provinciei la scopul de a ^{crește} sporirea masei proletariului în mediul rural ④; apoi, pentru că reușea partid național-liberal, redus serios prin fracționarea sa în ramurile Georges Brătianu și Gică Tătărescu, era lipsit, după moartea lui Duca, de un leader de talia lui Maniu; și, în sfârșit, deoarece, mai bine de un sfert de veac, persoana sa simboliza principiul opoziției, în țară și peste granița dela Trianon, iar datorită gestului său dela Alba Iulia și altor demonstrații similare, reșea din atitudinea leală a „opoziției M.S.”, situându-se pe o poziție aparte ce părea să aspire la mai mult decât președinția unui partid și care, așadar, va putea deveni în mâinile Aliatilor un pretios instrument de presiune asupra Coroanei, în clipa devierii ei dela politica alianțelor tradiționale. ⑤

Astfel, Maniu ajunge să preia în țară rolul de primă vedetă al lui Iosel Brătianu din cel dintâi război mondial, în opoziție însă - „mutatis mutandis” - în loc să fie la putere, controlizând în jurul său, deci și mai mult decât acesta, toată intrusa agitație politică internă opoziționistă din preajma și începutul ostilităților, chiar mai febrilă și pasională de această dată ca atunci, ce culminează către sfârșitul venii 40 când, cu cedările teritoriale, regimul carlist a început să fie clătinat, și, bucurându-se în același timp de tot sprijinul, în sept mai mult moral, dar și de avantajul considerabil al legăturilor acestuia din tabăra Aliatilor, beneficiară, prin urmare, automat de toate informațiile și sugestile rețelilor conjuncte, externe și interne, ale acestora și, fiind în plus și o persoană de „mult verificată” și „apreciată” pentru „discreția sa aproape proverbială”, este pus în situația de a cunoaște, cel mai urgent, precis și complet dintre toți oamenii noștri politici, tot ce se petrece și se spune, și mai ales se-i pus la cale, atât prin filiera legatilor a existente, cât și de la Văle la Palat.

Cum, cât și când a știut ceva exact despre consfătuirile Coroanei, din simplă încredințare precedentă deciziei Regelui de a-l câștiga pe Antonescu pentru compunerea noului guvern, este un lucru pe care însă nu am încercat să-l pămănt, intruât nu mai prezenta „post festum” pentru mine un interes deosebit.

Dar sigur e că ^{de} la dispoziție, în clipa la care am ajuns, indicații mai mult decât suficiente ca să pormăsim la activitate în felul arătat mai sus; drept pentru care dovada cea mai bună este faptul că generalul apăsa despre intenția Palatului, dar nu și de ordinul de a-l chema, întâi din gura D-lui Președinte care, de altfel, și în prima fază a negocierilor ce vor începe, păstrează încă rolul viorii prime în cuartet, punându-l la coperț cu situația țării, cu mai nimic din planurile sale, afară de unele câteva condiții sine qua non ^{ce trebuie impuse Coroanei și} ^{care nu pot fi negociate} ^{de} ^{la} ^{Palat} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a ^{un} ^{plan} ^{prealabil} ^{la} ^{aprobare}, nici un angajament ^{de} ^{la} ^{partea} ^{Regelui} ^{și} ^{anume} ^{ca} ^{să} ^{conțină} ^a <

Cum, de un timp rarocce, Antonescu era jeta oriicând pentru asemenea fitachi si puasa, cu conserinta, din imperabilele sale uniforme (croite dupa moda de pe Saville Row) tot ce-i trebuia ca el, si-a schimbat pe loc hainele civile cu "tuzata mare", inainte de a se sui in masina de serviciu a lui Savile Menaprea, cu care agentii acestuia l-au condus la destinatie, intrand pe poarta gării din Cartea fatadei palatului, ca "să-l deparnă la intrarea principala în realitate asipa, unde pândarii metronicalui nepot al Alui Titulescu" * îl asteptau ca nu cumva să se oprească pe la biroul Şefului Casei Militare — cum mai făcuse odată, pentru a evita să mai treacă şi prin „anticeamera” Marşalului Partii, înainte de audienţă — ci să fie introdus direct totuşi la aceea care avea si misiunea si interesul de a-i tăia ceva din pîrcutul cu care bănuiau ca totii că-ve intra la Saville.

Acum, si primul mare demaitar parea constient de gravitatea orei, dar si de faptul ca "frumusele zile" de la Anxajez" ale atotputerniciei Stăpânului si a sfetnicului său cel mai intim erau numărate, iar dacă ve trebui acceptată separarea lor, fără să fi fost obținut pentru Dăvne o legatie independentă sau măcar viza de călătorie pe pasaportul diplomatic, fără termen al unui fost "Tract demaitar al Contii", plus garanția păzei speciale pînă la frontieră, însă și securitatea persoanelor i-ar fi primită. Si cum stia, din experiență veche, că - fără carte - singurul mijloc de a ^{cu} ~~scapa~~ ^{scapa} un pot e "bleful" și că dușmanul său e totuși cavaler, Ernest decide să adopte tactica cavaleriei, de atac frontal cînd ești înghesuit, sperînd să recuperească, din terenul ce-l simte alunecîndu-i sub picioare, cel puțin dreptul de a mai participa puțin la joc, ca să amâne încă scedente fatolă și, în orice caz, să mai câștige timp.

Dar generalul, care îl disprețuia pe Udăreanu mai mult chiar decât îl ura, socotindu-l — de altfel, pe nedrept — a fi tot atât de prost, pe cât îl considera imoral (numindu-l odăla răd mi-a vorbit de el : „cest sinistru imberic și imoral” și dându-i multe alte epitete și mai puțin măgulitoare, din care am ales, citându-le într-o ghilimele, doar cele blânde) și îl ura totuși mai mult decât pe Carol, fiind că-i atribuia o înăunire mult mai mare și dezastruoasă pentru țară decât avea, de fapt, asupra acesteia, # nu era câtuși de puțin dispus să tolereze, sub nici o formă de tranșacție, în clipa aceea hotărâtoare pentru destinul neamului, nici măcar prezentul, „necum amestecul” în tratativele acestor „aia de importanți și care trebuiau să fie luate cu maximul de violență și o sinceritate brutală și periculoasă pentru a reuși — al acelui „personaj de operă” cărui toți seții opozității îi cereau ca primă condiție pentru orice bază de discuție viitoare,

*Ernest Udrea nu este, într-adevăr, o nuda aproprie a lui Nicolae Titulescu, dacă nu chiar nepot de soră, sau de vază primară al acestuia. La începuturile carierei sale militare, el s-a distins mai mult prin a fi ucrainean, decât prin ofițeriile sale și primul la jocurile de cărți și chieșuri cu femei. «Astea cam săde bine unui tânăr de la agentatilor de cavalerie» își va lăsa părerile Colonelului I. Antonescu care, văzându-l de la prost notat, îl recomandă să pozeze puțin și mai puțin de vază, lipsa de simpatie reciprocă, conflicte și răbufniri, ale subalternului împotriva căruia totuși oare contribuie la demisia sa din armată abia la pământ de la moare și la durmăria neîmpăcată ce i-a păstrat sufletului superior, contribuind la războiul său cu o ranchiună excelentă la meschină atunci când va fi ajuns personal de frunte al dictaturii repale, la încheierea relațiilor între Carol și Antonescu, cu rezerve susținătoare. Căci că el nu a venit la 'Palat prin detașare' în Casa Militară la M.S. din Reședința de Gardă Căpitan, unde stia că se făcuse de mult demisionat 'de Ușă', ci prin nașii săi de dintr-o parte în postul de Secretar Reticular al Regelui născut venind de la căderea în disgrație a lui «Poim» Dumitru și în epistola Șefului Contabilității - H. Buchman - de a mai face puțin și a celor interesele dar foarte prețioase în fața lui în care succesorul lui, în schimb, se descurcă, dintr-o înțepătură, atât de ușor și devine apoi atât de popular încât pare și adevărat cum tatăl meu și Titulescu își dispută, la o recepție în casa noastră (în primăvara 1933) meritul paternității acestei morozăse descoperiri a Săvârșului și cum, în toamna 1934 la Geneva, «Patronul» (cum titulescuianii îl porecliseră pe regele lor mintal) mi-a împănărit marea se multumire că nepotul său Ernest a devenit «ambasadorul Regelui», sperând că, astfel, va putea contracara intrările pe care durmăria politicii sale ^{regele cap} ~~interne~~ făcuse în Palat, și după mai puțin de doi ani de vntificarea accentuare a primului «Sambetă», unchiul său și-2 răzuri românești, luându-se la întrecere cu ceilalți cămăni ai dictaturilor în investigații violente la adresa 'nepotului' și a marșului său protector.

Franklin's

Scena descrisă se petrece în jurul orei 22, iar ⁹generalul va pleca de la ^Ppetit
mult după primele ore ale dimineții ^{de 3 septembrie}. Tot ce au vorbit în cel mai lung și
tragic dialog regal din epoca carlistă, ¹⁸⁴⁶apoi chiar din toată istoria monarhiei noastre, nu se
va ^{apoi}înfricoșată dacă nici Carol, nici cineva din anturajul său intim, cu care a ^{stăpânitate}plecat în exil,
nu a ținut să restabilească și să consemneze amănunțite abdicării. Nici ce am fost eu — fie
pe atunci, fie pe urmă din izvoare cât se putea de apropiate ambelor surse originale — nu este
unor de rezumat. Discuția lor a început firește pe tema tuturor reproșurilor ce-i se aduceau
din partea opoziției și pe care cunoșteam-le pe de rost, Carol a avut totuși de așteptat data, sfânta
nașdare, dacă nu a fost și asta un viciu (de a le analiza nu numai până la sfârșit, dar să-l și
ajute pe obositul său antagonist a le debita cu intonația și accentul fierățuie dela care stia
că proveneau, încurajându-l chiar să-și golească tot sacul de amărăciuni personale și politice
privitoare la chestiuni de alt armatei, dar și din viața particulară a suveranului. Și aici Carol
a dat dovadă de multă ^(duplete și simfonie)tolerantă tactici mai diplomatice decât acele premii
de regulamentului cavaleriei, și anume: de a se înfrupta nitel pentru a putea să-și mai bine și
de el se preda dela distanță pentru a scoate armele la apropiere. Astfel, după ce recunoscuse
anticipat unele mari progrese de neierat ale politicii sale interne și externe, i-a scos Gene-
ralului câteva acte sentimentale dintre acelea ultra-secrete ale arhivei sale personale * pentru
a-i dovedi că, oricum s'ar fi manevrat, rezultatele erau aceleași, iar în ipoteza menținerii
politicii titluriene, chiar interlocațiunile său ar avea de mult soarta lui Rido Smigli
în localitatea, ce trebuia și el s'o recunoască ca preferabilă, de a fi chemat să salveze
situația prin formarea unui guvern de uniune națională. Apoi, văzându-l impresionat de
sinceritatea măturărilor, desvăluirilor și lămuririlor sale și poate și de perspective
gustative imense ce va comporta pentru oricine acum preluarea puterii Carol l-a
tratat de acum ca pe cel mai scump aliat și prieten credincios din zilele rele acceptiv
pe de o parte, fără nici o dificultate, satisfacerea cererilor de importanță minoră, cum
scoțea de pildă pe aceea referitoare la măturașă, a se zice "Comisii" de la Palat și din
jurul tronului ^{în fața} cu ^{în fața} Unirea la care se făcea că nu tine de toc atât încât să
periclitare puterea soluționării creșterii prietăriei colaborare solidă a tuturor factorilor
politici ai națiunii, iar, pe de altă parte, sfătuiindu-se cu Antonescu în privința oportu-
nității de a restitui dintr'odată cu 180 de grade toată temelie ^{case țară} nouă în
stat, tocmai când situația excepțională adusă în lumea întreagă de cel de al doilea
război mondial, abia la începuturile lui, a făcut-o chiar pe Anglia democratică și parlamen-
tară să înființeze un Minister al Propagandei și să ia o serie de măsuri ce învâdă
simțitor celebrele libertăți cetățenești britanice. Ce vor în fond Dnii Mexia și Boșianu:
să nederchide tribunale de pe care să se poată discuta în public toate problemele
atât de delicate ce ne mai stau în față pînă ce vom reuși să scoatem barulă liman,
când cea mai veche democrație după Atena antică, Eretia, și-a ales un dictator
militar pe tot timpul mobilizării generale care încaldea abia la terminarea războiului
Dlora care ne-si dau seama că viața lor și a tuturor oamenilor politici anti-fascisti
a fost adeseori salvată și pute păzită permanent de regimul politic care le este atât
de odios încât vorbesc "once rise" să-l înfățișeze? Și Generalul, pe care nici anii scîrbit
dela Londra nu l'au convins de necesitatea imitării democrațiilor occidentale într-o
țară încă nepregătită pentru a putea profita din plin de avanta ^{și de} ^{mai cu}
deamă la actuală război a istoriei mondiale a început în fine să ajungă a se înțelege
în noaptea aceea pentru înțelegere mai bine decât vîndată pînă atunci, cu omul pe
care cu 24 de ore înainte ar fi fost în stare să-l derapăzeze dacă nu fi putut.

* E vorba de note de convorbiri cu persoanele de prin plai, avute de Carol în
stăruințele și în dăru, în special cele cu Reșorul Manșu și Killinger care îl vizitase
cu ani înainte de neretate la Patrușana de Bucurii, tot "incognito" și cu scopuri
teroriste.

Trebuia să recunoască, că nici partenerii săi democrați nu aveau sută în sută dreptate și cu atât mai puțin cu cât nu înțelegeau să se angajeze de Toc capitalul politic personal, nici pe acel al partidelor lor, în vâltoarea războiului momentului, ci se gândeau și ei tot pe el ca să le scoată castaniile din foc, arzându-le ^{poate} mâinile. Dar, prin le-
kema, se putea să se înțele ei — care rămăneau și acum nezdrucciți la convingerea triumfală finală totală a fostelor Puteri Victorioase — chiar mai mult decât Carol — care luase o atitudine mult mai puțin radicală, aproape neocompromițătoare, și simțea totuși precauția de a-și expune toate disponibilitățile lichide în Statele neutre cât mai ferite de război și de consecințele sociale previzibile ale acestuia — dară conflictul s'ar solda printr-o pace de compromis, care ne-ar lăsa în sfera de influență germană, sau („femea-ne Domnul de mai târziu”) în cea Sovietică, pe care însă nici nu vroia s'o ia în considerare. Pentru această penultimă eventualitate, i se părea că-i era hărăzită soarta de a juca rolul de „salvator al patriei” al Văstnicului Mareșal Petru sau al Regentului Armand Honțy, la la nevoie poate chiar acel al Generalului — Caudillo Franco, în care caz nu era neapărat exclus ca să nu-și arze nici măcar un decret ~~la~~ pe mai toți militarii de vârstă și formația lui, prăbușirea fulgătoare și capitularea, după alia-
vie o lăcă de rezistență eroică dar zadarnică a înfrânte, se zdrucciau mai mult decât pe Carol și, în insomnia nopților lungi dela Bistrița, avu-se vreme să-și revizuiască multe din conceptele strategice clare pe care se rezemaseră premisele geo-militare ale războiului european învederate de M. St. M., așa că nu-i venea atât de greu să accepte nimic jocalui ce-i se cerea, ca toate că-l respingea acesta pentru că se lovea de sentimentele sale intime pro-aliat, și dacă nu germanofobe, în nici un caz nazistofile. Pentru aceea nu-l supăra ^{cu o} nici mai puțin decât pe toți ceilalți partați la noua combinație guvernamentală (ca excepția, bine înțeleasă, a celor direct interesați pe care-i bucura dispoziția) condiția cea mai grea pusă de Hitler, Regelui și implicit tuturor celorlalți factori politici responsabili ai țării — spre a fi sigură că noua politică română nu va pătrunde nimic din duplicitatea ei de până atunci, ci va fi dată în viitor sincer alături de Germania — de a da legionarilor în guvern cel puțin proporția cucerită după raportul fostelor între partidele participante la ultimile alegeri: căci una era să te joci ca de sine de-a complot în opoziție, iar alta să te înțelepi cu el, în lipsa contribuției efective a democraților, într-un guvern de aia răză coaliție națională! Și, în fapt, nu avea ce răspunde la întrebarea Suveranului: „te-ai înțeles că ar mai spune Dăi Britania și Maria care tot vor „intrarea în legalitate” deși nu mai sunt democrați cînd trebuie „să împartă Ministerale, dară Herr Hitler ne-lar fi cerut sau ne-ez mai cere și noi a legeri, în care azi nu ar fi de loc, exclus ca legionarii să iere cu mai multe voturi decât D lor? Asadar, fără să-și trădeze camaradul sau să-și fi călcat cîtuși de puțin cuvântul dat D-lui Maria (cum accepta i-a reproșat mult mai târziu) Antonescu nu a putut ^{volontar} „așa să respingă” de plină ^{temeră} ~~temeră~~ argumentelor Regale în favoarea păstrării cel puțin provizorii și parțiale, a situației constituționale existente și în orice caz a esențialei legislații și administrației vechinului regim, ce să-i permită găzduirea unei echipe guvernamentale cu care apoi să păsească la o altă tranziție lentă și repetată la o altă formă de conducere a statului, adecvată conjuncturii noi în care trebuia să se adapteze țara.

* Se pare că, încă în noaptea aceea, trecu-se în revistă și ipotezele externe ce ar fi putut fi în zilele următoare, oarecum tentative, dar la aplicare, cum nu lăsa o altă pace feră botărit a nu abandona partida și nu face decât să joace pentru o mai cîștigătoare „ale-
nu fuseseră atîte decît în trecut, dar au rămas totuși „bine” tulburate în mintea celor

Franklin D. Roosevelt

Nu pot să-mi amintesc, din amănuntele proiectului, cele în legătură cu modificarea Constituției și egalizarea ^{diminuării} prerogativelor regelui și nici nu am aflat rezoluția care sunt toate perioadele asupra cărora, cu mare greutate, au căzut de acord ca să orope miniștrii pe care M.S. înțelegea să le „neutralizeze” în sensul de ași-le asigura, în parte sau într-o anumită măsură, rezervându-le „lotului Antonescu”.

Știu însă că, pentru soluționarea întregii probleme constituționale și legislative în spiritul indicat mai sus și asupra căreia Generalul a ținut să arate că nu poate mai mult decât s-o recomande colegilor săi, au convenit că o comisie de juristi — din care Regele a cerut ca Totuș Miercu și Constantin Stoicescu să facă parte, iar Antonescu i-a propus pe Alexandru Ottaliescu și Mihai Antonescu, cărora s'ar mai adăuga cei delegați de sefi opoziției — să elaboreze amendamentele de adus Constituției și legislației aflate, independent de rezolvarea „crizei de guvern”.

Știu de asemenea că Săverșul cerea imperativ ca, în lotul mandatelor ce urma să revină Generalului, — pe lângă Internele, Apărarea Națională și Justiția (unde, dintre cei doi candidați propuși, Carol I-a preferat pe Ottaliescu ^{și pe Icu}) — să figureze, în locul Ministerului Comunicațiilor și al Lucrărilor Publice pe care Antonescu intenționa să și-l rezerve, neapărat cel al Externeleor (la care nici nu reflectase), spunând că — „fiind mult prea rikant să-l las în mâinile lui Horia Sima” — Generalul nu avea decât să-l țină personal, fie ca interimat, până la găsirea unei persoane de încredere și potrivită situații (din corpul diplomatic sau din afară, dacă nici unul dintre varfurile acestuia „nu ar accepta să se sacrifice”), fie definitiv (păstrându-l în ambele cazuri pe Cretzianu ca Secretar General), și că, în ceea ce privea distribuirea celorlalte departamente, insistă în a-i recomanda, pe de o parte, să nu cedere legiunilor decât trei dintre următoarele, ministere inofensive: acel al Cultelor și Artelor, al Sănătății Publice, al Educației și al Propagandei Naționale, iar, pe de altă parte, să uzereze de toată greutatea ce-i conferă preluarea răspunderii guvernului pentru ca Finantele, în orice caz, și apoi sau Economia Națională sau Industria și Comerțul să intre în lotul liberalilor.

Știu, în fine, că lupta mai grea și cea mai lungă s'a dat pentru atragerea posturilor „cleie”, de conducere a Ministerului, Subsecretariatelor și chiar Direcțiilor Generale de la Interne, a Prefecturii Poliției Capitalei, etc, pe care — cu excepția S.S.I. — Generalul le vroia toate „militarizate”, adică ocupate de către curakuti de ai lui, necunoscute sau neapreciate de Carol care, la rândul său, făcuse mai întâi obstrucție serioasă numirilor propuse la Ministerul de Război și cele trei Subsecretariate ale acestuia, ca spre sfârșit să ajungă la o contrapropunere transactională, pe care creștea Antonescu a și acceptat-o, dacă nu integral, atunci în cea mai bună parte.

Ion Victor Gheorghe

Aici apare clar dezvoltat substratul celui „calcul de subtilitate politică” de care am vorbit mult înainte și care nu-i greu de înțeles dacă se face seamă de concepțiile dictatoriale ale amândurora, potrivit cărora, în orice Stat totalitar, puterea e împărțită, mai mult sau mai puțin echilibrat, între două forțe, sau arme: oastea și poliția; sau armata externă și cea internă.

Ori, să vedem, amândoi Domnii Antonescu, dându-se deci total pe mâna lui, era să ceri, într-adevăr, prea mult Regelui Carol, în urma felului cum evoluaseră până atunci Relațiile lor!

Chiar dacă nu era de mult premeditat, soluția Antonescu „în extremă” ^{de securitate} devenise acum o necesitate de neînlăturat. Dar nici fără o oarecare garanție, Carol nu-i putea încredința puterea, și garanția aceea a făcut obiectul unui târg, în care ceea ce a oferit a fost mâna liberă în treburile armatei (unde știa precis că Antonescu va întâmpina rezistența majorității generalilor pe care „Coroana” și-i apropiase și era sigură că va putea oricând conta, dacă s-ar pune armatei vreodată dilema de a trebui să aleagă între ordinal M.S. și acel al unui general răscălit), iar ceea ce cerea în schimb era păstrarea personalului său încercat din sectorul afacerilor interne, chiar dacă — pentru salvarea aparențelor față de opoziție — l-ar primumi ușor în partea sa mai compromisă în opinia publică, dar tot numai ca oameni verifiabili, aleși printre credincioșii Săi.

Aceasta ar explica întoarcerea lui Ministru și faptul că despre detaliile acestei părți a chestiunilor dezbătute și numirilor disputate în noaptea aceea la Palat, după câte știu, Antonescu nu a lăsat niciodată să transpire vre o indicație netă ^{chiar} față de patinele perverse în care avea, pare-se, toată încrederea, afara de o vorbă scăpată, într-un ^{moment} de ^{exaltare} din prime zi a rebeliunii, prietenului său, Generalului Sănătescu, care avea comanda forțelor de reprimare (vorbă ce poate fi interpretată într-o mai multe feluri) — „că a venit acum momentul să se achite de o datorie de onoare care-l apăsa greu pe conștiință, pentru masele pe care nu le-a împiedicat, desi trebuia să le preîntâmpine în urma promisiunii făcute M.S. de a veghea ca oamenii lui să nu pătimească pentru devotamentul lor” — și de mărturisirea făcută mult mai târziu D-lui Marin, drept răspuns la acuzația lăsată mai sus menționată, că „acceptare din propunerile Regelui numai ca epurarea Internelor să fie operată în timp și în perfectă înțelegere cu acesta”; dar altfel a tăcut critic chiar și în situația de a fi bănuț la început și acuzat la sfârșit de totii trei „montagnarzi”, cu care pornește pe calea ascensiunii, că ar fi jucat concomitent pe fiera împotriva celuilalt și pe toate tablourile, dovedindu-se încă din prajna și în decursul crizei, iar la putere și mai mult, un iubit manevrier care nu s-a oprit la foloarea și așe nepeșnise în urmărirea principalului motiv în viață: Satisfacerea ambitiilor Sale personale, prea mari.

Franko

Urmează două zile de intensă activitate, tractatională, întreținută între membrii „cuartetului” și de către D^{le} cu fazele lor respective, la amănuntele căreia nu are rost a ne opri decât în măsura în care ele pot ^{lumina} cauzele pentru care „proponerile Generalului Antonescu” nu au întâlnit ^{consensul} ~~asentimentul~~ opoziției.

Dar, dintr'un început, trebuie subliniat că nu opunerea democratică a fost cauza esențială, nici decisivă a eşecului proiectului său.

Dinu Brătianu — în casa cărui ^{are loc} ~~se ține~~ întâlnirea programată în ajun, amănată însă cu două ore (din pricina oboselii Generalului), așa că, pertractările continuă mult după prînzul oferit de D^{le} — nu-i face, la prima vedere, nici o obiecție, iar Maria îl acceptă ca bază de discuție, dar cu atâtea rezerve, de fond și de formă, încît realizarea unei înțelegeri, în trei, într'un răstimp nu prea îndelungat, pare deosebit de puțin probabilă.

Astfel, D^{sa} se încapăținează a menține, în primul rînd, condiția abrogării Constituției din 1938 și revenirii la cea din 1868 (cu amendamentele ei din 1923, fără acele din 1917), admitînd, ca o „mare concesie”, doar suspendarea provizorie a acesteia din urmă, pe timp nedefinit, dar cu o mențiune de formulat în stil diplomatic, din care să se poată subînțelege că această măsură excepțională se datorește situației anormale creată de războiul general, și cu o stipulație clară privitoare la facultatea partidelor politice, legal recunoscută, de a-i pune termenul ce-l vor socoti oportun, în vederea aleggerilor și redeschiderii parlamentului. În ce privește comisia de juriști, căreia-i contestă din capul locului orice rol ^{prin} ~~care~~ și-ar depăși calitatea de instrument pur tehnic consultativ, nu-i vede utilitatea decât, ^{la nevoie} ~~eventual~~, pînă la încaunarea noului guvern, care nu va putea accepta încălcarea sau limitarea drepturilor sale în domeniul legislativ de către un organ al cărui competență intră în atribuțiile Ministerului de Justiție, pe care D^{le}, dealtfel, nu l-ar fi cedat D^{le} Brătianu dacă știa că acesta s-ar putea hotărî a-l lăsa „neutralizat de Coroană”.

Cum Antonescu încă nu fusese pus la curent cu pretenția blocului democratic asupra acestui departament, el s'a grăbit să-l ofere imediat D^{le} Brătianu, explicîndu-i că-l rezervase neutralizării „numai ce să nu și-l poată disputa partidele și să ajungă eventual pe mîna „extremiștilor”.

În schimb, Maria a fost cu totul de acord cu vederile Guvernului în soluționarea problemei gîngite a Departamentului Afacerilor Străine, mergînd chiar mai departe decît acesta, întrucît propunea desființarea Ministerului Propagandei — pe care democrații nu-l puteau deține, iar legionarii nu trebuia să-l poată folosi ca organ concurent Externelor, pînă atîtă cît și consilierii culturali și de presă vădit pe la toate legăturile — și trecerea lui înapoi la Externe, ca simplă „Direcție”.

* Maria nu i-a iertat uşor Generalului Antonescu nici această explicație cum săbrează a uneia din concesiile făcute Regelui, nici calificarea de „extremist” pînă care s'a simțit și el vizat.

M. Brătianu

Presii și Propagandei Naționale", de unde de altfel și emanase, fiind astfel deosebit de neutralizat, și se mira, pe bună dreptate, că nu-i venise în gând lui Carol această logică soluție („poate pentru că el creiase Ministerul și nu voia să-și recunoască greșeala?“) și că era „deodată gata a-și oferi copilul dușmanilor săi de moarte.“

Tot de acord era că D^e Sina nu trebuie să primească decât cel mult Sănătatea, Cultele și Educația, având astfel același număr de mandate ca și el și D^e Brătianu, în care era înțeles de mult ca Liberalii să capete Finanțele și Industria, iar partidul său Economia, Agricultură, Muncă și Ocrotirile Sociale și un al patrulea departament, la care însă renunța acum în favoarea Generalului, împărtășindu-i părerea că, și așa, încurcând, Comunicatiile vor trebui militarizate ^①, dar cerând, în schimb, două Subsecretariate de Stat: unul al Cultelor (unde coreligionarii săi ardeleni au ținut totdeauna să aibă un om de încredere) și celălalt la Interne, și anume acel al „Tandarmeriei“, fiind „doar numai justă și legitimă“ cerința celor mai numeroși și mai expuși anti-fasciști din țară să vegheze singuri la pacea lor, acum când este invadată din ce în ce de gestapisti Bergului von Killinger, care vor organiza și dirija pe tot cuprinsul ei coloana cincea. ^②

Până atunci, Antonescu se felicitase deja la constatarea că proiectul său nu întâmpină obstacole de netrecut, deoarece nu atribuia chestiunilor juridice o mare importanță și observase că Brătianu părea mult mai puțin intransigent decât alia-
tul lui, pe care ^{nu corectiva} ^{se spera} ~~se credea~~ ^{se credea} că amândoi îl vor putea convinge până la urmă să accepte o soluție intermediară. Ultima pretentie a D^{lui} Maniu l-a făcut însă să-și desvâlșe oarecum aranjamentul cu Carol, prin motivarea, insuficient de convingătoare ^(și de puțin suspectă) pentru auditoriul său, a complexității problemei treburilor interne ce-l împiedicau să accede la această dorință a țărăniștilor. Și cum, pe de o parte, din toată expunerea sa, Maniu dibuise că se făcea foarte să-l scoată pe Vodă, printr-o rapidă rezolvare a crizei de guvern, din impatal în care se afla, fără a exploata la maxim prilejul ce-l prezenta pentru a răsturna din temelie tot edificiul „odioasei“ sale dictaturi ^③, iar, pe de altă parte, avea, pe baza informațiilor primite între timp, motive serioase ca să se aștepte la lapte dărre cu legionarii, în care prefera să se expună cât mai puțin, lăsându-l pe Antonescu să ducă tot

① D^e Sina era convins, încă din Junii, că vom fi siliți a ne alătura Germaniei în agresivitatea ei o caceva vâlt. Să-mi scrieți.

② Era printre puținele persoane care, pe lângă Carol, aflaseră din timp de vizitele clandestine ale lui Killinger, pe care le-am exploatat în cele ce preced.

③ Când, din însăși povestirea Generalului, a unora din amănuntele audienței, merită între altele a proba cu câtă vehemență pledase și câștigase răsturnarea camărilor - fără să ascundă la urmă nici cea mai mică tăcere pentru îndepărtarea D^{lui} Urdădănu de la Palat - Maniu (care trecuse rapidă concluzia că Antonescu s'a lăsat „dus“ de Carol și nu se jenase a-l acuza pe loc a fi capitulat pe punctele principate către de spăritie) a izbucnit din nou în a-i reproșa mai răspicat incoerenta între atitudinea sa impetuoasă de răsturnare și cea disproporționat de conciliantă de răsturnare când a conștientizat prea târziu la mări solfere și cea disproporționat de conciliantă de răsturnare invocând numai motivul că ?-a determinat să alimite pădurea lui Urdădănu în serviciul Statului, cu următoarele cuvinte: „Cum nu avem pe ce să-l condamnăm la închisoare și mă temeam că va continua să trage sforile aici, m'am gândit să scapăm de el cel mai sigur trimițându-l la mama dracului în Patagonia, unde puteam și a-l să-l destituim la primul intriga.“

Joan K. J. J. J.

generalilor, să retrăgă pe linia rezervelor principale asupra fondului propunerilor acestui, refuzând a se angaja în a adopta ca interlocutorii săi o atitudine comună, fixă, față de toată problema, înainte de a vedea cum ele vor fi primite de D. Sima.

Și într-adevăr, la convorbirea Generalului, din aceeași seară, cu acesta, se împotmolește propunerile sale în așa fel, încât din proiectul inițial nu mai rămâne mult în picioare, formula lui fiind totalmente depășită. De când se întâlneau ultima oară, acipile, priului de vultur, dar și ghiarele lui crescuseră atât de uimitor, încât acum revendicările legiunii întreceau de departe cele mai sumbre prevederi ce le făcuse vorodată cu certalti doi sefi de partide, asupra condițiilor în care s'er putea pune problema colaborării cu aceasta.

Nici nu încerc aci un lucru ce mi-ar fi, cert, apocope imposibil, și anume, ca să restabilesc, ca oarecare sorti de a nu fi contrazis documentar, fazele succesive ale tratativelor acelea cu Horia Sima, în care Antonescu a pățit — nu exclusiv, dar în majoră parte — rolul (la început mult mai îngust decât la sfârșit) de intermediar atât între Coroana și Legiune, cât și între aceasta și cei doi sefi democrați și în care pretențiile legionare au mers mereu crescând rapid, așa cum cred că sunt și reletate corect de General în cartea scrisă sub dictarea lui: „Pe marginea pripăstiei”. Vreau doar să adaug la cele cunoscute un element ce nu mi s'a părut că ar reieși din cartea sa, și anume: că Antonescu nu a fost dintre cei mulți surprinși de creșterea continuă a exigențelor D-lui Sima, fiind că a cunoscut chiar din convorbirea sus pomenită mai mult decât s'a înfăptuit din ele până la ^{sfârșit} și pentru că el e totmai acela care a ajutat a le doza. Căci este chiar un fapt nereconfestat, și de acei antonescieni care cunosc, în adevăr, istoria secretă a acelor zile, că legionarii au avut atunci o oarecare încredere în Antonescu, văzând franchetea purtării și vorbirii lui (prin care semăna, în ochii lor, cu „grănicerul” ~~alt~~ alt general care „s'a îndrăgostit de ei, s'a dat cu ei, a suferit cu ei la închisoare” și le-ar fi fost sef, de nu murea din cauza lor), și l-au luat cu ei în barcă, sperând că-i va fioste, poate, mai ușor la melul vișurilor lor.

Astfel, încă din seara aceea, Sima lăsa cu mult în urmă pe „intendantul Domnului Președinte” pe tema hăsturnirii întregului bloc de clădiri statale, auzind, când proclamarea „Statului legionar” în care, ca să mai sebrăute Comara, urma să accepte reducerea prerogativelor sale la cele lăuate de hăce Regelui-Împărat italion și declarând suspendarea Constituției Carol până la înlocuirea ei cu una foarte asemănătoare celei mullolimiene, se trebuia votată, prin aclamații, de către o adunare constituantă compusă și ea după tipul fereit, plus toată gama decretelor-legi, regulamentelor lor de

* E vorba de faimosul General „Zizi” Cantacuzino, zis grănicerul, numit pentru actele sale de bravură din primul război mondial, pentru popăritățile sa în rândurile soldătimei și pentru grațiile inferioare lui, dar mai ca totuși pentru limbajul său excesiv de sincer, direct și ceteodată cam vulgar chiar și față de superiorii săi, inclusiv Suveranul.

Horia Sima

aplicare, deciziilor ministeriale și dispozițiilor complementare rezultând firește din noua orânduire totalitară, corectată cu mici variante față de modelele ei existente, ținând seamă de specificul național: construcție în descrierea căreia nu este celulele și intra aci.

Iar în aceste părți ale programului legionar, aplicabile abia la o etapă mai îndepărtată și pe care nu le auzea acum pentru prima dată, l-au îngrădit pe General, cât l-au sprijinit intențiile pozitive mai apropiate și în special cele imediate ale legionarilor, căci, pentru epoca de tranziție scurată până la așezarea temeliei noului regim, ^{deosebit} cerșeau ca în guvernul provizoriu — a cărei președinție erau și ei de acord să i-o ofere D-lui Regina să dețină nici mai mult, nici mai puțin decât toate ministerele cheie, începând cu Vice-Prezidenția și sfârșind cu Comunicatiile, și fiind dispuși doar să-i acorde Generalului la Interne mărinimos acel subsecretariat ce-i surâdea să-l țină de Maria; iar abia după 60 de ore de grele tratative — urmărind prea de aproape de către ambii Miniștri ai Reichului la București * — au renunțat la Justiția și conducerea Departamentului Internele, dar nu la subsecretariatul mai important al acestuia și păstrându-l, în schimbul acestor concesii, ceea ce au fost bine sfătuiți a nu abandona: Externele și Ministerul Propagandei.

E instructiv de notat, în materie de tehnică pertractantă, că D-lui Sime, în calitate de Vice-Prezident „in spe”, a știut să le ofere dela început colegilor săi democrați din opoziție — nu atât pentru a-i compromite, cât ca să pună cîrma legionară în pragul porții întredeschise către domeniul puterii și să-i asigure acele ministere pe care le-a și obținut în guvernul dela 6 septembrie — opt din totalul de patrușpezece departamente (cu excluderea Preșidenției), și anume: cele trei economice liberalilor, iar restul (în care figurau și cele trei ce-i fuseseră oferite lui) țărănilor, din care dorea însă să rețină subsecretariate, la Industrie și la Muncă.

Și nu mai puțin interesant de remarcat e faptul că aceștia au ținut să nu participe la formarea guvernamentală din 6 septembrie 1940 decât numai prin „împrumutarea unor specialiști, tehnicieni ai ramurilor respective”, tocmai pentru a nu-și compromite partidele care, altfel, puteau fi acuzate, după înfrângerea hitlerismului de către Puterile democratice, a fi colaborat la facerea României.

* În așteptarea agreementului recent cerut pentru numirea sa ca plenipotențiar la București, Manfred von Killinger se afla de un timp în treabă pe teren, ținând legătura între partidele curori, pe când Fabricius — care nu trebuia să plece până la soluționarea problemei românești — în sensul dat de la Berlin și, dacă se va putea, potrivit țerei personale a Führerului, care cerea capul Regelui Carol, pentru celebrele măsuri de represalii împotriva gării de fier, luate în toamna 1938 ca răspuns la ultimatul din Berchtesgaden de a-l aduce pe tronul la putere — lucru corrompător în cercurile Palatului, ale guvernului, cele politice de opoziție și (via Gentzenberg) chiar militare, pentru a rezolva problema trecerii României total de partea Germaniei, fără să se risce o eventuală rezistență ostilă sau manită, disperată, din ultima oră, ce ar primejdi cu siguranță producția noastră de petrol.

Manfred von Killinger

dar și mai important de reținut, din momentul politic la care am ajuns, este un alt fapt care, în vâltoarea evenimentelor dela sfârșitul crizei și a celui ce i-au succedat până la rebeliune, a rămas nelămurit chiar pentru cei mai avizați observatori ai dedesubturilor „problemei românești” și ulterior trecut cu vederea de însuși Antonescu și confidenții săi, iar soluțiere de către întinși delegației germane, astfel încât, la curajul meu, nu a mai fost relevat și comentat nicăieri.

Führerul nu impusese serviciilor sale lichidarea regimului carlist ca unică soluție de garanție pentru trecerea efectivă a României în lagărul nazist.

Singura Putere care s'ar fi putut opune acestei însemnate schimbări, în detrimentul ei, a războiului militar a Europei, o acceptase — la înțelegerea lui Ribbentrop cu Molotov — în schimb recunoașterii dreptului ei la anexarea Basarabiei și Bucovinei de Nord, ca situație vremelnică, de amânare a agresiunii germane, inevitabile până la urmă, numai ca să câștige răgazul necesar punerii la punct a apărării patrimoniului sovietic. La încasșarea anticipată, în Iunie aceluiași an, a pretului neintervenții ei în sprijinul unei erenta-ale rezultate române față de Reich, Carol capitulase fără condiții și Moscova — care apoi în preajma Dictatului de la Viena, când România, la atătare, Angliei, mai putea să reziste, s'a ținut de curânt neintervenind — nu era să-si schimbe deodată poziția pentru salvarea regimului ^{aceluia} care zădărnicea politica titulesciană tocmai de frica ajutorului sovietic și acum nici nu-l cerea și nici nu mai putea să reziste, după ce capitulase și la Viena, dar aici la făgăduială, dacă nu cu condiția recuperării gră-nitei răzărătene și cu speranța de a fi iertat pentru politica sa din 1938 ce-o abandonase, într'adevăr, în clipa în care a refuzat să apere petrolul de care putea să trăiască, nu chiar soarta războiului, dar libertatea sau cucerirea Insulei.

Herr Hitler propusese, în schimb, serviciilor externe ale Reichului răsturnarea Regelui doar ca soluție preferată pentru obținerea și asigurarea integrității totale a României în sistemul politic și militar german, iar ca o condiție absolută numai în cazul în care Carol ar refuza colaborarea legionarilor și oprarea țării de către Wehrmacht sab forma camuflată, folosirii ei ca bază de atac al U.R.S.S. și de apărare entiașionă, de regiunilor și instalațiilor petrolifere și ale conductelor de petrol ^{seră nouă} în ambule ^{în ambele cazuri} ~~entiașionă~~ însă cu înțelegerea că această soluție extremă se va fie brutată dacă forțarea ei ar comporta vre un risc, oricât de neînsemnat pentru securitatea sondelor și rafinăriilor, ce nu părea să fie luat acum când fiecare litru de titei conta pentru mașina de război germană și când cucerirea României era virtualmente săvârșită și chiar convenția militară pentru intrarea unor divizii de blindate pe punctul de a se încheia, ase că orice agudaie internă prin puterile ar fi contrară ^{superioare ale} intereselor Reichului și trebuia evitată pentru moment.

Ori, aceste servicii însuși descoperiseră — pare-se — de mult existența unui plan româno-Britanic de sabotare a regiunii petrolifere din Prahova, de aplicat în cazul în care România s'ar afla în război cu Germania și când trupele inamice ar fi trecut Carpații în această regiune, plan după care distrugerea sondelor nu puteau fi reparate în cazul oprii decât după 4-6 luni.

Yomulotuyitzyca

Concluziile lor făcuseră, natural, obiectul avizării continue a forurilor berlineze de avantajele acestei teze, astfel încât ramura pertinentă a serviciilor externe nu căpătase încă liberă pentru a organiza anticipat orchestrea demonstrațiilor menite să producă abdicarea, lucru ce încă nu s'a știut în cercurile politice române.

Deci este cazul să evidențiam de pe acum faptul că despre dualismul existent în tot aparatul administrativ al Reichului între vechile cadre și cele hitleriste, ^{de drept} noi, și mai cu seamă ^{de drept} antisemitismul foarte accentuat între armată și partidul Reichwehr și S.A.-S.S., care se repercutau până în ultimele ramificații ale serviciilor de Stat și chiar particulare, se afla starea încă foarte puțin la noi în țară, înainte de epoca colaborării cu germanii ce se deschide abia după 6 septembrie 1940, și nici românii care avuseseră prilejul să citească rapoartele Legăției și Consolatelor noastre din Germania și țările de sub ocupația ei, sau să călătorească, fără însă a fi trăit acolo, nu-i atribuiau acestui fenomen toată importanța ce i se cuvenea.

Sime și ceilalți legionari, care cunoșteau, din legăturile lor mult mai vechi, mai directe și permanente, această situație, erau desigur mai conștienți de existența celor două teze, dar ceilalți oameni politici români în cap cu sefi democrați și, în orice caz, Generalul Antonescu — care nu cunoștea din situația politică germană decât ceea ce putut desprinde din raporturile sale foarte sporadice cu atașatii militari ai Reichului — nu prea văzuseră la momentul oportun care era în zilele acelea, încă de toate, jocul următor de Legăția germană, iar numai ipoteza pararea acestuia, de către celelalte misiuni, în fața cu acea Britanică și Rusă.

În consecință, se înțelege cum s'a făcut că la primul său contact din seara de marți 3 septembrie cu Sime și chiar în desbaterile furtive între cei trei sefi politici și Generalul, din zarul zilei următoare, nici nu a venit vorba de abdicare — de care deci și Antonescu a fost apoi complet surprins — deoarece nici legionarii nu erau încă „inșpinați” să ia țara de coarne, din moment ce reprezentanții Reichului în România și antenele lui din București aveau misiunea doar de a urmări desfășurarea crizei de guvern și cel mult de a pipăi terenul, înainte de a hotărî ce impuls trebuie să dea aliaților lor din țară, pentru soluționarea problemei în ^{modul} cel mai potrivit interesele germane, care cum le-au sintetizat în cele de mai sus.

Dar de Sime a fost, în orice caz, destul de bine inspirat ca să rămână neclintit pe poziția lui și să insiste pe lângă Generalul Antonescu ca să aducă cât mai neîntârziat la cunoștință Regelui, cererile minime ale legiunii, căci, astfel, nici D. Mănușu nu l'a lăsat înduplecat să-

Frankfort

schimbe atitudinea acum, pentru a face „dintr'odată front comun cu M.S.” — cum ^{le}reproșă cu indignare D-lor Brătianu și Antonescu că vor să facă ~~*~~,
asa că, în după amiaza de miercuri 4 septembrie, Generalul nu a putut se
mai amâne cererea de audiență, ce i-a fost acordată ~~imediat~~ cu promptitudine.

Carol nu a fost surprins peste măsură de raportul amănunțit al Ge-
neralului, cu care s'a apucat să cîntărească posibilitățile sale de rezistență,
îndată ce acesta îl disuadase a încerca din nou, cum a vrut mai întîi,
să ~~contureze~~ ocolască dificultatea, izolând pe legionari prin captarea demo-
cratilor și cel puțin a liberalilor, pentru „soluția lor”, discutată în ajun, sau
orice altă soluție, ce-l invita pe Maniu s'o propună și la care să participe,
luându-și partea sa de răspundere în guvern.

Dar în acest examen al problemei, Antonescu a îngreunat în loc să
upăreze situația suficient de penibilă a Regelui: fie pentru că se simțea prea
angajat față de opoziție pentru a se da, chiar numai aparent, de partea lui; fie
că avea motive să se teamă de intervenția directă germană, dacă respingerea
condițiilor minimele legionare ar fi interpretată la Berlin ca un nou afront făcut
Führerului; fie că nu crede în ce-i spusese M.S., care îl asigurase că Fabricius
va reuși ^{la} a-l convinge pe acesta că Generalul Antonescu este o chezie sufi-
cientă pentru Reich; fie că totmai nu voia să-și salveze ~~altfel~~ reputația
bună la Berchtesgaden de general pro-legionar, compromițându-se deodată cu
Carol și stricându-și șansele de a juca un rol mai mare în viitor; fie că pre-
vedea și posibilitatea ca, salvînd regimul cu convența nemților, să poată fi
pe urmă sarsjet de ei sau mai probabil, înlocuit de Voda, la prima ocazie
cu unul dintre „generalii-slugi” de ai ^{lui} ~~ei~~; fie că-i era sinceră temerea că
nu va fi posibilă nici o rezistență cu „aparatul putred al regimului” și că
înlocuirea acestuia nu va putea fi efectuată la interul înțelese de schimbarea
guvernului; fie, în sfîrșit, că era de pe atunoi, într'adevăr, ferm hotărît
— cum îl amuză totuși carliștii — să se expună a lua toată răspunderea
absolut singur, dar numai cu condiția și scopul de a juca apoi tot singur
rolul, periculos dar foarte mare, pe care l-a jucat.

De va fi fost în gîndul lui în tot ^(decursul) timpul celui de a doua
sale audiență la Pălat, din timpul crizei regale, nu l'am ști nici dacă
ar fi fost lăsat să ~~scrie~~ ^{a-și scrie} memoriile.

Dar ceea ce știm că a răspuns la ofensa disperată a Săverco-
nului de a prelua conducerea unui guvern pur militar, înlocuind eventual

* Brătianu se alăturase apelului adresat de Antonescu lui Maniu, făcînd
și el cîntărește de resentimentele sale personale față de Carol, dar s'a
relicet apoi din nou opimei aliatului său politic de „a sta pentru
moment în expectativă”.

Ioan Hossaințu

Tot așa se afirmă că Regele nu ar fi acceptat soluția lui Horia Sima, dar totuși l-a primit împreună cu Generalul Antonescu joi seară în audiență de prezentare, numai pentru a putea testa personal cu el, și că, cu acest prilej, Sima a venit cu noi și foarte exagerate pretenții excesive, de care Carol nici nu ar fi fost informat de Antonescu, care acum cerea și el să fie neapărat acceptate, iar la refuzul categoric al M.S. de a le primi, amândoi ar fi ținut un limbaj foarte violent și chiar amenințator pentru persoanele se, Sima chiar unul atât de aspru și de obraznic încât, rupând așadar puntea oricărei posibilități de ulterioară înțelegere cu Suvverul, aceste i-ar fi concedit, spre a-2 primi totuși din nou în cazul nopții pe Antonescu, care l-ar fi determinat să ^{se duca la se} plece în condițiile în care lămurile s'au și petrecut — sub amenințarea cu revolta ~~care~~ și începu prin mijlocul de strică în jurul Palatului, ^{după care} ~~după care~~ legionarii au și tras.

Iar în privința contactelor Regelui cu partizanii săi în ultimele 36 de ore, s'au acreditat două afirmații care s'au dat cap în cap: carliștii susținând că Regele a comis tocmai acea greșală de a se lăsa complet izolat de către Antonescu și de a nu se fi consultat nici cu guvernul, nici cu șefii armatei, la care a rămas tot sepele la ora H din motive misterioase de neînțelegere, chemând la îndoială numai câteva persoane timorute și nejustificate să-și dea avizul în chestiuni ce depășeau cu mult capacitatea și competența lor, în loc să înțelegă că rezoluarea crizei pe unul dintre generalii săi de ispravă, care nu așteptau decât un cuvânt al Suvverului pentru a-2 pune la punct pe Antonescu și pe toți legionarii lui; pe rând căi — carliști explicit făcând veridicilor al crizei prin faptul că, în această ultimă ocazie de a-și manifesta incapacitatea de conducător și diplomat, Carol a manevrat greit neacceptând pe loc primele cereri ale opoziției, prin care scăpa de răspundere și-2 puna pe Antonescu în situația de a se descurca singur cu legionarii, fără să mai alarmeze, cu totul inutil, pe observatorii străini și fondatorii zvonotocii, prea apăsătoare, a relațiilor conflictuale ce au avut spor pe toate nopțile de existență a Regelui la Palat și care, după răspunderea în doi peri-tramări de la Sima de ~~Antonescu~~ care, în seful cam a stat să se aducă de această mi-fine diplomatică nu și-a valorificat din plin talentele de manevrier abil în interesul M.S. — au fost corect interpretate de Regele pentru ce o ultimă încercare de propunere a unei soluții neconforme cu instrucțiunile ei.

De fapt, aici, ca și în majoritatea lucrurilor și cazurilor, adăugând pune să fie mai la mijloc putere extremă!

Din primele sale contacte din noaptea de 4/5 septembrie cu cei care detineau în ultimul său jurean puterile cheie și care, în realitate, nu fuseseră prea bine aleși pentru viciile alele ce caracterizau de mult țara și regimul despotului ei, iar de la începutul verii până la din ce în ce mai iminente și promitocă să fie furtivoase, Carol s'a convins că — așa cum prevăzuse Antonescu Generalul — nu prea avea la îndemână pe cine să se poată baza în cazul unor complicități mai serioase ce trebuia fatal să se ivească în cursul unei crize mai acute și prelungi.

Joan Hostrugiu

Antonescu este chemat joi dimineață la Palat, unde monarhul, pușav și plesăit de nesomn, îl primește în saloanelor* dela Casa Nouă, pentru a-i spune că, înainte de a se culca spre a se odihni nitel, a ținut să-l anunte că poate să-i comunique deja lui Sina răspunsul său afirmativ, ca să nu se mai târâgănească degeaba formarea guvernului și că-i așteaptă pe amândoi, la orele 3 în loc de 6 după masă, pentru a cunoaște și discuta cu ei compoziția lui, întrucât s'a conștientizat că starea de spirit generală nu-i de natură a permite prelungirea crizei cu creșterea tensiunii ce-ar rezulta din ea. Era atât de extenuat de înconfort și descurajat de desamăgiriile suferite în cursul nopții, încât a evitat să mai atingă subiectul cauzelor schimbării brusce a hotărârii sale, limitându-se a recunoaște că s'a "înconjurat cu oameni slabi", iar Generalul a avut, de această dată, delicatetea a nu mai insista pe această temă, a trecutului, trecând la relatarea noutăților din tabara opoziției, pe care Regele îl invitase a i-le da. Abia a vrut să mai afluie pînă la sfârșit ce-i expunea acesta în legătură cu răspunsul democraților — a căror argumentație, în favoarea abținerii lor de a contribui cu membrii activi politici ai partidelor respective la formarea guvernamentului, i-a pricinuit încă o ultimă răbufnire de iluzie: "Vor că eu să mă compromit în luptă lor!" iar apoi remarcă pesimist: "Poate că au dreptate, e mai ușor în victorie să te abții, dar nici nu faci nimic altce?" — fiind de acum doar interesat a ști cât mai urgent cine sunt candidații leșionari la posturile regale. Dar, despre acestea Antonescu nu știa încă nimic, deoarece s'atraseră tentativele în așteptarea răspunsului regel. Părea — cum Generalul l-a derisat lui Jiu la plecare — a vrea acum să-și se aducă repede pilula de înghițit!

Dar, între timp, nemții schimbaseră pilula cu una mare, pregătirea de înghițit ca bolnavul să nu prefere a rula moartea lentă, renunțând la tratament și abandonând pe doctori, decît să se sufocă cu ea înșă. În timp ce Carol dormea un somn greu și neodihnitor, fiind că înghițise prea multe albe pilule mici ca să-și calmăze nervii, Sina trecu la ofensiva generală pentru obținerea treptată, în cursul zilei, a celorlalte puncte ale programului leșionar, ce deosebiră soluția cererilor minime de situație constituțională pe care se va întemeia regimul dictatorial din 6 septembrie, și față de care Antonescu a capitulat surprinzător de ușor, punând în celelalte audiențe au urmat celelalte colective dela orele 15 — în care Sina s'a purtat foarte corect, dar tot atât de rece, dar și imperativ — de fiecare dată pe Regele în fața faptului implinit și întorcîndu-se să-l avertizeze pînă în fundul bărbăției, unde acesta a refuzat să-l mai urmeze în ceea ce privea se mai face o curie cerșoasă ratată pentru a-l dezarma complet, fie pentru că nu înțelegea nici el să se compromită iremediabil față de Puterile democratice, de victorie finală a cărora nu se îndoia.

Dacă nu piendem din vedere faptul că Suveranul a fost — dacă nu chiar abandonat — în adevăr, absolut singur, fără ripă (ce-i drept din vina lui, dar, cum reiese din tot ce precede și din egoismul sau fatalitatea atîtor) de orice sfetnic dezinteresat real, deștept și curajos, în preajma sa la ora aceea — cu excepția lui Antonescu, în care mă potea să aibă încredere totală — și dacă la aceasta mai adăugăm

* În care va fi arestat în ziua de miercuri 23 August 1944.

Joan Antoniu Agreș

și factorul psihologic ce l-a constituit, pentru natura sa impresionabilă, acompaniamentul bine orchestrat al pieței jucte de Horie Sima, în stilul ~~de la Munchberg~~, nu putem judeca prea sîmț pe ultimul monarh autocrat, de rasă albă, pentru că - poate - considerentul securității personale ^{dar și al celor mai intime probleme} a presupus asupra celui de ordine politică internațională, în hotărîrea sa finală.

Căci istoria judecî pe personajele ei, nici după intențiile și nici după motivele, ci numai după faptele lor, și Carol se înscrie în ea și cu acela de a nu fi acceptat condițiile - incompatibile cu suveranitatea Statului și a sa, de cap al acceptației și de simbol al ei - de alianță oferite României de cel de al III-lea Reich și, prin armare, de a nu fi colaborat cu Puterile fasciste agresoare, a fost părerea Baronului de Reuterswärd, Ministrul Suediei, care era conștient că Regele nu a fost „debarcat”, ci a plecat de bună voie. Iar reprezentantul Elveției, Al. René de Weck, a adăugat: „Independent de orice considerații de caracter personal sau ideologic, e imposibil de negat că alia la plecarea sa, Hitler și-a putut arboră crucea înălțată pe Palatul, nu din Calea, dar din Piața Victoriei.” ①

În schimb, Colonelul Beck, profund descurajat de întorsătură ^{arabă} evenimentelor din România și mai ales de bucuria opoziției pro-aliată de plecarea aceluia pe care Hitler îl socotea dușmanul său Nr. 1 din România, a tras alte concluzii asupra cauzelor deznădîmîntului crizei: „Aveam o singură carte de jact ^{sa} în mîna noastră: petrolul, asul de joc pe care l-am tot ținut ca să ia ultima lovitură și să încerce a mai câștiga, pentida, care pentru el conta totmai în ~~a se~~ a nu pleca, și i-a lăsat pe adversarii săi să-și joace; o performanță unică în toată istoria diplomatiei germane, dar care i-a reușit numai pentru că aproape unanimitatea opiniei publice din această țară și, în orice caz, a reprezentanților ei politici, a preferat soluția germană celei britanice: să-și riște mai degrabă victoria, decît să-și sacrifice prezentul.” ②

Desigur, nu numai în corpurile diplomatice, dar și în cercurile politice din capitală, care se făceau cu reputația de a fi bine informate, părerile erau împărțite cu privire la alternative între facultate sau obligație a abdicării. Unele amănunte despre afirmațiile arse ale lui Carol înainte și după abdicare și plecarea sa, precum și câteva informații ulterioare, ^{de care s-a vorbit în cercurile politice} necunoscute lor, vor ^{impune} mai bine atât termenii alternativei, cît și celelalte aspecte ale evenimentelor citate sus, pe care le-am auzit dintr-o sîmădanie, pentru valoarea lor.

① Am auzit personal acest schimb de vederi peste masă la un dejun diplomatic dîmărilor lui Beck, în luna „Din” Mihail Popovici, la București.

② Cînd am reprimat aproape textual o „notă” informativă a S.S.I. referind acest pasaj din convorbirile lui Beck cu alți refugiați polonezi ^{sau} ca diplomatii străini cu care mai aveau alături contacte.

Joan Wodarczyk

În primul rând, Astfel, avem toate motivele să credem mărturia anturajului său că datorită atmosferei mult mai înăstrăte decât în ajun, când deja îl scosese din scrie prime, în ofensivă, manifestatie legionară, psihica Savericului și-a împregnat adânc ghiarele tero- rii în actele și gesturile sale din penultima zi și mai ales ultimele 12 ore de domnie și de sedere în țară. Într-adevăr, schimbarea la față a Bucureștilor, din capitală veselă și pri- mitoare a Victoriei României Mari — unde, din toate țările, diplomații necăzuți și sa- cu neveste vestejite se întreceau ca să ajungă — în metropolă sumbră și posacă, în care mai auzăci doar imnele mortificării, se produce în total arctatilor din miezul zilei de joi 5 septembrie. De prin Smârdan și din Lipscani, dădești și Văcărești se răspân- ditoră încă din faptul zilei — canalizate spre Palat prin grija Magdei Lupescu, al cărei domiciliu scump din Parcul Filipești primise, încă de atunci, încă o întârziere pe ca- zii cei mai ermetici din țară — neîntrerupte zvonuri de groaza și de jalea ce-i aseta- tă pe cei ce-si închidau deja vitrinele și buticile la apertis, ca din pământ, de pe la mahalelele neocomerciale, a unei gloate de indivizi vânjoși, zburliți, cu fețe supte, condusi pe semne de câte un tânău zvelt, mai spălăcit, purtând cămașa verde. Dar pară și ceilalți bucureșteni, cu nasul lor fin de copoi ce simte imediat de unde bate vântul și cu darul lor de mimetism, poate unic în lume, arctau astăzi adaptati noului curs al vremii. Fierste că putini știau sau bănuiau ceva despre drama de la Palat, dar văzând că, de dimineață, tinerii cu pânul vâlvoi, în frunte cu studenții, se îndreptă într'acolo, tot națut s'a luat înietul după ei, mișcându-se spre centru, unde către amiază s'a adunat și a rămas apoi, până la căderea nopții, o multime, cum nu se mai văzuse în oraș de ani de zile. Eu însumi am arat, cum am mai spus, prilejul de a vedea cât de bătută a fost Piața Palatului în după-masa și în seara aceleiași zile. Si se adăun calmul, tactul și priceperea cu care politica castrată a statut să facă față, peste tot, ghetelor înmăncări la care a fost supusă și care par să se fi soldat fără cazualități pe tot cuprinsul capitalei în toată ziua aceea. Când una din metinile cu plăci "S.R." (Serviciu Regal) — ce au stat tot timpul crizei la dispoziția Generalului —, cu Antonia la dreapta lui Horie Sima, amândoi în uniformă lor respectivă (Sima inaugurând așa portul regal al uniformei legionare), venind dinspre Piața Victoriei pe Calce- Victoriei, a ajuns la 3 până 5 între hotelurile Splendid și Athénée Palace, i-a tre- but aceste câteva minute, cu care a întârziat celebra audiență, ca să percură ultima sală de metri până la poarta de intrare în curtea Palatului, cu toată prețuirea cordoanelor de poliție pentru a tine căile de acces ale acestuia deschise; iar când, după vreo două ore, cât a durat faimoasa audiență (în care Sima a pus o singură condiție pe care Carol nu a putut-o accepta), automobilul mult acceptat de publicul, ~~de atunci~~ ^{foarte} sponit, cu o majoritate verde, care l-a aclamat pe eroul zilei în stilul dela Nürnberg, a pornit ca să iere pe poarta ceaaltă, a pierdut multe minute lungi pentru a străbate Piața în lățul ei și alte zeri mai scurte până în Strada Sfântilor unde o aștepta cu nerăbdare perechea democratică pe cea fascistă.

Ioan Kasaș

Dar aici nu avem niciun motiv să nu dăm mai multă crezare versiunii Antonescu, despre ultimele sale tratative cu Regele, decât curtenilor arestuați — „mult mai specialiști decât stăpânul lor” —, cu atât mai mult cu cât este lucru știut că Generalul nu avea nici un interes să-l laude ulterior pe Carol și că nici nu-i stătea în caracter să-i vorbească de bine pe membrii dinastiei noastre. Ori Antonescu a povestit cerului și pământului [din care făcea parte și onominal său Mihai Antonescu, ^{și de încredere} deși nu erau rude, dar care i-a fost cel mai intim confidant juridic și politic, și înainte de criză și în timpul ei, și ulterior, și de la care le-am auzit, partial și rezumate, mai târziu] cum următoarele:

„A fost gresescul meu, întâi, să accept a comunica Palatului verbel cererile minimale ale lui Sina, în loc să-l fi avut la mână cu ele scrise și semnate, iar, apoi, că am propus a-l aduce la Curte, până să fi ajuns cu el la un acord, în doi — dară nu se putea în patru — scrise și semnat, din nou, asupra compoziției guvernului și programului maximal al acestuia și, în sfârșit, de a fi creat și eu, ca M.S., ca împreună îl vom aduce la rațiune mai ușor. Poate că, altfel, se evita sporadică continuă a Legății germane, care a profitat de lipsa noastră de soliditate, și coeziune, și nu se ajungea la ~~mai cu seamă~~ întâlnirea prematură a Regelui cu Sina, care a stricat lucrurile și mai rău.”

Trebuie să remarc aici că D^{le} Mihai Antonescu nu a putut sau nu a vrut să-mi lămurească niciodată acea „sporadică”, nici altele, ulterioare și asemănătoare, în care — nu mai refuz de ce — am rămas cu impresia că și el a fost amestecat, din partea Generalului, și nici să-mi dezvăluie, amănunțit, ce știa desigur despre audiența colectivă, vrând să cunoască dimpotrivă ce aflasem eu despre ea la Palat, ceea ce mi-a întărit părerea că Antonescui nu ignorau intenția opoziției de a cere — dar nu atunci — și plecarea din țară a Doamnei Lupescu, chestiune ce, dealtfel, o mai ridicase Generalul și care contribuie în bună parte la exilarea lui.

Despre acea audiență am aflat, prin urmare, numai că: „Am fost primit în sala de consiliu — (recte Biroul Regelui) — de Rege, în uniformă de amiral, care s'a așezat după Biroul mare, poftindu-mă a lua loc la dreapta, iar pe Sina la stânga sa și spunându-mi să-l ascultăm întâi pe D^{le} Sina, pe care l-a invitat foarte amabil să expună tot ce are de spus, cât mai concis, ca să se poată ține în aceeași audiență la stabilirea listei guvernului. La început, Sina a vorbit destul de reținut și bine, limpede, scut și precizându-și stilul și cu vocabularul regional, și nu a fost întrerupt de Vocea sa de mine decât pentru a lămurii unele puncte și mai clar. Dar când a atins chestiunile spinosă, M.S. nu l-a mai putut asculta fără să-l întrerungă, așa că am ajuns la o polemică, în care Sina nu găsea alte argumente în afara de tezile arhi-cunoscute ale propagandei germane, pe care Regele le-a

*Se poate deduce că Regele nu revenise la sine și a vrut să-l întrerungă, fiindcă a vorbit tot mai într-o măsură ale căror fuziuni dau direct înțelesul înțelesului pe Piața Palatului, ticănită de multimea de cărți zgomet se auzea.

dăruim cu ~~măiestrie~~ ^{(usurinta) arătând} ce trebuie reținut din ele ca potrivit și aplicabil
nu Germaniei ci României. Prestanța, cultura și mintea superioară a lui Carol —
ce nu i-le putem nega — în loc să-l moaie, l-au întărit pe Sima, în care vor-
bea acum profesorul de liceu care vrea să-și dea aere de universitar, dând
lecții de morală studenților de anul trei. Și de aici discuția s'a transformat într'un
conflict în care de o parte și de cealaltă s'au spus lucruri prea grele ca ea să-
mai fi putut aplana și, cum Carol mersese prea departe în acuzațiile sale, am fost
silit să iau partea lui Sima, fără de care criza nu se putea soluționa.

Nu mai Hotia Sima ar mai putea lămuri istoria în privința felului cum s'a terminat audiența, întrucât Generalul a declarat aproape public că Regele întorcându-le spatele, D^{tor} s'au retras, pe când Ică mi-a explicat că Regele, care se ridicase în cursul schimbului de acuzații, obligându-i deodată pe ei a se ridica s'a dus la fereastră ca să privească publicul din piață, așa că Sima a dat să plece, iar Generalul, neputând a-l ^{opri} ține și zăbind să-l lase să plece singur, a plecat după el; iar Mărele Voievod' nu a mai apucat să afle de la tatăl său decât că acesta era mai supărat pe Antonești decât pe Sima, acuzându-l de a-l fi lăsat^u lucru pe care, evident, nu era în ~~la dispoziția~~ ^{la dispoziția} Ică făcându-mă că Regele' Mihai nu știa nimic despre nici una din audiențele Generalului.

Cât despre ultimele trei, Ministrul de Justiție al guvernului format în chiar după amiezii aceea începea să-mi dovedească — deoarec făceam funcțiune de Mareșal al Cortii când mi-a împărtășit aceste confidențe — că Așa nu a fost (cum stia toată lumea că fusese) instigatorul de bază al „Conducătorului Statului” în devenire, la precipitarea, ci doar la canalizarea, în interesele monarhiei și al dinastiei, a elanului revoluționar care a produs abdicarea și răsturnarea regimului, și că acesta (care mi-a argumentat exact aceiași lucru în timpul crizei monarhice din primăvara 1943) a salvat Coroana, accelerând desnodământul „conservator” al crizei cu prețiosul concurs al D^{nei} Brătianu, împotriva tendințelor comune ale D^{ilor} Maniu și Sina de a o prelungi și adânci, spre a se folosi de prilejul favorabil ce li-se oferea ^{atunci} pentru a se desbăta de monarhie.

[illegible]

* Această explicație pare să cuprindă un element de sens, deci pe contenciu de demers
a faptului că "generalul Iona Supralicuită pe Sima în violente veritabile care par
să fi continuat și un substrat de amenințare, foarte caracteristic tuturor
fostelor de această natură ale lui Ion Antonescu. -

averea sa din țară Regelui Mihai, printre un act oficial de donație între vii, ră-
sanător, care să dea lui Hitler impresia că abdicarea e reală și nu o combinație
provizorie la care s'a pretat Generalul Antonescu, dorind astfel să e de convingere
că Carol, iar na - cum vrea să pară - desigur lui și omul sincer devotat politi-
cei noul Românești, alături de Germania. Și rețeta acum ^{de el} ca acceptase plecarea lui,
cu care s'ar fi a' vut să ia ca el, în garnitura completă a trenului regal, nestinghe-
riti de nimeni control, ba chiar cu garanția solennă a securității tuturor acestora,
feti de țigănci, până la prânz însoțită, contra condiției, ce-i drept - respectată
de Carol - de a nu se atingea de colecția tablourilor Carol I. (ce valorează mult
mai mult decât tot ce exportase) și pe care, dealtfel, nici nu ar mai fi avut timp
s'o ambaleze (luând ~~cu el~~ ^{de el} singura pînă dintre cele cumpărate ^{de el} și
anume: o rokokovă nudă de ale lui Rubens, al cărei trup ^{ar fi} semăna cu al
Lupescii), transport ce totuși l-ar fi vîmuit nitel dacă si-ar fi putut închipui
că va poli nu numai propria sa vistierie, dar și aceea a Casei Regale, schimbînd
în aur și devize, cu care a umplut multe valize, pînă în ceasul plecării și
trăgînd ^{spoliat} a țintei civile pe ~~anul~~ 1940, ^{contabilizat} - dacă nu chiar creînd
- panica din Smîndan și lăsîndu-l pe trîntul și succesorul său fără un ban
valabil pe ultimul cuart al anului. Dar, mai mult rețeta bîtrînel, dic-
tator nou născut, că-si dăduse cuvîntul de soldat și supas credincios al M. S.,
acelaia, căreia simțea că va trebui odată să-i dea 'soroculă de felul cum el
va fi tinut, că va răspunde cu capul lui de viața și scaunul domniei al nou
lui său stăpîn, ^{la tot timp cel puțin} ca va vedea la nimeni să nu fie persecutat pentru devota-
mentul arătat vechii stăpîniri și că va rezista pînă în pînzele albe pe
destinarea evreiască, ne adoptînd în nici un caz măsuri inreparabile anti-semitice,
Coti, care era departe de a fi pro-cărlit, mai cu seamă după model
în care fusese debarcat Titulescu la care tinea și mai mult decât la politica lui,
dădea ca dovadă a inteligenței lui Carol și a faptului că nu-si pierduse
capul la demodimentul crizei, ci continuase să gîndească la lucruri foarte
chibzuit pînă ce i'a suit în vagonul său, mîturîndu-l Mareșalului că, revenind
cître sfîrșitul ultimelor lor discuții politice iar la problema evreiască, Carol
i-a pus în vedere, ^{ca ultimă și insistentă recomandare}, a nu uita să nu cînte
comita președe de a se lăsa influențat de Hitler pentru a urma exemplul lui
în exterminarea evreilor, întrucît sînsura noastră țară de a mai beneficia
vreodată, după victoria finală a anglo-saxonilor în lume, de același mare
păvară pe care ni le-au acordat la Versailles, e dară vom di să dovedim
că merităm stima lumii civilizate, ^{în felul cum vom trăi, pînă la}
sfîrșit, problema respectului drepturilor minoritare și în special a
care este și va fi probabil încă multă vreme cea mai puternică influență
și răspundere peste tot pînă la pînzele.

Legionarii — care-și procuraseră încă în cursul dimineții acelei zile, de 6 septembrie, prin Prefectura ce o preluaseră, o mitralieră, câteva puști-mitraliere și multe pistoale-mitraliere (ceace dovedește, dacă mai era necesar, că fuseseră înștiințați dela București în ce direcție plecase trenul și ce aveau de făcut) și avuseseră timpul să le aducă la gara "Domnița Elena" și să le plaseze în dispozitiv de tragere — văzînd că trenul nu frînează de oprire, și-au pus tot armamentul în bătaie asupra locomotivei, fără însă a reuși să-i atingă pe masinisti, iar cînd vagoanele au ajuns în dreptul peronului, au mitraliat geamurile lor, primind și ei focul escortei militare a trenului, care a ciuruit zidurile gării lăsînd urme ce se vedeau încă după ani de zile deoarece Antonescu a ținut să se păstreze "vestigiile acestui act istoric". Din schimbul de focuri, s-au ales cu cîțiva morți și răniți, dar nu în rîndurile combatanților ci din acelea ale publicului, spectator fără de voia lui, depe peron și dintr-un tren staționat pe o linie vecină. În vagonul Regelui panica a fost cumplită, "dăduia" și amantul ei regal aruncîndu-se pe burtă după pilda lui Urdăreanu care nu a mai putut scoate o vorbă pînă ce s-a trezit din groază pe pămîntul mîntuitor al Banatului sîrbesc. Pînă atunci toți ocupanții trenului au mai trecut prin clipe de spaimă ^{pentru că} se așteptau la o ultimă ambuscadă la Jimbolia unde în consecință nici nu s-au mai oprit și că legionarii — care-și montaseră mitraliera pe o locomotivă cu care se luaseră după ei trîgînd în vagonul de gardă, care răspundea la tir cu una mai grea, ceace făcea prin zgomot impresia unei lupte serioase — i-au ajuns ^{trezindu-se} din urmă la graniță intensificîndu-și focul și încercînd să-i urmărească pe teritoriul iugoslav, unde însă au fost opriți de grănicerii sîrbi și siliți a se întoarce cu buzele umflate și în rîsul ascuns al timișorenilor carliști.

Episodul a făcut bineînțeles vîlvă în străinătate pentru că cenzura Beogradului a fost mai liberală decît a noastră nouă legionară și că atît declarațiile lui Carol la sosirea sa în Elveția cît și urmele înseși ale luptei, vizibile pe tot trenul regal, au constituit irefutabile probe de infirmare a schioapei desmintiri comunicată de agenția Rador. Dar declarațiile acestea au prezentat inconvenientul pentru Carol, care intenționase a rămînea la Lausanne atîta timp cît s-ar simți în siguranță acolo de unde putea mai lesne urmări dezvoltarea războiului și a situației din țară și să plece apoi în direcția oportună cauzei sale de a servi drept pretext bine venit pentru generalul Guisan ca să-l roage a nu se stabili în Elveția pe care manifestările lui politice o pun într-o poziție incompatibilă cu neutralitatea ei, acceadînd astfel la dorința Legatiei Reichului din Berna de a nu îngădui fostului Suveran anti-aliat al Romîniei a se folosi de libertățile democrației federale ca tribună pentru intrigile sale în vederea recuperării tronului său definitiv pierdut.

Yvan Petrovitch

Vom vedea ulterior cum, dela întoarcerea Prințului Știrbey în țară la câteva ore după ieșirea trenului regal înspre Elveția unde acela petrecuse în exilul său mai mult sau mai puțin voluntar zi cu zi tot răstimpul domniei fostului Suveran, intervențiile șefilor democrați pe lângă Legatiile britanică și americană vor închide rînd pe rînd accesul acestuia la Statele taberii fostilor noștri aliați, astfel încît din Portugalia — în care a pătruns prin trecerea cuasi clandestină a frontierei spaniole — nu va izbuti să ajungă nici în Anglia nici în Statele Unite, rămînînd la Mexico-City să aștepte degeaba schimbarea atitudinii Casei Albe defavorabile lui. Încă mai dăruie roasă pentru Carol avea să fie însă o altă consecință neprevăzută a politicii sale interne anti-democratice și de duplicitate externă: blocarea depunerilor sale pe numele propriu în băncile americane la intrarea Statelor Unite în război.

În ce privește supărările tînărului Suveran pricinuite concomitent de abuzurile noului regim față de Coroană și de reproșurile opoziției, toate au început în dimineața de sîmbătă 7 septembrie cînd tatăl meu a avut proasta inspirație să-i ceară a-l primi în audiența de înfățișare. Regele i-a acordat-o imediat întrucît Antonescu își "anunțase vizita" așa că M.S. a ținut să fie asistat la prima sa convorbire cu acela ce-l detronase pe tatăl său de "bătrînul baron" pe care-l cunostea bine încă din frageda-i copilărie cu reputația unui iscusit diplomat al școalei lui Metternich și de curtean în două monarhii cu experiența tristă a răsturnărilor multor regimuri. Dar numeroșii legionari bucovineni îl înfieraseră de mult drept șef ocult al mafiei din jurul Tronului față de Sima care-i cerea acum în consecință capul, iar Generalul îl cunostea și el dela Cercul Agricol și Jockey Club ca pe un prea fidel adept al fostului monarh ca să nu fie gata oriînd a-l urma din nou cu toată inima și tot devotamentul. — Și cum vroia tocmai să scape de asemenea elemente ce l-ar împiedica să-l izoleze complet pe junele stăpîn pe care trebuia deci să-l înconjoare numai cu iscoade sigure, atunci cînd cea ce o avea de mult în anturajul imediat al M.S. l-a prevenit de anunțarea "Marelui Maestru de Ceremonii" Antonescu a ordonat pe loc Casei Militare (peste capul Suveranului care atunci nu a știut nimic despre cauza întîi a întîrzierii și apoi a lipsei unuia dintre marii demnitari pe care dorea să-i păstreze) ca acesta să nu fie lăsat nici măcar să mai intre la Palat. Tatăl meu totuși a reușit să intre în Palat dar nu la M.S. nici în biroul lui unde vroia să-și ridice actele și obiectele personale printre se găseau cheia de aur masiv, grea și frumoasă de "Cămarar" al Împăratului Franz-Josef, o parte din cele 33 mari cruci pe care le recoltase în exact 50 de ani de carieră și ceea ce a regretat mai mult: cîteva documente originale de familie cu indicații despre organizația curților lui Ștefăniță și Rareș Vodă ce-l interesaseră pe Carol cînd a reorganizat-o pe a sa.

Ion Murguș

Acestea fiind "controlate și sechestrate" încă în dimineața aceea, au dispărut spre a nu se regăsi niciodată, împreună cu multe lucruri de mai mare preț ale Coroanei, din cele ce au fost cică verificate și inventariate (de vreo zece ori) de către echipe succesive de la Departamentele Interne, Finanelor și Domeniilor din partea Președinției și ale P.P.C. și "Politiei Legionare" din partea Vice-Președinției, alcătuite în primul caz de funcționari "nedreptățiți" de vechiul regim și în celălalt de energumeni în cămăși verzi și cizme "birghere" care, în goana lor după arhiva secretă și comoră de aur și obiecte scumpe ale lui Carol și sub pretextul că demnitarii, funcționarii și personalul curții ar fi ascuns din ele, s-au apucat să-i percheziționeze și să-ntoarcă tot palatul pe dos, încercând să intre chiar în apartamentul regal și întrecându-se, când operau simultan în aceeași încăpere, a se mai controla și reciproc, ceea ce s-a soldat cu ruperea sigiliilor puse de unul de către alții și cu ravagii și pierderi neuitate de M.S., cu atât mai mult cu cât în timpul acela era asaltat de Antonescu cu somă de a-i semna decretetele celebre, fără de care nu ar avea autoritatea și puterea suficiente pentru a stăpîni mișcarea revoluționară legionară.

În schimb, tatăl meu adoptiv avu o altă soartă, fiindcă prin funcția lui de "Mare Vînător al Regelui", pur tehnică, sportivă, nu se compromisesese oficial, politicește, cu vechea stăpînire și avusese cu ea și în acest sector destule certuri și divergențe cunoscute ca să fie socotit un om de caracter independent, apoi deoarece ca fost Ministru al Transilvaniei în guvernul Averescu, trecut la Palat tot ca reprezentant al ei, fusese permanent mijlocitorul și uneori mediatorul cel mai de încredere între Coroana și Maniu, cu care păstrase, pînă la urmă, relații excelente și pe care nu s-a temut nici cînd a-l sustine față de ea cu toate riscurile ce comporta atitudinea sa critică și "leseori" "de frondă", ce-i atrăsese și simpatia legionarilor, cu care dealtfel întretinuse deasemeni cordiale raporturi datorită cîtorva prieteni ce-i avea printre elita lor intelectuală, și înfîrșit pentru că era un pasionat al problemelor militare și cultivase de aceea printre numeroasele sale cunoscute din rîndurile armatei și legătura cu Antonescu, cu care s-a înțeles de minune pînă în dimineața de 7 septembrie cînd s-au certat cu violență în prezența M.S., căruia Mocsonyi i-a intimat să nu cedeze pînă ce nu va fi aflat părerea lui Maniu. Acesta a fost bolnav în ziua aceea și s-a scuzat față de Suvorax de a cere din această cauză amînarea audienței pe a doua zi, rugîndu-l pe Mocsonyi, care să dusese la el ca să-l aducă personal imediat la Palat, "să caute a-l convinge pe General a renunța pînă la consfătuirea lor și cu D^{le} Brătianu la această nouă modificare a celor convenite între ei." Tatăl meu adoptiv mi-a spus confidențial, cînd am devenit secretarul M.S., că boala lui Maniu a fost mai mult diplomatică decît una reală, întrucît îl găsise îmbrăcat, iar afară de faptul că nu s-ar simți bine, ~~de~~ a mai invocat și pe acela că nu-i reveniseră cămăși le scrabite de la spălat. În plus a avut impresia că Maniu nici nu-și făcea iluzii că Antonescu ar putea să mai bată în retragere, odată ce pusese problema direct Suvoraxului, evitînd dinadins consultarea opozitiei.

Ion K. Negulescu

Prin urmare, la întoarcerea sa la Palat, el nu a mai opus insistențelor Generalului aceeași rezistență, lăsându-se convins, pînă la sfîrșit, de argumentele în aparență foarte raționale ale acestuia: ca M. S. să înțeleagă, pînă ce nu va fi prea tîrziu, că nu există nici o altă cale încă legală pentru a salva Coroana și poate chiar țara de la o criză internă și mai grea, ce ar atrage după sine fără îndoială ocuparea ei necondiționată și instaurarea unui regim politic de felul celui din Norvegia, cu șanse mult mai mari pentru Sina decît pentru dînsul de a fi ales pentru a juca imediat rolul lui Quisling, la care acela și aspiră, pe cînd el nu l-ar putea accepta. În ceea ce privea tîrîrea șefilor opoziției în discuția problemei, Antonescu se apăra de a nu fi căutat întru a le obține consimțămîntul: tocmai fiindcă aceasta ar implica tăgăduirea unei soluții la care tot vor trebui să ajungă, însă cu riscul de a se redeschide criza, în care de această dată Legatia germană s-ar amesteca mai direct și desigur numai în favoarea Legionarilor, care abia așteaptă un nua prilej pentru a prelua singuri toată puterea și a-și îndeplini întregul program, în care libertatea opoziției de a mai putea expune punctul ei de vedere în cursul evenimentelor cruciale ce vor urma și nici măcar securitatea vieții exponenților săi nu ~~le vor avea loc~~ ar face parte.

Regele ne mai fiind susținut de singurul vechi slujitor al Tronului pe ajutorul căruia putea atînci conta, s-a predat evidentei împrejurărilor excepționale prin care trebuia să treacă, semnînd ambele decrete, pe care Mocsonyi i le-a înmînat ^{apropo} aproape vesel, pentru a reveni la atmosfera relațiilor sale anterioare cu ^{aceasta} : "Acum, domnule general, nu mai aveți nici o șeză pentru a nu restabili ordinea în haosul la care am ajuns." Dar, fie că acesta (care nu sesiza rapid ce i-se spunea și a fost de altminteri o fite total lipsită de simțul umorului) a interpretat aceste cuvinte drept aluzie la faptul că el ar fi fost autorul principal al haosului de la Palat inaugurat în acea dimineață, fie că i-se urcase puterea la cap, cum li-se întâmplă parvenitilor de neam proit care se sperie de importanța lor cînd au ajuns prea repede și ușor în vîrfurile scării (ceea ce a fost diagnosticul camajilor săi de promoție), fie că (precum eu inclin să cred, după experiențe personale ulterioare) a vrut doar să profite de supărarea ce i-o cauzase realmente întârzierea cu cîteva ore a victoriei sale, de care era vinovat în special acela pe care-l considerase un aliat în Casa Regală, pentru a bate fierul cald și a obține reorganizarea acestora, în sensul ~~de care am vorbit~~ fierul cald și a obține reorganizarea acestora, în sensul ~~de care am vorbit~~ mai înainte, în orice caz "Conducătorul", ofuscat, a pornit la un nou atac, intrînd de acum în discuția tuturor chestiunilor ce atîngeau și mai direct domeniul deja prea restrîns în care Suveranul nu înțelegea să admită ingerența nimeni și care l-a făcut să și regrete — acum cînd nu se uscase încă bine cerneala semnăturilor sale apuse pe decrete — a fi avut totuși slăbiciunea de a capitula fără să fi încercat măcar a-i pune pe Maniu și Brătianu să găsească cu acest "cîine roșu" o formulă care să nu știrbească atît de radical prerogativele sale.

indicat mai sus

Ioan Hodorogă

Cu capul congestionat și vinele zvâcnind la temple, făcând spume la gură pe măsură ce se înfuria mai mult, autosugestionându-se că ar avea motive ~~stare~~ vechi și abundente pentru a se servi înfine de limbajul ce s-ar impune situației și ~~trebuia~~ trebuia folosit de mult (~~pe~~ pe care neîndrăznind a-l ține tatălui, îl debita acum cu atât mai mare răzbuunăre fluide), ca un bătrîn părărit incapabil să-și educe băiatul răsfățat ~~la mame tinere și indulgentă~~ altfel decât prin explozive avertisări periodice, pe un ton care de atunci va face imposibile orice taluturi normale între monarhul ce-l declara minor și primul ~~lui~~ ^{care} ~~de~~ ^{de} ~~se~~ ^{se} ~~aroga~~ ^{aroga} deodată dreptul a-i fi tutorele ales de tatăl exilat, Antonescu a început prin a le face interloatorilor săi siderați un scurt dar cu atât mai plastic și aspru rechizitoriu nu numai împotriva regimului carlist, ci și a celui al Suveranilor Intregitori ai neamului, ca să-și justifice "clamarea după reforme" - care vor rămînea pînă la criza din 1943 cazul lui de bătaie în toate aproape permanentele sale diferende cu Palatul - pentru redobîndirea prestigiului ce l-ar fi avut Coroană doar sub domnia întemeietorului dinastiei. Astfel cerea, înții de toate, ca Suveranul să fie primul în a da exemplul ruperii cu trecutul în absolut toate privințele, conformîndu-se personal și impunînd aceiași atitudine întregii familii regale, ar cărei sef era acum, schimbătorilor fundamentale în situația constituțională intervenite în ajun, pînă adaptarea vieții și atitudinii lor și ale Curții noilor împrejurări. Regele și toți membrii dinastiei cu rădăle și antrajul lor (vizînd pe Nicolae care și anunțase telegrafic intenția sa de a reveni și pe Anton de Habsburg care găsisse acum momentul să-și ia concediul dela unitate, în România) ne trebuim să se compromită sau să se expună, ar avea tot interesul a trăi cît mai izolați și retrăși din ochii și din gura lumii, uitați pe cît posibil, dacă nu ar putea fi iertate decît cu vremea de opinia publică, pentru abuzurile trecutelor domnii, cu atât mai mult cu cît M.S. ar trebui să averse carte multă ^{mai} ~~prin~~ studii universitare, cel puțin pînă la majoritate, înainte de a se gîndi măcar să poată participa la treburile Statului de care atîrnă destinul poporului și în care Generalul Antonescu nu va tolera nici un amestec ce nu ar face decît să-i încredințeze grea misiune a conducerii pentru care el și-a adunat singur toată răspunderea, cu riscurile ei. Dar pentru că înmormîntarea grabnică a odiosului trecut, ce l-ar reclama toată națiunea, precum cei din Palat ar trebui să înțeleagă, implică în primul rînd ruperea oricăror legături cu cercurile politice și mîndre intime sau apropiate fostului Suveran și înlocuirea camarilei sale din iniții Curtea Regală, el insistă ca M.S. să renunțe chiar și la relațiile sale particulare ~~particulare~~ cu aceste persoane ce-l leacă de mediul acela, prin care altfel ar rămîni putînd de a se întreține atmosfera de intrigi și concanani propriie acestuia și în nici un caz să nu acorde audiențe sau să dea comunicate fără deslegarea lui, drept pentru care cerea epurarea imediată a demarilor în care nu avea încredere, în frunte cu tatăl meu, în cadrul reorganizării totale a Curții care și așa va trebui să-și reducă substanțial aparatul reprezentativ hipertrofic și administrativ prea complicat, păstrînd numai personalul strict necesar și corespunzător tăierii rate, căreia anunța cu acest prilej că va supune lista civilă absolut scandalos de excesivă ce și-o fixase fostul Suveran.

Yvon Hartung

Până atunci Mocsonyi ascultare, fumându-și liniștit ultima Ravană reglementată ^{a dimineații} pe ~~dimineața~~, mai plictisit decât speriat de tonul, stilul și gîndirea specifică tipicului generației de cavalerie ajuns la limita de vîrstă, dela care auzeau deja diatribe monologate mai impresionate decît aceasta, și răspunzînd pri-
virilor de uimire conternată ale elevului său de vîntătoare cu gesturi ce-i dădeau vîdit a înțelegere că nu trebuia întrerupt sau contrazis pînă ce-si va fi golit tot sacul. Se apropiere însă ora mesei și cum nimic nu reușea să-l scoată pe tatăl meu adoptiv din călmul său imperturbabil și aproape tot atît de puțin ~~grea~~ din programul lui prestabilit, și-a scos cekiul spunînd "M.S.:" "Red că discu-
ția chestiunii lor bănești trebuie amînată pe viitorul audiență", așa că Regele s-a ridicat încîntat de a fi scăpat pentru moment de neplăcerea de a-l asculta pe noul său profesor de morală, pe care de aceea nu l-a reținut la masă, dar l-a rugat să ia măsuri urgente pentru a pune capăt situației de nesuferit creată prin verificarea adevărului tatălui său.

După cîte-mi amintesc din cele relatate tatălui meu de părintele meu adoptiv a doua zi la prînz în casa noastră, în timpul în care el era plecat după Maniu, Guvernatorul — care pusea încă în noaptea de 5/6 sept. ca primă condiție a rămîinerii sale în țară întoarcerea mamei și-i telefonare în ziua de 6 anunțîndu-i vestea, urmînd s-o rechem pentru fixarea deta-
șării călătoriei — l-a informat pe General de intenția sa de a-l trimite pe Mocsonyi cu o garnitură redusă a trenului regal la Florența ca s-o însoțească pe mamică sa, la care acesta a propus să plece altcineva, întrucît Mocsonyi ar trebui să preia conducerea și reorganizarea Palatului, fiindcă ar fi fost singurul mare demnitar de care Sîma nu s-a legat în cererea sa de epurare a Curții. Regele ar fi răspuns că nu credea că acesta va primi această înso-
ținare din cauza tatălui meu care era primul în ordinea de precădere și pentru că este prea comod pentru activitatea mare ce se cere ^{comoditatea} Mătesăului Curții. Antonescu a replicat atunci că va trebui să-l sacrifice cel puțin pînă la alegerea unei persoane potrivite pentru acest post de răspundere, din afara cadrelor vechi ale Palatului, explicînd cu acel prilej cauzele pentru care "era de neconceput ca baronul Stîrcea, vestit pentru anglofilia și germanofobia lui încă în Austro-Ungaria, să mai pună picioarele la

"Palat". De aceeași manieră am aflat că, interpretînd tăcerea Generalului la anunțul audienței lui Maniu ca o tacită achiesare pentru aceasta, Mocsonyi l-a adus duminică dimineața la Casa Nouă, unde cu greu a putut fi potolită indignarea acestuia la vestea semnării anticipate a decretelor în condițiile povestite lui din pînă a fir de către M.S. și Mocsonyi, care a luat asupra sa răspunderea faptei, ceea ce nu l-a împie-
dicat pe Maniu să i-o ^{impune} și atunci direct și pe urmă în opinia particularului său tot Guvernului, căruia-i contesta dreptul de a se lăsa influențat de un curtean, care în materie politică nu are decît compe-
tenta și responsabilitatea limitate ale unui functionar făcînd oficiu de secretar sau intermediar între factorul constituțional și reprezentanții legali ai opiniei publice.

Maniu

Regele a fost foarte abătut de repropul ce i-l ~~aducea~~ Maniu, recunoscându-și atât de sincer și deschis greșeala încît l-a dezarmat, mai cu seamă după ce i-a mărturisit că a regretat-o imediat după ce o făcuse și-și tot bătea capul de atunci căutînd cum s-ar mai putea repara, astfel încît acum Maniu a fost acela care a căutat să-l consoleze, spunîndu-i că pentru moment era mai bine să nu facem a neveni asupra semnăturii date, ceea ce ar slăbi poziția destul de grea a Generalului și ar înăspri mai mult relațiile cu acesta, căruia și opoziția înțelegea să-i acorde toată încrederea pînă la probă contrarie, dar că această experiență ^{frecventă} servea M.S. drept lecție pentru a nu comite alte greșeli mai mari, rugîndu-l să-i promită a nu lua în viitor totărinii de asemenea importanță fără avertismentul opoziției, adăugînd că atât D-lui cit și D-lui Brătianu, în numele căruiu spunem aceasta, vor sta întotdeauna la dispoziția Săveranului pentru a-l sfătui să adopte soluțiile cele mai potrivite intereselor țării. Regele s-a grăbit să-l asigure pe loc că atât D-lui cit și D-lui Brătianu pot conta pe această promisiune, dar i-a raportat pe amîndoi la acest prilej a interveni energic pe lângă Antoniu ca să asigure opoziției menținerea dreptului ei de a întreține relații oficiale cu Coroana. Maniu a spus atunci că, în ceea ce privește pe acei oameni politici care au dus țara la dezastrul în care se afla, el personal înțelege și aproba dorința Generalului de a scuti Coroana de învinuirea acelor oameni și personalități politice care nu pot decît s-o compromită în opinia majorității poporului, dar că pentru păcătoșii nat.-tar. și nat.-lib., el și Brătianu vor reșchiza categoric înălțarea preșumției că ei ar putea vreodată reveni la dreptul lor de a apela oricînd la factorul constituțional. Regele, care a prins îndată aluzia fîc la adresa D-lui Tătărescu (pe care Maniu evita sistematic a-l numi direct) și faptul că într-o anumită măsură, cel puțin Maniu, dacă nu și D-lui Brătianu, erau de convingere cu Antoniu că legătura cu măsurile dela Palat și cu reformele reclamate de acesta, nu s-a putut abține a-i zîmbi lui Moesonyi cu un aer înțeles și nici acesta să răs-pundă la invitația de a plasa o punte ce-o datora D-lui Maniu pentru acuzările ce i-le aduseseră la început (și care nu-l prea impresionaseră fiindcă știa că erau mai mult formale, ca și boala acestuia din ajun) întrebîndu-l ardeleanul: "dar unde rămînem cu libertățile democratice, dacă aceștia care reprezintă o minoritate politică nu au avea și ei dreptul de a se bucura de ele?" Maniu a suris replicînd pe un ton glumeț dar cu o emfază ce trăda și fondul de seriozitate al afirmației sale: "Nu se poate prelua de dreptul acesta decît acela care știe să-l respecte!"

Prima întrevvedere a noului Săveran cu capul opoziției nu mai avea în aparență nici un rost, din moment ce acesta nici nu mai cerea revizuirea la situația constituțională din 6 septembrie, și, totuși, ea a avut un rost mult mai important și consecințe mult mai mari decît scopul, sau poate preteritul ei imediat.

Ioan Moesonyi

Înainte de a se separa, M.S. — care împreună cu Mocsonyi încercare
 în zadar să obțină de la Maniu o asigurare formală și clară că va interveni pe
 lângă Gen. Antonescu pentru a-i potoli pornirea reformistă și a-l determina să
 adopte o atitudine mai conciliantă și înțeleasă față de el (Mihail), care refuza
 să fie tratat ca și cum ar fi responsabil de abuzurile tatălui său, pe care nu el
 l-a readus în țară și în urma cărora suferise mai mult decât se cuvenea a da
 publicității — i-a spus că ar vrea să știe în definitiv dacă ^{peste} conta la
 rîndul lui nu numai pe statul ci și pe concursul efectiv și activ al Dnia-lui
 și al D-lui Brătianu pentru cazul în care, rezistînd unor noi cereri exorbitante
 ale Conducătorului, s-ar ajunge la o criză gravă. Foarte plictisit să fie
 pus în situația de a se angaja prin răspunsul ce trebuia să-l dea, Maniu
 a ezitat mult pînă ce l-a asigurat pe Suveran că D-l Brătianu și cu el au
 și cerut a fi primiți de General, căreia i-a rugat să aștepte cîteva zile, fiind
 extraordinar de ocupat. M.S. s-a așteptat răbdare și să nu se alarmeze din
 cauza vorbelor Generalului, care a preluat o situație foarte grea și de aceea
 era atât de nervos și violent, dar avea cele mai bune intenții, așa că acum
 o nouă criză ar fi dezastruoasă pentru toți și trebuia neapărat evitată,
 dar că atunci cînd nu se va mai putea evita, Dnia-lor vor fi alături de
 Coroană. Din furtună, Dnia-lor ceruseră a-l vedea pe Antonescu încă din ajun,
 la scurt interval după figurarea în emisiunea Buletinului de știri radiodifuzat
 la orele 15, concomitent cu apariția în ziarele de după masă, a comunicatului
 anexat fără comentarii textul celor două decrete din aceeași zi, astfel încît
 acesta, fiind avizat și prin Mocsonyi de dorința lui Maniu, atribuirea că scop
 al întrevederii cerute doar comunicarea protestelor lor de felul celui făcut
 cu prilejul audienței acestuia la Suveran, căreia-i dădea aceeași neglijen-
 bilă valoare de manifestare pur formală, fixîndu-le ^{desse} audiență din-
 adînc oficial abia pe data de miercuri 11 și nu acasă, ci la palatul Canta-
 curina unde se instalaseră Președinția și Vice-Președinția, pentru că nemții
 și legionarii să vadă importantă, minimă, ce - o acorda sefilor democrați-
 care într-adevăr au prezentat ^{închiriat} note, lăuate, aproape identice, de manieră
 a nu aduce prejudicii Coroanei cît acuzau pe Președintele Comitetului de in-
 staurarea unei noi dictaturi, drept care Generalul a respins, reținînd a-i
 convinge să le retragă și să renunțe pînă la clarificarea situației și scăderea
 încordării existente la alte contacte cu Palatul, ce ar fi contrare intere-
 selui Coroanei și al partidelor democratice și ar expune inutil pe reprezentanții
 lor. Totuși Maniu și-a menținut tot timpul, dar din ce în ce mai discret,
 contactul cu M.S. prin tatăl meu adoptiv, căruia însă nu i-a arătat nota,
 dar l-a însărcinat să transmită celui în drept așteptînd, în afară de cele
 ce preced, că s-a ținut de făgăduială cu ajutorul neprăcupinat al D-lui
 Brătianu și că amîndoi sperau să ajle ce efecteva avea intervenția lor,
 fără însă a veni la Palat pînă la liniștirea spiritelor, după cum s-au
 înțeles cu D-l Prim Ministru.

Ioan Mocsonyi

Un prim efect salutar al intervenției a fost acela că, temporar și numai de ochii lumii, principial neînmixtiunii guvernului în afacerile de competență exclusivă a Coroanei a fost în parte recunoscut și respectat de Antonescu, care a lăsat Suveranului inițiativa reorganizării lor, și-a schimbat pentru moment cel puțin atitudinea agresivă cu una cuasi-protectoare față de acesta (evacuînd către sfîșitul săptămînii incintele reședințelor regale de hoardele controlorilor și admitînd, tot numai provizoriu, compoziția aparatului reprezentativ al Curții prin acordul ambelor părți) și a cămine a conștient să discute cu Moșonyi problemele reformelor cerute, să modifice unele, să așine altele și să renunțe, iarăși doar vremeznic, la restul punctelor esențiale ale acestuia.

Asadar, primul contact personal din era noua al D-lui Maniu cu savantul captiv "si atel al sefilor democrati cu "conducatorul lui" si demersurile ce le-au prilejuit au avut — pe langa rezultatul negativ al reactiunii acestuia din urma impotriva velleitatii lor de a imbratisa cauza monarhului, ceea ce i-a trezit comprehensibile suspiciuni — si rezultate pozitive. Dar nu acest aspect al repercutiilor nouii apropiieri asupra unor probleme secundare, cum erau cele sus intarite, a fost atunci si avea sa fie din ce in ce motivul mai intemeiat al temerilor Generalului — "indiferent" de ce ar fi aflat sau si-a inchipuit despre natura convorbirii Mihai-Maniu si a legaturilor lor prin Mocsonyi — ci acel de care avea din clipa interventiei presimtirea justa a fi ingrijorat, deoarece nu cred a ma-nsela spunind ca din atmosfera cordiala a convorbirii acelea si in special din nota intima si oarecum conspirativa a fagaduielilor schimbate s-a nascut alianta intre Regele Mihai si Iuliu Maniu, care va deveni, in curind dupa aceea, axa cardanica a motorului masinei cu care s-a pornit la pregatirea actului dela 23 August.

s-a pornit la pregătirea actului de la 23 August.
 A fost, într-adevăr, o întorsătură radicală și crucială în poziția sa
 oficială față de Coroană și prin urmare în toată politica internă a țării,
 când adevăratul conducător al majorității opiniei publice românești, al întregii
 țoste și viitoare opozitii și al partidului cel mai mare și cel mai popular din
 România Mare țară, care la cinci ani după victorie nu se lăsase înduplecat să
 participe la încoronarea Suveranilor făuritori ai României Mari și care de
 șapte ani "se jurase a nu mai călca la Palat cât îi lumea", a venit în
 primă audiență la
 măcar o zi fără să iscălească, față de care a recunoscut totuși la acea audien-
 ță, pentru a-l îmbărbăta și a-l consola de regretele sale, că el, bătrânul
 politic cu atîta experiență, făcuse cu zece ani în urmă o greșeală mult mai
 mare cînd l-a detronat, aducînd pe tatăl lui în țară, greșeală care în-
 sfîrșit s-a reparat prin restaurarea domniei legitime a M. S. și despre care
 (spus) tatălui meu adoptiv la întoarcerea de la audiență: "Mi-e tare milă
 de sărmanul copil care de cînd îl știu a avut parte numai de nenorociri
 și necazuri. — Dar ai văzut cum mi-a reproșat că l-am adus pe Carol;
 de aceea vreau să-l ajut cît îmi va sta în putere, ca să nu se mai
 repete întoarcerea aceluia păcătos!"

Franklin D. Roosevelt

Regele, la rîndul său — care înainte de audiență era atît de abătut de întrevvedere din ajun încît nu reușise să-l remonteze Mocsonyi, căruia i-a mărturisit că regreta a-i fi ascultat sfatul ^{în loc să reziste} cu riscul de a ieși învins dintr-o nouă criză de care nu avea de ce să se teamă intrucît, dacă tot nu se va putea evita pînă la urmă, precum presupunea, era în cazul cel mai prost încă de preferat să nu-și mai aducă mama în țară ci să plece deacum ca să-și termine studiile la Florența sau în altă parte, fără să abdice (conform cuvîntului dat tatălui său), dar lăsîndu-l pe Antonescu ca Regent unic (post la care a rîvnit în 5 septembrie și pe care căuta, i-se părea probabil, să-l cucerească mai ușor de acum încolo, făcîndu-i de aceea atîtea mizerii) sau împreună cu Patriarhul și ^{eventual} încă un alt om neutru (cum nu aveau decît să hotărască și să-și aleagă sefi partidelor politice), decît să ajungă tot acolo, dar mai tîrziu, ^{ca} poate prizonierul nemților și după ce se va fi lăsat terorizat absolut degeaba, mai rău decît în trecut — a fost surprins în bine de atitudinea prietenească a D-lui Maniu și foarte încîntat de promisiunile sale și, în consecință, cu atîta mai mirat să afle apoi în curînd că acesta i-ar face o presă proastă în public, continuînd să-l acuze a fi fost singurul vinovat de reinstalarea unei dictaturi, lucru ce ulterior s-a dovedit însă a fi fost răscoală mîcit și umflat de către acei care căutau cu tot dinadinsul să semene discordia între tînărul monarh și marele său aliat și adevărat protector.

Dealtfel, nu-i de mirare că M.S. a păstrat o caldă amintire primei sale convorbiri politice cu Maniu și de atunci o reală afecțiune pentru dînsul, dacă ne gîndim la starea de spirit în care se găsea de la reînscutarea sa în împrejurările atît de critice pentru Regatul său și de neprietenie pentru începerea celei de a doua sale domnii, la dificultățile excepționale ce le-a întâmpinat din chiar primele ore și zile de preluare a uneia dintre cele mai grele și ingrate succesiuni și mai ales la contractul formidabil între acea audiență și cea precedentă, între purtarea celor doi bărbați care contribuiera cel mai mult la detronarea tatălui său și ipso facto la reîntronizarea sa: între D-l President care nu protesta energic contra reputației sale de republican de stînga și Generalul de cavalerie care se lăuda a fi un reputat monarhist conservator.

Prîmul a vorbit cu atîta tact de acela care mersese mai mult decît probabil, pînă a plănui suprimarea sa, poate chiar tot în felul cum fură strîngulați cei doisprezece mari Legionari îngropați la Jilava sau cum murîra cîteva mii de gardisti mai mici pe toate drumurile țării, exclusiv pentru a-i pune în vedere fiului lui a micu nu se mai îndoi că tatăl său nu va putea să se reîntoarcă niciodată "pentru că si-a călcat cuvîntul și nime nu mai are încredere în el" și în discuție a atîns cît mai puțin trecutul de care suferise realmente "nedreptăți strigătoare la cer" iar cînd l-a pomenit, cu multă reținută și înțelegere, a spus lucrurile cu atîta blîndete și omenie încît nu a putut să nu cucerească inima caldă și deschisă a juneului Suvoran.

Gr. I. Ionescu

Dar ceea ce l-a impresionat mai mult pe acesta și l-a făcut să aibă un deosebit respect față de el a fost când apoi, răspunzând insinuării ce i-o scăpase, vîrstnicul om de Stat — cu o expresie de copil pedepsit pentru o vină ce și-a recunoscut-o și o regreta în adevăr — a declarat fără înconjur că, tocmai pentru că el era vinovatul, a fost primul a se strădui să-și îndrepte greșeala și să-m piedice pe alții a o repeta și că nu și-o va putea ierta niciodată, deși îl pedepsise suficient, nu din pricina neajunsurilor personale, ci a suferințelor generale și multora mari particulare pe care aceasta le-a cauzat; astfel încît, povestind mamei la sosire tot ce pătise în așteptarea ei, flăcăul i-a spus triumfător: "Știi că mă descurc binisor cu Dalai Lama pe care nu-l găsesc de loc atît de jesuit cum zici tu; în orice caz, s-a purtat admirabil cu mine și a fost primul care mi-a sîrit în ajutor, aducîndu-ne, cum ai să vezi, un mare serviciu. — Și-nchipui-ți că-și recunoaste acum greșeala, așa că te vei împăca cu el... — mă mir că tata n-a fost în stare s-o facă." Dar Principesa Elena a tăcut, întrucît nu putea uita ușor trecutul, care-i stricase toată viața, și nici împărtăși regretul nemărturisit al fiului său, că tatăl lui nevrednic nu reușise să-și păstreze tronul.

În schimb, împărtășea cu totul indignarea lui de conduita, nedemnă de un ofiter al armatei regale, a celui alt principal contributor la descăunarea sotului ei necredincios, deoarece îl cunoștea destul de bine pe băiatul lor ca să știe că nu avea tendința exagerărilor și că ce-i povestea corespundea exact realității. Chiar dacă ea nu simpatizase niciodată cît admira și acum pe soacră-sa, preferîndu-i pe blajinul și jovialul ei consort, fiindcă personalitatea marcantă, inteligentă, potențială și dinamismul exuberant, ce au caracterizat cea mai remarcabilă regină a secolului, o cam copleșiseră pe noră-sa în anii săi de căsnicie, iar dacă mai păstră tuturor rudelor prin alianță care se dăduseră cu Carol împotriva ei o firească ranchiună feminină și deci ar fi avut motive de răzbunare pentru a se alătura detractorilor lui, totuși era o persoană prea fină și corectă ca să conceapă, necum să tolereze valul de acuzații nedrepte și meschine pînă și contra acelei perechi regale care, pe lîngă mici scăderi omenești de care nimeni nu suferise, adusesese atîta fericire tuturor romînilor dezrobiți de jugurile străine încît încercarea de a le ponegri memoria, scumpă oricîrui adevărat romîn, i-se părea un sacrilegiu, iar din partea unuia care profitase din plin de protecția trecutelor regimuri, pînă în penultima clipă a unei alte situații internaționale, o curată infamie și josnicie, ce au făcut-o să adopte imediat față de noul regim și mai cu seamă de conducătorul lui o atitudine de prudentă, rece și distantă rezervă.

Y. G. G. G. G.

soldate cu pierderea celor ^{vra} o sută ~~patru~~ kilograme de aur (în lingouri, ^{medalii} și monede românești și străine) pe care le primiseră în dar și prin moștenirea de la bunici și rude străine din generația lor și care fuseseră ambalate de plecare în două geamantane pregătite cu bagajele sale, când încă nu știa că tatăl său nu-l va lua cu el. La hotărârea abdicării în favoarea sa, acestea au fost separate de celelalte bagaje, întrucât Carol îi propusese să profite de ocazia aceea, poate ultimă, a condițiilor optime pentru transportul și al aurului acesta în Elveția, unde vroia să i-l depună ~~pe nume separat~~ ^{nominal}, ca să nu risce a nu-l putea salva, dacă totuși și el ar fi silit să plece ulterior pentru motive și în condiții imprevizibile, ce vor depinde de situația frontierelor și a țării în faza finală a războiului. Regele Mihai a preferat însă a-l păstra ca el, deoarece nu credea că-și va putea menține poziția multă vreme după ce tatăl său a fost conștient a-o abandona și s-a temut că acesta îi va plasa comora de mână ră a nu se putea atinge de ea până la majoritate, pentru a-l ține pe ~~fiu~~ ^{fiu} în dependența lui ~~la mână~~ ^{la mână} și a-l împiedica să stea cu mama, care nu avea nici o avere personală și nu ar mai fi dispus nici de mijloacele materiale suficiente pentru a face față cheltuielilor de întreținere și pentru terminarea studiilor ~~la tatăl ei~~ ^{la tatăl ei}, odată ce ar fi pierdut și renta ce-i se alocase în țară și din care trăia. În învălmășeala ultimelor ore înainte de plecarea trenului regal, unul din geamantanele a lipsit, nu mai știu din ce cauză, rătăcindu-se la Maresalut, unde Bălăceanu îl păzise toată noaptea (dormind pe el când nu s-a mai putut ține de veghie) crezând că ~~conține~~ ^{conține} documente ultra-secrete ce urmau să fie preluate Generalului, astfel încât a fost găsit. Până la găsirea lui, se făcuse încă vîlvă destulă ca cineva din anturajul M.S. să creadă că era vorba de aurul fostului Săveran, din care din greșeală, un geamantan ar fi rămas, așa că la invazia Partizului de către echipele de control, toate au căutat să descopere unde a fost dosit acel geamantan. Cum apoi una din primele măsuri luate de noul guvern a fost obligatia predării aurului monetat, inclusiv medaliile jubiliare, la Banca Națională și M.S. ne vrînd să discute cu Antonescu chestiunea exemptiunii Casei Domnitoare de legislația fiscală, de teama că acesta, pornit după reforme cum se declarase în prima audiență, ar fi capabil să ceară și abrogarea acestui drept regalian, s-a decis fără a consulta pe nimeni să dea tot aurul său ~~bijuteriilor~~ ^{bijuteriilor} Curții Regale, Weiss, pentru a-l transforma într-un serviciu de masă (tacîmuri, farfurii, tăvi etc.) pentru marile ocazii festive, cerîndu-i a face proiecte pentru acesta. Weiss, sperînd să scape de persecuții rasiale, datorită acestui Înalt Ordin, a preluat geamantanele și s-a apucat de lucru, ca să se punesească după cîteva ore cu o echipă de soc în prăvălie, apoi împreună cu soția și rudele, plus totii colaboratori lui israeliti, la sediul poliției legionare, unde l-i s-a cerut declarația că acest aur le-a fost remis de fostul rege și că știau precis că era proprietatea lui și nu a M.S. Familia și subalternii nu știau, de fapt, decît ce le spusese seful, așa că nu s-au contrazis. Weiss a refuzat să declare altceva decît realitatea și cerea ca martor pe însăși M.S., în ciuda unor bătaii și schingiuniri groaznice.

Graufloctrujilg

Totuși cerajul bijutierului și al nevestei sale a fost răsplătit, iar aurul M.S. i-a salvat și a fost salvat, intrând intervenția promptă a D-lui de Mocsonyi la Președinție a avut rezultatul că legionarii nu au îndrăznit să-i omoare, mulțumindu-se cu renunțarea familiei Weir la tot activul firmei contra pasportului cu care a plecat pe loc în Palestina și de acolo apoi în America de Sud, unde și-a refăcut rapid averea, nici să confişte modesta casetă regală (ce valora doar o sută de mii de dolari), pe care au restituit-o Suveranului după câteva zile, în răstimpul cărora guvernul s-a putut convinge că era într-adevăr a M.S. și nu a tatălui său.

Celălalt incident, pe plan extern, s-a ivit în urma primelor audiențe de prezentare a șefilor de misiune acreditați acum pe lângă noul Suveran. Unii dintre cei ai taberei democratice au avut "indelicatețea" să exprime cu acest prilej regretele capului Statului respectiv privitoare la rezultatele îngrijorătoare ale discriminării răsiale inaugurată de guvernul M.S. - Regele nu s-a ținut de recomandările Ministrului de Externe, adăugând în prezența lui la formulă de răspuns eventual dacă s-ar ridica problema ^{pe care acesta} prezentare ca țară a guvernului, și o mențiune personală prin care dezavua politica acestuia în acel domeniu. Atît Sturza, care era un vechi diplomat și mare regalist - anti-carlist, dar nu anti-dinastic - și nu vroia să creadă M.S. dintru început dificultăți cu șefii guvernului, cît și Mocsonyi, cu care era de altminteri în bune relații, au făcut tot posibilul ^{ca} să atenueze efectul observațiilor marginale ale Suveranului și, de comun acord, au păstrat tăcerea asupra acestora, așa de bine încît la Externe nici Cretzianu nu a aflat nimic despre ele, pînă cînd ~~discuția~~ ^{afacerea} transpirat prin comentarii indiscrete sau voite ale ministrilor respectivi, astfel cît Antonescu a aflat-o (prin S.S.I.) și a făcut din ^{ea} obiectul unui nou conflict mai acut și vehement cu monarhia, interzicîndu-i ~~pe viitor~~ orice manifestare politică față de corpul diplomatic ru ~~afară~~ de acele stabilite de Ministrul Externelor, cărora i-a cerut de asemenea a pune în vedere șefilor de misiune să-și limiteze contactele cu Palatul la cele strict necesare și să nu se folosească de ele decît pentru schimbul formulelor de curtoazie. Explazia Generalului a fost cu atît mai violentă cît rît M.S. avertizat de Mocsonyi (care încasa se primul șoc într-o audiență la Președinție, unde Antonescu și Sima, care îl convocaseră acolo, i-au reproșat și faptul că primisese la Palat - dar fără săle accepte cererea de audiență regală - pe președintele Comunității evreiești Filderman și pe șef-rabinul Safran) că Antonescu venea pentru aceea chestiune, i-a luat-o înainte, cerîndu-i din capul locului înmădarea teroarei anti-semitice, pe care stia - fără să i-o pună - că șefii democrației o ceraseră în ojur prin note foarte energice pe care, de această dată, nu le-au mai retras.

Nu-i mai puțin adevărat că Generalul, care, pe de o parte, protesta cu atîtă vehemență împotriva protestelor monarhului, ale opoziției și ale străinătății, pe care le saluta drept inmixtiune intolerabilă în afacerile interne românești, și-a arătat foarte abil de ele pentru a potoli ardorrea anti-iudaică a legionarilor, canalizînd-o prin mîsurile subamînabile și creîndu-i pentru moment supapa diversionistă anti-masonică.

Ion Antonescu

În schimb, Mihai s-a declarat pe loc de acord cu propunerea Comandamentului inspirată de pana lui Pamfil Seicaru care lansase formula în articolul său dedicat întoarcerii ei, de a decretă pe marea-să "Regină-Mamă", spre bucuria Principesei care se informase presă în străinătate că soțul său - de care nu se considera divorțată, ci numai separată - nu i-a căsătorit în primul său exil la Paris (cum anunțase un ziar american atunci) cu Lupeșca și tot mai cultiva speranța că-i va reveni mai spre bătrânețe, când se va fi saturat de aventuri și cumintit în fine. Dar dacă pentru această delicată atenție a lui "Bow-How" (pronunțat BAW-UAW) - cum Antoneta era poreclită atunci de Majestățile Lor - Regină-Mamă era dispusă să-i mai ierte din iekinde intempestive, grecoaică tare economă (pentru că dinastia greacă a fost în cea din Danemarca și a rămas și în Grecia săracă și că, în anul lor de exil, fetele Regelui Constantin au dus-o greu de tot, fiind încetate de primirea unor rochete noi, campărate doar fiind aungeau banii strâni din cam slabele subsidii ale bogatilor regaliți greci: armatori de pe la Londra și Marsilia), dar tot atât de harnică gospodină, s-a revoltat în ea la văzul jafurilor săvârșite la Palat în scurtul interval de nici zece zile până când s-a putut apuca rapid de inventarierea tuturor lucrurilor rămase, pentru a constata spre stupefacție că la economat mai bine de 90% din stocurile vechi erau date lipă, fiind ridicate din ordinul Președinției veninat de mîna Generalului sub "necesitatea" că Palatul nu avea nevoie de rezerve cu care se pot hrăni regimente și că, fiind ale fostului Săveran, vor fi desocotite cu administrația - seclăstră. Iar dacă nu avea dere să rețete atât de mult produsele Domeniului Coroanei ce se puteau reținoi la prețuri de cost, nu mai era acum același lucru cu cele ale marelui regală Mamă-stirea, al cărei orez, lucios de primă calitate suferea comparație cu orezul baze din Egipt ^{chiar cu} ~~nu~~ ^{și} din Mesopotamia, fusele produse ce contabilizate sump de ^{moșieru} ~~Regelui~~ Carol și aveau să fie plătite și mai drum de drum încolo, în cazul cînd administrația seclăstră va lăsa să se rezerveze Palatului și în Președinției; cit despre vagonul de cafea, tot mai dintre cele mai bune, tonele de cacao van Hutten, sacetele de cafea, tot mai dintre cele mai bune, tonele de cacao van Hutten, sacetele de kg. de ciocolată Lindt, miile de cutii de conserve celebre (Amieux, Roberts, Cross & Blackwell și cite altele), avea aci într-adevăr dere să se alarmeze, căci esteza nu se mai puteau cumpara și aduce nici cu prețuri greutății lor în plată, pe marile minate și blocate de războiul naval. Legea însă nu credea căi va putea ierta nici dincolo de mormînt - dacă nu le va restitui înainte ca să fie zgîrțuite și pătate de orientali acestia care habar nu au cum se curată și se întrețină - ^{argintărie} era confiscarea pentru nemile guvernului, adică ale Președinției, adică ale lui în ultimă analiză, a servi-tiilor de argintărie de masă ale yachtului, trenului și cortului regal de vinătoare, comanda specială la un mare argintar din Londra și partidă Zonal Regelui, adică stema țării sau vice versa: căci nici altă nu pare să stie acest pseudo-monarh, că cînt unul și același lucru și că minerea în afara de capul încoronat nu poate purta sau folosi armele Regatului.

Ioan I. I. I.

Ce luase el nu erau mare brînză pe lîngă ce luaseră alții din lucrurile ne-inventariate și nercontabilizate, despre care nici nu-i s-a pomenit Reginei. Mame spie a nu-și mai face înaltul dușmani și sînge rău: căci încă nu știa de pilda, că cele mai valoroase jăduri pe care bătrîna prină Împărăteasă a Indiei le dăduse și lăsase testamentar nepoatei sale favorite Maria de România, și ea. La rîndul ei lui Carol, ea să le treacă în continuare vîntului nepe al țării, se aflau în vila rivălei din Parcul Filipescu, unde apăsă le lăsase deoarece nu le considera proprietate a ei, trimițîndu-le vorbă să fie ridicate, ceea ce nu s-a mai putut face, întrucît locuința ei fusese invadată și ocupată de legionari la cîteva minute după plecarea sa. Dar dacă ar fi putut să stea cînd a aflat că erau acolo, care le va fi soarta ulterioară, mă-ndoiesc că ar fi fost în măsură să-și păstreze, cum a știut întotdeauna a-l păstra, cumpătul în relațiile sale adeseori foarte încordate cu Bow-wow. Dar, în afară de preocupările sale menajere - despre care vom fi silit să mai vorbesc cînd vom ajunge la anii mei de Palat - Regina și-a luat rolul de mamă educatoare și de mîmăitoare a fiului său în toate treburile lui, din capul locului, foarte în serios, găsînd și ea că mai avea mult de învățat pînă la majoritate și vrînd să schimbe multe din obiceiurile vietii lui și din stările dela' vechii Curte, prea impregnate de stilul și mentalitatea orientale ale trecutelor domnii și mai cu seamă ale soțului ei, pe care tocmai nu reușise să-l occidentalizeze, ameste-cîndu-le în consecință imediat în problema reorganizării celei noi, cu compoziția căreia nu era de loc mulțumită. Pentru aceasta, avea în primul rînd nevoie de un Mareșal energic, autoritar, combativ și cu autoritate față de guvern dar totodată cu suficiente calități diplomatice pentru a putea credea și înțeliaz Regelui trănice legături în toate sferele politice, economice, sociale și culturale din țară, fără să fie pînă întru și nici să poată fi acuzat de a încerca să reitereze greșelile tendințe de a atribui Coroanei mai mult decît rolul de arbitru și nu de hegemon al politicii interne și externe ale Statului, împărțîndu-și astfel părerea băiatului ei despre "Jonci" (diminutivul dela Anton, pre-numele tatălui meu adoptiv): mult prea "grand seigneur" indolent și apatic ca să se răfuiească cu Antonescu și legionarii pe de o parte și iar pe de cealaltă cu toate ciurcurile fastului refim, pe care și el le critica, dar nu era în stare să le reformeze și nici prea doritor să le înlocuiască, întrucît nu se putea descurca fără ajutorul lor, din moment ce nu înțelegea să se înțeliească pînă la punctul de a-și bîga singur nasul în toată bucatăria lor internă. Dealtfel, Jonci era el însuși mai mult decît de arond cu M.M.L. (prescurtarea oficială dela "Majestățile Lor") în această privință și, ca să scape cît mai curînd de belelele ce-l copleseau, gata să facă orice pentru găsirea persoanei potrivite tuturor condițiilor ce i-se cereau la care de mai adăunau și cele evidente de a cunoaște limbile străine, manierele "lumi" (rafinate) și de a avea o soție cel puțin prezentabilă a celei lumi.

Toate aceste calități s-ar fi găsit mai lesne întrunite la unul dintre virșii
Externelor. Dar la sondajele făcute, s-a văzut că nici Crețianu, Grigorec Vasile
Raoul Bouy, Eugen Filotti ș.a. nu aveau în-și înmormintele cariere într-un
stat pe care l-au fost ingrat și nici conducătorii accepta să dea Palatului ome-
ni de care avea mare nevoie acolo unde aduceau țării servicii mult mai im-
portante și care, ca ofițeri prim ai M.S., ar fi fost periculoși pentru poziția și pla-
nurile sale, iar singurul - Frederic Năno - care nu prezenta nici un peri-
col politic pentru țară și ar fi fost ideal pentru Palat, era atunci căsător-
it cu prima sa nevastă mexicană, care, deși cam "trecută", era încă mai
periculoasă decât două "Lupetti" pentru Regat, drept pentru care a fost scim-
păcată în 1942 de al doilea ei barbat.

La militari, chestiunea era și mai nerezolvabilă, deoarece Genera-
lul nu accepta pe unul mai mare decât el sau care nu-i s-ar fi supus, iar
Regele nu vroia să primească nici măcar ca șef al Casei Militare (și cu atât
mai puțin la conducerea întregii Curți) un grad mai mic decât de general
de divizie, iar ca "Adjutanți Regali" (caci termenul de "aghiotant" nu a
fost admis la Curte, fiind neconform tradițiilor armatei lui Carol I, așa încât
corectarea ce mi s-a făcut în procesul 'Mama a fost ne la locul ei') numai
colonei plini, astfel că, prin acceptarea numirii, după lungi și infructuoase
tratatative cu Antonescu, a Colonelului Rîmniceanu ca adjutant regal
făcînd funcție de șef al Casei Militare (de fapt inexistentă, fiindcă nu existau
alți adjutanți decât șomarii, care, ca ordonari, făceau și pe adjutanți perma-
nent ai M.S.), problema înlocuirii militarilor Curții nu fusese rezolvată,
Suveranul considerînd situația lui Rîmniceanu ca un provizoriu.

Dealtminteri, precum se va vedea din tot ce urmează, problema
militarilor va rămîne pînă la venirea Generalului Sănătescu, punctul
cel mai nevrozic al raporturilor încondate între Palatul și Președinția, iar
acum, după douăzeci și doi de ani, cînd toate acestea au devenit de domeniul
istoriei, pot, și chiar trebuie să recunoaștem că Generalul Antonescu știa
ce știe și a fost mai vigilent decât Mareșalul Antonescu, cînd nu vroia
pentru nimic în lume să cedeze la "satisfacerea ambiției regale de
a dispune de o "Casă Militară a M.S. Regelui" de nume de acest nume.

Cît despre celelalte posturi pe care Regina-Mama dorea necompromi-
să fie ocupate de elemente noi (nu pentru că cele vechi nu ar fi fost
la înălțimea misiunilor cu care erau însărcinate sau necorespunzătoare
din punctul de vedere al onorabilității lor, ci exclusiv fiindcă erau
severă contingente cu cererile nici măcar apropiate, dar simpatizante
ale "comunistei", la simpla pomenire a căreia nu se putea împiedica a
vedea roșu), era vorba de cele ale Mareșalului, intrucît menajul
ușor fusese primit de cîteva ori la ceașurile mondene ale "Dudușii"
și plin de mici atențiuni curtenitoare față de ea, iar fiulul Bălăceanu
ar fi fost preluat din "Casa Militară" de către "Uzele", la intervenția -
zicea-se - a unor rude de ale ei și cînd doi furașori în plus sub-
alternii direcți ai fostului Mareșal al Curții, Ernest Urdăreanu, așa că
meritul de a fi rezistat, primul pînă la sfîrșitul Regatului, cînd e plecat

Joan Florentin

în suite Regelui, iar al doilea pînă la plecarea mea de la Palat, re-
vine numai lor, care prin felul exceptional de competent și sîngurcios în
care și-au exercitat meseria, au știut să se facă aproape indispensabili celor ce au
avut prilejul și priceperea de a le valorifica și aprecia ~~talentele~~ calitățile.

Lista "ciumatilor" era destul de lungă și se lungea firește cu atît
mai mult cu cît cobora mai jos pe scara ierarhică, personalul de serviciu fiind
evident proporțional cel mai numeros și, în parte, cel mai bine cunoscut de R.-M.,
care era dotată cu o memorie excelentă pentru fizionomia și numele perso-
nelor întîlnite chiar numai o singură dată, ceea ce pare să fie, dealtfel, un
apanaj ereditar al tuturor familiilor domnitoare. Dar mă bîrnez a mentio-
na doar că Soferul personal al fostului Suveran, vestitul sas burtor și rumen
Schuster, lăsat de mult a fi fost în solda serviciului de informație teutonic,
a fost prima victimă fericită să-și ridice drepturile cochete după atîtia ani
de slujbă, trecînd fără ocol nici "întîrziere" drept la Legatia germană, unde
a devenit rapid, după plecarea lui Fabricius, Soferul personal al Excelenței
Sale von Killinger, cu care s-a împrietenit așa de bine încît puteau adeseori
fi văzuți luîndu-și "Frühstück-ul" împreună la "Carul cu Bere" și trăgînd
-la masea - la hanurile bune săsești din Tîrnave. Regele avusese de mult
discuții cu tatăl său cu scopul înlocuirii lui Schuster, căruia-i reproșa că stri-
da masinile, neconducînd și nici necăzînd mecanica destul de bine, dar de
ar fi fost cazul contrar, l-ar fi ținut cu dinții, așa cum l-a păstrat pînă la
23 August pe elevul și succesorul lui Schuster, Koppelman - cu toate că se
știa că-l vedea cam der pe profesorul său - numai pentru că acesta era în
schimb, un ar în mecanică, astfel încît l-a numit "Seful Garajelor Regale",
unde M.S. nu permitea nimănui să-și bage nasul decît din ordinul său per-
sonal. R.-M. nu ar fi vrut să-l mai vadă la Palat nici pe acum, unicul "Direc-
tor al Vîntătorilor Regale", Vasile Chefneux, cînd a aflat că acesta organiza
lipsa sau cu nestirea tatălui meu adoptiv (care refuzare a se preta la asemenea
sporturi), dar din porunca lui Vodă Carol, mici întime partide de vîntătoare
pe terenurile regale din apropierea capitalei, la care asistare și Duduța -
ca nu cumva să se spună că fusese aranjate chiar pentru Dumnia-êi -
care-și făcuse așa ucenicia la tirul de vîntătoare cu alice. Dar pentru în-
țelegerea superioară ale nobilei arte a vîntătorii, nici M.S., nici Jonci și sublema-
tul apoi și mai puțin nu ne-am putut lipsi de talentele acestui bun organiza-
tor și specialist cu experiență veche a vîntătorilor mai ales la vîntul "mic. De
fapt, nici inofensivul bibliotecar - în deosebi pentru biblioteca, de care se ocupa
cît se putea mai rar, din fericire poate, căci lăsa puțin a conservat-o "ne-
varietat", dacă nu a ținut s-o completeze la zi, fiind mult prea vag în
relat în meseria sa de ocazie - nu era chiar agreiat de "Augusta Doamnă",
deși nu participase la nici o simfonie de ale camarilei "în zona vulga-
răbilă" a domniei carliste, întrucît prefera totdeauna să bea de unul din
gur, prea mult pentru sănătatea sa și a bibliotecii regale, dar totuși a
reusit să-și păstreze sinecura, pînă la înlocuirile propuse de mine,
pentru că se apucase să colecționeze și să lipească în frumoase albume
toate fotografiile M.S. - trăbă laudabilă și meritorie ce trebuia
terminată.

Jean Koppelman

Singurul mare protejat al R.-M., care a și consiliat-o și ajutat-o cel mai mult și bine, deși câteodată prea meschin părtinitor, în toată epurarea și reorganizarea aparatului administrativ al Curții, era Florian Marinescu, fostul șef contabil de pe vremea Regentei, care în era carlistă se ocupase de patinele buxari pe care Carol nu le putuse relua fiului său în 1930 și de lichidarea dărilor și mai modeste a Prinipelei exilate, cu care ea achiziționase vila de Tînga Florentă, trimițându-i de asemenea cit mai desjudecat pauzalele rentei pe care soțul i-o mai reținea și - i întârziase mereu remiterile pentru a-i face mișerie, ca răsplată pentru afronturile încasate la Curtea de la St. James unde Elena îl găsea fătul prin vara ei Marina, Ducesă de Kent. Ori Marinescu îi rămăsese fidel și devotat, transmitându-i nu numai banii, ci prin D-na Cătarci și toate vestile ce - o interesau de la Palat și era și acum șeful informator al R.-M. atât la Curte cit și la Presedinție, unde Moșonji îl lăsa să continue singur discuțiile de ordine economic cu Generalul, nevrînd să se mai certe personal cu acesta pe chestiunea reducerii exelive a listei civile. Și pentru interesele materiale ale Coroanei făcuse bine să-i lase să se răfuie în doi, pentru că se cunoșteau de mult prin cercul familial al unor prieteni comuni amîndoruri și vorbeau pe aceeași limbă, astfel încît - dînd invariabil dinainte dreptate conducătorului, pentru a justifica apoi contabilizarea corectiile de adus a ceea ce se făcuse, nemîncîndu-se, cum stia că nu-i plăcea lui Antonu, dar neînțelegînd nici lucrurilor pe nume cu suficiența supărătoare orgoliului său, cu care-i vorbea tatăl meu adoptiv, neînțelegînd la ce - Ma- așteptau să obțină cit se putea obține atunci pentru Palat, iar pentru rîndul lui obținut cit se putea obține atunci pentru Palat, iar pentru el apoi - foarte abil înlocuirea, prin persoana sa în calitate de administrator - sechestru, a durmanului său de moarte, Colonelul Stavar, mandatarul legal al fostului Suveran și cel mai capabil dintre toți oamenii de încredere ai acestuia, dar atât de înfocat carlist, încît prin abilitatea sa absolut intransigentă a ajutat în cele din urmă interdictiunea la Tînga Tiu. Din punctul de vedere al neamestecului Generalului în celelalte probleme interne ale Curții, Moșonji nu făcuse altă de bine lăsîndu-i în "tête à tête" fiindcă bătrînul contabil era un mare în- trigant și sfiorar, uneori cu toate alibiile, și a încercat să facă o leacă, peste capul lui, și subminîndu-i autoritatea, pe intermediarul între M.M.L.L. și Conducătorul și jocul acestuia, ceea ce însă nu i-a mers cu Suveranul, care avea oțogore de intrigi și nu admitea încălcarea atribuțiilor și mai puțin insubordonarea, pînîndu-l repede la locul lui.

Desigur că, în aceste noi împrejurări, nici tatăl meu nu ar fi rămas mult timp la Curte, chiar dacă nu i-se întâmpla să fie eliminat în mod cam neprotocolar, pentru un specialist al protocolului, cum a fost dat afară și care a scandalizat-o pe R.-M. atât încît, nefînd seamă de interdicția lui Bauman, l-a invitat pe loc la masă pentru ca M.S. să-i exprime, cum a făcut-o cu acest prilej, reproșele pentru cele întâmplătoare și faptul de a fi fost silit să renunțe din cauza situației politice la serviciile sale, pînîndu-i demisia, pe care tatăl meu o trimise de la Palat încă în dimineața zilei de sîmbătă 7 septembrie. Totuși,

Ioan Kocșan

Regina nu împărtășea simpatia fiului său pentru bătrînul meu, pe care-l cunoștea încă din 1920 data nuntă Diadocului cu Principesa Elisabeta 2-a. Atena și pe care M.M.L.L. îl numeau "Gios", precum îl poreclise Marele Voievod din următoarea întâmplare hazlie. La întîlnirea "Episcopului Dunării de Jos", trebuind să asiste, stînd imobil lîngă tron, la primirea furtuosă a noului episcop, în fața guvernului, a fetelor bisericești și a celorlalți mari demnitari ai Statului și Curții, înșirați pe două rînduri printre care acesta trebuia să păsească spre Suveran, pe M.V. l-a pufnit rîsul cînd marele maestru de ceremonii l-a prezentat pompos ca "Episcop al Dunării de Sus" - care nici nu a existat vreodată - și nu și-a mai putut stăpîni rîsul, contagiînd și pe alții, cînd tatăl meu, în loc s-o lase moartă, a reieșit din rînd la rebatut de trei ori lăspedea de marmură cu bastonul aurit, strigînd M.S.: "Sire, pardon... de gior", căci vorbind o moldovenească lată, nu putea pronunța jos.

Pînă în 1930, se înțelese de minune cu părinții mei, din cauza mentalității apusene mai aler a mamei mele, engleză, care în plus stia din copilărie și vorbea cu ea grecește. Dar la întoarcerea lui Carol, tata care fusese înălținat cu medierea reconcilierii, în loc să descurce lucrurile, cum foarte sincer se străduise, le-a înțepat mai rău, tocmă în clipa în care aranjamentele părură cuasi perfectate, ală că Elena i-a tot reproșat pe nedrept a fi fost montat împotîmpei. Pe urmă cînd a realizat că impresia ei era greșită și că intențiile lui fuseseră și erau excelente, ceea ce i-o dovedeau utările nelipsite de sărbători și aniversările zilei de naștere și onomastice, pe care alții le uitau, precum și mesajele ce i le aducea M.V., dîndu-și de altmînteri seamă că ea însăși contribuise cel puțin pe atîta la nenorocire prin încăpăținarea ei tinerească, a fost gata să-și revizuiască atitudinea, dacă nu ar fi aflat iarăși din lătru de neiertat și care întărea primele-i aprehensiuni: primul mare demnitar capitulase și el după ce se tinuse "cît mai trăia nevătată - sa", pe poziția politicei straturii, acceptînd și ea foarte discret, dar totuși, a o cunoaște pe Dudaia cu prilejul unei cîine intime urmata de un poker la Casa Nouă. Informatorul lui Marinescu nu stia încă a uitat pe semne să-i comunice că și Mocronyi participase la acea cină și partidă pînă la sfîrșitul setatei, pe cînd tatăl meu s-a reîntors înainte de începutul partidei, pretextînd o criză de angină pectorală - boală de care se stia că suferea într-adevăr - tocmă pentru a marca ca fată de Vodă dezaprobară sa cînd a văzut despre ce era vorba, suferînd apoi multă vreme răcirea raporturilor sale cu acesta; detaliu pe care atunci cînd le-am aflat nu mai aveau nici o importanță, pentru tatăl meu, care la supraviețuit lui Ioni cu un an, s-a complăcut din ce în ce mai mult către sfîrșitul epocii antoneștiene a fi considerat tată la sută conștient de dreptatea cauzei caritate, ceea ce nu fusese de loc în anii săi de la Palat.

Așadar, la întoarcerea sa în țară, R.-M. a fost foarte mulțumită să nu-l mai găsească pe Gios la Palat și indignată doar de maniera în care fusese conștient, iar la prînzul la care a fost invitat, către sfîrșitul lunii, a tinut să-l facă să pășinte că nu-i mai păstra aceleași sentimente de încredere și stimă ca cele din trecut.

Yvan Motruș

ceea ce nu a împiedicat-o să fie foarte afabilă, interesându-se amănunțit de soarta tragică a mamei mele (care, după un deceniu de suferințe din ce în ce mai grele, a murit la vârsta de 50 de ani în 1937 de melano-sarcom) și de fratele meu mai mare, Victor, pe care-l cunoscuse și apreciere în timpul Regentei, când el își făcea stagiul de atașat de legatie în centrul, unde a înțeles greit că s-ar afla acum din nou, când s-a vorbit de mine, de care nu știa că eram și eu diplomat. Regele dimpotrivă s-a arătat extrem de afectuos cu tata, dându-i a înțelege între patru ochi că era derolat de întorsătura politică și îngrijorat de evenimentele interne și asigurându-l la plecare că putea apăla la el în caz de forță majoră, întrucât nu mai beneficia de poza sergentului (aceasta și vagonul salon pe C.F.R. fiind pînă la 7 sept. 40 singurele avantaje ce aveau stîrnea și Mocșenyi ca mari demnitari neremunerati) și pomenise, în cursul conversației despre primele descinderi ale teroristilor la casele foștilor demnitari, că aceștia fuseseră sub diverse pretexte de cîteva ori și la noi.

Și ca și cum această grațioasă autorizație ar fi fost premonitoare, încă nici nu trecuse bine anul acela de tristă amintire, pentru majoritatea lumii românești, când ea avea să fie folosită cu un succes salvator pe care, și mai ales pe promptitudinea căruia, nefericitul apelant nu putea să-și bizui multe nădejdi.

Dar, între timp, M.M.L.L. au mai avut prilejul a-și reaminti de Gios, în mod mai tangential, dintr-o cu totul altă împrejurare.

La sfatul taturilor de a se apura de studiul dreptului, materia cea mai foloitoare carierei omului de Stat și în special a ~~capului~~ ^{unui rege} acestuia, cu tot regretul de a nu se putea dedica mai degrabă științelor exacte pentru care arătare de mult o inclinație deosebită, monarhul Mihai se hotărîse însuși cu greu a-și lua cel mult licența în drept, urmînd cursurile Facultății din București, la care deci s-a înscris în ajunul deschiderii lor, împreună cu nedeșpartitul său amic Mircea Ionniță, fiul directorului "Cărtii Românești", cu care făcuse aproape tot liceul și baccalaureatul în școala specială ce i-o crease Carol la Palat. Diplomele la care rînea erau însă acele de inginer mecanic și electro-tehnic, materii din care poseda deja atîtă cunoștință solidă și practică, încît spera să-și curețască cel puțin una din ele încetisor și paralel cu dreptul, intenționînd în consecință a merge la o anumită cursă de ~~Politehnici~~ ^{Politehnici} și la ~~Institutului~~ ^{Institutului} Profesorului Hurmuzescu. Cînd însă doi cîmari, fără nici o suită, veniți pe jos lăsînd mîșina la o poartă, cu capul gol și în haine simple, erau pomenite și neatale. — cum le plăcea să poarte în casă și pe la atelierul garajului — studenții i-au făcut îndată cîntecul pe "Voievod" o primire atît de entuziastă încît au mai răsunat vîedat Facultatea o deschidere mai zgomotoasă, iar în

Hurmuzescu.

plecare orățile lor au luat caracterul unei manifestații prea ample ca au-
toritățile să nu o înregistreze, cu rezultatul că, în ciuda rugămintii pro-
fesorilor de a respecta merul normal al cursurilor pentru care M.S. ve-
nea la Universitate, a doua sa apariție în aula, fiind întâmpinată și mai
tumultuos, a și fost ultima, pentru că 'Antonea' i-a interzis accesul Uni-
versității precum și orice altă apariție publică a M.M.L. în afara celor
organizate de Președinție, întrucât 'ar trebui să înțeleagă că nu se
afăia în Danemarca sau Suedia, ci într-o țară latină și în tim-
puri anormale, în care el nu putea nici garanta securitatea lor
față de atentate, nici tolera această surșă de agitație politică cu
un substrat tendentios, merit să clatine autoritatea și prestigiul
guvernului său. Regele nu a fost prea nemulțumit să nu mai poată
urma personal dreptul, ci numai prin ochelarii foarte buni și devo-
tatului său prieten, pe care-l puneă să-i citească cursurile tipărite
sau notate de el ori vre un coleg de al lui, în timp ce lucra la con-
tinuarea colecției de timbre românești, cu care totuși îl înălcina la
plecare, sau la vre o reparație ori altă îndeletnicire manuală din
domeniul foto și cinematografic sau mecanic, având astfel un pretext
pentru a se lăsa mai puțin înțeleasă cu studiul amănunțit al drept-
ului roman, de pildă, în vederea unor examene pe care eventual
nici nu le-ar mai da, mulțumindu-se a citi numai ceea ce-l inter-
resa și i-ar putea fi util dacă nu chiar necesar, cum erau dreptul
internțional public, zel constituțional și codul civil român. Dar faptul
că i-se tăia și patința de a lucra la un laborator, de a merge
la teatru, concerte și conferințe sau de a vizita expozițiile, după
voia sa și fără prealabile aprobări ale D-lui Antonea, îl vena
cu atât mai mult cu cât se bucurase deja la gândul acestor perspec-
tive, pe care și totuși s-au închisese cam din aceleși motive.
Iar mama sa, care nu prevăzuse de loc această nouă 'contură' și
era mult mai 'dornică' decât fiul ei a nu se mai supune ordinului
benimănu, nici a se lăsa clăustrată după zidurile palatelor de be-
nignă armă - cum le spunea construcțiilor de prost gust ale lui Carol -
ci să circule liberă și să se arate cât mai mult acum când, reve-
nind în țară, se așteptase să fie primită (cum a văzut la sosea și
prin cearta că lumea ținea s-o primească) cu brațele deschise, ca
pe stăpîna erei noi, conștientă de gravitatea situației și de
importanța răspunderilor și obligațiilor sale, pe care le așteptase
toate doar pentru fiul său și deci al țării sale, dar
total inconstientă de prezența că ea ar fi conștientă să-i
schimbe libertatea dela Florența cu o adevărată pînă la
București, unde pe deasupra i-se mai făceau deodată și mizerii
absolut nejustificate, ridicole și umilitoare.

În plus, s-a întâmplat ca incidentul să survină tocmai în momentul când toate chestiunile în litigiu între Palatul și Președinția ajunseseră la un punct mort, iar raporturile deja hiper-tensive ale tatălui meu adoptiv cu Generalul la un moment apropiat de ruperea lor, acesta reușind să-l scoată din fire pe omul care era calmul personificat, de manieră să pună capăt tratativelor duse, paralel cu cele ale lui Marinescu, în special pe problema Fundațiilor Regale, pe care Antonescii încercau să le amputeze fără nici un temei legal, tipînd și el vorbe tari, și trîntind ușa la ieșirea sa intempestivă din Biroul Conducătorului dela palatul Cantacuzino și întreprinzînd astfel puntea oficială între acesta și M. S., cărui a prin urmare interdicția aparițiilor publice îi fusese comunicată prin intermediul lui Marinescu și al mamei sale, care nu s-a temut să ia taurul de corn, cerînd fiului să-l pună pe Tonci să-l convoace pe Bașau pentru o explicație directă și generală asupra tuturor litigiilor pendinte, cu prilejul căreia s-a produs prima din lăntul apoi arareori întrerupt de crize în relațiile ei personale cu acesta.

Amănuntele acestei crize, care a durat cîteva săptămîni și a fost destul de accentuată ca nou născuta regină să meargă pînă la foarte imprudenta amenințare a înapoierii sale la Florența — ce nu i-a convenit atunci din fericire prea apropiatului conducător — au scăpat informației mele deoarece Tonci a fost așa de plictisit de insuccesul misiunii sale, încît nu a mai avut răbdarea să mi-le relateze, iar apoi la Palat nu am mai fost curios să le restabilesc detaliile ceeace privea faptele esențiale, ce se reduc la următoarele.

Primul eșec al M. M. L. L., și care a tras după sine toate celelalte înregistrate în cursul și în urma desbaterilor directe ale tuturor divergențelor lor cu Antonescu, a fost neputința mobilizării și de această dată în sprijinul M. S. și refuzul opoziției, care se uzaseră cu protestele recente pe chestiuni mai importante în care socoteau că obțineau o satisfacție parțială prin încetarea atracțiilor anti-semite și nu vroiau să se întindă coarda la maximum în conjunctura cea mai nepotrivită pentru sporirea marilor complicații interne și externe în care se zbălea conducerea, cu care erau de altfel de acord în privința neapariției în vedete a M. M. L. L., care ar avea tot interesul să pară dimpotrivă prizonieră unei situații alături de compromisiune, repetînd și în consecință sfatul de a se paciența pentru redobîndirea drepturilor lor legitime pînă la prima ocazie prielnică și să accepte între timp soluții paliative și expediente menite să amîne rezolvarea problemelor mai importante și să permită stabilirea unui "modus vivendi" cu guvernul în afacerile mai urgente și curente.

Cu atît s'at, M. M. L. L., care porniseră deja la ofensiva generală în toate sectoarele revendicărilor lor, nu au mai avut încrederea a o putea duce pînă la capăt, lucru ce s-a lăsat întrezărit de adversar, cu toată diferența de care mai ales R. - M. a dat dovadă în susținerea intereselor Coroanei, și s-au ales pînă la urmă cu un tot de

Ionuț Hociuț

cîstig de cauză al acestuia, care și-a sporit în loc să-și reducă amestecul în treburile țării. Așadar, relativ la numirea unui nou Mareșal, dat fiind că Toni demisionează din această funcție chiar în prezența Generalului, acesta — nerecunoscut total — să-l convingă pe Suveran să-l înlocuiască cu Manolescu, vechi și bun prieten cu care întreține o strînsă relație, tot mai pentru că M.S. nu-l vrea, fiindu-i și așa suficient de jenant la Domeniul Coroanei, unde comitea acum să primească directivile prietenului său, refuză la rîndul lui pe avocatul Ion Roșetti, cerut de M.S. la sugestia mamei sale (pe motivul că ar fi călător, dar era lucru știut de toată lumea că acest singur fost prieten de valoare și caracter, al lui Carol, se certase și rupturilor legate cu el încă din 1930 pe chestiunea repudierii ei), dar l-a impus în schimb pe Col. Rîmniceanu ca persoană responsabilă față de el de menținerea legăturilor cu Președinția și de aplicarea reformelor, prin care înțelegea și a și spus-o odată: conformarea M.M.L. la hotărârile sale. La Domeniul Coroanei, unde Statul nu avea nici un drept de control, potrivit legii prin care a fost înființat, urma să trateze direct cu Manolescu schimbările fundamentale ce le cerea introducerea numai în administrarea regiilor, ci și în afetarea veniturilor lui, spunînd că "nu-i rău de mult și simplă sursă de venit ce poate fi vernic secretă, ci trebuie să fie un exemplu și imbold pentru Domeniile Statului și cele particulare, iar nu cum este, în urma moșilor vecine" și propunînd, în consecință, ca cel puțin un sfert din venit să fie investit pentru modernizare și apoi industrializarea regiilor, iar tot altă parte pentru ridicarea satelor din regiunile lor, pe cînd sefi de regi (adică administratorii locali) ar trebui tot înlocuiți, fiind niște trîntori. Cere de asemenea înlocuirea administratorilor Fundațiilor Regale fiindcă se opunau fuziunii acestora propusă de el, zicînd: "ce trebuie altfel fundatiile alimentare: una și bună, care să nu aibă nevoie de subsidii de la Stat". Regele acceptase încă în prime jumătate a lunii precedente demisia Profesorului Alexandru Roșetti de la direcția "Fundației Regale Carol al II-lea" pentru Artă și Literatură, care condusese admirabil și făcuse o treabă extraordinară de utilă și frumoasă la acea instituție, dar trăsese singur consecințele faptului că era prieten cu Carol și colaborase, deși numai în acest domeniu, cu el. Cu acest prilej, convenîndu-se ca Suveranul să încerce a salva fundatia de desființare și confiscare, la care de acceptare din partea noului Regim, fie prin schimbarea numelui ei vremelnice (devenire M.S. națională), fie prin schimbarea numelui ei vremelnice (devenire M.S. națională), fie prin trecerea ei sub administrația, tot vremelnică, a "Fundației Regale Mihai I" datorîndu-se că, inspirat de Jia, urmîndu-se desființarea și confiscarea ei, o să mișce bunurile fondului său, trecînd-o în posesia cu acest sub secretariat și controlul se lăsa în voia lui, dar totuși conștient acum, că o mare comisie formată la coroană în vederea desființării relațiilor lui prea încălțate cu M.M.L., la amînarea hotărîrii sale cu scopul de a se studia fie fuziunea acestor două fundatii, după desființarea acelei părți din averea cărei dinții cu care ar fi fost "înlocuită" nu din bunurile lui Carol ci din fondurile Statului, fie fuziunea tuturor pentru fundatii regale, în acceptarea căreia era de acord să fie condus de direcția "Fundației" prietenului a Suveranului.

Spontu

Tot în materie de concedii, Bașau le anunță, nu fără oarecare satisfacție, că — deși socotetile D-lui Marinescu nu i-se păreau destul de convingătoare și de aceea nu ajunseră încă la concluzii definitive cu privire la noua listă civilă, reducerea cifrei vechi nu va depăși cu mult patra cincimi, ținând cont de faptul că, pe de o parte, cîmbea restanță, va, înalța și lista Reginei-Mame, sporită față de renta din trecut, și că, pe de altă parte, măsurile preventive luate de guvern pentru a stăvili specula și stocarea mărfurilor, indicele cotului vieții aruza o sensibilă și continuă creștere față de acel al anului precedent; această sumă va permite totuși M.M.L. să ducă un trai absolut corespunzător rînculeilor, dacă vor ști să renunțe la toate extravagantele trecute, începînd cu reședințele inutile sau nelocuite: Pelesul, Peșulotul, Cătrăcenii și central pur reprezentativ al Palatului din Calea Victoriei (sfîrșirea construcției căruia, ca și a conacului de la Scroviște urmînd a se așina pe vremuri de liniste) și terminînd cu folosirea yăchtului, a completului tren regal — ce ar trebui redus la jumătate — și a numărului excesiv de mașini S.R., cai, echipaje și altele multe. Dar conștientul cu care era convins că va da lovitură, captînd bunăvoința monarhului tăcut, placid, rece și palid de furie perfect stăpînită, au fost următoarele două propuneri, din care prima a fost imediat și a rămas, ori de cîte ori avea să fie reiterată, respinsă categoric și cu indignare, pe cînd cealaltă a fost reținută cu vădîlă bucurie și avea să ducă ulterior la schimbarea vieții sale într-una mai liberă și plăcută: 1). După descurtirea "administrăției" — sechestre a bunurilor fostului "rege" cu comisia specială a guvernului însărcinată cu recuperarea tuturor valorilor cu care Statul ar fi fost dăunat în urma unor tranzacții financiare oneroase efectuate cu acesta de Carol, tot restul averii sale mobiliare și imobiliare din România să fie trecută în proprietatea M.S. sub o formă "legală" inatacabilă, ce ar urma să fie găsită de juristi experți în asemenea operațiuni. — 2). Regele să nu se considere obligat față de opinia publică a face studii stereotipe, într-o anumită materie, după normele clasice, dînd examene oficiale cu scopul culegerii unor grade universitare, ci să se inițieze în toate ramurile științelor de Stat (politice, diplomatice, militare, juridice, economice și sociale) necesare vîrfurilor vieții publice, convolînd pentru aceasta la Palat pe acei profesori, docteni și conferențieri universitari mai indicați a-i ține prelegeri și a discuta cu el problemele, după alegerea lor și a unui program de studii cu Rectorul Universității, Ministrul Educației Naționale sau, mai bine, cu Ministrul Justiției, care are prezenta avantajul să fie totuși profesor universitar și specializat în științele politice. —

Așadar, criza s-a soldat cu un eșec total al străduințelor R.-M. de a sparge gheața pulecării în care acest "would be Cromwell" (adică pseudo-Cromwell) reușea acum s-o închidă din ce în ce mai ermetic și de înecărilor M.S. de a-și oriîndi casa și trebuințele după plăcutul lui, iar faptul că, în neputința de a rezolva măcar o singură problemă,

Frankfort, 1919.

sufărându-i la timpan bătrânului soldat ursuz (căci era cam tare de urechi și de aceea tot tipa) s-o lase mai moale cu bățul ăsta blând și liniștit și cu mâinile la cununa și de via prea emoțională, căci dacă-i speria, în loc să le dea sentimentul că se puteau încrede în el, dacă-i persecuta și el pe acești oameni persecutați în deajuns, în loc să fie tot mai singurul care-i ajută să-și satisfacă moartea dorințe și dacă-i sechestra, în loc să le lase puțină libertate și inițiativă la care aspirau, atunci să nu se mire când vor fi devenit într-adevăr rezistenți, înșelători, ostili și prăzi sigure ale intriganților și dușmanilor săi, de care vroia să-i ferească și în bătaie cărora numai dintr-unii îi va fi aruncat. Și chiar dacă nu a crezut tot ce-i spusese smecherul camarad, interesat să servească ambele cauze, ceva din vorbele sale rămăsese lipit de timpan, când Bănuș l-a spus pe Suveranul, deja nitei mai zîmbăreț, a-l consulta pe Cretzianu, care-și cunoștea bine serile de băieți și nu era să recomande Măriei Sale pe unul din măimutoii lui parfumați, mătăsoși, infumurați, cu blazoane și arbori genealogici fabricați, dându-se drept prinți, vernici cu datori și nemulțumiri cu refuzile deja prea mari, plus banii de acasă, pe care nu le ajungeau, fiindcă trăiau în lux și destrăm, preocupați de succesele lor mondene și de fetele cu zestre, mai mult decât de misiunea lor și nu cunoșteau nimic din situația țării pe care o reprezentau, cum îi văzuse pe la Colonelele Antonela, când fuere atașat militar la Paris-Londra. Ar mai fi spus el și alte obiceiuri mai dolnice pe care le atribuia majorității corpului nostru diplomatic, ceea ce nu s-a abținut să consemneze într-una din celebrele sale rezoluții apodictice, scrise de cind că nu reușe să-și impună politica expansionistă în tagma tehnicienilor politici ai Departamentului, care nu puteau dar erau în aproape unanimitate lor categoric opoziție tendințelor aventuristice ale Președinției, însă nu a vut pe seama să ofuscheze pe tânărul său stăpîn, pe care-l știa prea sîntos la trup și minte pentru a nu fi scîrbit de acest aspect sordid al tabloului unei situații în care nici pictorul lui nu prea credea și, văzînd că M.S. nu părea chiar convins de această nouă distribuție distribucă, pentru că mai auzise în tot decursul acelor două săptămîni de criză alte mai amuzante și începuse astfel să-l cunoască ceva mai bine pe autorul lor, acesta s-a grăbit să adauge că printre diplomații romîni întîlnise și bărbați distinși și remarcabili și că era convins că Cretzianu nu va da greș în prezentarea candidaților.

Nu știu în care din aceste categorii mă clasa Antonela în momentul acela, dar vom vedea cum m-a judecat el ulterior. În schimb, din precu că mulți dintre colegii mei de carieră, de cam aceeași vîrstă și aceeași grad cu mine, îmi erau net superiori din punctele de vedere principale în clararea valorii oamenilor în general și în acest caz particular — inteligența pură, cultura generală și pregătirea profesională — și că tocmai de aceea Cretzianu nu s-a putut lipsi de ei și știu tot atât de bine, intrucît acest fapt mi-a fost explicat atât de către M.M.L. cît și de Cretzianu, că făcîndu-mi creiat de ambii mei tati a constituit factorul preponderent în recomandarea și alegerea mea, dar nu în amănunt, că accepta

Yvan Hecloș

ar fi profitat de pozițiile lor ca să-i asigure fiului o rapidă, ușoară și neme-
ritată moștenire a acelorasi sau ar cunoscune la alte înalte demnități învidiate
ori lăntite de multă lume, ci în acel că prin educația primită încă din copi-
lărie prin inițierea adolescentului în obiceiurile Curților, a bătăliilor marelui
în aspectele lor mai intime și a diplomației în multe din secretele lor, de către
părinți curteni, din neamuri feudale cu puternice tradiții pro-dinastice, și prin
dintr-o inclinație personală parcă atavică spre mediul acela — lucruri ce erau
cunoscute celor care aveau să decidă soarta mea — eram cu adevărat predestinat
și cel mai chemat pentru această funcție, la care mă indica în deosebi și avu-
tăjul necontestat de colegi, de a vorbi și scrie mai bine decât oricare dintre
celi limbile engleză, franceză și germană, cu excepția lui George Duca
(recomandat M.M.L.L. de tatăl meu adoptiv) pentru că mă depășea în vîrstă, grad
cunoaștere și experiență, înălțime și aspect neprețuit, dar mai ales în
calm și ponderență care a avut norocul să scape de complexitatea
răspunderilor interne ce comporta acel post, întrucît nu-l putea ocupa
dat legionari, iar după rețineri cînd s-a fi fost posibil, M.S. nu a vrut să
revină asupra cererii scrise a Curții către Externele pentru detararea mea.
Căci, într-adevăr, părinții mei nu mi-au servit ca "proptele": tatăl meu
nu mai avea nici o influență, ci dimpotrivă constituia sub noul regim,
de periclitat căruia abia va izbăvi să-i opore avuția moștenită, dar
pînă la urmă — foarte probabil — nici măcar viața, în obiceiul serios
la numirea mea, iar Toni (care nici el nu mai era acum bine văzută de
Antoarelui, din care cauză, după criza și predarea conducerii Casei Regale
Colonelului Rîmniceanu, se va retrage ostentativ la Timișoara, ne mai
dînd pe la Curte decât pentru a participa la marile vîntări regale
și va muri, prematur, cu un an înainte de tatăl meu, în timpul crizei
monarhice din primăvara 1943, la fel de misterios (ca și acesta) era
contra numirii mele, ci pentru aceea a lui Duca, fiindcă se temea,
pe bună dreptate, că voia "da focului zăgărită", în loc să-l poa-
zele, excitînd pe M.M.L.L. la lupta împotriva regimului antorelian și
expunînd astfel Coroana la riscuri mari, cu temperamentul meu de
apacat îndrăgostit de aventură. Și din acest punct de vedere, temerile
lui aveau să fie pe deplin justificate, iar vietile ambilor tati mereu ne-
vinștite și mult mai primejdive decât a mea, deoarece serviciul de
spionaj nazist, prot informat, era și a rămas pînă la sfîrșit cor-
vină că eu nu eram decât intrumentul lor la Palat și că ei ar
fi fost acei care continuau, din umbră și la adăpostul unor retrase
fictive și ocupații gospodărești particulare, de paravan, să trăiască
sponile politice pro-Britanice, de răsturnare a regimului dictatorial
militare și a alianței sale cu Marele Reich German.

*

*

*

Ionuț Kucumzescu

Către sfîrșitul lui octombrie, am fost invitat cu soția a lua ceaiul cu M.S. Regina-Mama a doua zi la ora patru, pentru a fi prezentați M.S. Regelui, printr-un biletel lăsat acasă de D-na Catargi, pe care noi nu o cunoșteam, cum eu nu cunoșteam nici pe R.-M., care credea că fratele meu era acela dintre cei doi feciori ai lui Gios, căsătorit, adoptat de Tonci și în slujbă la Externe. Cam biletelul nu menționa tinuta și nu știam că ceaiurile M.M.L.L. erau complet neformale, iar Tonci era deja plecat la Timisoara, i-am telefonat lui Uleea, ca să mă lămurească asupra ei. El, care nu fusese dintre acei poftiti la aceste ceaiuri, fiindcă R.-M. nu-l agrea și era mare forma-lit, mi-a răspuns automat: veston negru, pantaloni ieșiți - rochie de du-lă, m-a așezat că și nerasta mea s-a întorsit cu stranie mai de acătări, ceea ce a făcut-o pe Nelly să ne primească și cunoască cu exclamația repro-șatoare că nu trebuia să ne facem "atît de eleganti", intrucît M.M.L.L. erau în haine simple iar pe mine să-i răspund că fr. fi trebuit să indice aceasta în notita ei. Uleea, care ne prezentase, n-a spus că era vina sa, dar expri-mîndu-și bucuria de a ne revedea după atîtia ani (din toamna 1933) și vrînd să afle scopul adevărat al prezentații noastre, pe care-l bănuia, dar nu-l știa, ne-a condus cu Nelly pînă la Casa Nouă, unde aceluia ne-a introdus în faimolele saloane și s-a retras imediat după ce a intrat R.-M. căreia ne-a prezentat. Prima ei surpriză a fost, că eu nu eram Victor și că deci tatălui Mike (prezentat M.Aic, cum îl numeste pe fiul său) avușese dreptate și nu "zăpăcira de Nelly" care o inducea în eroare, iar a doua și mai mare, că eu nu semănăm de loc cu fratele, dar nici prea cu părintii mei și că păream atît de tînăr încît ea grăbit să ne întrebe "dacă ne-am căsătorit în leagăn", fiindcă tîrziu de o nunta din Geneva era atunci veche de nouă ani. Soția mea, care suferea din cauza că, avînd doi ani mai mulți ca mine, care arătam sub 20 de ani, fusese deja luată drept mama mea în 1933, ce-i drept de către o doamnă mai răutăcioasă decît distrată, dar totuși cînd ară-tase mai tînără decît acum, s-a simțit datoră să-și spună vîrsta ca să nu pară că și-o ascundea, povestind astfel potană ei cu acea doamnă, așă că am intrat uși în conversație, R. fiind încîntat - ea orice femeie - că ea întîi părea relativ mai tînără decît era. Dealtfel și ea R.-M. a fost imediat critipată de farmecul reamînt al so-tiei mele, care condă un ban parte în simplitatea, naturalitatea și mo-destia ei, aceasta explicîndu-i fără intenție că era multumită că trecură timpul cu reverența mică, cam complicată pentru ea, care e scundă fata de R.-M. foarte înaltă, și că luase la repetată lecție dela soția de R.-M. foarte înaltă, unde ea geneveră fusese crescută, intrucît în școlile Elveției republicane, unde ea geneveră fusese crescută, nu i se învăța fețele a face reverențe. De acolo au pornit pe tema numeroaselor pînșionate pentru fele dela l'oustanne și Geneva, în care multe rude și prietene ale R. fusese crescută, denotîndu-și repede cunoștințe și cîteva prietene comune printre geneverele coloniei eline din Svitleră și franceza și dela Paris - Martine - Londra, astfel că, pînă la sosirea M.S., eu nu am avut ocazia să mai platesc un cuvînt, în afara de

Franklin D. Roosevelt

admiratia mea reprezintă atunci când, venind vorba despre finata noastră oțet de protocolară R.-M., dintr-o privire, recunoscule croiala lor 'LESLEY & ROBERTS' a hainelor mele, reproșându-mi pe un ton de tipică mamă engleză criticându-mi copila, că mă-mbrăcăm, ca totii tinerii diplomați români, la croitorii acestia, tot oțet de scumpi ca ANDERSON & SHEPHERD și totuși mai puțin îngrijiti. Când, după vreo un sfert de oră, lacheul de serviciu a rulat "server-boy-ul" prin ușa sufrageriei, lângă R., ea s-a apucat să facă ceaiul (EARL GREY'S mixture) după metoda britanică și a ne întrebat cum îl dorim. Pe masa noastră erau toate acele tipice bătătuțe ce nu apar decât la ora ceaiului în Anglia (PLUM-CAKE, TIPSY-CAKE, MUFFINS, SCONES și fursecuri, pâine prăjită, gem de căpșani și unt, plus sticla burtoasă de cristă, cu lăntilicuri și placă de argint în jurul tălpii, pe care scria ROM). A doua era rîndul nostru să dovedim că eram oameni umbrați: recunoscînd imediat marea ceaiului și dîndu-l cum le mîncă acele specialități. R., care era atunci extrem de slabă, și cînd șulea mai mult decât mîncă, a mîncat în schimb o mare felie din tipsy-cake, recomandîndu-mi să nu, spunînd că era relict la ceaiul său, deoarece așa-i plăcea și ei să bea alcool (e prăjitură de aluat spongiar îmbibată cu rom și maraschin sub o glazură albă de zahăr topit, iar tipsy înseamnă 'mahmur') dar dacă nu ne grăbeam, Mike ne-ar lua-o înaintea; după care a și lăsat, cerînd vălețului să cheme pe M.S., căci ceaiul îl accepta. Vorbea corect și distinct românește cu un accent perfect, ca și franceza, nîc englezeau și nici oarece, ci poate mai degrabă sonat, ca și franceza, nîc englezeau și nici oarece, ci poate mai degrabă italianat, întrebînd pe neașteptate cum se descurca cu românește și am zădit să aștept că nu prea strălucit. Pînă ce a venit în fine Regele, intrarea costum de flanelă gri deschisă, la două rînduri, nițel pătat și miroșind a benzina, cu pantalonii ieșiti din formă la genunchi și în pantof: maroni cu tălpi groase de crep, suficient de mari pentru a fi deosebite de cele gălăvite la camera de baie, stîndu-se tare răsturnat, Regina le informase despre oportunitate ce practicam. I-am spus că în ultima de ora de gimnastică de dimineață la școală și cele două cîntări de plimbare ca totia și cîntăre în jurul lacurilor sau către Mogosoria, pește cîmpul, ca să înțelegem contactul cu natura, arătau mai făcînd și singur cite un croș, pentru că nu jucam golf, ca totia, iar la București sezonul de tenis era pe terminare și nu exista nici un cort închis. 'Vezi - i-a spus fîndu, după ce ^{locuitor} dăduse mîna cu noi și se așezase într-un fotoliu, atît de comodiat tipsy-ul - el (căci vorbea pe engleză în care nu există curvitură damasc-lui) are douăzeci și cîțiva ani mai mulți ca mine și face zilnic gimnastică, plimbîndu-se și chiar croș-counting, ca să se mențină în formă, iar tu acum ai mai făcut exerciții?'. Regele s-a uitat la mine și a prii la nevestă-mea cu un aer care vroia să spună: mi-ati făcut-o. Apoi a spus că se va apuca de schi la iarnă, dar că pînă atunci va face destul exercițiu la vînturile ce începeau acum și s-a sculat de la masă, reținîndu-mă să-l văd cum se va ridica în sus și-i vine de la un motor care nu mergea cum trebuia de aici, convins că a pornit pe toată mîna, M.S. întrebîndu-mă ce automobile credeam, avușem și aveam. A fost interesat să audă că totia mea era mai veche totuși ca mine și că tatăl ei, care fusese cu George Valentin Bibescu la scoală, ca și dînea, primul automobilist din țară și primul garajist din București, era vice-președintele Federației Aerondutice Internaționale, și că Bibescu, și un cîntăre 'aviator, adică de aviație, căci Moan Koushky ofice.

parchetul încet M.S. s-a sculat încet făcându-ne semne cu mîna a nu ne ridica și s-a dus tiptil să deschidă ușa și apoi cealaltă, spunînd cînd s-a reasezat: "Da, l-am auzit și eu; tot el' a fost și acum se face că pune mîna: statem mereu spionați — iar către mamă-să — ei, ce zici, nu ți-am spus și eu cam aceleași lucruri?" Se referea la cele spuse de mine, cu care se părea că R.-M., mai pesimistă și în special îngrijorată pentru securitatea fiului său, nu s-ar fi arătat de acord, în discuțiile lor familiale, dar am recunoscut și ea că, mai mult decît probabil, noi aveam dreptate și că războiul va fi lung, necrutător și cu un final foarte periculos pentru soarta Romîniei și deci și a lor, dacă nu vor ști să găsească în timp util scăparea din situația actuală. Regele i-a spus în continuare: "Iată tocmai oamenii pe care-i căutam; nu ești de acord!" — Iar Regina i-a răspuns: "Imi pare bine că căutam; nu ești de acord!" — Iar Regina i-a răspuns: "Imi pare bine că căutam; nu ești de acord!" — Iar Regina i-a răspuns: "Imi pare bine că căutam; nu ești de acord!"

Trecuseră vre o două ore dela salirea noastră și totuși M.M.L.L., foarte stimulate de atmosfera de atât de rapidă intimitate și conspirație la care ajunsesem, într-adevăr, uimitor de ușor și natural prin acea atracție reciprocă a cărei cauză francezii o atribuie și i-au consacrat expresia "atomilor încîlziți", ne-au mai reținut pînă pe la șapte fără un sfert, rugînd-o pe Nellie — care-și băgase de două, trei ori capul pe ușă din hol pentru a șopti R.-M. nu stia ce rezultate ale activității sale pe care trebuia să i le comunice, cerînd răspunsuri și deslegări, ca să mai aștepte pentru a ne conduce acasă cu o mașină de serviciu, întrucît străzile deveniseră pe înnoptate cam periculoase pentru bijuteriile cucoanelor și portofoliul domnilor. Trebuia să dau un răspuns imediat la o întrebare formulată atît de vag încît nu stiam de fapt cum să explic M.M.L.L. că nu as fi vrut să ajung scribul lui Rîmniceanu sau Iliea, dar că nu mă temeam de loc de acel "viespar", pe care care eram convins a-l putea transforma destul de lesne într-un stup de albine productiv, dacă mi se dădea posibilitatea, întrucît Tomci nu-mi vorbea de postul de Secretar Particular al M.S., supui doar ordinelor personale ale Surenauului și nu ale aceluia ce făcea acum funcția oficială, dar efectivă de Mareșal, sau ale unui Subaltern de al lui, ci de secretariatul Mareșalatului care nu-mi convenea de loc, după postul important — cu rangul de ministru plenipotentiar clasa I-a — ce-l ocupasem la Societatea Națională. Drăguta mea consoartă, căruia în tot decursul primării îi citisem pe față încîntarea de personalitățile ora de simpatice pe care amîndoi le descoperisem Majestăților, se făcuse rețică că tocînd cînd a văzut ezitarea mea, dar cum era de mult dîrsoasă a-și ține păsul în chestiuni ce nu erau de competență ei, s-a uitat disperată la mine și apoi la Surenau, gata să explodeze. Tot M.S. a fost acela care m-a salvat de explicațiile gingașe ce pregătisem între timp a da relativ la cauzele ezitării mele, spunînd — că și cum mi-ar fi qicît gîndul — că era vorba de postul de secretar particular al său, independent de tot restul Curții și nerăspunzător de ordinul său personal, dar că ar fi dorit — spre a nu detraza încă o persoană dela Externe pentru a reorganiza și conduce Cancelaria Mareșalatului, lucru ce urma să se facă deja sub îndrumarea — ca Secretar Particular să fie totodată și Directorul Cancelariei, în locul Colonelului Iliea, și ca atare, responsabil de redactarea corespondenței semnate de Mareșalul Curții "Din Înalt Ordin al M.S. Regelui" cu scopul de a se schimba stîlul vechi, fie prea uniform, fie prea Suet și pompă, într-unul clar, simplu și potrivit fiecărui caz particular, deosebită de celelalte, na adică, că (nume) măta se plîngea de a fi primit exact aceleași răspunsuri stereotipe la cereri, felicitări etc de caracter sau cu un continut al total deolebite, precum și pentru a introduce ordine și sistem în arhiva și celelalte lucruri din Cancelaria, fără a se mai înființa un post nou, avînd în vedere reducerea personalului Curții ce trebuia efectuată. —

Ion Roșușuțescu

Firește că, după aceste lămuriri și întrebare dacă credeam că o singură per-
soană va putea face față ambelor ocupații, ^{într-o zi} că cea de a doua, birocratică,
se-i răpește prea mult din timpul necesar ^{pentru} activităților mai importante ale
primei, am răspuns imediat că, fără să cunosc volumul și natura lucrărilor
Marșalului și ale obligațiilor secretarului M.S., mi-era greu să mă pronunț
definitiv, dar că mă obișnuisem în ultimele luni să lucrez fără nici o
oboseală de la zero ore în sus, iar la Geneva, în timpul sesiunilor, pe la jumii-
balea zilei și că eram prea onorat de mare cinste și încredere cu care
M.S. mă împlinea, acordându-mi posibilitatea de a servi Coroana în mod ne-
mijlocit, ca să nu fiu fericit de a mă strădui să corespund oricăror înalte
Ordine. Făcusem, într-adevăr, emoționat de o clipă ce știam că-mi va schim-
ba tot cursul vieții, o fază răsunătoare de felul acesteia, pentru că M.S.
să-mi spună răsărind că abia acum găsisem în mine o adevărată înțelegere
meu, iar R.-M. tot amuzată de gravitatea ce pusesem în cuvintele de la
sfârșitul frazei, o zicală engleză cu sensul că nu trebuia să cred
că "vor să mă vlăguiească" căci prea multă muncă și nici o distracție
potomoresle lumii. Căci cum decinunțarea mea "fi fost deja realizată", M.S.
a trecut pe loc la indicarea unor dintre dorințele sale, întrebându-mă
cum am putea să obținem ziare și reviste englezești pentru a apela la nou
potențial al Externei și răspunzându-mi a face lista ziarelor elveteiene, în
afara lui "Jurnal de Geneve" pe care-l primea și citea personal, ce trebuia
am să-mi acord cu deosebită atenție, adăugând că asculta regulat emisiunile
posturilor de radio elveteiene, care nu se grăbeau să redea toate stiriile,
ci se făceau discriminarea între cele tendințioase și verificabile prin comparație
comunicărilor oficiale ale Beligerenților. L-am asigurat că voi organiza în
prietenii mei de la Externe a primi, numai în stirea lor, tot ce văd pa-
tea culese din materialul gata prefăcut al atașatilor de presă și, ceea
va fi mai intensificat, telegramele și rapoartele importante ale șefilor
noștri de misiune. M-a întrebat în ce termeni eram în stura și dacă
il cunoșteam pe Generalul Antonescu, la care i-am poreclit pe scurt că
sturma m-a chemat într-o noapte, după ce mă cunoștuse cu prilejul
unei vizite tot nocturne făcută de el în mod inopinat la Căminul
lucram, ca să-mi spună că avea toate încrederea în mine, luându-mi
păzirea și pe Tonni cu privire la ajutorul ce trebuia să-i dădă, căci se
știa bine limba germană, conversând de aceea cu mine apoi prezentându-
despre cease cunoștințele din Alpii Austriei și Bavariei, înțelegând era pe lângă
alpinist; căt despre Antonescu, că primul meu contact cu el a fost o
ceartă la Legatia din Londra, unde neîntâmpinându-l medicul Legatiei a mă
declara inapt pentru serviciul militar din cauza unei vârstă maturoi
a pleurii la un plămân, iar Colonelul Antonescu mă declară apt
văzându-mă păneam, cum și eram, să mă folosesc și în tonurile dezvoltat
atletic, așa că, din cauza lui, am trebuit să fac călătoria în țară pentru
obținerea amănunțit pe un an pentru studii; iar apoi în ziua de 9 mai
1936, când ne-am revăzut a doua oară, mi-a exprimat nemulțumirea

În relațiile directe cu neptii,

Ionuț Rostovskiy

La aceste vorbe, M.S. a ținut să rețevă faptul că nu trecuseră neobservate înscrisurile noastre pe registrul său și al R.-M., la ocazia solirii acesteia și ^{de la} 21 octombrie, manifestându-și astfel sensibilitatea la aceste semne de atențiune pentru care M.M.L. ne-au mulțumit, R.-M. înțelegând deasemenea pe un ton de săgălnică afecțiune pentru fiul ei: că să vedem cu câtă conștiințiozitate acesta înțelegea să se achite de îndatoririle nouii sale meserii. Iar fiindcă pomenim de vînătoarea de bălă, M.S. s-a interesat de rezultatul ei, ca și de tabloul nou generat și de artele mele, întrucît stia deja de la Tonci că această pasiune comuna fusese criteriul principal determinînd al adopțiunii mele, pîrînd a fi destul de bucurat că totaliza cantitativ, dar încă nu calitativ, cu mult mai numeroase pîiere decît mine, cu recunoașterea că sesiunile de toamnă ale S.N. și lipsa mare de vînat în Franța și mai ales în Elveția fuseseră pentru mine un handicap serios pe care îmi promitea să-l repare de acum participarea mea la vînătorile verșale. Înainte de plecare, M.S. m-a întrebat dacă ai avea vre o obiecțiune la defararea mea pe data de 1 noiembrie, iar cum nu aveam nici una de formulat, a amnat tat că atunci va ruga pe Ullea să facă adresa către M.A.S. în acest sens. Reconducîndu-se acasă, la Corez, D-na Catargi, care stia despre ce era vorba și bănuia că afacerea a fost trasată din momentele furtive reținute ale neobișnute de tîrziu, s-a apucat să mă felicită, dar cum nu eram autorizat să anticiper asupra nămirii formale, căreia numai Palatul îi revenea să-i dea publicitatea prin Monitorul Oficial, i-am făcut cu piciorul soției ca nu cumva să scape o vorbă și am simulat că felicitările vizaseră succesul de a fi reținut alt de mult timp de a vorbi prea mult. Ea nu a mai insistat, închipuindu-și că făcuse o gafă, iar noi ne-am putut felicita în curînd de a fi avut acea precauție. Intr-adevăr, Cretzianu neputînd da curs cererii Curții, fără a aproba Corez șefului Departamentului, iar acesta, după cum s-a văzut, fără a referi Președinției în chestiune privind Palatul, Sima s-or fi formalizat de aceasta, înainte ca să ajungă la Antonescu care, din loc să se apropie să răspundea ei, întrucît obligat pe Surerau că nu s-or amesteca în afaceri personale, s-a prefăcut a fi ofensat că nu a fost măcar consultat asupra ei, rugîndu-l pe Sturza să-i facă o notă despre activitatea mea și a-l pune pe Cretzianu să-i explice lui Ullea de ce ar fi mai bine să anuleze adresa, urmind ca M.S. să fie informat la prima ocazie de D-sa personal de răspunsul definitiv al guvernului. Adresa nu fusese înmînată lui Cretzianu, ci trimisă prin Curierul Palatului, care o înregistrase normal la registratura Externei și, cum nu avea un caracter confidențial, trecuse prin multe mîini pînă să ajungă la Direcția Cabinetului și la Secretarul General. În cursul secerii, nici nu s-ar mai fi putut reține, ci doar amîna pînă la o nouă adresă de revenire asupra cererii formulate în cea precedentă. Ori Ullea chemat la Externe unde Cretzianu i-a arătat situația pentru care Departamentul nu putea da curs la data fixată de M.S. și, neputînd nici să răspundă în Curtea Regală în sensul unei amînări neaprobate de aceasta, îl invită personal să sugereze M.S. a-l convoca deîntîrziat pe Antonescu pentru obținerea nămirii în termenul prețrit - nu s-a gîndit să propună Regelui un subterfugiu foarte simplu pentru salvarea aparențelor pînă la găsirea unui definitiv, pînă la o revenire asupra datei, trecute grăbit în adresă, dintr-o scîrpă din vedere.

Ionuț Constantin

Rezultatul a fost că Generalul — probabil fără intenția de a face un afront public M.S., dar pentru că era de fapt excepțional de aglomerat cu probleme incomparabil mai importante și urgente, dar și un om fără de maniere și total lipsit de finețe și chiar de sensibilitate pentru altcineva decât persoana și familia sa și poate totuși dintr-un calcul de genul celui făcut cu amânarea audienței colective a sefilor democrați, ca să arate legionarilor și în special nemților că nu permitea nici „Suveranului” să-și facă de cap — a întârziat discuția chestiunii, amânând „vizita” sa la Palat de pe o zi pe cealaltă, până mult după 1 noiembrie, iar din această cauză Regele a refuzat să accepte scuzele și argumentele acestuia, precum și (după părerea mea, mai mult decât din toate celelalte motive ulterioare, mai contendente) soluțiile de remediere la amânarea satisfacerii acelei cereri — prin substituirea vremelnică a unei persoane mai bine cotate de legionari atunci și de von Killinger după rebeliune — ținându-mi postul vacant până când îndeplinisem l-am ocupat în 15 aprilie 1942, la prima victorie parțială raportată de Curtea Regală asupra Președinției antonesciene.

În acel interval de un an și jumătate, în tot decursul căruia noi nu am mai avut nici un contact cu Palatul, în afară de acel foarte sporadic cu Tonci, care nici el în tot acest răstimp nu l-a păstrat necontenit, stînd aproape permanent la Timișoara, după ce închisese Castelul Bulei, astfel încît nu ne-am dat în Banat o singură dată, neîntîlnindu-ne cu dînsul decât la rarele și scurtele sale sederi în capitală, s-au petrecut însă o serie de lucruri pe care le-am aflat atunci în parte dela el și altii, dar în mai mare parte și amănunțit abia cînd am ajuns la Curte, în legătură cu repercusiile principalelor evenimente asupra raporturilor între Coroană și Președinție, ce nu pot fi sărite, ci trebuie înscrise în ordinez lor cronologică, spre a nu preta la confuzii ce ar complica și îngreua finalul narativii evenimentelor ulterioare.

Cînd Antonescu a binevoit înfine să dea urmare invitației M.S. de a se deplasa pînă la Palat pentru a explica ce-l determinase să-și caute cuvința și să-și schimbe dintr-odată atitudinea unilaterală și fără nici un preaviz, întru-o chestiune pe care el însuși o reactualizase în vederea rezolvării adecuate a situației din toate dezideratele M.M.L.L. ce conștientiza o satisfacție tocmai în moduri pro-prie chiar de dînsul, acestea l-au primit ca „un cîine pîcat într-un joc de popici” trăgînd în el fără milă. Erau din nou atît de exasperate de acest individ ne-politic, fără cel mai elementar simț al tactului și al măsurii și care pe deasupra dovedea, acum din plin și reaua credință ce se aspurta sub aerele sale de re-formator al moravurilor creștine, încît nu s-au sîrit de loc să-i dea de înțeles că neîmplănu o profundă mîhnire și scribă pentru ultima sa insultă și insolentă. Acestea erau, în adevăr, atmosfera și starea de spirit la data Noaptea creștine de umilire gratuită a unor ființe perfect dispuse să tolereze — dar nu în orice condiții și doar atîta vreme cît împrejurările le-ar sili s-o îmbrace — dictatura, ce le era mai odioasă decât cea furată lor cea precedentă, a zbirului ce-l vor califică în intimitatea lor timp de un an, numai de monștru, regretînd că-l trataseră pînă atunci ca pe un „gentleman” (om de onoare) ceea ce descoperiseră recent că nu era. Căci, neîntîlnindu-l cu

Ioan K. [Signature]

și bietul "cîinele roșu" era prizonierul unei situații aproape inextricabile, că
se afla chiar într-o înleștare mult mai mare și penibilă decît ei, la sefa
anui guvern din care o parte contracara și sabota munca celeilalte părți
și în condiții de muncă ce ar fi înnebunit pe mulți conducători mai tineri,
mai sănători și mai calmi decît el, și că, în consecință și în momentul acela
în orice caz, relațiile sale cu ^{Regatul} erau în funcție directă de această situație,
Severanii nu au văzut în această nouă mostră a purtării lui față de ei
decît intenția de a-i provoca, ca să-i expună la o greșală din care el să
poată profita pentru a-i ridicoliza în opinia publică și a știrbi astfel
încă mai mult decît o fi făcut, prestigiul Coroanei. Și cum s'armonu veni-
nise să le explice toate acestea și să le exprime sincerile sale regretate
pentru acest ~~referat~~ contra-timp, pe care-l reproșa M.S. doar pentru
aceea că se găsea să trimită cererea scrisă fără a-i preveni, ca să
nu se întâmple ce s-a întâmplat, intrucît el ar fi pregătit terenul așa
cum înțelegea să-l niveleze și acum, pentru satisfacerea dorinței M.M.L.
de a-l manifesta înuț să nu apară ca un gest îndreptat împotriva
noilor prieteni și țării, și începuse prin a se discuta, pentru că se simțea
totuși cu mîncă pe căciulă R.-M. a găsit momentul favorabil pentru
a-i descărca toate amărăciunile adunate și reținute de săptămîni și a-i
spune verzi și albe, dar într-o formă și pe un ton de înaltă și neptosa-
bilă timută regală (învățate dela tatăl ei, care exaspera pe excitatul
și nestăpînitul Venizelos, pe vremea audiențelor sale, prin calmul superior
nordic cu care-i servea deghisat aderăncile rele mai dureroase), față de
care, pentru prima oară, generalul nu a reactionat ca de obicei, ci, invo-
cînd argumente valabile, s-a lamentat, tot pentru întia dată față de
M.M.L., de greutatea colorată a așezării se luptă și de faptul că toată
lumea lovea în el, în loc să-i dea o mîna de ajutor. Regele însă nu
s-a lăsat nici impresionat și nici convins de ceea ce credează a fi numai
o nouă stratagemă, de oare în fapt, nu mai avea încredere în el
și în sinceritatea lui, anunțînd-i intenția sa de a vorbi direct cu
Moria Sima (fiind informat, ce evident că nu i-a spus că nu legionarii,
ci anturajul generalului se opunez numiri mele), la care Antonescu
a jărit ca împuni, ridicîndu-și din nou vocea și punîndu-le în vedere
M.M.L., că mod amănîtor că orice încercare de a crea zădărie
între Sima și el ~~se va~~ ^{se va} să-l sili să-l revizuiască atitudinea bine-
voitoare față de el, pe care le-ar face responsabile de consecințele
imprevizibile ce asemenea intrupări putea avea. Dealtfel detzara
că nu se opunez decît temporar numirii mele, dat fiind că din toamă
meu dela Direcția Personalului Externelor nu mi se putea impela nimic
în afara de faptul că nu stăpîneam perfect limba romînă și redactam
cu greutate, dar că, în schimb, din alai al S.S.I. -ului reținez clar
că aveam o reputație bine stabilită de germanofob și prin
urmare prut rotot în cercurile Legatiei germane, astfel încît
propunez după cum și Sturza opinează, să mă supună unui stăgiu
de reabilitare față de acestea, luîndu-mă la Cabinetul lui, unde avea
nevoie de un diplomat care să-i servească ca interpret, traducător
și redactor al textelor în limbile străine și în special în cea germană,
pe care se părea că o posedam la perfecție; iar după șase luni, la
maximum un an, nu va mai fi posibil pentru nemți să-l ia drept
provocare, nici să considere periculoasă pentru ei prezența în antura-
jul imediat al M.S. a unui funcționar verificat, recomandat și garantat
de generalul Antonescu. Dar pînă atunci, acuta sugera căutarea lui per-

Утра Ностра

soane din afara serviciilor Statului, cât mai puțin cunoscută, anodină și dintr-un mediu familial și social fără coloratură politică, oferindu-se a-l ajuta pe Suveran ca să-l găsească în cercurile intelectualilor cunoscute D-nului Mikai Antonescu, prin relațiile sale cu lumea universitară. Făcuse o vâdită greșală cu acea amabilă ofertă, căci ea trăda dorința sa de a-și vîrî "omul de casă" chiar în biroul personal al Regelui, care astfel și-a socotit confirmată și informația și prezumția inițială că Generalul singur era acela care făcuse să eșueze numirea persoanei alese de M.M.L.L. și, prin urmare, ele au rămas pînă la capăt ostile tuturor celorlalte numiri propuse de atunci de către Antonesci, rămînînd ferme pe poziția de a considera drept intruși, ilegali, numiți prin constrîngere, agenți de ai guvernului, ostili lor și deci "neacceptați" în intimitatea lor pe toți acei ce vor ocupa vre o funcție în Casa Regală, fără să fi fost aleși și chemați de M.S.-

Eu nu am aflat absolut nimic despre toate acestea și neprimind nici o înștiințare nici de la Palat, nici la Externe cu privire la transferarea mea în prezința datei fatidice și la cauzele netransferării mele după expirarea ei, mi-am văzut de treburile mele mai departe, făcîndu-mă, fată de acei pe care-i bănuiam a ști ceva, dar a nu fi autorizată a-mi vorbi, că ignoram total intenția Suveranilor și închipuindu-mi că afacerea întâmplătoare probabil anumite rezistențe și suferență în conștiință o mare întârziere, dar s-ar rezolva totuși în curînd, ~~asta~~ că nici nu m-am dat să-l chestionez pe Crețianu, intrușul sorocean, că el trebuia să mă cheme îndată ce ar fi autorizat și știu în plus că era în zilele acelea din cale afara de ocupat, plîcut și enervat de aceiași luptă internă din sânul întregului aparat de Stat ce ajunse deja atunci să se repercutare chiar pînă și în Direcțiile Departamentului nostru, cu care aveam de lucru în acel timp. Pînă cînd într-o buază zi - dacă memoria nu mă-nșală, cea de sîmbătă 16 noiembrie - Crețianu m-a chemat la sfîrșitul dimineții, înainte de a pleca, pentru a-mi spune textual: "Generalul s-a opus numirii tale la Palat din cauza reputației de titular și anglofil cu atitudini afișate. Trebuie de acum încolo să-ți mai găsești gura dacă vrei să ajungi acolo. Cîd că vrea să-ți propună Direcția Cabinetului Civil pentru chestiunile externe, de împărțit tu un om de al lui de la Interne, pentru că nu mai știe cum să se descurce în administrația de la Președinție, unde ai avea de lucru pentru cîmîi înși și ocazia să-ți refaci virginitatea. Eu nu știu ce să sfătuiască. Te va chema la începutul săptămînii. De aceea am ținut să te previn. Trebuie să te hotărăști pînă atunci. În orice caz nu-ți refuza prea categoric, căci nu-i în interesul tău și al nostru să fi și mai prost văzut de nenți." Era foarte grăbit deoarece trecea de ora două și trebuia să fi de mult plecat ca să ia mers la Printul Stirbey, așa că nu am vrut să-l țin pentru a-i cere lamuriri cu privire la amănuntele refuzului numirii la Palat, care să-mi dea o indicație asupra felului cum M.S. ar judeca acceptarea, fără prealabil să deslegare, a ofertei Generalului, ca și asupra chestiunii de a ști dacă puteam acum să deținuiem secretul cel puțin președintelui meu cel mai intim din țară, Grigore Niculescu-Buzesti, care sosise către sfîrșitul lui octombrie de la Riga, via Mokra (rechemat de Crețianu pentru al dubla pe Nicki Dimitrescu - de rețență coloratie verzuie - la Direcția Cabinetului) și pe care eu și soția mea îl vedeam aproape zilnic, că și adeseori pe Victor I. Rădulescu - Poroneanu (președintele nostru Nr. 2, după moartea lui Nicu Rădulescu) - căroara nu îndrăzneau încă să le vorbesc, înainte de a cunoaște cauza tăcerii lui Crețianu, dar căroara sfătuiam mi-ar fi fost foarte prețioasă.

Yvan Kistinsky

Cum amîndoi cineau în seara aceea la noi, le-am vorbit, dar numai de intenția Generalului de a mă transfera la Prefectură, cerîndu-le părerea, fiindcă mă așteptam, cum s-a simțit, să fiu chemat la el luni dimineață înainte de a-l vedea pe Cretzianu și am putut conștata cu acest prilej că acesta nu-i vorbește lui Buzesti de cererea Palatului și că nici unul nu știa nimic, astfel încît mi-am închipuit că Cretzianu avea motive pentru a fi tăcut și deci am continuat să țau și eu. Abia mult mai tîrziu am aflat despre cauza acestui misterios concurs de împrejurări: Buzesti și-a preluat nouile funcții abia pe data aia nemorocită de întîi noiembrie, venind dînd pînă atunci la Externe numai pe la Direcția Politică, unde și-a scris raportul de încheiere a misiunii sale la Riga; iar adresa Palatului nu trece prin mîinile unei a doua fețe de la Cabinet — d-na Despina Hodos și Florica Spîrîscu, care fiindu-ne prietene bune și devotate, desigur că ne-ău fi avertizat — ci ajungînde întîmplător direct în acele ale lui N. Dimitrescu, care a arătat-o personal lui Cretzianu și a dus-o tot direct la Sturza, care la citirea ei i-a pus imediat în vedere a nu eșua chestiunea, lucru pe care nici Cretzianu nu a considerat util a-l face, în interesul Curții și al rezoluției ei favorabile. Dar așa, Buzesti și Pogoneanu, neputînd jădeci propunerea lui Antonescu la lumina circumstanțelor ce o determinaseră, nu m-au încurajat s-o accept, spunînd că ei nu ar primi să se compromită pîntr-o colaborare directă cu conducerea noului guvern, de componentă semi-fascistă și cu tendințele de adreptare anti-democratice manifestate recent chiar și de conducătorul Statului personal care se îmbrăcase în camera Verde cu ocazia funeraliilor vîrșurilor legionare sau ale lui Moța și Marin și timide deja citera discursuri net ostile față de foștii aliați. Pe de altă parte, nici Cretzianu nu se arăta de tot favorabil acestei oferte, din moment ce se abținuse a mă sfătui s-o primesc și anticipare refuzul meu ce nu-l dorea decît destul de, abîz motivat ca să nu-mi agravez situația la Externe, unde lupta din greu pentru a împiedica realizarea proiectului de epurare m'adivă cerută de Sima și împotriva căreia nu se putea prevedea cît timp Sturza va fi dispus să în mîlură a mai rezista. Cît despre nevasta mea, nici un moment nu a existat să mă prevină că, în asemenea condițiuni, ea pretera, cu tot regretul de a se separa vremea, să plece la părinți, pentru a nu-mi creia dificultăți, întrucît na se simțea capabilă să joace rolul soției unui colaborator cu banda călăilor omenirii. Trebuie să mărturisesc că nici eu nu mă credeam în stare să rezist prea multă vreme într-un atare post, pe care nu l-ău fi putut accepta de altminteri decît din ordinul și în interesul expres și exclusiv al factorului constituțional. Dar cum eram convins intuitiv că acesta nu consimțea la soluția preconizată de Antonescu, m-am dus la palatul Cantacuzino la ora 9, hotărît a-i vorbi cîntît, deschis și fără subterfugii pe limba lui, a militarilor, dar totuși cu suficientă precauție ca să nu compromit definitiv puterea de a împlini dorința Suveranului și să nu mă expun conflictului față cu noul regim, fără nici un folos pentru nimeni.

În palatul lui "Nabab" — pe care Generalul îl închiriasc doar de laînal prietenei sale Alice Sturza, sora lui Bîzu și coproprietara acestei clădiri, atît de nepotrivite pentru adăpostirea Prefecturii — am trebuit să aștept pînă la orele 13, pierzîndu-mi toată dimineața, în curtea căreia aș fi putut lămuri de zece ori toată problema cu Cretzianu și băieții, dară nu mi se lăunea la fîcînt de oră "acum intrati la Domnul Conducător", așa că nu am îndrăznit să plec la cei cîșiva pași ce mă separau de palatul Sturza, pentru a nu-mi pierde rîndul pînă la suta de mii ce așteptau aodărmic a fi primiți la ora ce li se fixase, ca înțîmpînt să fiu dintre dușina de alei a-l vedea pe General.

Ivan Moșcovici

vinovat de înșelarea bunei credințe a unor oameni fără experiență, către-
buș să-i ^{feresc} a expune Coroana... pornie un logos violent, când l-am oprit
Bruc ca să-i dovedesc și să-l conving până la urmă că D-lui căzuise victima
unei mistificări notorii a unei folle șpente o S.S.I. carlist, care reușise din ambiții
sexuale eliminarea lui Buzesti și a lui Brutus Coste, reintegrată și reabilitată complet
în urma demarșului ei de către mine și fratele meu, cu ajutorul șefilor de minime re-
pectivi (Const. Antoniadă și Vasile Grigorescu) și intervenția energică a tuturor mei pe câș-
Carol, din cauză că toată afacerea fusese de mult cunoscută, iar tot doborârea lui Iustru, ceea ce
ipre umirea mea mi se făcuse, din moment ce succesorul lui Moruzov, prout informat,
il mai ținea în evidență și-l reactaliaa acum, fapt împotriva căruia am protestat
cu acuzatii grele la "adresa" Lichelelor neepurate încă din acel serviciu, cerând o
anchetă la Externe, care ar demonstra exact contrariul și anume că păstrarea
totdeauna bune relații cu italienii care nu erau de loc 100% pe poziția oficială
axată, dându-i câteva elemente de apreciere care l-au interesat foarte mult pe
genera și l-au determinat a-mi cere păstrarea secretului celor discutate și înmor-
mizarea întregii chestiuni. M-am folosit de acest prilej pentru a-i spulbera și
credința că nemții ar fi avut alte motive decât posturile ce le ocupau, sprie a
vedea vre-o obiectiv la numirea mea la Palat, intrucât lipia lor de la Genera
la timpul activității mele de acolo mă scutise de orice contingentă cu politica
nazută, cu care însă îl rugam să întealească că nu vroiam să-mi compromit
cariera post-belică printr-o colaborare cu guvernul, altă decât cea per teh-
nică la Externe, ale coror statut interalea de alfel diplomatilor amestecul
în politica internă, adăugind imediat, cănd am văzut că părea d'in nou foarte
contrariat, că lipia mea de cursivitate în exprimare și de obisnuință în
redactarea lucrărilor curente pe românește s-ar revirti mai mult la Prese-
dintie decât la Curte sau la Apărare. Trebuie să recunosc că Gene-
ralul s-a arătat atunci plin de înțelegere și bunăvoință în aprecierea
argumentelor invocate pentru susținerea refuzului meu anticipat, mai ales după
ce l-am asiguram că s-ar găsi ulor la sau prin Externe destui băieți
mai calificați decât mine pentru Cabinetul lui, pentru acei ardeleși
care posedau la perfecție germana și magiara și ar fi bucuroși să-și
sporească alfel leașa mică a funcționarilor din țară, care pentru mine
nu era o problemă vitală, că pentru majoritatea colegilor mei; dar
totuși a rămas la parerea că trebuia să contrabalantez parival anilor
de Secretariat al M.I. și S.N. printr-un activ în contul noului curs al
politicii externe, ca să câștig încrederea Legăției germane, înainte de a putea
ajunge în anturajul intim al Soveranilor. Audiența durată peste trei sferturi
de oră, depășind cu mult timpul ce-i propusese a mi-l acorda, maiorul anun-
tând de două ori rândul Ministrului Finantelor, Gheorghe Cretzianu, despre
care Antonescu a ținut să-mi spună: "Vezi că acest tehnician nu se
teme să colaboreze cu mine!" Eu n-am mai răspuns ceva care putea să
strice rezultatul multumitor al primului meu contact cu Conducătorul Statului,
care se scutise, mi-a lăsat ușa și a mai spus că Doamna Antonescu
dorea să cunoască pe nevasta mea, la care n-am grăbit să răspund că
aceasta va fi încântată să facă o vizită Doamnei General.

Ioan Hristofor

La cuvântul "compromis" se făcuse totuși cind a reușit covârșit se refuză la greu a vorbi potolit pentru a refuza
atitudinea altor noilor tendințe ale politicii externe urmând de gaură, se reținuse că într-unele la tot diplomații, adică
amenințându-l indirect și pe Cretzianu - în care avarie de la d'Almeida, înțelegându-se că într-unele la tot diplomații, adică
pentru sporirea clienților din anglo-saxonii înveterați, recalcitrând și cu concepții politice depășite de schimbarea totală a poli-
ticii de forțe între mare și mică Putere, înțelegea că o Europă ar fi unu, că ea în gândul germanilor și în care intră și el și înțelegându-se
nu mai trebuia să nădăjduie că nu vor putea să aibă vre-un efect dacă venise ca să se lupte cu împărații și cu țarilor și cu
afacerea menționate și să se înțelegă că înțelegându-se de la sine că înțelegându-se de la sine că înțelegându-se de la sine că înțelegându-se

CONTINUARE DE PE VERSO : A sapravieșui și a-ți nedobândi provinciile pierdute, numai din miopie
oamenilor politici și fatalului regim : colaborarea vinea, reală și fără ~~reșerve~~ reșerve cu Puterile Axei
și în special oțăruci de moarele Reich perman. - Vorbie vre-^{un} este de oră fără țară mi-o puterilor
sau inefectele din partea mea, care prin mimica atenta, gravă și impresionantă și gesturi de aprobare
câștam pe parții mai carine de ceea ce spunea și, în difuziul diluviului, în dispoziții cu o
emoție și un elan tinerele ce nu i-au putut urmări că în ce mă privea, eram ferm hotărât să-i
aduc tot conștientul meu neaprecieșit, dar numai în acel sector pentru care era prețuit în lume
putea în marelui - și dau un maximum de răsplată și toamă în cadrul Experiențelor!

potului ei

From Hootonville, Ky

În primul rând, faptul că anturajul lui văzuse că soția mea și cu mine am fost printre putinele menaje tinere dela Externe primite în vremea aceea de Antonescu, l-a făcut pe noul "lui Șef de Cabinet" Colonelul Rîșanu să-mi salveze la primul apel toate armele familiei și să-mi obțină apoi treptat în prezință rebeliei permisiile pentru acele ghintuite de care aveam nevoie pentru apărarea casei de cele câteva incursiuni nocturne la care a fost expusă.

Apoi a înleznit primirea "stante pede" a lui Toni — întrucât M.M.L. din Băndu unde fusese la marile vînturi anuale de după Bobotează — de către General, pentru a-i cere în numele Suvăraului luarea unor măsuri de pază efectivă pentru apărarea vîkii tatălui meu, pe care legionarii îl căntau pe tot, după ce le scapase în ziua atentatelor reuite asupra lui Iorga și Măgăraș, refugiindu-se în casa Floreicu. Legionarii ocupaseră casele vecine celei a tatălui meu — ale farmacistului eretru Chikăescu, Karmitz și casa Titulescu — pe care le transformaseră în centre de instrucție militară și urmărirea de acolo extinderea acapărării treptate a întregului cartier din "jurul" Găpatiei Suedez. Nevînd să recurgă decît la limita extremă a amenințărilor lor la intervenția personală — și numai în cazul în care aceasta ar rămîne fără efect la ocazia ofensivă de M.S. — pe timp Antonescu, ceram să-i vorbesc și fusese primit de Prefectul Politiei Capitalei, Alexandru Ghica, care locuia cu soția în două camere la Prefectură, a fost trezit de ea pentru a mă primi și mi-a explicat situația: nu avea nici o influență asupra politiei concurențe legionare și nu dispunea de mijloace suficiente pentru a împiedica toate abuzurile acestora pe care le cunoștea, le regreta și le scura în parte prin colaborarea dureroasă pentru el la micșorarea legionară nu reușea să stăvilească anarhia în stradă, fiind depășită în domeniul securității publice de elemente extreme care nu făcuseră și-si mai făceau de cap, promitîndu-mi totuși, pe de o parte, a interveni personal pe lângă camaradul său Ilie Stîncea, Ministrul (Ghica) avea certitudinea că nu exista nici un motiv pentru conducerea legiunii de a urmări persecutarea Baronului Stîncea (care nu fusese printre durmazii declarați ai legionarilor și nu contribuise la "conspirația lor") și că nu avea de ce să se teamă, iar, pe de altă parte, a dată schimbul de noaptea a postului de politic cel mai apropiat casei noastre, dînd în prezentă mea ordine în caserată. Măsurile sale neferiră la urmă, abia atunci cînd Generalul — abia revărsat de ceea ce pățiseră Iorga, Măgăraș și pretenții sau personal Generalul Ozeșanu — ieșit de intervenția lui, a ordonat instalarea unui post permanent militar chiar lângă casa noastră, tatăl meu l-a întors petrecînd timpul rebeliei acasă.

Menționez doar în treacăt că tata a fost și-i multumesc personal Suvăraului și Generalului Antonescu, acesta din urmă primindu-l la vreo lună după rebelie și refuzîndu-l la o conversație lungă și interesantă în sensul că confirmă celelalte indicii asupra convergenței sale din punct de vedere politic: Anghia, care de secole nu a făcut decît să tragă în sine disensiunile europene, creînd conflictele distructoare de oameni și bunuri între Puterile continentale întotdeauna cu scopul de a împiedica pe una sau două ajungă stăpîna Europei unite, de această dată s-a tras ea însăși peștoasă, deoarece calculul ei de o stăbi armonie prin ocuparea unor spații prea mari l-a dorit a fi preluat: potențialul militar și economic industrial al țării are o axidă sporează văz sporii din ce în ce mai rapid țării ale ei, care în urma blocădei (?) și a creșterii ritmului și numărului de vase comerciale scufundate, se afîșaseră deja totașe ca "cîini morțuși" mai va putea să ajungă din urmă peștii mari și să-i ucidă. Nu-i venea să înțeleagă

Y reuhtro tnyiffy in

Firește că lungă și cordială lor discuție, pe tema tragediei sinistru și a mijloacelor de a le veni în ajutor rapid, după tehnica minierilor (pe care Mihai s-a gândit să fie aduși de la Petroșani cu avionul, fără succes pentru că Hora vrea să fie salvați de legionari și nu de comuniști) Intrucât M.S. văzule imediat că numărul și entuzișmul juveni al cămășilor-verzi nu servea la nimic fără îndrumarea specialiștilor cu experiență în acest domeniu, nu a rămas neobservată de informatorii Generalului și raportată lui cu exacerările și împodobirile obișnuite ale agenților de această categorie, astfel încât acesta a cerut S.S.I.-ului să urmărească cu deosebită atenție orice mișcare a Săverșanilor și anturajului lor în această direcție, înlocuindu-le dosarul "Relațiile M.S. Refeși cu Legionarii" care prin urmare trebuia umplut. Drept umplutură au servit, spre exemplu, deele întrevederi ale R.-M. cu doctorul Gomoiu, directorul Spitalului purtând numele ei și de care ea se ocupa în mod special, acordându-i ajutoare bănești din lista sa personală și în măsura de la Domoniul Corodnei și Palat! Ori Gomoiu era chintesența omului abolit și cu sentimente pur umanitare, căruia i se puteau atribui, dacă trebuia neapărat să fie etichetat, mai degrabă sentimente stângiste, decît simpatii pentru gardistii, de care acum avea să fie bănuț, absolut gratuit și doar din zelul timpit al aceluși vechi codaci ai serviciilor noastre de informație. Dar însăși Nelly Catargi le-a devenit suspectă pentru numărul prietene foarte numeroase sale cunoscute în toate cercurile bucureștene și cîteva sotii de legionari, pe care nu se oprise a le frecventa pe vremea repimului carlii și nu era în consecință să le evite acum, tînd acestia ajunseseră la putere. Tomescu tot și de altfel total în adopție se afla cam în aceleși situație, negîndîndu-se a se feri de contactul cu vechi cunoscuți legionari sau simpătizanti de vi acestora, fiindcă tensiunea între Antonescu și Sima era în creștere ca și acum, deja mult mai accentuată, între vechile cadre, înă neprimenite, ale armatei și lepiurea.

Dar pînea de rezistență a dosarului avea să devină incertă faptul că M.M.L.L. vizitaseră cu prilejul sederii lor în Sud-Vestul țării, ruinele române de la Iarmilepetura, însoțite de Prefectul Județului Hunedoara Boborodea, comandant legionar și tabera legionarilor care lucrau, prețind o muncă voluntară, la excavările ce se făceau cred că sub oblăduirea Profesorului Dăscovici. Firește că acestia au profitat de ocazia unică ce li se oferea astfel prin prezența Săverșanilor totuși foarte populari în rândul tineretului ultra-naționalist, cu nuanța aceea frumoasă de romanticism istoric, pentru a le face o primire entuziastă și tipic legionară la vatra taberei în jurul focului de bătăliilor de Brad, cu ridicarea drapelului, raportul comandantului taberei, onoruri, discursuri înflăcărate, imne, ciulele, jocuri naționale și mare sub boltă cerului cu mincăruri caracteristice repimii și mîinii "mioritice". Și tot atât de natural a fost că, după încălzirea tufarora cu tucă fierță, din cele tari ale acestui colț bizacuvîtat al mîndriei noastre țări, limbile s-au mai deslept, s-a vorbit mult, s-a rîs cu poftă de glume reușite și M.M.L.L. au petrecut de minune, păstrînd încă atîta rădăcină mi-au povestit — cu mult mai multe amănunte decît cele redată aici — realitatea și nu deformările profesionale ale adresatului de la dosar, o căldură și iduioasă amintire aștei zile vechi.

Ioan Hodorogășan

Dar ceea ce a pur capăt ^{atît} ^{cît} dosarului și relațiilor Suveranului cu legionarii, pînă la criza monarhică de la începutul anului 1943, a fost următoarea pătură a M.S. din toată rebeliunii. Aceasta surprinse pe M.M.L.L. la Sinaia, unde stăteau acum aproape permanent, din moment ce li se cerea să trăiască cît mai retrai și că R.-M. ținea ca omilor, dar mai ales fiind ei să profite din plin de bunele condiții de răpadă, a iernii acele grele, pentru a se deda la maximum schiului, venind în capitală numai la marile ocazii sau cele excepționale la care guvernul le-ar solicita prezența. Aflînd la telefon, prin firul direct între Palatul, de la Rîmniceanu, care trebuia să stea la București pentru conducerea afacerilor curente ale Curții și murenea la Sinaia decît poate sfîrșitul iăptimilor sau excepțional, numai în caz de urgență, pentru decretare și celelalte acte interioare ce trebuiau remanșate de Rege, că izbucnise rebeliunea, M.S. i-a cerut să fie avertizat din timp dacă prezența sa în capitală ar deveni necesară și să-l țină în curent de cu desfășurarea acestor foarte grave evenimente, prin aparatul Hughes, mai sigur decît telefonul, pentru că neinterceptabil. Se țineau că M.M.L.L. era alarmat, nu îndrăzneau să se îndepărteze de Castel, iar Regele, scutit de Hughes pentru a nu scăpa un moment al comunicărilor putine și zgîrcite ce i le transmitea Rîmniceanu. În dimineața celei de a doua zile, cînd laptele din București se întepieră, iar legionarii au simțit că vor pierde partida, dacă n-ar reuși să producă o sciziune în sinul conducerii armatei, pentru că lovitură de surpriză prin care scutieră să pună mîna pe capitală nu izbucnise, iar comandanții unităților chemate de Antonescu nu erau dintre acei pe care-i socoteau susceptibili să treacă de poartă lepiunii, Suveranul fu lăsat trezit de Tomescu cu anunțul că ar fi bine să se prezentească de plecare, intrînd vorba cu Rîmniceanu și că acesta îi dăduse a înțelegere că legionarii ar fi dispuși să negocieze încetînd lupta pentru un armisticiu și că s-ar putea ca M.S. să fie chemat a rădăni o înțelegere între cele două tabere și împăcarea Generalului Antonescu cu Horia Sima (antagonismul cărora ar fi fost cauza principală a luptei aceluia fratricide, care n-avea altfel să degenerare într-un război civil) și că Rîmniceanu urma să mai vorbească în seara aceluia cu Antonescu și să-i comunique (lui Tomescu) rezultatul. Acesta liniștit pe Regea primitiv la temerile ei de a-l lăsa pe fir să se expună, arătîndu-i că nu exista nici un pericol pentru siguranța persoanei sale și că, în calitate de simbolica de arbitru, nu ar fi necesar să fie răpădit de o armă. Regele și-a îmbrăcat uniforma de comandant septen al armatei și a alături la mîna sa preferată fiindcă cea mai rapidă — un Bentley — Rod's Royce — lînînd-o încălzită pentru a putea dîrui la București într-o oră, la semnalul așteptat, nu fără să îi permită să ardească cu răbdare sfaturile mamei sale, toată foarte năvălita, care-l supăra de neapăsător, neapăsător a lui o înțelegere cruciată, fără aripi și democrați, care altfel îi vor reproșa a nu se fi lăsat de curînd pînă la ei, cînd îi împăciunitor, cum trebuie să fie un aderat rege.

M. M. L. L.

Regele nu avea, în orice caz, nici un motiv să-2 suspecteze pe Tomescu a fi principalul agent al S.S.I. sau instrumentul lui Horia Sima, care era în mod constant sau immanent înăscut acum, fie o-i întinde cap-cara autoritară menită a pune capete acuzațiilor ce i se adunau în dosarul menționat mai înainte, fie o-2 aduce, cum s-ar zice, cu mîinile legate în lagărul nazist, prin arborarea fanionului regal pe Poarta din Calea Victoriei, unde Sima, împreună de Killinger, s-ar fi înfuriat pentru a întoarce roata împotriva "cîinelui roșu", care în cazul acesta poate să nu fi fost urmat orbește de Comandantul efortului și marilor unități chemate în ajutorul său, ci obligat a trata și a accepta un compromis, care desigur că nu s-ar mai fi soldat cu dictatura la vînt, ci mai degrabă cu o soluție mai adecvată aspirațiilor Făurului, de a lăsa ^{regiunii} hegemonia politică și armatei războiului înarmat. În consecință, cînd acesta a venit să-i anunte că Rîmniceanu îl cheamă la telefon spre a-i comunica că M.S. trebuie să vină neapărat la București, M.S. s-a aplecat la volan, cu Tomescu lîngă el și ~~și (era) dar numai sînt sigur~~ ca ~~Joanitu~~ la spate și a pornit într-o atare trombă spre capitală, înțit deja pe la Cîmpina mîina siguranței a rîmnicului în urmă, ~~și~~ iar ~~și~~ după poarta obștur dreaptă a casei naționale (atunci încă în starea unei mele de biliard) în dreptul Băicoilui aflîndu-se 170 Km pe oră și era să treacă și prin Ploesti cu o viteză nereglementară, dacă în centrul orașului nu ar fi fost oprit de o barieră, la care Generalul Rozin, în mijlocul unui ștab impresionant de ofiteri (cu care formai terminate lichidarea legionarilor, trăgînd o singură lovitură de tun în Prefectură), avertizat de Antonescu, a comunicat Regelui că trebuia să se întoarcă imediat la Sinaia și să nu miste de acolo pînă cînd Conducătorul Statului, care ținea situația capitalei perfect în mîină și va lichida orice rezistență legionară în 24 de ore, îl va anunța că poate veni. Regele i-a răspuns că, ~~sub~~ o jumătate de oră de la ~~la~~ chemare prin Colo-nelul Rîmniceanu la București și că ordinul primit de Rozin era desigur anterior și deci depășit și nevalabil, dar Generalul i-a asigurată că era mai recent, veni de abia cîteva minute cînd ~~vor~~ ^{se} ~~vor~~ ^{era} ~~personal~~ ^{cu} Generalul Antonescu, care știa deja că M.S. pleacă și ordonase formai oprirea mașinii regale și avertizarea Maistrului Tomescu. Acesta, foarte calm și mai puțin speriat decît ștăpînul său, i-a întrebat dacă îi permitea să se lăse arstat, la care M.S. a ezitat o clipă uitîndu-se la Rozin cu înțelegere de a-2 determina să nu execute acest ordin, dar un colonel din lîngă avertiză, în mod brutal și lipsit de respectul cuvenit Șefului Armatei, i-a spus pe Tomescu să se dea jos din mașină și cum acesta, foarte proleptat, aștepta ordinul Regelui, a comandat unor soldați ai postului Barieră să pună mîna pe maior. Rozin a fost ceva mai politicos cu M.S. rugîndu-l a nu se opune ordinului Conducătorului și, pentru a evita o situație mai periculoasă, Regele i-a spus lui Tomescu, care încă tot nu se mișcase, a se lăsa arstat, asigurîndu-l că va interveni imediat prin Rîmniceanu pentru eliberarea și reabilitarea lui, întrucît era o simplă neînțelegeră de mijloc.

Franko Hryhor

Iar la sugestia lui Rîmniceanu ca M.S. să vină la București, Generalul s-a opus categoric. Cunoscînd însă tendințele subalternului său Tomescu (care prin faptul că era de mult la Palat și îndrumare deci la început pe Rîmniceanu, neinițiat în toate chitibuscurile nouilor sale funcțiuni, păstrînd în continuare ^{oare} multă independență față de seful său ierarhic) de a lua adeseori inițiative vag aprobate de Suceș și care-l puseseră uneodată pe coloare în fata unor fapte împlinite cu care nu ar fi fost de acord, din pricina directivei ce le primise de la Antonescu, el l-a rechemat totuși la telefon tocmai pentru a-i comunica astfel, în mod

explicit, că acesta cerea neapărat ca M.S. să nu vină în capitală, deoarece soluția ar înfățișa o ratare, adăugînd că nu avea nici un rost să mai explice amănuntele, întrucît le - ar raporta personal Suveranului. La întrebarea dacă a înțeles, Tomescu i-a răspuns: "clar, să trăiti!" și a închis telefonul.

Declarațiile lui Rîmniceanu și Tomescu, care amîndoi erau înregistrate cu o memorie excepțională, au corespuns "mot a mot" una cu cealaltă și ambele cu textele înregistrate la Telefoane de serviciu de cenzură și ambale cu textele înregistrate la Telefoane de serviciu de cenzură care le interceptare, cu excepția citorva cuvinte printre care unul cel mai important, care lipsea din declarația lui Tomescu, a fost aiel nu.

Cum a putut afla Conducătorul că M.S. totuși plecase și a avut timpul să ordone telefonic Generalului Roxin oprirea mașinii regale și arestarea lui Tomescu este explicabil prin faptul că ~~la Palat~~ toată Curtea Regală era fișită de agenți ai Siguranței și S.S.I. și că leșinarii nu reușiseră nici să cucerească palatul Telefoanelor, nici să le taie comunicațiile rețelele interurbane.

Totuși Suveranul și tatăl meu adoptiv (și cred că și Colonelul Rîmniceanu) nu au rămas convinși de aceste explicații și de faptul că nu ar fi existat alte cauze mai oculte ce au originat incidentul de la Ploesti, și aceasta numai pentru că în lui Antonescu nu i-a multumit cu ele, făcînd din această afacere "un veritabil problem de Stat", menținîndu-l pe Tomescu arestat mai multă vreme, mi se pare vreo două luni și încheind M.S. un proces de intenții în care el înșiși arăsa dreptul de a fi acuzătorul, procurorul, judecătorul și avocatul Regelui, pe care l-a lăsat la urmă doar să se auto-amnestieze, precum s-a pronunțat Stoicereu indignat cînd a aflat chestiunea.

Nu mă întind asupra detaliilor noii și mai acute crize îndejă suficient de proastele raporturi între Coroană și conducerea Statului, faptele principale și fondul afacerii fiind expuse, iar teza antoneșciană leine de înțelegeri, dar că nu fac decît un rezumat succint al codexului epilogului și contelei, din care - după judecata mea - nu se poate desprinde decît un singur nou element de apreciere al substratului manevrei și politice.

Generalului, ce merită a fi scos în evidență în mod anticipat.

Pe cînd M.M.L. a dedus din tapajul exagerat și reacțiunea excesivă împotriva lor, cătoră Generalul a ținut dinadins să le dea o amploare și publicitate nejustificate și scandalizante, decît intenția sa de a marca o nouă etapă în marșul său către abolirea monarhiei și înstaurarea unui regim francoist, am opinat depe atunci și îmi mențin pînă în ziua de azi că el a n-a făcut atunci nimic mai mult decît să joace teatrul, fiindcă or fi putut să ia măsuri serioase și reale pe care nu le-o lăsa profitul imediat de orăcă - creșterea poate chiar de el - pentru a bota seara ca să prindă iapă: lovind, în mod par aparent, în M.S. pentru că nu putea lovi direct în Hitler și Führer mai mult decît îi și lovide prin eliminarea totală a leșinării din viața Statului de sub conducerea dictatoriată unică a sa.

Y. G. K. O. T. O. N. I. S. T. E. C.

Conducătorul a deschis ostilitățile trimițând vorba Majestăților prin Rîmniceanu a nu se mai mișca de la sină pînă la vederea oficerii personale cu D-sa, interzicînd deci și Reșinei a-și face probele rochiilor direct la Neumann din Brașov și furnizorii "Curtii" din capitală în loc să vină la Palat, așa cum obisnuia. Apoi l-a delegat pe Jca să le sperie printr-o audiență lungă și foarte ostentativă, cu perfide amenințări voalate, menite să le pregătească pentru soarta încă nehotărâtă ce le aștepta. Apoi, după ce și-a anunțat și contramandat de două ori soarta, trimițându-i pe Suvorani cu inima în gît, a venit într-o simțată dimineață, la ora 9 pentru a vorbi numai cu Reșele ca să-i răspundă, ca într-o anchetă grea, la toate întrebările ridicate de pîielele din celebrul divan, completat cu tot materialul incidentului din Proesti, care abia mai începea. Reșele a trecut atunci prin momentul cel mai greu al nekîrăle și a reacționat neașteptat de ferm și la sfîrșit chiar violent dintr-o dată lui Antonescu să-i vorbească pe tonul și cu vocabularul ce le folosea și ridicînd sedinta, altfel ca anchetatorul care nu vroia să plece, s-a trezit simțit în birou. Faptul lui cu imeniul și ferocele două dăneri ai M.S., care nu i-a permis să miște pînă cînd după cîteva minute Măcsonyi și Rîmniceanu au venit spre salvarea sa. Reșele a refuzat să reia sedinta, iar prezența acestora și a R.-M. pe care-i cita ca martori în apărarea sa. Jenețul nu l-a admis decît pe "responsabilul" totu de conducere, care s-a purtat admirabil, spalberînd toate acuzațiile aduse M.S. și luînd ultima asupra sa, cu explicația că el, vrînd să se exprime cît mai lapidar și concis, fiindcă i se păruie că era ascultat, nu formulase în termeni clari și expliciti ceea ce a doua sa comunicare telefonică, cu consecința că-l derlinovisea totu pe Toman și cerea Suvoraniului să-i primească demisia de la Căld Reșală și din armată. După solirea "Ministrului Justiției", chemat să treacă la Castel în drumul său spre Predeal — unde petrecea de obicei sfîrșitul săptămîinii în vila Jenețului — în ajutorul tehnic al sefului încheiat de argumentele peremptorii ale acuzatorilor, Reșina și Toman au participat la dezbaterile ea fiind din nou cea mai răzbită apărătoare a poziției lor "intolerabile" și atmosferă de rămas plinuă și de grea, înalt Antonescu nu i-a lăsat compromisi (de ochii lumii) a rămînea la pînză, pentru a înerca vederea diferendului tot în aceeași după mîia.

Au mai urmat alte vre-o șase întrevederi, toate cam de aceeași specie, unele numai cu bătrînul "moștru" altele și cu "familia" său, spărtate cu intersticii de cîteva zile pînă la o săptămîină, altfel ca nașterea și totodată restructurarea stabului regal au coincis cu idale lui mortie, cînd Rîmniceanu (la cărui demisie din armată nu a fost primită) a oftat ulurat de a scăpa de funcțiile pe care le îndeplinea și a putut de bine și potrivit interesele (broane, etc.) ale regimului pur antonescian, dar care nu-i aducea decît necazuri și neplăceri, remițîndu-le Colonelului Socrate Mardare, noul Șef al Casei Militare, și celor doi noul Adjutant Regal Locotenent-Colonel Andronescu și Pastor, tustrei ofiteri de clasa mare, cu care s-a inaugurat era de pace și apropiere între Fautorul și Vila de la Predeal.

Cea de a doua întâmplare din timpul rebeliunii a fost reînălțarea mea la Generalul Sănătescu și perfectă noastră colaborare de redare a problemei externe și interne, reînălțată de omul ca dădă priet, care a antecorectat sfatul ulterioară plererea sa de către Suvorani ca Șef al Casei Militare și apoi Mareșal al Curții.

Ioan Kravtchinsky

Pe Sănătescu îl cunoașteam tot la Londra și în aceleasi împrejurări ca și pe Antonescu, căruia i-a urmat, dar cu acea diferență fundamentală că acesta colonel, tot de cavalerie, absolvent al Școlii de Război și ofiter de Stat-Major, era exact contrariul prietenului, fizicului și antecelorului său în aproape toate posturile și mișcările având congenital un caracter și o mentalitate diametral opuse și reacționând, în consecință, față de tot și toate în mod tocmai invers. Astfel, de pildă, prefera hainele civile uniformei și regreta că nu se făcea actor sau diplomat; adora Londra și pe englezi și-și făcuse imediat un regiment de cunoștințe și prieteni, fiind peste tot neobișnuit de popular și apreciat. Cât despre recitarea mea, cum a văzut că Antonescu îmi făcea mișerie, m-a respins autoritativ și mi-a spus că e.b. cit inapt și învățându-mă cum să probeiez în mat. doi ani de zile că e.b. cit inapt și învățându-mă cum să probeiez în finală la cercul de recreare din țară pentru a fi clasat definitiv când a fost că Titulescu vroia să mă bage la Secretariat. M-a imitat la "IN & OUT" (clubul militar) la masă și la cinematograful și a vrut să mă viziteze cu soția și fetita la Cambridge, dar a uitat. Ne-am înțeles imediat foarte bine, fiindcă era dexter, ^{comod} răzleac și nemilitar, și în plus foarte simpatic.

Acum fusese desemnat de Antonescu cu comanda trapezilor din capitală și se instalase la noi în palatul Sturza, unde m-a găsit la birou, lucrând cu carabina și un stoc serios de gloanțe lângă mine și trășnind între două telegrame citite totuși de snopier asupra obiectelor din jur. Când a văzut că eu sunt Bonaparte, de unde legionarii spănzurau din geamurile noastre și eram sporadic deranjați de -2 amuză era că Duce și eu mine, amândoi pacifisti anti-militariști convinși, am fost în zilele acelea printre cei cîtiva dintre funcționarii Externelor, care veneau și plecau ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat și eram în plus încântați că în fine Baba a crăpat. Și cum între telegramele sau tot atunci lungi pauze, iar oaspetele nostru stătea mai mult la lăută noaptea, în tot și dearmă pe canapelele noastre țesute de plăminte și apoi cei de la Căsu erau printre oamenii informați, am avut plăcutul să ne povestim o multime de lucruri despre principalele teme la ordine zile, aflând astfel de la el citiva date interesante, pe care evenimentele ulterioare le-au și confirmat.

În primul rînd, era convins de înfrîngerea finală a Germaniei cu atât mai totală cu cît războiul s-ar prelungea mai mult; de imposibilitatea ocupării Insulei pe calea aerului și cu atât mai puțin printr-o debarcare; deci de permanența celor două fronturi totale pentru Puterile Centrale, deoarece nu aveau efective și materiale suficiente ca să distrugă în stilul campaniilor din Franța, armatele sovietice numeric cel puțin la fel de îndestrate în același grad, întrucît inferioritatea aviației și blindatelor se compensa printr-o superioritate cantitativă și calitativă în artilerie, fără să mai lua în considerare spațiul, linia căilor de comunicație adecvate apărării, condițiile climatice și ale solului, improprii unui " Blitzkrieg " și apoi trei elemente pe care, spuneam că, forțele puterilor militare occidentale le cunoșteau sau le atribuiau importanță ce dintr-un punct de vedere: rezistența, biologia și psihologia fizică mai mare a soldatului nostru, educat și obișnuit cu condiții de viață mai aspre și rudenie mai mare; rusei vor adopta strategia lor tradițională a retragerii, pregătind astfel distanța și inițiativa foarte mare între tentativele de atac și frontalul, astfel încît războiul va merge cu atât mai mult soldații vor fi necesari pentru aprovizionarea unui singur combatant și, în fine, un fapt bine camuflat de propaganda nazistă, dar care nu era mai puțin real, anume că unitățile de șoc ale Wehrmacht-ului și armatei R.M. s-au retras deja pînă la liniile de zero ori mai mari decît cîmpurile oficiale.

Frankfurter Allgemeine

Dot fiind că trebuiau să-și creeze materialul uman, nemții vor cere o contribuție maximă, în efective, nouă, finlandezilor și ungarilor, nepuțin aneaja în Rusia nici măcar pe slovaci, dintre popoarele slave de sub ocupația lor, iar Antonescu, care spunea că părea să creadă ferm în rezultatul favorabil al războiului fulger și în Rusia, "încăpăținat cum îl știau toți camarazii lui", era deci să nu le arunce sfaturile de temperare — ce am înțeles că-i le dădea mai cu seamă lui — ci să angajeze toată armata în primul soc, intrucât nereușita lichidării frontului răsăritean ar pune-o și via în imposibilitatea apărării teritoriului național la prăbușirea Germaniei. "Nevoroscirea era, după părerea lui, că, pe de o parte, Antonescu se considera nasul tuturor generalilor și înfățișă în problemele militare, că nu dădea loc nici pe părțile oamenilor politici, pentru că nu găsea printre ei o singură personalitate de prim plan care să fie într-adevăr o capacitate, în afară de Stirbey cu care nu vroia să aibă relații, dintr-o veche rănă din perioada din timpul primului război mondial, și că încrederea de a-l influența prin intermediul Suvorovului ar produce dimpotrivă efecte mai estătorești, iar, pe de altă parte, faptul că nemții aveau pentru moment nevoie de el, fiindcă nu găseră alt general de talia lui printre anti-carlistii declarați, germanofili mai de încredere ca dinul, drept care îl preferau acum lășionatilor, impopulari în armată, cu care însă îl vor sutașa mereu și înlocui atunci când aceasta va fi ajuns măcinată sau sub comanda lor directă.

Fată de pesimismul lui mult mai mare decât al meu, care nu credeam în capitulația sovietică, dar în slăbirea ambelor Puteri continentale atât de radicală, încât nici una nu ar mai constitui un pericol expansionist la sfârșitul războiului, l-am întrebat cum credea că vom putea să ne descurcăm pentru a ne regăsi la timp în tabăra Aliatilor, ca să recuperăm granițele din 1914 și granițele de 1918. Mi-a răspuns că nu vedea decât soluția reținerii Voltei din 1918, ușor de înfăptuit în cazul deschiderii unui front Balcanic și mult mai greu de realizat în lipsa acestuia, deoarece în războiul acesta petrolul nostru a ajuns mai de valoare pentru armata germană decât cărbunele și minerele din Rhenania. De aceea, considera vitală pentru noi păstrarea cât mai intactă a armatei și a autonomiei comendurii ei. I-am spus că aceasta era părerea unanimă a opoziției democratice și carliste și ultimul sfat lăsat de totul fuierii lui Antonescu și lui Gata, ajungând astfel să-i relatez ce știam atunci despre dezvoltările crizei. Din septembrie și ceva din relațiile proaste între M.M.L.L. și Cămarătorul, sondându-l totodată cu privire la adăvărata simțiminte ale acestuia față de dinastie și forma monarhică a Statului, care mi se păreau cam enigmatice în urma celor ce aflasem de la Tomi și apoi personal de la Antonescu pe care el, Sănătescu, îl cunoștea intim. Mi-a spus atunci ca un mare secret, pe care mă ruga să nu-l dezvăluiesc decât ocazional M.M.L.L. și chiar lor nu-l să fie spus că ele vor păstra discreția absolută, că Antonescu era de mult luctuos, tratat fără succes deplin la Paris și că efectele bolii asupra sistemului său nervos le observasem seră vizibilă pentru ei vizibil, cei ce-l cunoșteau bine sau trăiau în proximitate, cu rezultatul că avea fare excelente, în o deosebită acuitate de spirit mentală și un echilibru perfect de umoare, dar și o stare, din ce în ce mai dese și prelungă, în special când era obosit, în care devenea de nerecunoscut și capabil să facă și tratative pe care le repeta pe urmă dar era prea mândru ca să la românească și repetea înțelesul, așa că nu trebuia să-și facă obiecta linge rău, nici să ia simptome sau simptome

Frank Hoofnagel

Boala și accentuarea defecțelor canonice, de care suferise el, poate, mai mult decât superioră radele, prietenii camarazii lui încă din anii de la Mîrăstirea Dealului și apoi, în cariera sa, nu numai subalternii și colegii, ci și unii dintre superiori săi, bine dispusi față de el și care din această cauză, precum și pentru faptul necăzător de nimeni că a fost întotdeauna muncitor, diligent, pedant, punctual și colosal de ambițios, i le trecuseră adeseori cu vederea, dar ajunseră în ultimii ani să-i schimbe mult mentalitatea, de așa manieră că acum relațiile cu el deveniseră grele pentru toată lumea, inclusiv nevastă-sa și cei doi copii prietenii lor. Încă, care amândoi ar avea o influență nefastă asupra sa. Din răspunsurile foarte fine și merite nu lă binețea sau labilitate prestigiuului unui prieten ajunși acum la treapta cea mai înaltă la care avea dreptul lă aspira un cetățean al Republicii Române, ci tot numai ca lă contribuie prin mine — despre care știa că aveam prin Tomi mijlocul de a-i informa pe suverani — la comprehensiunea acestora pentru permisiunile de a-i informa pe suverani — la comprehensiunea acestora pentru permisiunile de a-i informa pe suverani acum să aibă de a face, la înțelegerea mea de soarele cu care trebuia acum să aibă de a face, la înțelegerea mea de indiscreție, Sănătescu mi-a dat a înțelegere că titlul lui fusese totdeauna cam frăier cu sexul frumos, încasînd delectări cu fetele bine și căzînd, din ambiția de a fi superior portenerei, mereu în brațele femeilor mult sub nivelul lui, la sfîrșit în acele ale D-nei Maria, care-l captivase prin complexul mîlei pentru umilită, supușenie și abnegația ei și-l separase de lumea vechilor săi prieteni și camarazii de armă, în societatea soțiilor cărora nu se simțea în apele ei, pentru a-l izola mai mult decât fusese și înainte, introducîndu-l în cercul ei, lă fiind singura excepție, lătracînd el le cîntăre procesul de bigamie montat de Carol și de altminteri o curioasă — lîmbele rele spunea că se învenelise biblic — înainte de înțelegerea ei cu colonelul de atunci, care era al treilea ei soț, primul fiind un comisar de politică constantin, iar cel de al doilea un izraelit bogat emigrat la Paris. Ca și de majoritatea oamenilor politici

Ori Sănătescu împărtășea opiniile tuturor militarilor cu privire la lă, considerat de ei, mai mult decât Doamna Maria, prea proastă pentru a avea inițiative, dar destul de abila ca să-i servească drept complice, a fi spiritual rău al conducătorului. Mult mai inteligent decât acesta, foarte sîră, dotat cu o imaginație inventivă și o vervă selipitoare de subtilități, lă care se adăugau o intuiție feminină și o ambiție nemăsurată și fără de scrupule, prietenul de copil al Antonescilor era pe lemne acela care lă supera necontenit ideii ingenioase, originale și îndrăznețe ca să atîngă vîrfurile piramidei și să-l ridică cu ei imediat lîngă ei. Cu sfaturile sale și pe deasupra avizele tehnice juridice și politice contribuiera în buna parte la reușita manevrelor ce-l asigurau la lă poziției expuse pînă atunci, era de presupus că și în viitor lătruirea avocaturii ar rămîne un indicium mai sîră decât oricare alte influențe, pentru dibuirea intențiilor cele mai nemăsurabile ale unui soldat-uruz și puritan, disprețuitor de sîră, care lă știut să-l abrace ca mai verde pînă la urmă pentru a plăti cu lătrime expunerea sîră armatei cauzele triste ce-l sîră lă lă conștient pentru a-i implora să-l ajute sfîrșind lă în jurul lui în ce sîră greu în care nu mai aveau drept lă exite a vîră sîră copii și neamului ajunși sîră și rătăciți.

Yoculkostruyistipos

Nu mai din acest motiv, Sănătescu a găsit că făcusem foarte rău să nu accept oferta postului de la Președinție, mai ales în situația nouă a dictaturii pur antonesciene, spunând că astfel aduceam cauzei regalității un serviciu mult mai important decât la Palat și se mira că Cretzianu nu se gândise la aceasta, încurajându-mă să-l primesc; căci, deși luptele erau departe de a fi isprăvite cîm discutăm, el nici nu era preocupat de ele, considerînd toată rebeliunea un fleac, fiindcă știa că nici un general nu mergea cu legionarii și că germanii erau, de fapt, siliți să privească cum partizanii lor cei mai înfocați erau înfrinți, ca să nu ajungă la lupta cu o armată de care aveau nevoie în curînd. Am făcut atunci observația că același lucru s-ar fi întâmplat și dacă o făcea Carol și că, pentru mine, plecarea sa rămînea un mister, la care Sănătescu - despre care nu am știut decît prea tîrziu că era prieten cu Tătărașu și un cartist bine camuflat - mi-a replicat că acesta, fiind prea certat cu Hitler, nu vroia nici să-și expună zilnic viața otrăvurilor acestuia, odată ce Gestapo-ul se substituia lui I.S. în colaborarea cu S.S.I., nici să se compromită cu răsturnarea alianțelor, mai cu seamă că-și făcuse suma și putea acum trăi din venitul ei comod pe același picior ca și în țară, în care de altfel se va și întoarce dacă ocupația germană nu va ceda ~~la~~ celei sovietice. Mi-a repetat că numai reocuparea Europei pînă la Balcăni ar fi o chezie sigură atît pentru răsturnarea dominației germane în Europa de răsărit, cît și a neastîrnării noastre viitoare față de colozul răsăritean, indiferent de regimul politic ce l-ar avea la ieșirea din război. Dar fiindcă-i vorbim despre eșecul întîmpinat de Carol la încercarea de a se stabili în Statele Unite, unde era ca și în Anglia, "persona non grata" din cauza dictaturii antî-democrate și "duplicității sale în relațiile cu Aliații", mi-a exprimat înjurarea sa pentru viitorul monarhiei: dacă nu vom ști să ferim, mai bine decît o făcuse Antonescu la începutul lunii, pe Mihăi de compromitere cu politica antonesciană. Mi-a poreclit cu ce prieteni cunoscute pe Prințesa Elena și pe Reșele minor, adăugînd că semnalele registrate la întoarcerea ei și de țările lor respective, dar se obțineau dintr-un de alt manifestări, din cauza susceptibilității lui Antonescu, rugîndu-mă să le explic, cînd voi avea prilejul, ceea ce situație să a le transmite cu încredințarea devotamentului său și sfatul de a se păzi de provocări și capcane.

A treia zi a rebeliunii, a dispărut de la Externe fără să fi știut decît, ca să aflu după aceea, de la Generalul Tătărașu, că "Muc" Sănătescu, unul din frații Generalului și mare legionar, a comandat forțele let-gonare din capitală în timpul rebeliunii, iar cînd Generalul a aflat aceasta, l-a rugat pe Antonescu să-l înlocuiască la comandă, întrucît nu vroia nici să fie bănuț că l-ar fi crutat pe fratele său, nici să fie pus în situația de a-l face prizonier. Conducătorul și-a înteles dăruirea, dîndu-i imediat comanda Corpului IV Armată, așa că nu l-am văzut la faimoasa parolă de 10 mai 1941 (la care am asistat din tribuna Externelor) lechisă de unități germane, care nu au fost nici aplaudate nici flăierate, dar care au impresionat profund publicul nostru prin atmosfera de putere invincibilă, de marșalitate și disciplină sobră ce le degaja. În schimb, M.M.L. dar și Antonescu - care, în loc să stea în capul guvernului, s-a băgat lîngă Suvorai în tribuna reșală - au fost acționați cu frenetică. Conducătorul fiind într-adevăr foarte popular în perioada aceea, pînă la imensa majoritate a poporului a fost realmente fermită că răpirea țării de teroarea creației legionare.

Ioan Kostas

Foarte izbitoare și nu mai puțin grăitoare pentru noua situație a țării, al cărei Conducător și guvern par a fi fost puși în dinineasta aceea într-o poziție jenantă față de întrebările și felicitările insinuante ale diplomaților reprezentând acele State ce nu puteau fi decât îngrijorate de proba manifestă a ocupației hitleriste, a fost deosebită prima apariție publică "in corpore", ostentativ grupate în primul rând al tribunei Corpului Diplomatic, a misiunilor germane civilă și militară care, prin numărul excesiv al membrilor lor, cu totul disproporționat față de celelalte misiuni străine, depășeau vâdit cadrul reprezentativ diplomatic, marcând în mod explicit caracterul lor administrativ guvernamental. Iar dacă deplăsură demonstrativ impunătoare a unor masive forțe militare germane, compuse exclusiv din unități de soc speciale — care și artilerie grele de asalt — și trupe de elită, total motomecanizate, a fost prezentată de turma funcționarilor ai aia zilei Legatului Reichului ca dovadă palpabilă că garanția integrității noulor (și mai scurte) hotărâri ale României aliate Marelui Imperiu German, de către aceasta, se întemeia pe o reală putere și nu pe cea fictivă a foștilor noștri Aliați, din care unul capătăie, iar celălalt nu va putea să-și respecte cuvântul dat Poloniei decât tot prin asigurări verbale și nerealizabile promisiuni, nimeni nu se îndoaia că armata nazistă nu venise să ne opere pământul de unguri și bulgari — cum era simptomatice evitată pomenirea sovieticilor în legătură cu presupusa amenințare — ci ca să cadă, nu se știa când, dar se bănuia că în curând, poate chiar înainte de anotimpul furtunilor, ca fulgerul dintr-un cer senin asupra uriasului din Răsărit. Și trebuie mărturisit că nu numai suprastructura națiunii, prin care nu înțeleg doar Goethea, marea și mijlocia burghezie și "chiaburimea" avute, ci și toată inteligența, conștiința și funcționarea de stat și particulară, independent de originea ei socială și starea materială, în aproape totalitatea ei, dar și majoritatea păturilor, cât de cât ridicate și a cetățenilor cu elemente de conștiință politică n-au fost cîtuși de puțin indignați la perspectiva redobândirii Basarabiei și Bucovinei de Nord, neci prea îngrijorată de contribuția altă ce ar putea să implie plecarea oricărui război, care pentru români nu avea caracterul odioaselor agresii și coteropiri săvîrșite de Marile Puteri aliate împotriva dorinței micilor noștri Aliați Balcanici, care speraseră și scriseră pe bandă dreaptă poporului nostru blînd pasnic și mîndru doar contra tiraniei, ca să fie mult cu cât nu se putea face nimic o propagandă în preajma lui, de genul celei ulterioare, prin care avea să fie chemat să derbolsevizere și să răsturneze poporul rus, scopuri străine menirii și mentolătoriei românești, ce n-au făcut decât să demoralizere frontal și toral prin imensitatea operei și oblunditatea sacrificiului ce se cerea pentru ocaziile care de evocau.

Se înțelege lerne cât de afectată a fost Regina-Mamă de ultimele două campanii-fulger ale mașinei de război nemtești, avînd în vedere că, sora sa cea mai mică și preferată ei — poezică "FLUFFY", adică cea cu părul valvoi — este soția Prințului Pădurar-George Vici, care, ca anchiu și tutore al Regelui (minor) Petru, fusese, dela moartea tatălui, Regentul din octombrie 1934 dela România. A fratelui său Alexandru I, Regentul Jugoslaviei și fusese (cu toate că nu era de loc germanofil, cum se zvonea, dar vroia să evite țării sale grozăviile războiului) căuștător exact al aceași politici externe ca și Carol, pînă în preajma atacului german, cînd a fost răsturnat prin lovitură de stat al Generalului Draja Mihailovici și a trebuit să fugă, refugiîndu-se cu soția și copiii în Egipt, ca speranța

Joan K. C. H. H. H.

că va fi iertat de englezi și se va putea stabili în Anglia, dar nu a fost iertat, ci expedit în Africa de Sud unde i s-a fixat un domiciliu obligatoriu pe tot timpul războiului; iar, pe de altă parte, frațele său, scopul prin gura scutului de pri-
zonieratul german, cu ultimul plic de militari furibici cu barca, la căutarea creș-
pe carea se afla, pe când bătrânele mame, surorile nemuritoare ale Regelui Constantin,
reputind furii din Atena, trăiau într-o mizerie neagră, suferind literalmente de în-
fometare, cumplită la care a fost supusă eroica națiune greacă de către italieni,
până când R.-M. a reușit să le trimeze pachete prin Generalul von Gerstenberg.
Dumnezeu stărilor e Line pe care ea le primea de la aceste rude și de la
prietenii și vecii cunoștinți, reușind sub teroarea ocupanților, care-i scriau prin
bunele oficii ale curierilor diplomației elveteiene (de Weck reprezentând la noi
interesele Greciei libere), făcea pe "Elena", care înainte vreme nu fusese nicio-
dată germanofobă cât soțul ei, întrucât mamică-sa (sora lui Wilhelm al II-lea)
incultase primei născute fete, de mică copilă, respectul și dragostea pentru po-
porul care i-a dat lumii pe Goethe și o învățare să-l cunoască, pe limba lui,
mai bine, parte mulți germani, acum să devină din ce în ce opleți mai fa-
miliară decât fiul ei la țezelor Bi-Bi-Si-ului, ce se asculta toată noaptea pe
micul ei "Bäupunkt" german. Astfel, când după rebeliune și-n plină
criză cu "monstrul", Marșalul Frantz Albrecht de Hohenzollern-Sigmaringen
mutat din regimentul, cu care făcuse toate campaniile, la misiunea "militară"
din România, venise la Sinaia ca să le propună M.M.L. numirea la Palat
a doi Adjutanți Regali germani, sub forma detașării lor din M.M.G. ca o li-
teră de legătură pe lângă Armata Militară a M.S. — și din care să ia tie el
unul — (o evidență nouă manevră abilă a Baronilor von Killinger și
Gerstenberg, spre a-i băga sub aripă coaste prez autorității și inflexi-
bilului Conducător), Regina-Mamă a fost gata gata să-l susțină pe
Albrecht față de Mike, dară aceasta, citind pe fata mamei sale expresia
bucuriei de a-i face bătrânului figură, n-
ar fi răspuns mișt dar
categoric și cu incorizibilul său accent românesc: "Nein, das geht
nicht!" cu lămurirea că, cel puțin la noi în țară, aceasta nu s-a
făcut nici în timpul războiului, că ar fi privită foarte rău și ar duce
mai mult decât să amelioreze atmosfera generală în jurul raporturilor
de prietenie româno-germane. Nelly nu fusese martoră a acestei scene,
luând seaiul cu Ulla la Peler, dar Regina i-a mărturisit, după
plecarea lui Albrecht, cu coada între picioare de înălțimea mișunii sale,
cu mândria mamei de călătorește copilului ei, că se făcuse roșu de rușine
dar și de furiere, la prima lecție regală ce i-o dăduse Mike; că
după patru luni să-și manifesteze față de această verșe și intimă
confidență, spre indignarea acesteia, neliniștea la audierea primelor
comunicate triumfale, anunțând distrugerea la sol de mii de avioane
luate prin surprindere pe aerodrom, de multe sute de tancuri și toro-
si a o mie de ori mai multe ostii sovietice morți, răniți și prizo-
nieri, spunând cu nepretăcută înprăjorare: "Dacă nici ei nu vor putea
să le reușe, atunci zămea e pierdută."
—

Prin eliminarea miniștrilor legionari din guvernul dela 6 septembrie, neremaniat pînă la rebeliune, (Jasă demisia D-lui D.D. Negel dela Subsecretariatul Aprovizionării, din cauza abuzurilor sefului său militar cu care nu a vrut să se mai compromită, a avut loc, cum cred, imediat după aceea) Conducătorul - amintindu-și sfatul Regelui Carol - a preluat personal Departamentul Afacerilor Străine, cărora înțelegea să le imprimе nuanta particulară a politicii sale și să-l reorganizeze și reformeze după plăcul lui, ciorovindu-se tot timpul cu Cretzianu, pe care-l pătrăse mai departe ca Secretar General, ca toate că aceia-i refuzase oferta preluării răspunderii ministeriale, pe motivul că nu era de acord cu noile tendințe ale politicii externe române, nici cu mijloacele preconizate de General pentru atingerea lor. Sturza, care participase activ la luptele din ianuarie, comandînd expediția prin care legionarii încercaseră să cucerească palatul purtînd numele său, se refugiasc cu Sima și banda teroristilor pasibili de pedeapsă capitală la Legăția germană, de unde Gestapo-ul îi scotea acum treptat, pe fest, peste grăniță, grupîndu-i la Viena și la München, unde ar mai a fi mai bine pregătiți pentru viitoarele lor întrebuințări; iar cei cîțiva legionari și simpatizanți rămași din cadrele Externelor sau aciuîți pe la Minister în timpul conducerii sale și care se desolidaseră la timp, în cursul rebeliunii de "camarazii lor descreierăți", renegîndu-i și făcînd "mea culpa", au fost lertăți de Antonescu și pătrăți în fracțiunile lor.

Atmosfera la Externe devenise mult mai respirabilă în urma primei toxine verzi cu oxigenul de fabricație stat-majoritară, cu izul cărui aveau să se imbibe lucrările Departamentului în intervalul cel mai favorabil tradițiilor sale, din toată era antoreliană, pînă la scaparea lui de către Yca, care pentru moment era încă prea ocupat cu marea sualimentară ce i-o dădea detinerea și a Ministerului Propagandei părăsind de Voien care, fiind unul dintre puținii comandanți legionari cu simt politic, nu aprobă rebeliunea și se despărțise de Sima creînd o schizmă. În timpul lărmii, drept care a fost reținut scurt timp sub arestare, neputînd fi condamnat, și a plecat pe urmă la Roma unde a înjghebat facțiunea legionarilor moderati cu tendințe social-cristine, salinată de Mulloșini în concurență cu protecții Führerului, deluș de iritat de această îndrăzneală a partenerului latin al Axei.

De unde pînă atunci fusese corâșit de studii complet auzitive, la care avusem și eu ghinionul să fim silit a colabora la Direcția Politică, sabotîndu-le, din convingerea năstrusniciei lor, cu aprobarea tactică a lui Cretzianu și revind altfel a fi mutat la Direcția Cifruului, ca să scape de beleaza unor proiecte de compensare a pierderii Ardealului de Nord prin anexarea Măledoniei, legate de Județele Mehedinți, Severin, Caraș și Timiș. Torontal printr-un coridor, înglobînd Banatul Sîrbiei și Mureșul Timocului, ce ar fi separat Bulgaria de Sîrbia, ciupîndu-le toate ținuturile cu o vară minoritate de foști tîntari și cubo-vlahi, semi-conștienți de etnicitatea lor originară, fiindcă mai foli erau deja slavizati, și învîrtejindu-se aia pe reia în toți Balcanii - plan ce fusese conceput la Oberwaldberg și urma în consecință să primească apostiza Consilierului - am toate amintirile pruncate la col și uitate, dar mulțumesc Generalul de Boga pe amintirile metodelor de lucru ale diplomaților, desființat în primul rînd

Ioan Mocanu

anonimatul tuturor conceptelor, introducând ore și norme de muncă și cerând înlocuirea de stabilite și gratuite pentru orice rahat. Inutil să insist asupra rezultărilor acestor măsuri menite să coordoneze prin sisteme avansate și strictă, fie fantazia individualistă a activității noastre necoordonabile de piață liberă, căci nimeni nu i-a făcut de ordine mai mult decât trei săptămâni și într-o parte totul a revenit la situația normală și cea mai potrivită a celui necerut. Mai puțin palat și merită a-l face popular în rândurile tinerelor cadre, cu care tindem să înlocuim treptat "excelențele" prea apreciate de fostul regim, a fost însă o altă măsură privind ierarhia personalului: toți funcționarii care puteau dovedi că pentru motive alte decât incapacitatea, incorectitudinea sau vre-o președinte de a lor fuseseră săriți la avansare, menținuți în același grad peste termenul legal sau reglementar ori chiar retrogradați, înțelegându-se că ar fi fost persecutați direct din cauza atitudinii lor critice față de politica sau abuzurile administrative colegi de ai lor preferați din cauze independente de valoarea sau meritele lor reale (nepotism, intervenții, linguită, codolă etc...), urmau să-și folosească pretențiunile întemeiate pe dovezi documentate și cu martori, iar dacă acestea se vor dovedi ca juste trebuiau să fie avansați cu minimum de stagii calculat din data nedreptății lor, primind și diferență de leală pe ultimul an. Un paragraf suplimentar mai stipula că acești nedreptățiți, care în plus s-ar fi distins prin merite excepționale, puteau fi avansați cu un grad la apropierea Secretarului General. Altfel majoritatea colegilor mei, care intrau în categoria nedreptățiților și se făcuseră remediați prin condițiile lor excepționale, au avut satisfacția să avanseze rapid, stăruind gradele "stanci" la toate "măsurile" din timpul războiului, cu excepția mea, care fusese cel mai persecutat sub regimul lui Carol, din ordinul său personal, din cauza refuzului meu de a rupe relațiile mele cu Titulescu, dar nu am vrut să profit de ultimul paragraf (cu toate că la S.N. fusese primit la rangul de ministru plenipotențiar clasa II-a) care putea ulterior să fie interpretat, pe bună dreptate, ca o derogare antonimică la legea Ministerului, limitându-mă a cere numai reabilitarea raportă și renunțând la diferența materială ce decurgea din ea. Pentru același motiv am refuzat de asemenea până la urmă orice decorație, fiind astfel singurul diplomat român în mare demnitate care lăsa în urmă oarecare la pierdere de onoare și nu i-a putut aplica.

...despre problemele politice externe ce am avut ocazia a le cunoaște
direct sau indirect prin activitatea mea la Minister și apoi la Stat, absolut toate
arhiva politică secretă, confidențială și oficială a Departamentului fiind mormântul
grozav al 6 martie 1945 de jurnalele D-ului Petru Groza, nu este cazul să stăp
rale ce urmează să fie depuse la birourile lor necunoscute sau ridicole în discuțiile ce po
obiectul declarației de față.

Trec de asemenea peste toate pătimile noastre și în speranță de mai din-
timpul cât am mai stat la Externe, în măsura în care ne au urea lăpătură sau con-
gență cu complexul evenimentelor preliminare și lămuritoare ale situației din care
va izvorî. Actul de la 23 August, pentru a menționa în trecut că intrarea în război
mă ajută din nou la Dir. Pol., conducând la sfârșitul Occidentului după ce lucram un timp
ca referent la cea cea Orientului sub Paul Zincke, întors de la Moscova unde arădese
un incident (un pugilat) cu niște agenți ai N.K.V.D.-ului pe care-i găsisem într-un
local public, altfel tacit a trebuit să fie rechemat și care acum a fost primul
să se prezinte ca voluntar la regimentul său (și al fratelui său cu care făcuse armata)
pentru a pleca pe front. Generalul preluase deja Externate atunci când la-
sarul Poporului pentru Af. Străine ceruse rechemarea lui Paul și le lăpătură pe

Frankfort Ky. Jan

Franklin giffney

pe cînd Cretzianu pleca delă punctul de vedere democratic că "cuvîntul de soldat" al Generalului - invocat cu acel prilej pentru înțîia oară de acesta - nu angaja națiunea neconsultată, cum nici scrisoarea Regelui Carol I către Împăratul Wilhelm al II-lea nu fusese opozabilă parlamentului, interesele țării trecînd înaintea onoarei unui om. După cite - mi amintesc, Cretzianu își consensase terza, conform obiceiului său birocratic, într-un memoriu, cu rezultatul de a irita pe Conducător de așa manieră încît acesta ridica din nou chestiunea epurării la care renunțase deja după rebeliune, iar Cretzianu, sătul de funcțiile sale ingrate, aceea a plecării lui într-un post în străinătate unde considera a putea fi mai folos cauzei căreia înțelegea să-i servească. Lucrînd în consecință de acum mai hotărît în această direcție, a înlesnit primirea lui Gafencu de Suverani, convinși și ei, cînd au aflat despre oferta sovietică, de imensă greșală a Generalului de a fi trecut peste ea fără să fi măcar încercat a obține renunțarea nemților la avansul discutabil al modestei noastre contribuții militare (întrucît nici nu ne-o ceruseră decît pînă la atingerea liniei Nistrului) ce ar fi constituit definitiv recunoscerea nu numai "de facto" ci și "de jure" sîi drepturilor romînești asupra Basarabiei și Bucovinei înjudecate de către Uniunea Sovietică și ar fi scutit aceste teritorii de distrugerile grezave și cu totul inutile săvîrșite de armata ei la retragere și prin luptele grele date și mai înutî pentru cucerirea lor, care ne-a costat atîtea vieți omenești. M. Mil. I. au fost cunoscute să cunoască toate peripețiile membrilor Teratiei noastre de la Moscova, în cursul călătoriilor lor aventuroase pe la Caucaz și Ankara, și mirate să audă că - și pierduseră aproape toate efectele personale, gălind în locul acestora în cuferele lor la solirea în Turcia, drept care au fost despăgubiți de Stat, Gafencu primind pentru tot ce pierduse și la Moscova o vetă de mii de franci elvețieni, întrucît pleca acum ca să se instaleze la Geneva, unde intenționa să-și publice memoriile politice și să colaboreze la "Journal de Genève", în acceptarea gălîni unei formule optime pentru Episcopia Romînei din Boșor. Merita să fie remarcat că cu toate că i se dăduse a înțelege la trecerea sa prin Ankara, din partea lui Sir Stafford Cripps, că ar fi bine primind în Anglia, Gafencu a ținut să rămînă în Elveția, deoarece credea într-o pace de compromis - ceea ce nu i s-a iertat la Londra - și că nici la Geneva nu pleca cu gîul sofilor democrați, fiindcă Maniu El con- sidera compromis cu "Frontul Renașterii" și politica externă a lui Carol, ci ca observator al Generalului cu care a avut două foarte lungi și importante convorbiri după solire și înainte de plecare și care nu a ezitat să-i aprobe fără discuție, la propunerea lui Cretzianu, plata din fondul special al Externelor a gratului despăgubiri pretinse pentru flegururile ce le lăsară în Uniunea Sovietică. În schimb, lui Cretzianu, care, datorită funcțiilor pur tehnice ce o ținut permanent la Externe, nu era compromis cu nici o politică, i se va putea imediat la momentul potrivit negocia din Ankara, postul de oficiu național oficial cel mai important în timpul acestui război și cel mai meritoriu pentru reluarea relațiilor cu Tablă Puterii democra-

Y. K. K. K. K. K.

Un fapt care a intrizat cu mult acceptabilitatea numirii mele la Palat a fost figura ce a făcut-o în special familiei sale - căci tărui i-o face abia în 1949 când va deveni cetățean Britanic, înțelegând până atunci a face o servi după concepția lui - fratele meu, care era de vre-o patru ani la Londra când Anglia ne-a declarat războiul, a refuzat împreună cu alți cîțiva membri ai Legăției noastre să revină în țară și s-a apucat să înfiereze politica antonescică prin sporadice prelegeri ținute la emisiunile românești ale postului de radio Darenty, la care natural ziarele noastre de dreapta și mai ales foaia șantajelor a lui Șeicaru au răspuns pe limbajul lor, pînă ce am putut calma pe tot, trimițînd vorbă fratelui că ce făcea deservea "cauza", iar jurnaliștilor cîte un ce. Ca și cum ar fi vrut să compenseze prin sacrificiul lui opoziția publică astfel adusă numelui familiei, singurul copil al Consilierului Înaltei Curți de Casație Alexandru Stîrcea, vărul meu îndepărtat, din ramura Stîrceștilor dorokoieni, Sandu a fost prima victimă a aviației noastre, căzînd în spatele liniilor rusești cîteva zile după izbucnirea războiului și nu departe de meleagurile copilăriei lui, iar la primirea vestii tinăra văduvă a născut un băiat mort. Dar cazul lor nu interesă presa și nici pe Dr. "Fips" (Filip) von Langenkahn. Acesta va apărea adeseori în povești și la momentele cruciale ale ei, așa că merită să-i dau cît mai pe scurt biografia, ca să se înțeleagă cum și de unde a răsarit în Biroul Führerului, în Salonul Reșinei - M. S. M., la masa Regelui Boris, a lui von Killinger și Antonestilor și peste tot unde erau treburi interesante de aflat sau lucruri importante de făcut și mai ales de împiedicat în interesele germanismului imperialist.

Dintr-o familie de mică nobilime funcționărească austriacă, fiul unui Prefect de Poliție al Cernăușilor secolului trecut, născut prin anii '70, făcuse tot liceul cu tatăl meu, Janu Flondor, George și Constantin Wassilko (candidatul austriac la tronul Ucrainei în 1914-18), frații Hor-muzaki, Grigorcea, etc., fiind deci per tu cu ei și ajungînd a fi primit în societatea magnatilor multi-naționali ai Bucovinei. Inteligent, frumos și ambițios, dar prea chelăruș la să se țină de studii, alege uniformă de kusan ca să euterează inima vre-unei fete cu părare fiindcă era totuși un bău și avea nevoie de foarte mulți petrecerile și jocuri sale și reușese la vitura mare de a se căsători la Viena cu singura moștenitoare a neamului Baronilor von Stummer, proprietari cu singura moștenitoare și ale industriei grele din Austria și majorității acțiunilor miniere și ale industriei grele din Austria și Boemia, care-i aduce în țestre, înainte de a moșteni, deja peste trei zeci de milioane coroane aur și într-o vreme cînd banul avea o valoare de cumpărare înzeită totuși de acum. Cum banul dă putere și Fips și se la fapte mari, s-a apucat de politică internă, devenind în celălalt anul din membri influenți, dar nu tocmai pentru valoarea sa politică, dar excludînd material contribuția ai partidului unionist (GROSSDEUTSCHE PARTEI) fiind astfel prot vînat de guvernanti imperiați habzburgici în deosebi prin pricina apucăturilor sale de bravadă extremiste, dar cu altă mai apreciat la Berlin unde și crează mari relații.

Joan Petruș

(In 1918)

Puterilor

Prăbușirea Imperiilor Centrale

nu a fost tot atât de dezastruoasă și pentru el, deoarece lichiditățile societăților fuseseră mereu reinvestite și răzlate, iar pierderile la pachetul rentelor de Stat s-au compensat prin valorificarea mult peste cât făceau real a celui de acțiuni achiziționate de grupul Schneider pentru a obține majoritatea absolută la Skoda și alte mari întreprinderi, astfel încât în Republica Fips ajunseră relativ mai puternici, fiind după Rothschild, Liechtenstein și Cartilioni printre cei cîțiva cavaleri de industrie cu fonduri în valută forte, prin care domina adeseori bursa Vienei în speculații la care se pricepea perfect.

Cît de pro parte politică a trepidantei sale vieți de aventurier, faptul că Austria cîntă și sărăcă, cu o capitală hipertrofică pe care țara nu o putea hrăni, devenise abia viabilă, zăbindu-se pînă la Anschluss în permanente mari dificultăți, făcuse mult mai populară ideea destrămării și partidul care o lănsare și o susținea acum cu atât mai mulți sorti de izbîndă, iar pe de altă parte strîngerea vechilor legături cu cercurile conducătoare ale celui de al doilea Reich și extinderea lor la gruparea ultra-nacionalităților fuseseră din Langenkahn personajul care la Viena trăgea din umbră sporiile ce au acționat repulzarea uniunii vamale dar mai tîrziu și atentatul reușit contra democratului Dollfus, lucrînd în deosebite prin păpușe (Seyss-Inquart, Neubacher, Maltenbrunner ș.a.) de creația lui.

In ce măsură avea interese comerciale efective sau de paravan, deja în România Mare nu a fost stabilit cu precizie. De nici unul din vechii lui prieteni Bucovineni, dar venea regulat la București anual de obicei mai mult decît odată pentru "afacerile societăților", lărgindu-și impresiionant cercul cunoscutilor influenți și tînînd a-i primi întotdeauna cu mare cheltuială în casa sa luxuoasă și la localurile de petrecere din Viena pe toți românii din protipendată tîni în călătorie prin Austria. La aceasta contribuise într-o oarecare măsură și tatăl meu, cu care nu fusese în relații prea cordiale în vechea Austro-Ungarie, fiindcă stătusea atunci pe poziții politice diametral opuse, dar după 1918 a rămas împotriva dintre puterii austrieci necertați pentru că optasem pentru România, așa că părinții mei care se îmbătrăneau la Viena, mama care stătea cu lunile în îngrijire la sanatoriile vieneze, sora care a făcut un an de pensionat acolo și de care se îndrăgostise fiul lui Langenkahn, iar fratele meu care a fost ca diplomat vreo 10 sase ani la Praga și doi la Viena au frecventat destul de des palatul Stummer unde recepțiile fastuoase se țineau lant.

Și fiind un mare snob, ahtiat după relații intime cu capetele încoronate și rudele lor, reușise să si-l stabilească cu Principesa Elena prin cunoștințe comune de la Florența, unde menajul Langenkahn petrecea primăverile într-o vilă istorică cumpărată sau închiriată (?) de el și frecventată de regalități și mulți poezori de sînge albăstru sau metal galben greu, dacă nu o cunoscuse deja și mai devreme prin sora ei căsătorită din mare dragoste cu Contele german Törig, un distins reprezentant al vechiului Imperiu, care, avînd întinse legături cu lumea industriailor Europei centrale, îl introducea și pe Langenkahn.

Imediat după Anschluss, Fips și-a dat cărțile pe față, afișînd faptul că era de mult membru secret și dintre cei mai vechi ai partidului național-socialist unic din țamăra austriacă și că, de la înălțarea lui, activare în ilegalitate pentru unirea Austriei cu Germania.

Yvan Kocotogilsky

merite pentru care purta acum cit mai ostentativ o colecție de panglicute la butonieră; iar primul cetățean german care a pus piciorul în casa noastră după întoarcerea mea în țară, dar și la Palat după cea a Principesei-Mame a fost "Onkel Fips", cum îi spuneam când eram copil în timpul primului război mondial la Viena și pe care eu nu avusesem prilejul să-l revăd de atunci. Venise de cităra ori să dejenere prin septembrie-octombrie 1940 la noi, fată de care făcea pe mironosul perinist, dorind să poată bea din nou whiskyul său preferat ce nu-l mai găsea nicăieri în Europa această blocată de englezi, ratat despre atitudinea cătoro vroia să știe ce scria Victor de la Londra prin cutierul rarism de la Lisabona; anunța că industriile sale mergeau prost în regimul din cauza economico-financiar nazist aproape bolșevic, așa că era silit să locuiască în câteva camere ale casei neîncălziibile din Viena, iar el va trebui să stea mai mult la București unde se mai putea ciupi la negru ceva din încasările vânzărilor sale, sporite acum în România, și vorbea despre război și perspectivele politice, insinuant și provocator, mai ales cu soția mea și cu mine, altfel înțit tatăl meu ne-a avertizat să fim foarte prudenți cu acest vulpoi bătrân de care și el se ferea din nou mai mult decât în 1916 (când o pățise deja cu serviciul secret austriac în urma unor discuții neconformiste cu "Fips"), considerându-l mai convins și fanatic "nați" chiar decât Hitler. Dar cum totuși nici tatăl meu nu bănuia atunci că Fips era poate de acum și avea în orice caz să fie primul informator personal al Führerului în România și deci cu mult mai important decât totii gestapoisti mai mărunți de la Legatia și Misiunea Militară germană, nici că o cunoștea și cultiva de mult pe R.-M. aședind-o acum literalmente în m-am gândit să-l menționez răspunzând întrebării așteptate despre relațiile mele cu reprezentanții Reichului, la ceaiul de la Casa Nouă. Dar tot fiind că bătrânul meu îl socotea prea neferic și amator nepriceput în toate și mai cu seamă în domeniul politicii internaționale, ca să-i atribuie lui Langenhahn un rol de stare mare importantă, nici eu nu m-am străduit a-l dezvălui forma radical asupra sentimentelor noastre intime adevărate și în special ale menajului meu, ca pe acel ce ar putea să fie — cum l-a dovedit ulterior că a fost — principala piedică la menajul meu în postea cel mai apropiat Suveranului, aflând abia când am ajut a-l ocupa, de la R.-M., că ea avea, încă din timpul vizitelor lui la Florența, certitudinea că Langenhahn era ochiul și urechea Führerului pentru chestiunile românești și de aceea îl primea imediat ce încerca s-o vadă, singur sau cu petronajile germane pe care el dorea să i le prezinte, trăindu-l deosebit de gratios și ca pe un confident intim și de toată încrederea, tocmai pentru a 'na-i da impresia că s-ar feri de el din grija de a-i ascunde ceva ce ar putea fi locuit suspect la Reichskanzlei sau în vila de la Obersalzberg de lângă Berchtesgaden.

Totuși natura mea bănuitoare, instinctul năsternit de la o lungă ascendență de diplomați și experiența mea de la Geneva cu personaje din sferele înalte central-europene, de alde Prinț Ferdinand de Liechtenstein s. a., m-au făcut să reacționez cum cred că era mai abil decât data simularii a fi un nou adept al extremismului de dreapta sau convins de victoria totală ale Puterilor Anti-Komintern, cu prilejul călătoriei și sederii mele la Berlin în societatea lui Fips la conferința așteptată din noiembrie a primului an de război cu Uniunea Sovietică.

Joan Kottuș

înainte de aceasta, nu putem trece ca vederea cîteva fapte hotărîtoare ce au schimbat fundamental toate premisele planului de război al Führerului, au făcut necesară pentru el convocarea a celei conferințe și determinat eșecul ei și primul val de pesimism net perceptibil ce se abate asupra taberei agresorilor europeni la încheierea ei și a primului an de război aderat în coadă de pește - cum zic francezii - adică fără de rezultat palpabil.

În primul rînd, atît tatonările sale prin intermediul cercurilor bancare elvetiene și industriale suedeze în vederea unor discuții oficiale cu englezii, făcute în tot decursul celei de a doua jumătăți a anului precedent, cît și misiunea perfect oficială, dar dezavuată pentru că a dat greș, a numărului doi din partid, Rudolf Hess, aterizat la începutul anului de moșia totălu prietenului meu de școală, Ducele de Hamilton, drept ultimă încercare de a-l convinge să accepte condiții optime de colaborare Brito-germană la înfăptuirea Pan-Europei, ca temelie a dominației lor mondiale sau să se expună la distrugerea totală, ocuparea Insulei și capitularea fără de condiții, s-au soldat cu aceeași "fină de neprimire" care l-a obligat a-și pune amenințarea în executie, începînd bătălia pentru supremăția aeriană. Ar fi putut să și-o asigure, cu șanse mari de a reuși apoi și cucerirea teritorială tot doar pe calea aerului, dacă era mai bine informat și știa că la sfîrșitul "Bătăliei Angliei" dușmanul nu mai posedă nici 300 de avioane de vîntoare, sau dacă se încăpătînea să-și asculte intuiția bună și nu sfatul lui Goering de a amîna finala pînă la terminarea cuceririlor continentale, întrucît creșterea pierderii zilnice la peste 200 de bombardiere tipice Luftwaffe la limită strict necesară pentru păstrarea superiorității numerice față de aviația sovietică.

Astfel, Hitler fusese nevoit să treacă peste aprehensiunile contelui von Schulenburg și să părea că, fără să fi lichidat frontul de Vest - contrar propriei sale dogme, decretată cu insistență în toate variatele ediții ale lui "Mein Kampf" - la campania rusă, față de care nu numai generalii săi, dar și el însuși păstra compresențibile temeri, și totuși pentru că nimeni din statul său nu se aștepta ca victoria să fie o simplă expediție punitivă, de felul celor întreprinse pînă atunci, ci una ce ar putea bine să fie prelungită peste anul, a trebuit la preîntîmpinare orice posibilitate de diversione balcanică a englezilor, ce li-ar cădea în cap, fortînd de aceea Brun mîna sirilor ca să accepte situația Romîniei, cu rezultatul neprevăzut de Ribbentrop al rezistenței armatei, ce a măcinat cîteva bune divizii germane și a imobilizat pe urmă, pînă la sfîrșitul războiului european, atîtele necesare ocupației și menținerii unui front permanent și demoralizant contra guerilei interne și partizanatului din regiunile muntoase aprovizionabile de pe coasta mării și pe calea aerului, de nepătruns și greu controlabile; pe rînd impotenta militară a partenerului Axei la sine să intervină și în Grecia unde și-a distrus total o divizie blindată, parțial lăsată aerio-portată pentru ocuparea Cretei, imobilizînd din nou trupa de omportie și - ceea ce avea să-i fie mult mai de pomană - a întîrziat pornirea campaniei din Rusia cu cel puțin o lună, ce-? va costa extrem de scump în propriul Morvori, datorită meteorologiei Reichului prevăzută nici primăvara excepțional de ardoasă, căci toamna kurtă și iarna foarte grea a anului fatidic 1941.

Neamul nostru și țara.

Al treilea eveniment în ordinea lor cronologică, dar indiscutabil primul în ceea ce privește importanța și gravitatea consecințelor sale, e faptul că tocmai nu se întâmpla în Rusia lucrul care se petrecuse până atunci pe tot continentul în fața avalanșei teutonice și de care Regina-Mamă fusese mai întâi îngrijorată pentru viitorul Europei și al tronului fiului ei.

Datorită mai ales inovațiilor aduse artei războiului, alit în domeniul strategiei cât și în acel al tacticii militare, de către trustul creierilor stabili german, apoi și experienței a 22 luni de aplicare a acestora, de la Narvic până în Creta, cu ajutorul unui material cantitativ copios, calitativ inferior, dar în deosebite de o concepție științifică mai înaintată și o execuție tehnică mai perfecționată și înfăptuită grație unui efort disciplinar supra-omeneș, împărșit soldatului la prima ieșire în luptă a ~~armatei~~ ofensivei generale, Wehrmachtul reușea asupra armatei roșii de alungul întregului front, și în special în sectorul central al acestuia, victorii colorate în primele ore și zile; rezultate impresionate prin imensitatea cifrelor de materialul și vie și mort distrus și capturat în cursul primelor săptămâni; precum și foarte mari succese în tot răstimpul primelor trei luni — totalizându-se conform comunicatelor D.N.B. în jurul milionului de prizonieri, circa trei mii de aeroplane și vre-o patru mii de blindate de diferite categorii distruse și capturate, fără a mai vorbi de prada mult mai însemnată în armament, dar și alte materiale, sumele cărora erau mai greu de reținut —, dar pe măsură ce teritoriul ocupat se mărea, iar timpul se scurgea, nu numai cifrele date de nazisti acuzau o scădere invers proporțională, dar însăși harta frontului demonstra două elemente pe care propaganda D-ului Dr. Goebbels nu ielutea să le neglijăm: ritmul general al înaintării se închețase și linia frontului se lungise în detrimentul agresorului, care părea să fi pierdut inițiativa inițială, întrucât nu ielutase să exploateze nici o victorie parțială pentru a ocupa un singur mare oraș, centru industrial sau nod de comunicație feroviar vital și foarte important, iar acolo unde se străduia să o facă, dădă lupte grele și pierderi erau recuzate în parte mult mai însemnate și nu se potriveau cu vestile ce se afluau totuși de la ramificări de pe scuturile respective și rămănea pe loc.

dar dovada cea mai semnificativă că războiul fulger nu producea efectul scontat, ci dimpotrivă se împotmolea, erau: lipsa oricărei defecțiuni în aparatul de stat și conducerea armatei roșii, regimul bolșevic nu se elaborează din cauza pierderilor și retragerii, ci se întărește, devenind mai popular decât fusese în timp de pace în rândurile populațiilor sovietice, care se retrăgeau în mare parte în fața invadatorilor, pe care reze rămăse totuși îi primeau cu ură sau furtivitate prostă, camuflată pentru orice psiholog, în locușii entuziasmului de a fi eliberați de sub teroarea comunistă, la care nemții fusese destul de naivi ca să se aștepte; și în fine faptul că armatele de Nord și centru germane nu au putut, iar nu că nu au vrut să ocupe Leningradul și Moscova (pentru că ar fi prezentat mare Sovietelor greutatea aprovizionării), ceea ce ielută chiar în viață cu prilejul de retrăgându-se din octombrie în fața Moscovei fiind, din cauza înghețului combustibilului și a înzepezării cărelor, o armată de blindate a fost nimicită, iar sâmbata centrală respinsă de Moscova Budionni cu vre-o trei sute de kilometri.

nemtești

Joan Koczynski

Tin să mai menționez și un alt fapt cunoscut celoră în curent cu principalele evenimente politice și militare din acea vreme și chiar cu unele importante doar pentru români, relative la cotitură politică a țării, diferită de aceea a Finlandei, pe care Generalul Antonescu - deosebindu-se aici de Maresalul Mannerheim - a înțeles să i-o imprime, nu țară să fi consultat pe reprezentanții legali ai opiniei publice (cum își închipuie multă lume), dar trecând peste veto-ul majorității lor și netinând seama nici de corectivile aduse tezei sale de către ceilalți, cotitura ce va constitui capul de acuză în procesul lui față de România la încheierea Armistițiului din Moscova și a Tratatului de Pace de la Paris: Suveranul nu a fost sesizat sau măcar informat nici de opoziție despre problema dintr-un mutual acord al acestora, din momentul în care tratativele lor rămase infructuoase s-au soldat cu notele de protest ale ambilor sefi de stat, răspândite în toată țară, așa că expunerea Coroanei la arbitrajul inutilă a divergenței i-a fost evitată spre a o feri de a lua poziție, oricum compromițătoare sau periculoasă, atunci ori ulterior.

Memoriul lung și excelent al lui Cretzianu, dictat în prealabil cu Buzesti și care e o capodoperă politică, poate ce a scris el mai bun până atunci, a servit ca bază a notelor foarte amănunțite ale lui Maniu și dinu Brătianu. Titel a consemnat și el în scris protestul său, fără să-i dea însă nici o publicitate, iar ștă, care se opusese doar pe motivul de a crata armată, s-a rălit, că și Georges Brătianu, la sfârșit planurilor Generalului, amândoi insistând, că oamenii practici, ca retrocedarea Ardealului de Nord să fie efectuată exact la un an și în aceleași condițiuni și etape în care fusese ocupat de unguri, trebuind să fie în același mod expres explicitat, în garanția grănitelor României a nouului dictat german.

De felul cum a fost primită propunerea, redactată de nouă Ministru al Afacerilor Străine, D-l Mihai Antonescu, M. S. a aflat, ca primă instituție oficială despre toată chestiunea, chiar de la acesta, conducătorul fiind prea plouat de insuccesul primei sale convocări la cartierul general al Führerului pentru a vorbi personal Suveranilor despre contra-propunerile acestuia: nimic nu îndrătuia pe Hitler să-și cedeze cuvântul dat Ungariei la Viena atita timp cit magiarii vor ști să si-l țină pe al lor, iar satisfacerea cererii Generalului ar constitui un act de nedreptate și ostilitate flagrantă și nejustificate față de un vecin și fidel aliat al Germaniei; problemei diferendului româno-magiar asupra Transilvaniei nu s-a putea găsi o soluție definitivă și potrivită interesele generale ale Europei, deci la pacea generală, când se va tine cont firește și de contribuția fiecărui Stat la câștigarea războiului care va hotărî noua orînduire a lumii pentru milenii, iar pînă atunci Reichul este dispus a renunța în favoarea României la teritoriul, populat în bună parte de români, între Nistru și Bug, ale cărui cumpare, administrare și exploatare ar încumba exclusiv acesteia, pre compensarea pierderilor teritoriale și lipsurilor decurgînd din situația războiului, adăugînd că "românii vor înțelege în curînd că Transilvania valorează cit toată România". Chiar și-a permis atunci entia, foarte secretă în turire, critică față de mozele aliat al regimului și jeful său, jîntă Suveranilor foarte mirafi și neștiind ce să mai creadă și cum să reacționeze de frică să nu fie o provocare: cum că Hitler era destul de perfid să nu dea nici Bugedaul definitiv în schimbul Transilvaniei întregi dacă ar câștiga războiul, iar numai Generalul putea să fie alit de a nu să se mîntuie în promisiunile lui.

Y. K. K. K. K.

2 exemplare
Mihailo-Andrievici
Abdumalikov

Făcînd abstracție de Statele Unite care — deși contribuiseră hotărîtor, intrînd de partea "Puterilor Asociate" (Anglia, Franța, Rusia, Italia și Japonia) cu milionul armatei Pershing debarcată între 1917 și 18, la victoria acestora, încheierea "Păcii pentagonale dela Paris" și materializarea la Geneva a celor 14 țeluri de război enunțate de idealistul Președinte dezavuat de Congres — au zdruncinat apoi din temelie, refuzînd s-o ratifice și să-și ocupe locul de răspundere ca Membri fondatori în Consiliul Ligei Statelor victorioase, tot edificiul dreptului nou al ginților, Japonia este primul dintre acestea ce l-a violat, asigurată că nu va fi, cum nu avea să fie, sancționată pentru prototipul agresiunii flagrante prin care a inaugurat noua, eră a delictelor internaționale săvîrșite de Marile Puteri revizioniste, deoarece observare în sînul S. N. că cele două Imperii coloniale asiatice, Membri ale acesteia, nu erau în măsură să-și oprească expansiunea și era sigură că celelalte vecine ne-Membri vedeau cu satisfacție angajarea samurailor într-o întreprindere ce le-ar slei fortele. Cum în curînd, pe de o parte, exemplul japonez a fost urmat înfi de Reichul al III-lea, național-socialist, care a părăsit Conferința Dezarmării și organismul păcii din care lemanare, a denunțat unilateral clauzele militare ale Tratatului dela Versailles spre a porni la reînarmarea nelimitată, a recuparat zona rhenană demilitarizată și a păsît la prima anexiune samavolnică germană nestăvilită de Puterile geneveze, alîindu-și astfel prin crearea Axei Berlin-Roma, Italia pînă atunci sovăitoare, cu toate că și ea plecase între timp, la rîndul ei, depe malul Lemanului, la aplicarea contra sa a unui simulacru de sancțiuni economice parțiale, în urma cîltropirii farsite a Etiopiei și decretării acesteia drept Imperiu italian; iar, pe de altă parte, rezistența chineză se rezema în deosebi pe partidul comunist organizat și înarmat de Moscova: Japonia acceptă propunerea hitleristă de a înființa cu Reichul și Imperiul fascist Pactul Anti-Komintern ca răspuns la intrarea U. R. S. S. în Liga Națională și semnarea tratatului de asistență mutuală franco-sovietic.

Atunci pactul acesta îi convenie mai mult Japoniei pentru constituind amenințarea Sovietelor de a fi luate în Săndvici printr-atac simultan pe cele două fronturi, european și din Extremul-Orient, prezenta pentru ea avantajul de a le potoli sprijinirea Chinei și propagandă subversivă crescîndă în rîndurile milițanilor de muncitori mizerabili japonezi.

Acum însă cînd Uniunea Sovietică era prea încleștată în lupta pentru existența ei, ca să mai pună în pericol grănitelile lungi și expuse ale noului născut Imperiu Manciuko nipon, iar înfrîngerea ei totală și moștenirea teritoriilor sale asiatice de către o Europă unită de germani nu conveneră de loc lui Hiro Hito, care împărțasea pe deplin dorința lui Churchill ca Hitler și Stalin să-și dărîme reciproc puterea pentru a iei amîndoi învinși din război, și cînd, pe de altă parte, Japonia se pregătea de zor ca să atace peste exact o lună (la 6 decembrie 1941) pe americani, francezi, englezi și olandezi în posesiunile lor din Pacific, ea nu vedea cu ochi buni convocarea gălăgioasă a Conferinței

Joan Macromy

dela Berlin unde ştia, din pregătirile infructuoase începute de Ribbentrop pe călea diplomatică ordinară, că pe lângă expoziția tabloului Hitlerist de vînătoare mai bogat decît cel japonez, care prezenta doar Mancukou ca nou aliat, pe cînd Fătremă avea să etaleze opt aderenti la Pact, ce-i drept mai mici (Bulgaria, Croația, Estonia, Letonia, Lituania, România, Slovacia și Ungaria — întrucît Spania aderase de mult, iar Finlanda lupta pentru granița sa, dar nu pe o poziție ideologică), i se va cere participarea la războiul cu URSS, pentru care nu avea nici un interes. ^{Spune} De cîtigat, ci dimpotrivă multe de pierdut. Așadar, delegațiile asiatică vor sosi în Germania făcînd ocolul lumii sub oceanele pentru a dovedi lui Hitler că submarinele nipone nu erau mai prejos decît uboturile nemtesti și că telurile Japoniei sînt maritime și nu continentale, arătîndu-i că, prin lovirea Puterilor anglo-saxone și Aliatilor lor francez și olandez liberi în coloniile și domeniile lor din Asia de Sud și Pacific, ea va contribui în scurt timp mai mult la cîștigarea războiului mondial și așa inevitabil pînă la urmă) decît inclîndu-și forțele terestre în taigă și Siberiană.

Delegatia romînă a fost compusă din: Conducătorul Statului francat de aghiotantului său Col. Davidescu (fost atașat militar la Budapesta), Vice-Presedintele Consiliului de Miniștri (de recentă numire) și totodată Ministrul de Externe și al Propagandei Mihail Antonescu francat și el de un aghiotant militar, Lt. Col. Constantin Galin (fratele Consuliului nostru General la Hamburg) și un secretariat dela Presedinție pe vară sa D-na Ropala (soție de legionar și steno-dactilografă la Banca Națională, detașată la cabinetul său), un funcționar S.S.I.-st al Cîrului Presedinției, al cărui nume îmi scapa și pe fiul cel mai mic al D-nei Barbu ca secretar particular, iar dela Externe pe Directorul Politic Gheorghe Davidescu (fost Ministru la Moscova) și pe mine în calitate de interpret; urmînd a fi asistată și completată la nevoie pentru chestiunile militare, economice și culturale de către membri Legatiei dela Berlin.

Un lucru trist de spus, dar interesant de remarcat și în același timp oarecum amuzant, pentru că unic în analele diplomatiei romîne și de dreptul comic, e faptul că Hitler ceruse ca Delegației noastre să i se adauge în interesul mers al tratativelor politice, economice și militare germano-romîne acei "experti germani" pe care sefi misiunilor lui diplomatice și militare din România li-ar socoti indispensabili și că Antonescu, obședit furios de această umilitoare și obraznică cerere, refuzase categoric pe orice asistent militar străin, pe motivul că se lipsea și de expertii săi într-un domeniu în care nu primea spotul nimănui (considerîndu-se și nașul Fătremăului în problemele militare ale războiului), dar admitea pînă la sfîrșit, pentru a nu îndîpune pe acesta, înlocuirea "Delegatiei sale" de către Killinger, Clodius, Langenhahn și Contele von Mirbach, tînăr simpatice Secretar al Legatiei din București, unde se ocupa cu protocolul misiunilor și urma acum la Viena la Conferința dela Berlin pentru aceleași chestiuni legate între Baroșul von Dörnberg, Șeful Protocolului Reichului din "Auswärtigen Amt" și mine, care eram considerat expert în materie de ceremonii și de uzanțe la marile conferințe internaționale și pe deasupra cunoscut din copilărie pe Dörnberg, vechi diplomat german, călătorit cu o eronată foarte frumoasă și bogată din Frankfurt am Main avîndu-i peagi unii cu multe prieteni la București (în special în cercul familiei Stinberg) unde fuseseră în post diplomatic vre o șapte ani de zile.

Ioan Kocșan

Alegerea mea ca singurul diplomat pe lângă Directorul Politic și următorul lui Cretzianu la Secretariatul General al Externelor se datorază însă șiretlicului acestuia care, la sugestia lui Buzesti de a-mi crea astfel un "laissez passer" față de nemți pentru numirea la Palat, i-a vorbit direct Generalului în sensul acesta conform celor dorite chiar de D-ului cu un an înainte și pe care le-a judecat valabile și acum, așa că m-a cerat lui Ică ca interpret personal, explicându-i intenția sa akunsă și protestând față de opoziția acestuia, motivată cu temerea că legăția germană mă va șterge de pe listă, cu amenințarea că în cazul acesta el nu-și va accepta pe Langenhahn care nu-și necesar pentru afacerile comerciale ce cădeau în competența lui Cretzianu. Totuși, pentru a preîntâmpina un eventual refuz, Buzesti a tot amânat să-i înmâneze lista exasperatului de Mirbach, care trebuia să-o comunice la Berlin, până în după amiaza când era firziu ca să mai fie modificată, trenul plecând la orele 19 din București, pretextând că aprobarea ei de către Conducător suferise acea întîrziere, scuză plauzibilă pentru nemți, care începuseră să se obișnuiască cu nepunctualitatea notorie a programului ambilor Antonesci și prin urmare a întîrziei Președinții. În același ordine de idei, Buzesti îmi scoase un nou raport (cel vechi purtînd mențiunea funcției dela Ligă) și-și vizase anticipat pentru Ungaria și Germania, nefiind că nu vom avea nevoie de pașapoarte și aveam să trecem la doi via Protectoratul Poloniei, sub pretextul că datorită relațiilor extrem de încordate romîno-magare, nu era recomandabilă călătoria prin Ungaria, dar de fapt pentru a impropria pe General de rapiditate cu care nemții restabiliseră comunicația feroviară de toată siguranță în zonele recent cucerite prin lupte mari, căci la întors tot am trecut prin Viena și Pestă, dar atunci n-ai dat explicația subredă că, prin destinderea produsă de atmosfera de solidăritate politică între semnatarii Pactului, pe teritoriile principale ale războiului, se schimbare atitudinea guvernului magiar față de cel român.

Trebuie să spun că, la aflarea vestii alegerii mele, am fost foarte contrariat, rugîndu-l pe Cretzianu a nici nu se gîndi la această posibilitate, fiindcă m-ai compromite iremediabil în ochii tuturor prietenilor și foștilor mei colegi dela S.N., care nu vor mai crede nimic din ce m-am dat cu Rittenstul când ei au fost mai tîrziu, dar m-au lăsat convins la urma de argumentele lui: față de nemți trebuia să dau impresia a fi 100% de acord cu politica antonesciană, din moment ce era aprobată de aproape unanimitatea țării, după cum se văzuse la plebiscit, insistînd asupra faptului că și eu îi dădusem votul de încredere, ca toți funcționarii dela Externe, care se considerau soldați în civil, în totdeauna la ordinele șefului lor și că, de altfel, în ce privea problema sovietică, chiar și din punctul de vedere sentimental, nu puteam să nu decît alături de Germania, așa cum-ai fi fost corvini că-era lumea întreagă, ce-i va fi venic recuzătoare pentru stîrpirea mîncî-comunișmului; față de diplomații neutri trebuia să fim foarte rezervat, înșelînd însă asupra faptului că nu aveam nici o răspundere politică, fiind folosit doar ca simpla interpret și destăinînd adevărata situație a țării numai persoanelor cunoscute și verificate dintr-o altă parte, pe care erau înalți le-ai înțeles; cît despre scopul principal al plecării mele la Berlin,

Jocu Mădăraș

la cină cu Antonescu, aghiotantii lor și cei patru nemți: o masă bunicică, ro-
minească, nici opulentă și nici prea rafinată, dar de care aveam să ne am-
tim cu totii - inclusiv soborul General - pentru că de atunci și până la întor-
cere, timp de o săptămână și cu toate banquetele date în onoare ospi-
ților străini, am fost în permanență flămânzi. Dealtfel, nu numai din acest motiv ci-
na aceea a rămas pentru mine de neuitat. Fiind zecă inși de plasat la
mese mici de câte patru sau două persoane, Ică mă ruga să fac un pla-
sament clasic, unul cu Generalul și el la mine dintr-o parte și un alt treilea
cu aghiotantii la masă mică, iar el cu Generalul, Killinger și Clodius la o
masă, iar la cea de peste coridor Langenhahn, Mirbach, Davidescu și cu mine.
Eu propuseam un al patrulea mai bun care respecta și ordinea de președere
și posibilitatea traducătorilor, dar Generalul, care vroia ca Mirbach să stea
cu mine la "Katzentisch" pentru a da președere militarilor în timp de
război, a schimbat totul în ultima clipă, așezându-se cu Ică, Killinger și
Clodius la o masă, ^{iar traducătorii} ~~iar~~ ^{ca nu au putut} să se înțeleagă clar și ulor, căci
nici unul dintre nemți nu știa românește și numai Mirbach o franceză
parțială, Clodius o engleză curată, iar Killinger una mărinatească, pe
când de partea noastră numai G. Davidescu, Galin și subsemnatul știm nemtește.
Iar ceilalți trei nu se prea descurcau cu franceza, altfel în timpul mesei
au discutat bonități și abia după aceea, când am rămas în continuare la
restaurant fiindcă toate trei saloane erau prea mici pentru zece persoane
și Generalul evita fumătul din cauza unei conjunctivite cronice, acesta m-a
așezat pe locul lui Ică care s-a așezat vizavi cu Fips, Davidescu și Galin;
Colonelul și Mirbach retrăgându-se pe motivul că aveau de lucru. Altfel am
stat până la ora 1 când Generalul s-a retras, urmat la ora două de
Ică și Davidescu, la trei de Clodius, la cinci de Langenhahn și Galin, pe
când Killinger și cu mine nu ne-am culcat de loc, fumând și fiind mult prea mult.
Convorbirea Conducătorului cu Killinger și Clodius, în care din când
în când Ică și Langenhahn interveneau, a fost în special pe diversele pro-
bleme economice la ordinea zilei, din care nu mai rețin decât următoarele.
În momentul acela, balanța contului de clearing româno-german inclina sub-
stanțial în favoarea noastră, iar nemții încercau să ni-l achite prin sto-
cul întreg de armament cehoșlovac la prețuri exorbitante, produse chimice și an-
cite instalații industriale, pe când Antonescu nu vroiau să cumpere decât
armamentul de care aveau nevoie, pe care nu-l fabricam în țară și la
prețul lui de cost calculat de experții noștri (din care unii erau chiar ingineri
cehi refugiați sau lucrând în uzinele noastre instalate de ei, iar alții români
care cunoșteau situațiile uzinelor cele respective: Skoda, Zbrojovka ș.a.), nemai-
produse farmaceutice și refuzau instalațiile industriale demontate în țară
de ocupate sau care nu aveau un interes imediat pentru Stat și economie de
război, cerând înăd, în parte de toate, ca soldul creditor să se plătească în
prealabil, în aur. Al doilea punct mai important privea belșugul de im-
porturi directă a comerțului nostru cu Turcia, Elveția și Suedia, întrucât valoarea
acesteia nu constituia o scădere simțitoare a celui cu Reichul, care dealtfel
și ara revindea petrolul și cerealele, carnea și grâinile - alături de veretăți în ob-
iect, la mari diferențe de preț. Al treilea punct era reabilitarea curiei mar-
șale germane prea ridicate față de țara (considerând valoarea lor reală raportată
la prețurile de cumpărare în țara respectivă, față de mărfurile achiziționate)
și apoi o sumedenie de chestiuni în legătură cu modalitatea de plată a cer-
știlor întreținerii armatei germane staționate la noi, întrucât importul

Frankfort

În esență, a început prin a constata că formula nouă de ofensivă eminentamente mobilă, prin adâncă pătrundere pe direcții descoperite, expune rădăcina și nimă rezistență în spatele dispozitivului inamic, în vederea unor întreruperi și tranchionări ale acestuia, s-a avertat valabilă și pe întinderi mari și împotriva unor forțe numerice mult superioare, dovadă cea mai convingătoare fiind anvergura unică în istoria războaielor a succesorilor înregistrate la începutul acțiunii în sectorul central al frontului general, ce permitea în consecință a se trage concluzia că va trebui menținută cu orice preț până la capăt, înainte ca adversarul să găsească mijloacele de a-i întârzia efectul decisiv, de a se adapta noilor condiții strategice și nelăsându-i mai multă răgaz suficient ca să-și descopere antidotul și să-și producă sau procure materialele cu care să poată porni la o contra-ofensivă, prin aplicarea aceleiași formule, copiate și eventual perfecționate în urma experienței dobândite prin observarea deficiențelor atacantului. Ultimele luni ucrainene au arătat că neexploatarea la timp a unor pătrunderi, întârzierea inerentă greutăților întâmpinate la lichidarea cu forțe insuficiente și tehnic mult inferioare dotate, comparativ cu cele blindate, a marilor punți produse de acestea din urmă, neputința nimicirii totale a blindatelor și aviației sovietice, ca și a unităților de artilerie grea, precum și de apărare anti-aeriană a marilor orașe, ale căror rezerve se dovedeau a fi cel puțin duble, estimărilor germane și mai apropiate celor susținute de S.S.I., opriseră nu numai ritmul înaintării generale, dar și mobilitatea ei în direcțiile urmărite de planul general strategic, producându-se astfel trei mari neajururi ce ar putea să aibă grave consecințe, dacă nu vor fi înlăturate până la reluarea ofensivei anului viitor: lungirea frontului cu peste o treime din expansiunea sa necesară în situația stagnării operațiilor (în special în secțiunile sale nordice și centrale, unde ar fi trebuit să fie scutrit la jumătate) pe un traseu mai favorabil apărării dușmanului; incongruența între crutarea și economia excelentă ale trupelor angajate la investiția Leningradului (care oricum trebuia să edict, ori cucerit cu desfășurarea unor forțe și metode copleșitoare, plăbind fără săvârșire prețul convenit, în loc să se imobilizeze pe o fortificație, astfel creștea Sovietelor, unități de care erau lipsite alte puncte a căror cucerire se impunea de mult și totuși întârziea) și risipa trupelor cele mai prețioase, pentru viitoare operațiuni hotărâtoare, în "aventura re-gretabilă" a săgetii avansate spre Moscova, care, oricum, s-ar fi soldat cu un eșec, întrucât totul imens cu care se mai prelungea linia frontului în sectorul nord-estic nu se mai putea alinia nici la Nord și cu atât mai puțin la Sud în cursul campaniei de iarnă; în fine, lipsa generală a rezervelor tactice și strategice necesare exploatarea succesorilor, mai ales pe frontul ucrainean unde aceleași unități luptau în prima linie de la pornirea războiului și trebuiau neoprită primenite și întorâte în anul iernii. Instruirea acestor analize, a unei situații militare ce nu a fost a o califică de "nu prea strălucită" în raport cu posibilitățile inițiale ale Wehrmachtului, prin multiple exemple precise, date, cifre, nume de loca-lități, divizii, comandanți etc. pe care le primea prin M.M.G. și le cuno-ștea pe deplin la perfecție, făcând un efect perceptibil asupra audienței sale și în deosebi lui Killinger cărui nu-i prea plăcuseră palapnele critice față de comanda supremă ce condusa, cum se știa în ultimă instanță în apucăturile fanteziste ale iluminatului de Führer. Când însă Langeloh, cel mai strălucit interelat de tot ce trădusem, l-a întrebat direct, pe tranșă, să ve-nează, cum prevedea desfășurarea războiului la Răsărit și ar contura el campania, Generalul i-a replicat tot pe tranșă, se arăta căvintea: "Ac-stea sînt formele problemele principale ce vor face obiectul convorbirilor noastre

Handwritten signature

Führerul Dr. Clodius, vrînd să dregă efectul contrar celui urmărit prin trebuia de o indiscreție jurnalistică a prietenului său Fips, a spus ceva în sensul că Reichul nu putea angaja în Rusia mai mult decît 60% din efectivele sale, atîtă timp cît nu va fi ajuns la o înțelegere cu Anglia, iar Killinger a sîrit pe ocazia oferită pentru a răspunde să-i traducă Conducătorului că Germania trebuia să veghereze la apărarea continentului European, pe cînd România avea o singură grijă permanentă de înlăturat amenințarea cîmpirii de către hoardele asiatice. Antonescu nu s-a lăsat antrenat în discuția acestor aspecte ale problemelor războiului, Ică declarînd doar, uitîndu-se la Killinger, că într-adevăr România nu se va angaja în nici un alt război după înfrîngerea bolșevicilor, dacă i se va face dreptate în problema Ardealului, precum era convins că Germania va înțelege să i-o facă în curînd. Killinger se congestionase, neliind ce să răspundă și nici ceilalți doi n-au îndrăznit să dea vre-o replică în locul lui și cum se făcuse o tăcere generală, Conducătorul a hotărît aruncare gîndul la întreținerea lui Langenhahn, adresîndu-se lui pe romînește, a spus că știința militară este mai grea decît cele politice și economice, fiindcă greșeala comisă într-un război nu poate să fie reparată și, cînd nu putea fi, costa mai scump; iar în ofensivă greșelile se reparau mult mai greu decît în defensivă, dar că nici un militar serios nu putea să răspundă la prima parte a întrebării sale. Cît despre partea doua, dinlăun era sigur că războiul sovietic va fi cîștigat într-un an, în cazul în care se va face un efort suprem pentru a-i imprima ritmul cu care o începuse, iar pentru aceasta trebuia să se arunce în luptă toată aviația, toate blindatele și aproape toată efectivelor angajate pînă acum și să se urmărească un singur țel: distrugerea armatei ruse și a industriei de război sovietice europene prin împiedicarea retragerii lor și a contingentelor valide în Siberia, ocuparea întregului teritoriu al Rusiei europene, organizarea și debolșevizarea lui ar fi atunci probleme secundare și mult mai ușor de realizat. Planul existent, inițial, era cel bun; dar nu ar mai trebui să se mai facă nici o abatere de la acesta, din nici un fel de considerent altul decît cel pur militar, nici să nu se îngăduie Sovietelor a păstra atîtă inițiativă încît să-l poată modifica. Timp de cel puțin doi ani, nu se puneau problema deschiderii vre-unui alt front continental printr-o debarcare în Europa și pînă atunci aceasta va putea fi organizată și întărită suficient ca să nu se aștepte a începe cucerirea ei. Abia atunci Anglia va fi silită să trateze și se va putea ajunge la o pace generală durabilă. Nimeni erau facînd tot de acest expozu lapidar, debitat cu atîtă siguranță încît nu-i putea închipui nimenea că Generalul nu gîndea exact cum vorbea și care în plus corespundea întocmai cu ceea ce dorea să audă și se complăcea să sperie chiar cînd era cuprins de unele îndoieli cu privire la posibilitatea pentru Germania de a stăpîni nestîngherită de anglo-americi un continent pe care nici românii nu-l apăsaseră complet și în care simțeau tot ura popoarelor străine, chiar și de aceeași rasă și origine, nînd împotriva lor, dar că s-au înveselit și au propus Generalului să găsească în compania franceză, ce stiau că-i plăcea, și din care lăseră cu cele mai bune pentru d-lui. Era fîrte, o invitație tipică germană, lipită de tact, întrucît erau pentru moment oșpeții noștri și li se oferiseră dintr-o bună buclă românești (tucă rețete de Arșel, vin de Odessa, rechi, de alina S. Bourgoigne 1923 al Gen. Serbulescu, Col. Iulian Nici rețete, companie bună din Capia și Comical col. mai sec de la Segarcea) din care făcuseră cîte 2-3 pahare fiind tuturor mori boțivi, Killinger și Langenhahn dădură dintr-o dată

se prefăcu a fi mișcat de amabila lor atențiune și imediat apărură sticlele
gata rănite, din frigiderul vagonului german, cu banda Wehrmachtului lipită peste
etichetele franceze: Krueg, Troy și Heidsieck, deci nu din cele mari. Killinger, radios,
propuse un toast în vederea victoriei comune, ciocnind cu Generalul, urmat de
ceilalți și da noi, acesta multumindu-se cu două cupe în jumătatea de oră cât
a mai stat, vorbind cu Ciodius despre ceea ce credeau nemții că vor răspunde japonezilor
la cererea, cunoscută și nouă, de a interveni concomitent cu reluarea ofensivei
generale apulene, descriind un al doilea front sovietic mănăstirea, înțelegând înfor-
mativ (primit de la Generalul Băguțanu, noul nostru Ministru la Tokio, și de la
un militar, mai vechi în post acolo și cu multe relații în cercurile armatei
nipone) nu lăsa să se întreprindă această posibilitate, pe când Killinger trăgea
speranțe din faptul că Japonia nu se opusese convocării Conferinței și anunțase
participarea ei prin emisari speciali, cu toată dificultatea călătoriei, pre-
punându-se că vor sosi pe calea aerului peste China, via Teheran și Turcia,
deci Gerstenberg nu primise anunțul survolului sau vre-unei escadre în Balcani.

După retragerea Generalului, s-a făcut o discuție aprigă cu noi, în
jurul celor declarate de acesta, nemții sperând să afle mai mult decât spusese din
eventuale comentarii imprudente de ale lui Ica, renumit pentru loc deosebit și
prolixitatea lui, dar D-12 s-a ținut foarte bine vorbind pe tonuri serioase, scutindu-ne
de traduceri, mult mai încet decât vorbea pe românește, deci controlându-se mai mult
aproape nerăbdare o oră întreagă, pentru a nu spune în fond nimic nou, în af-
ră de explicația ce i-a cerut-o Killinger relativ la amenințarea sa, de aștepta puțin
prea ușuratică, la adresa Ungariei, pe care a belșegit-o, spunând că România ar
putea să dea o contribuție mult mai importantă pe frontul răsărit, dacă nu ar fi
silită să mențină două corpuri de armată numai din cauza amenințării magia-
re împotriva Ardealului de Sud, Crisanei și Banatului, ce ar constitui o concen-
trație de 3 corpuri ungurești în proximitatea granițelor acestor provincii cu
Ungaria, fără a mai socoti că mai Moldova nu putea fi desgolită de rezerva
le necesare frontului ucrainean din aceeași cauză, astfel încât ar fi în intere-
sul Germaniei de a rezolva problema retrocedării Ardealului de Nord în cel
mai scurt timp. Killinger i-a răspuns, foarte bine, că aceasta nu ar fi nici o
soluție pentru descongestionarea graniței româno-magare de ambele părți.
Într-un fel de intervenție germană pentru a pune un termen acestei tentative
inadmisibilă în literatura actuală a războiului, „Auf Leben und Tod“ (pe via-
tă și pe moarte) cu Sovietele, retrocedarea Ardealului de Nord ne-ar obliga
să imobilizăm încă un corp de armată în această regiune, dar că Reichul
a garantat granițele noastre la Belvedere și că această garanție ne cre-
dea de oarecare apăsare proprie a graniței de Vest, adăugând că Führerul
va ști să pună capăt acestei învorbiri absurde și va vedea că al-
România și Japonia, carez-i va potoli veleitățile agresive totuși de
un stat, să se preocupe exclusiv de războiul din Răsărit, de care am-
dona trebuia să contribuie cu toate forțele lor armate și toate resursele
le lor economice și industriale. Ica a fost foarte plăcut de acest răspuns și
pe un ton arrogant și aproape provocator în prezența noastră, și că pentru
a avea totuși ultimul cuvânt, a spus ridicându-se, foarte desigur și
satisfăcător: „Pentru moment ungarii nu va contribui cu nimic la războiul
în Est, cu toate avantajele nemeritate ce le-au avut din alianța lor cu Ger-
mania, pe când noi luptăm cu 22 divizii detașate în capitala și aproape
și suntem deci în drept să fim nerăbdători a obține cât mai neîntârziat
satisfacerea nu o unei ambiții nejustificate, ci a dreptății care este de
partea noastră și la care nu vom renunța niciodată.“ Killinger se trase și el

Ioan Stoiciu

cu intenția să mai spună ceva, dar Ică i-a tăiat cuvântul cu următoarea frază puțin teatrală: "Excelență, sunteți soldat (uniforma diplomatică introdusă de Hitler semăna leit cu cea militară; dar Killinger nu a fost nicăieri în armată, nici în marina de război!) și, ca atare, știți că altfel luptă ostajul care știe că acasă gospodăria i-a rămas intactă și că familia lui are griji numai pentru însoțirea sa, decât acela care se gândește mereu cum va scoate din casă și pe vecinul, care a profitat de plecarea sa pe câmpul de onoare pentru a fură una din arile sale cele mai frumoase" și, fără să mai aștepte un răspuns, a dat mîna cu toții și i-a răsat pe Davidescu să-l urmeze, ovină lăz de lucru cu d-lui.

Galina i-a însoțit și el pe seful său, pentru a reveni puțin după cinci minute, că să nu scape ocazia unui chet cu băuturi bune ce știa că avea să se încingă (și de care era mare amator ca orice bucovinean ce se respectă) cunoscîndu-2 deja destul de bine pe Killinger, după cum se părea din felul relativ intim în care conversau, iar pe Fips chiar foarte bine, înz din tîrziu totuși la Cernăuși și, poate, pentru a nu mai lăsa tîrziu cu cei trei "Dillingeri" (Dillinger - cum îl poreciseră deja bucovinenii pe Killinger - a fost un celebru gangster american de origine finlandeză, care a venit în România spre a se răzbuia contra armatei sale, ce-l trădase în U.S.A și se refugiasc în țară la eliberarea lui, dar a fost prins de poliția noastră și extrădat, și a raportat lui Ică conversația mea cu ei. Și într-adevăr, în timpul ședinței prez a se fi învoluită în alcooluri tari și reci cum le plăceau d-lor (whisky de captură maritimă, cum pretindeau, corior tratatului și inevitabilul Steinkeger, rachi de peste 60 de grade, neaput la petrecerile nemtesti) și Galina și cu mine am trebuit să le dovedim că stiam să bem ca norăii, dar totuși să ne îmbătăm, cum s-au cam pilit și Killinger și mai apoi Lăptășu până la sfîrșit. Acesta avea acum motive să judece rășile războiului pe fruntea central, stîm în plin de explozia unei mure, care că Fips albise complet și se schimba radical, devenind invidios față de părinții ce nu-i pierduseră proșterea și dezagreabil la fixarea acuită în porturi neexpuse, spărușu-mi că în Germania toti bărbății vorăi indiferent de mărime și de prețuri lor indispensabile, în fața fetei de perior, erau tînăr și fără un stăp de cel puțin șase luni pe fruntă că o mîță și ceva de leiori de prînt căzuseră deja în urma războaiului și că s-ar cădea ca Antona să introducă același sistem de război în România. Atitudinea lui era oarecum de infeloc, fiindcă fixare extra-ordinară la fiul său, care-i semăna în mai bine și lăsele într-adevăr un exemplor reșit, pe care făcă-lă o lăse după mîmă și nu era nici frumoză, nici prea normoză, dar că părinții o com dădeau. În cele cinci minute cît fușem singur, el mă-ntrebă cum se-mpăia Ică cu neclia lui Creționu" aluă la însoțirea lui Galina eram în conversația rețată anticipat (20 paginea 113). De aici a pornit o înțelegere de călărie la alura lui Ică, căruia-i răpăuă turtrei în mod rădat și mai în tranșent și mai puțin înțelegător a noui stătu și a imperativelor războiului totalitar" deși îndrăgitorul plezarat militar și om de război pe cîl stătu lui omonim și despre care Ică se-a scos lăa cap idios că or li tului un îndepărtat nepot al Generalului, nu s-ar putea delibăra de manifestările așez meridionale și de o deformare profenată, răpăuă

Ioan Kriștina

adeseori relațiile mișcătoare cu Președintele prin subterfugii și chitibacuri considerabile
 provocăse. Am putut să era vorba în speșă de tratative economice pe care le
 Președintele cu bășcărie și le prelungea și continua învingând Autoritatea care scotea
 tot ce nu le creștea și le bășcărie recent pila cu dăru, astfel astfel că solda
 noastră creditor le redica la circa un milion și jumătate de aur sau 68 milioane și
 au fost de înțeles elvețieni. Fiecare că i înțelegă lui Salin m-a: solidarizat cum
 am făcut-o cu setul Departamentului, neputând admite încredințarea lor de a face
 intrări între noi români, chiar dacă ai fi crezut că nu avea dreptate, deci
 că este mai rău tot când stiam că D-zeu nu o avea și era de cea mai eviden-
 tărea credință, astfel înțeleg i-a înțeles apăsarea, poate ceva prea înforțat crede-
 țând reputația mea de angajist, întrebându-se pe Clodius - drept răspuns la
 ironia lui la adresa celor care nu le puteau deslăsa de cultul pentru dăru,
 derizivul "forte" și încredințarea activă în Statele neutre - de ce Doamna
 Goering și-a cămpărat vre-o 20 de lecturi lângă Montreux, pe care și-a
 clădit o viață interioară și depușe. Încă prin 1939-40 pește o sută de milioane
 de franci elvețieni în cele mai mari bănci particulare elvețiene. Autotutur
 foarte ieșiti de întrebarea, Hillinger contestând seriozitatea informației, dar
 Clodius recunoscând că ea era corectă, fondurile, neopartizând lui Goering și
 partidului și încredințând că se vor putea pentru scopuri proprii, drept care
 mi s-a spus să nu mă folosesc de îndrumarea repetabilă a unor băncieri genevezi
 pentru a răspunde această stare în interiorul casei noastre comune, refuzându-
 un prin care circulaie cu încredințarea în omul aceluia prieten relații germani anti-
 hitleristi, cât despre sinceritatea cu care le vorbim și pățim să-l fi socotit, că
 mișcările și cămpărat cu ipocrie, ceea ce i-a plăcut lui Hillinger care i-a folosit pe loc
 de această afirmație pentru a-mi pune o lexă de întrebări: merite să-mi destăin
 ier pînă la perioade și nu cele oficiale de diplomat român. despre situația discuta-
 tă anterior cu Generalul. Avea Salin m-a: dat un picior sub masă și nu bășcărie
 nici înțeles din ce puteam raportare în opțiune conditii de luciditate mentală și
 stăruie perfect caștiet de periclitul ce-l putea cămpărat interpretarea mentală și
 răstălmăcirea vorbelor mele, am judecat a fi suprema abilitatea de a le da
 impresia unei franchețe totale și rează față de alții nostri noi, spunând că
 nu mă pricepeam de loc în problemele militare și aveam puțin ele interesele oricărui
 profesor care din ziare și emisiunile radiodifuzate încredea în desprindă situația
 războiului, care ne privea pe noi doar într-un mod deosebit altă natură din
 corăz luihei noastre geo-politice nerăzboi, în cazul în care cămpărat discuta
 i-a solda cu un elac. Ne greșea însă mai o informație mai remarcabilă de
 comunicate oficiale ale Beligeranților și, chiar dacă le ai avea, nu ai fi în
 măsură să faci concluzii valabile, înțeleg strategia, tactica, dar și înțeleg negocia-
 țarea complicată prin care militarii desemnau numărul combatanților unei brigăzi
 divizii etc... erau pentru mine tot atât de enigmatice ca limbă chineză. Așadar
 am rămas cu mare interes la unele impresii ce mi le-a spus Generalul și care
 mi-au rămas pentru încă o dată o dată situația frontalului războiului și perspectivele
 de față, pînă la sfârșitul războiului, în care vădă toate lucrurile, deoarece Autoritatea
 era considerat unul dintre cei mai competenți generali ai armatei române. Orice
 ce a spus dovedea că războiul din Răsărit era o întreprindere uriașă și foarte
 greu de câștigat, dacă Sovieticii nu vor putea fi împiedicați a se retrage în
 Alia chiar numai o parte din armată și ceea ce le trebuia pentru a o rezista
 adică o armă nouă, armament și industria de război, iar pentru aceasta s-a
 cere - tot după opinia Generalului - folosea normă înaltă a tuturor forțelor
 aeriene și terestre germane și în speșă a celor blindate și mecanizate. Nu în-

Frankfort

într-o
 telegem și nu găsim de curîntă să-l pictăm cu întrebarea, dere excludea posibilită-
 ță, ca ruki să poată deia în liberă o industrie capabilă să producă avioane, tan-
 curi, tancuri și muniții, ca și cîteva sute de divizii cu stocuri suficiente pentru întreținere
 și aprovizionare lor, lîmte nu rezervă și apoi ca, înainte de reînțepere a ope-
 ției noastre generale, să-și creeze dincolo de Căspică o stare rezervă
 pentru recucerirea teritoriului Rusiei europene, pe care și ei trebuiau să tre-
 vadă să-l poată pierde în prima fază a invaziei noastre. O altă chesti-
 ne pe care Conducătorul nici nu a atînt să se pe care m-am josit la 1-o
 pun, era putința Sovietelor de a-și procura pe aer — din care trebuiau să
 aibă stocuri mari din moment ce aveau una din cele mai ridicate producții din
 lume — și pe credit, exact ca englezii, avioane, care blindate prele, camioane 1.2
 din Statele Unite prin Persia și Turcia: cum ar putea fi împiedicate țările
 pătrunderea armatelor noastre în Alia spre a le ține aceste căi de comunica-
 ție cu America, în afară de aceea ce le împiedică dechit la Vladivostok, oia
 Japonia nu va interveni, cum pare a să creadă Antonescu și cum credeam și eu?
 În sfîrșit, acesta nu s-a pronunțat asupra estimărilor pierderilor ce va trebui să
 compense efortul militar colosal ce-l totorea îndurabil pentru distrugerea
 armatei ruse și cucerirea centrelor vitale din Rusia europeană în răstimpul
 viitor, limitîndu-se a pronostica obligația Angliei de a cedeza la o
 învoială cu Reichul care după încă un an, de război și organizare a apără-
 rii continentului, va fi devenit prea puternic ca cineva să nite recucerirea
 Europei; iar din maniera în care s-a exprimat, am rămas cu impresia că
 Generalul crede că Anglia va accepta atunci să încheie un tratat care
 ar consfinți supremația germană într-o Europă unită. Ori această premiză
 nu mai era una de caracter militar ci pur politic și în acest domeniu mi
 permitem să sustin un alt punct de vedere, chiar dacă ar însemna să fim
 singurul a face opinie separată. — Găsim le oportune pe scurta lui că și cum
 ar fi pe țară, nu poartă n- ar fi fost de acord cu mine dar fiindcă îndră-
 norm să atingă acest subiect spîndi și despre care totă Germania începuse
 să soplească de cînd Bremen, dar mai ales Hamburg primiera primăle ma-
 live bombardamente nocturne ale bătăliilor R. A. F.-ului, pe cînd trion-
 fanteonic mă asculta mai atent aproape deit îl urmărează pe Ioan
 în pătăritărea lui, întrebîndu-mă în cor (cînd m-am oprit ca să mî-
 nînc nite sardale norvegiene pe care Clodius ni le oiera, prîie calde,
 din cum se obișnuia a fi servite în familia lui): "și care este acest punct
 de vedere?" — Am făcut atunci o scurtă introducere istorică pentru a
 evidentia faptul că de la Filip al II-lea înainte, trecînd prin războaiele
 Ligei protestante, Napoleon I și Wilhelm al II-lea — țară a mai înalta au-
 pră aceluiașor preiei comite de Ribbentrop, după anii lui de Ambasador la Lon-
 dra din care nu învățase nimic — totuși care au tablă pe compromisul
 cu Albionul, odată angajat în luptă împotriva celui care a înțecat
 să-i impună hegemonia la pe continentul unit, s-au înțelat privitor la
 puterea înzestărilor și încapătînarea lor, conchiind că Anglia nu va
 accepta, nici dacă ar fi silită să cedere Insula și să continue lupta din
 Canada, o pace ce ar conținea stăpînirea unei Jîngure Puteri în Europa.
 Clodius, care vedea la fel ca mine, dar nu a vrut s-o spună atunci, în
 prezența lui Killinger, prietenul intim al Fülbraden și al lui L. Dapertout,
 codolul lui cel mai ascuțit (de avert) și pentru deformarea colțurilor
 de bronză, s-a bormot a observa că era o țară foarte interesantă ca
 merita analizată mai de aproape și cum, pe de altă parte, Killinger
 a întrebă ironic cu ce trupe vor lupta "anglo-saxonii" cînd Rusia va
 fi la pămînt, am răspuns că războiul de care beneficiam înalta de

mai multe de avert

Ioan H. C. M. H. H. H.

sfârșitul Bătăliei aeriene, îi permitea să-și asigure suprematia aerului și să-și formeze o armată de blindate, în timp ce "noi" sîngerau pe câmpurile Ruse și nu știam cu ce eforturi și cât de sînte vomieși din războiul din Est. "Apoi" chiar Excelența Voastră ați spus ANGLO-SAXONII, fiindcă ați fost pînă în 1917 la Frisco (San-Francisco) și cunoașteți destul de bine pe yankeii ca să vă dați seama că aceștia se ceartă cu Lordii pe afaceri comerciale, dar le vin în ajutor cînd sînt la strîmtoare, și Statele Unite plus Dominionele Britanice sînt un rezervor suficient de mare pentru a putea turna acele milioane de soldați care să fie doar cu atît la sută mai numeroși decît trupele europene cu cît se va cere pentru a îndrăzni să debarce," i-am spus în continuare, la care el mi-a retorcat că tot milionul de cow-boys (văcași, ai lui Pershing nu valorasea cît zece divizii germane, că nu armata americană ci foamea și minciuna celor 14 puncte ale lui Wilson o determinaseră pe Germania să ceară armistițiul din 11 noiembrie 1918.

Cînd Clodius a văzut că conversația alunecă către o obișnuită discuție conjunctă a colegilor lui mai puținnici pentru a ști dacă această părere exprimată de mine se întemeiază pe rapoartele noastre diplomatice din străinătate și dacă ea are oare oarecîtor pro-nanțe de la Externe și palatul Stirbov, el - care era mult mai inteligent și smecher decît eu - i-a rezervat plăcerea de a mai discuta cu mine fondul problemei altă dată - s-a retras, invitîndu-mă să-l vizitez la o ne culă, arînd în vedere zilele grele ce ne așteptau la Bern, dar Millinger și Consentala care-și promiteau probabil o rebită Bogată de informații ce sperau să mi-le stoarcă cu ajutorul bălănelor, au declarat că primele zile ale conferinței s-or petrece numai în stabilirea de programe și contacte și că oarecum tot timpul se mai dormea pînă la seară. Dar au fost dezamășiți în privința informațiilor, pentru că foarte notorii, serioși și fără nicio jenă, le-am spus că credința că mă făcusem ecou tazelor opoziției sau a comitetelor departamentului nostru, spunîndu-le că din pătrînză opiniile conducătorilor erau întemeiate totuși pe rapoartele legilor noastre de mișcare și că în general corpul nostru diplomatic inclina să creadă într-o pace de compromis. Consentala a insistat atunci că convergențele mele erau firești în bună parte izvoarele din înțineri familiale, fiindcă sînt pe jumătate englez, ceea ce-l determinase pe Victor să-și trădeze țara, răminînd la Londra și luptîndu-se contra intereselor nemurimii. I-am răspuns iulita spunîndu-i că, în ce mă privea, nu avea nici un sentiment politic: nici atît decît că moare Britanică, nici nici mai de universitate și nici mediocrul explozibil al S.M. nu făcusem din mine un adept al politicii pasive și răsărită europene a Imperiului Britanic, ci din contra mi-am deschis ochii încă din tinerețe; că stia foarte bine că după Unire, noi Bucovinienii din carierele de stat și mîi ale lora Externe am trebuit să ne arătăm mai entuziasmiți decît românii, că se aștepta că pînă în 1918 am fost în tabăra dalmatilor micului Regat, de unde și fi putat ușa să plec cu toțeni mei din furtiz Politică și Secretariatului S.M. în Statele Unite, cu satorul dublu fapt de că din Georgia și de dorința de ori mai mare decît cel de la Externe, am preferat să vin în țara stînd foarte bine ce mă aștepta, întrucît mă sînt totuși mulțumit de toate "și apoi europeni, d-ți nețredîndu-se că așteptam că m-am era de loc o explozibilă sovietă pentru că mă așteptam pe care Filip o corolucă bine, este născută Fritsch von Minersfeld, neamul din Silezia Saxonă la originea și pentru care am simțit totdorăz marea afinități și că desigur stătuia mea fratei mele era o mare tragedie pentru familia noastră, care-2 rubăstărise pe tota în zere ori într-o zi și că sînt mîrșă că el, un prieten al acestora și al tatălui meu se speria și care se mai crede în plus și fiind informat, nu stia atît. Și fiind de acum pe indigna la omul că nu stia că

Frankrotmipf...

Sandu Stînea găsește moartea de erou și a fost decorat post mortem cu Virtutea Aero-
nautică, cea mai înaltă decorație pentru aviatori, alături de cei doi mi-au ex-
primit condoleanțele lor, iar Killinger s-a grăbit să-mi umple paharul pentru
a-l săli cu el în cinstea rădăcii noastre, înțelegând că Killingerii se trăseseră dintr-un
Fructușor în vine fiind silvician, adăugând că Killingerii se trăseseră dintr-un
Scotian care laore serviciu în armata Regelui August al Saxoniei și Poloniei, po-
nește cel voinic, și primește moartea lor din Saxonia, aleziona ca recompensă rădăcii
atfel pe continent și că i-ar putea deci să fim înziditi și în Anglia. Dar Lovitură
mare am dat-o când a fost cunoscută toate aventurile de fetele: Tomci
găsește în biblioteca de la Bala memoriele lui M.V. Killinger și găsește-le intere-
sante fiindcă autorul lor dădea un număr de mici povești de război și
Ministrul Educației în România, mi le dăduse a citi. Băgat de pîrîră în între-
scopă narativă a cărei disciplină și programă de studii prea dride nu i-au plăcut,
cadetului de vîrsta 16 ani ține pe un vapor vechi de masă cu care face ca moartea
nu chiar ocușul rîmii, dar totuși o foarte lungă călătorie pînă ce, nemulțumit de
condițiile de muncă prea îndurătoare, o zburșete din nou în primul port perman-
ent de voi în Africa Sud-Vestică, unde începe o nouă perioadă de aventuri pe
trădare aventurier care se formează într-un serviciu de supraveghetor al
plătașie izolată, vinează lei și alte fiare pînă cînd se întoarce și de aceste me-
morii le întoarce la moartea, devenind acum în curînd un bun navigator care
se întoarce, după vreo zece ani de navigație în Atlantic, iar spre a fi testat
de pîrîră și primit de Japonia care-l reîntrimează în marea de război, pînă
în sectorul de informație. Către se termină aici și-ara să specific prez
rămînit ultima activitate, dar preterul meu rîm de la Republica Franceză,
Comandantul de Regie Henri Spitzmüller, fost secretar permanent al
Delegației franceze la toate secerile S.N., iar acum recent numit la Bu-
curești, mi dăduse un raport amănunțit asupra activității ulterioare a
agentului M.V.K., din care au reținut doi episoade: la Paris a
dat Lovitură reviză jurînd prin spargere nite documente militare importante
iar în călătoria la de Comand General la San-Francisco în apropiere și pînă
trei ani ai războiului mondial răzbi, a lucrat cu von Papen, totuși Afost
Militar la Washington, în afaceri completului americaniilor - germani
pentru împiedicarea Statelor Unite de a se alătura Puterilor Aliate și
a fost expulzat cu von Papen din mare tîmbolă. După cufrișiere, nu le
atîmpă de loc, ci participă la renumite lovituri de stat a lui Kapp, dar
scapă și acum revotîndu-se datorită lucrului cel mai important din viața sa
li omne faptur iz era, nu se știe de cînd, membru al organizației secrete
cele mai rechi din Europa (anterioară chiar masoneriei născute obis în in-
pau lui Filip Cel Frumos, din Franța): sfînta "VEHME" care din timpul
primilor împîrșiti ai Sfîntului Imperiu Roman de națiune germană în primile
leje să-i judece și condamnă în secret și pe ei dacă nu domneau în în-
rele națiuni. Această organizație nu a răsculat în exilă mîndată și se
pare că "loja germană masonică" au era în fond deit tot o formă mai
oficiară a vechii (se proxima țene) și că întemeietorii și mai alți
"națiștorii nazionalui" ar fi fost tot familii. De Wilhelm al II-lea se
bănăie de mult că ar fi fost din țene, în fapt că Hitler l-a răsculat
secret de două ori pentru a-i oculta a zămintele sfotari, a fost considerat
un indicu că acesta ar fi fost și el dară nu chiar succesorul la conducere
ei, unul dintre cei mari ai organizației. Fiecare că nu i-am dat nici un
indiciu cu privire la cece știu din viața lui post-belică. Atmosfera de
schimbare sînt alit de mult în favoarea mea mult Langerhans s-a murit
atfel

bprc

X

Ioan K. H. H. H.

ne mai având același interes pentru conversația ce a urmat — viața de moritură din
 toate coloniile germane, cea din U.S.A. și în special California, țară minunată dar popula-
 ția de oameni aktivi numai după băi și pentru care avea cel mai curer de interes
 pe când îi stima și admira pe britanici, dar le păstra o invidie, răscolită și ură
 necomunabile de prin temperamentul său violent de bătaie brută și luptător crant,
 iar nu de om politic și încă mai puțin de diplomat: porești ce le dădă Fips pro-
 babil de zece de ori — și din care nu se aștepta să mai poată trage un folos,
 așa că l-a invitat pe Jalin în vagonul german, unde avea să-i dea niște statistici
 promise în cursul discuțiilor economice lui Jca. Rămăi în "tête à tête" cu Excelența
 și am avut o foarte variată și instructivă conversație cu acesta pe tot felul de su-
 biecte, trecând de la vinătoare la originea speciilor, Darwin, Heckel, Feuerbach, Hegel,
 teorii materialiste (pe care le accepta în parte, ca totuși nazist, dar cu unele corective,
 răscolite ce stau la temelia ideologiei confuze enunțate în "Mitul secolului al XX-lea"
 de Alfred Rosenberg, cărui intenționa să mă prezinte, spunându-mi că era
 unul dintre cei intelectuali geniali și simpatici și în plus vinător pasionat ca toți
 baronii balti") și ajungând fatalmente din nou la război și catastrofa ce ar
 constitui pentru cultura omenirii civilizate înfrângerea Germaniei, intrucât Franța
 era de mult epuizată, Anglia dădea și ea semne vădite de istorire, Statele Unite
 nu aveau nici o ideologie, neposedind o cultură proprie, ci un talmer bolmes
 de teorii contradictorii susținute la catedrele supra-remunerate ale bogatelor
 lor universități de europeni străluciți, dar desrădăcinați și internaționali, adică
 lipsiți de simțul răspunderii față de marile apostolate ale omenirii, sintetizate
 prin spiritul european occidental se înțelege și a cărui esență o re-
 prezenta fără înnoia mentalitate (Weltanschauung) germană. Așadar mi
 venise rândul să-l întreb: "și care este această mentalitate alt de diferită,
 față de cea britanică spre pildă sau scandinavă, ținând seamă de necesitatea
 adaptării ei condițiilor actuale ale globului pământesc pe care, dăz Reichul va
 câștiga războiul, trebuia să fie pregătit a-l conduce?" Willinger, care ci-
 tise mult pentru un energumen de țesă, mi dădă că cei mai mulți semi-dosti
 (care sînt speta cea mai periculoasă în secolul nostru), nu înțelegere ce citire
 fiindcă nu putea sesiza fondul problemelor, a oftat din greu pentru că naștea
 cum să-mi explice ceare se mira că încă nu pricepeam. "Omule —
 mi-a spus, după ce mai dădă peste gât o stampă de Steinleger — înțelegi doar
 că democrația material anglo-saxonă, creștină, masonică și iudovită este roasă
 la rădăcină de gîndacul roșu; că a ajuns ca un arbore gălbos gata să se pră-
 bușeze la primul suflu al uraganului stîrnit de lozincile demagogice, împri-
 bete și criminale ale umanitaristilor precursori, bisterzi și zărenturci, ai te-
 volutiei franceze; că mafia ocultă, în care iudarii și cei cumpărăți de ei sînt
 elementul preponderent datorită resurselor lor financiare, o ducă nu numai
 conștient, dar chiar voit spre comunism, ca să-și păstreze în noua orin-
 duire de totală statalizare a bunurilor și vieților omenirii, inevitabilă
 în urma progresului științei, mai departe pozițiile cheie; numai lor le poate
 conveni revoluția parților și dominația sclavilor și a rasei negre, brune
 și galbene asupra elitei rasei albe, căci prin răsturnarea criteriilor de
 selecție a conducerii, ei vor reuși și în cazul acesta să preia ca de fapt cei
 perlecutați în tot decursul celor două milenii de diasporă, în care de fapt au
 trăit din negot, cămătă și lipitorie pe spina rasei majorității de țărani, neșlefuiți
 niciodată la munca manuală grea a agriculturii și beneficiind din plin de creațiile
 civilizatei ariene care au contribuit decît prin opere de imitație, dar pe care nu
 sînt în măsură să înțeleagă, critica și dăruie, începînd cu Jca, dar și cu
 chiar cu personajele lor biblice anterioare citate pe la curțile Faronilor și Babil-
 lonului, și trecînd prin Spinoza, Heine, Marx, Thomas și Heinrich Mann, E. M.
 Remarque, Vicki Baum, Emil Ludwig și alți mulți platru Germania, la Anatole
 France, Proust, frății Tharoud și Mauriac în Franța, Ferezo la îndemînă în
 aproape toată literatură și cinematografia americană în cap la elita țării
 fără a mai pomeni presa și publicistica islăvă din lumea întreagă.

Joachim W. H. H.

Fără nicio ironie, ei din simplă curiozitate, l-am întrebat dacă-l citise pe Marcel Proust, notîind dacă era tradus pe române, ce părere avea despre cărțile lui Felix Salten, Franz Werfel, Stefan și Arnold Zweig și Jacob Wassermann, poezile lui Hugo von Hoffmannsthal și d'Annunzio, muzica lui Mendelssohn, Rubinstein, Ravel și Gershwin și dacă șorea că Bergon, Einstein, celălalt Wassermann, de la violă, obțin de prețioasă crailor (câci povestire și citirea aventuri galante!), Ehrlich și solvarșanului și foarte mulți mîni de copieritori de leaguri și noui spații geometrice etc. nu adăugă omenii și culturii ei un aport de neîngăduit și nu m-am putut abține să-i spun că Sombart, Ministrul nazist Ley, Generalul Wehrmachtului Milch, soția Baronului Dörnberg și mai mult decît probabil bunicile lui Johann Wolfgang von Goethe și Richard Wagner au fost și sînt de origine iudaică. Mi-a răspuns că nu-i citise pe francezi, dar era incredibil de cîntre distanță curiozități germane și literaturii engleze că Proust era mai "decadent" decît Mann, că și autorii austriaci citafi de mine, că nu era amator nici de poezie nici curiozități de muzică, dar știa că cei enumerați mai sus nu erau dintre marii compozitori, că xronul depe recedenta semitică a lui Wagner și Goethe era lauzat de evrei și că știa depe ultimii numiti, arătîndu-mi cu nouă chibrituri așezate pe masa Yoluma atunci în voga în partid de a scri numele originar al lui I. E. V. schimbînd poziția unui singur chibrit, cel de la coada igrecului, în I. E. V. cum se chema la naștere și adăugînd că nu eram în acord cu instituirea categoriei de "WIRTSCHAFTLICH ÜBERTVOLLTE JUDEN" (evrei utili economiceste) nici ca noua lozincă a partidului scornită în chiar anturajul Führerului cum că "o evreică nu este decît o jînă-tote de evreu", adică "admisibilă". Dar creînd că ar fi un mare filo-semit-ceede nu am fost și nu sînt de loc - m-a întrebat dacă familia mea ra-a soției mele avea sînge israelit și cînd i-am spus că din neîntînire pen-tru finanțele lor nu aveau la cunoștință lor și după toate probabilitățile nici-o picătură, și-a exprimat mirarea față de neîntîlirea mea a unei proble-me mai importante pentru România decît pentru Germania care scăpase de-a-unde decopararea sectorului economic de către izraeliti era după părerea sa o adevărată pacoste. I-am explicat că caracterul ca moldovean din Bu-covina m-a bîne problema decît orice german și o studiam amănunțit la lăunța planului Balfour și eram convins că li-ar găsi soluția practică prin crearea Statului palestinian, la care majoritatea tinerilor evrei din Estul Europei rîneau de mult, dar că nu puteam admite, ca europeni cu pretenții de a fi civilizați și moțenitori ai unei vechi culturi și tradiții nobile, persecuția nici unei minorități și exterminarea unor oameni fără de apărare, adăugînd că eram convins că aceasta a fost și rîmnea cea mai mare greșală politică a regimului nazional-socialist, intrucît stîrni-indienarea groază și condamnarea morală a lumii întregi și mai cu seamă a popoarelor mici care erau în drept să le aștepte că după evrei le va veni lor rîndul și că mă miram că nimeni nu amele curajul să deschidă ochii Führerului asupra acestei realități. Killinger mi-a spus atunci că nimeni nu a con-dornat pe Spania și englezi pentru milioanele de indieni masacrați în am-bele Americi, de indieni din toată India, Ceylonul, Birmania etc. nici nu se făcuse atîtă pălîie pentru pogromurile din Rusia țaristă, masacrarea ir-landezilor și a Țărilor și a sutelor de populații bătînde din toate coloniile britanice, franceze, portugheze și olandeze, dar în clipa în care Germania (în ultima ei înverșare de a-și cîștiga dreptul la spațiu vital) se înverșea ca cel mai mare popor european după rîm și total lipsit de mijloace de existență) se apăsă împotriva unor cetățeni ingrași și aproape fără excepție tradițio-nali cauzei germanismului, lovindu-i oia cum toată Europa ar fi trebuit să facă că încă din Evul Mediu, în loc să-i lăsat să domine total economic și atunci abia uniditarizării și papistării au găsit cu cale să-i enomineze pe ei de teutonici.

Ioan Koptaru

Cum se sîrise dintr-o dată tandărpa și era într-un stadiu de oclorizare vizibil înaintat, ochii săi mici și tîntăcioși de cîine ciobănesc holbîndu-se la mine sticloși și bulbucati, am încercat să-l îmbunesc, explicîndu-i că eram de parte de o mîi mare avocatură principială unei morălități internaționale despre ipocrizia coreia mă rămurieră înbeiașii anii mei. De la Geneva și că nu mă impresiona cituși de puțin poziția dogmatică a Vaticanului care degeaba se străduia acum să nege paternitatea persecuției tot mudistilor din vremea memorabile ale inchiiziției, dar cî-mi permiseșem acea critică a unor măsuri ordonate de Hitler personal, tocmai tîndcă știam, din ce-mi spusese Berenberg, că Exc. Sa. era un prieten vechi și intim al Comandantului și nu s-ar jena să-i vorbescă absolut sincer într-o chestiune atît de crucială pentru interesele Reichului. De vreti să spuneați - mi-a strigat cînt din fire - că eu, care sînt mai convins decît ei că nu mai există pentru noi căvîntul în apoi și că, chiar dacă am reveni asupra măsurilor anti-semitice, nu s-ar schimba nimic în atitudinea Angliei și Americii totă de noi, ci dimpotrivă condăceret lor jidovită ar jubila la acest prim semn al slăbiciunii noastre, ce i-ar întări deci hotărîrea de a nu trîta cu Germania atît timp cît va fi condăcit de partidul nat.-loc., să-i zdruncin încrederea în victoria noastră totală? Să știți că nu v-am contrariat afirmînd că Anglia va lupta și din Canada, pentru că nici eu nu cred că va ceda supremația ei decît învinșă; dar dacă noi cădem, Europa va fi rasă și comună, iar nu enlează, pe cînd dacă noi biruim, avem tot interesele ca Statele Unite să nu se ia pe cînd dacă noi biruim, Australia și Noua-Zelanda și să poartăm cu Anglia englezilor decît Canada, Australia și Noua-Zelanda și să poartăm cu Anglia și Franța și ceilalți mici europeni Africa și Asia continentală, pînă cînd vom putea stăpîni și Americile. Numai un dekreierat pe jumătate american ca Winston Churchill ar putea să refuze această ofertă după ce vom fi înecot prima armată anglo-americană ce va începe să debarce în Europa. Dar Anglia e prea realistă ca să nu-și schimbe politica la timp. Sînt deci de acord cu Generalul Antonescu că victoria finală sau înfrîngerea totală se decide în Rusia și de aceea vom face tot ce-mi va sta în putință spre a-i convinge și eu pe generali nostri pedari la obțuși să arunce toate forțele noastre în războiul nostru în bătălia anului 1942. Chiar dacă ar fi să pierdem, cel mai bun sînge german pe cîmpiile Rusiei îl vom refuza, iar sacrificiul acestei generații va asigura decendenților ei pe mîlîni cîndea și trîcirea de a fi germani, poporul cel mai virtuos al rasei albe: hitleric, cîndit și luptător. Dar problema exterioară nu mai are pentru noi nici o importanță: o vom soluționa astfel ca Europa să fie desbîrărită de semiti, fără ca să vă sîlim nici pe voișnici pe angari să procedeză după exemplul nostru dacă credet că pentru moment avem nevoie mai mult de contra economie și sfîrșitului războiului. Dar să știți că speranța de a vă crea un merit prin promovarea exreilor în cazul înfrîngerii noastre este copilărească: exreii nu au nici un sentiment de recunștință față de "goii" și nici o probitate măcar în relațiile între ei, iar dacă nu vom fi înfrînti, atitudine voastră de solidaritate nu vă va fi sorocită drept dovadă de unionitarism, ci ca una de lipsă de curaj și de realitate față de poporul nostru ca care v-ați lepătat în luptă pentru existența sau dispariția noastră comună. Căci numai un politic lipsit de bun simț și de realitate poate să-și închipuie că România va apăruie ca stat suveran și nu ca simplă provincie sovietică în cazul prăbușirii noastre. Trebuie să mîrșănim că am trebuit să mă aplec din timp la soluționearea problemei de fapt că mă pletea de acuză și note necușate prăbușiri și să pozez în avocatură politică, cînd vroiam să fac o impresie bună în țară în vederea murmurii mele la Palat, dar cred că am reușit să-l convîng pe K. pînă la urmă că Antonescu are perfecție dreptate în a-l alina și în chestiuni exreiești în România pînă la prăbușirea Sovietelor, pînă la prăbușirea completă a vieții economice a țării.

Yocul Kootny...

Datorită mîinii de lucru gratuite a celor trei milioane de sclavi moderni - care munceau demult și în prezent pe un bori de vorză și un pătat de frică ("Hirzebrei"), toată întreținerea lor necostă Statului Sovietic nici o mînașă pe zi și cap de om - și a celei aproape gratuite a majorității populației valide din Uniune, preocupată de un singur lucru, umplerea buștii constant flămînde, căci mai eficace armă de teroare decît mitraliera și exterminarea din purtătoriile și tîcerele de muncă, în care delictului de toate categoriile înarmare boală și comune vegeta într-o promiscuitate și lipsă de igienă mai rău decît ale zărmilor infernale, era codrul de pîine neagră cu care fiecare cetățean al Statului Sovietic era rațional după gradul de supunere față de partid, Sovietele reușeau totuși să-și creeze o armată internă de politicieni ofițeri și secrețiari de hipertrofică înaltă și armată roșie externă era tîcătoare de informatoriile de interne și de politrucci partidului Sovietic, ambele armate fiind, pe lângă serviciul extern al N.K.V.D.-ului care nu cruta fondurile imense folosite peste hotare pentru informații, propagandă și finantarea partidelor țepașe sau ilegale comuniste afiliate Kominternului, poartul de intrare principal al mîinii de lucru sovietice și țelul ultim al tuturor planurilor cîrmuite, al industriei șiele, optice, alimentare și textile, altel înalt chiar și serviciul german, cel mai bine informat dintr-o parte, s-a înclăt asupra colaborării militonere Rado și proșul Tukasevski, s-a înclăt asupra stocurilor de armament și în special de avioane, tancuri și tunuri ale armatei roșii, cu rezultate neașteptat că - cu toate distragerile și capturile colorate suflete de ea în cîini luni de cea mai crîmînz luptă înepușată de istorie - dispunea de rezerve suficiente pentru a stăvili invazia în plin arătat de conducătorii a mentine regimul în spatele frontului, în ciuda impopularității sale. Cu acest Stat cel mai dictatorial, totalitar și nerespictuos al celor mai elementare libertăți individuale, Britania tradițională, demorală și liberă, cu anerele ("Ankangst") ei de guverne libere ale proprietarilor europeni de colonii, nu se ezit să încheie alianțele obligau să nu depună armele pînă la capitularea nazismului, făcîndu-le bolșevicii o atare propagandă înalt se vot trezi comuniste pînă la sfîșitul războiului. Și cu toate acestea, suprastructura națiunii române în marea ei majoritate nu primea pe un neam în caz și acultă cu patine interioare aruncate înăuntru. Făcîndu-l și prezumînd Generalismul Stalin la pentru că se temea pe senze mai mult de controlul de Stat asupra întreprinderilor particulare ce se putea și introduce în România după exemplul german, decît de pierderea tuturor bucuriilor personale pînă la doia schimburi de vestimentație cîltîminte și rufe de casă, prin ample confiscări, ce-i aștepta în cazul victoriei Angliei care le era alt de scumă. Tîmna nu vroia să priceapă că revoluția național-socialistă a salvat Germania, ci și Europa centrală și occidentală, adică tot continentul, căci Statuletele din Răsăritul lui cădeau atîta și mai rapid prada bolșevicilor și că nîl pe pînă internă, ai pe cel extern nu se poate lupta împotriva comunismului decît priat-un regim autoritar care să exprime mobilitate și organizare toată națiunea, ceea ce înținea fortamente îngrădirea libertăților cetățenești și prezenta prin armare o ordine similitudine cu organizația comunistă, dar una mai mult operantă decît reală întrucît și sepa de mișcările prin care acela era armant, alt în Statul românesc și în Germania nazistă, diferan fundamental de cele comuniste. Multe merit personal al lui Hitler era de a fi înclăt Statul din pl. oare de arătat și de comunismului, care profitor de ea pentru a cîștiga rapid teren, și de a o disciplina, controla și organiza cum nu fuseser mișcările din vremea romanilor. Tîmna, sorvînd ca pînă cîrmuirea lui N.S.D.A.P.-ului care, fizic, în pînă de ordine și disciplină înclăte poporului german, avea să arăte în cel de al Reich, în înclăte lui Adolf Hitler, călmea organizației periale de apărare națională.

Yocul/Coctail/Amor

Că și Mussolini, Hitler nu a confiscat nimănui nimic, purtându-
 se chiar și cu eretici cu respect față de dreptul de proprietate: la prelucrare puterici, le-
 a permis să-și lichideze și să iasă cu ecuatia bunurilor lor mobiliare și imobiliare
 la cursul oficial de schimb, care era cel mai favorabil, cu condiția să plătească din Germania
 în șase luni, după care, văzând că prea puțin înțelegeră interesul lor de o piață, a
 început să-i scoată din serviciile de Stat sau de interes național, prin stabilirea distri-
 bucii raționale, dar totuși să se zădărească de proprietățile lor, permițându-le celor ce erau
 doreau să le expatrieze, să plătească cu 60% din valoarea acestora, preluând termen
 anul, inițial cu facturi șase luni. Nici atunci n-au vrut să plătească nici un fiert din ei
 participându-și căpșia prelucrare financiară exorbitantă după furarea lui Hermann de
 marea fixată interzisă, iar zădărit, astfel va cădea sau va reveni după mă-
 rilor rati-venite. Alina și alții jurau mai tare, arătându-le totodată că ulti-
 ma puterea de a plăti, nu numai cu 30% din averile lor, se prelungea la șase luni
 cei care au rămas și după expirarea acestui termen au trebuit să tragă consecințele
 încăpățănării lor, înfruntând sub efectele legislației rati-venite drastice și definitiv cu
 care fuseseră amenințați dintr-un răpăd. Vor reaminti doar că în Germania
 cauza prezintă fantastice exorbitanțe, după 12 de Wall Street, City, Amsterdam
 și Paris, și în totuși și nu răstărea decât împreună cu Germania, și cărei po-
 teră el iubete, și dorește, și susține și nu va accepta să fie răsturnat niciodată din
 tral de nici o clasă reacționară sau progresistă. În comunități Hitler a lovit fără
 nici o cruțare, desființându-le până la ultima celulă, dar permițându-le celor care
 rezistau la această monstruoasă creșteră în favoarea celei care avea să le dea
 o existență imensă și frumoasă, la care nici nu văzuseră, și adesea la pînă la
 care a dat Reichului și populației sale o putere, expansiune și bogăție ce nu cunoa-
 șeă tările perimate de la Corol cel Mare și până în ziua de azi. Reacționarea
 fost lovită de înfrângerea acestor elemente sau grupuri răzlețe din cadrul armatei,
 instigate de o mică facțiune de industriali, banchieri și iuncheri și Herrenklub-
 ului de a răsturna nouă reșea prietărilor lor de Stat. Hitler a lăsat ca și Re-
 publica de la Weimar) nobilimeii dreptul de a-și purta titlurile drept parte in-
 coprată din nou, dar i-a luat în schimb ultimele rămășițe de privilegii: dreptul
 de a mai fi găzdu uniformate, de a conferi decorații și medalii și de a eva-
 da impozitul pe cetăție și castelele lor sub pretextul că se păstrează în interesul
 monumentelor istorice. Partidul era plin de cavaleri Baron, conti și prinți, primii
 cu broșele deschise elementele active, muzicant și capabile care au fuseseră
 adesea la noile comandamente ale istoriei, să se înclădească repunându-și și să-
 justă și ajute pe Fuhrer. Printre primele nume ale membrilor fondatori și
 partidului figurau prietenul personal al acestuia, Erbprinz Ruprecht von Preussen
 (fost prim-născut al fostului Kronprinz Wilhelm, fratele lui Cecilien v. P. de
 care se vorbea la cîrmă de la Corol și al cărei moștenitor Boris, Tare-
 Romanov, Tareș leșit al Tătarilor Rusilor și al cărei moștenitor Boris, Tare-
 vici-ul din vremea când țorbera cu Hillig, o ținea pe sora mai mare a lui
 Ruprecht și Cecilien), depre care Hitler mi-a contat că "mare secret" (ce mi-a
 destăinuit pentru mine și la Teștia germană de cheltui Polshui și că erau în
 înlocuit monarhist) că era unul din cei trei (celălalt doi fiind Anton de Habsburg
 fostul țelenei membru de partid prieten de război și alături Habsburg pășit de Hitler
 în Almonahul de Gotha, și se vede că prietene de Hellen, călătorit cu mine
 Regelui Italian) candidați ai Fuhrerului și chiar cei cu cele mai multe țări de
 a deveni, la moartea Căncădului, împăratul Reichului mondial Hermann; precum
 și fostul Prinț moștenitor al Bavariei și alți mulți sefi sau moștenitori de
 neamuri ducele și principele intraseră după 1933 în partid, printre care și
 frații Holenrollen - Sigismund (care venea mare în viața lui Corol și
 țorbera atunci adeseori pe intermediarii rusei mede și Hitler) dar acesta nu l-a
 împiedicat pe acesta din urmă să treacă dintr-un partid în altul și să se

Joan [illegibil]

binele

de vreo 106 feciori de priști prolifici și anglomani sau ultra-catolici, care prin atitudinea lor rebelă dăduseră o prindă detestabilă și periculoasă societății germane și camarazilor din regimentele lor. Vechea aristocrație nu era câtuși de puțin persecutată, pentru că Führerul stia să recunoască și să aprecieze valoarea educației tradiționale și a mentalității militare mai cu seamă a familiilor contelui Saxe, sobor și munitoare a iuncherilor, dar ea trebuia să-și rectifice dreptul la conducere, dovedind că era demnă de vechile ei blazoane, activând și luptând pentru patrie, spre a putea fi primită în rândurile nouii nobilimi care se făceau pe câmpul de bătaie, în aer și pe mare și, în special acum, sub oarecare și în stăruie împotriva Rusiei sovietice. Nu trebuia deci să mi închipui că Hitler era un ateu - monarhic: cea mai grăitoare dovadă că era dimpotrivă dușmanul Ateismului și al conceptului spartane, contra democrației azotice și demagogice de republicanismului izvorât din revoluțiile de la 1789 și până la 1848 și 1918, care toate au contribuit numai la slăbirea Europei și clătinarea prestigiului și supremației rasei albe în lume, și pentru reabilitarea sistemului de conducere aristocratic în sensul adevărat al cuvântului era faptele că dintru început a schimbat denumirea Germaniei din Republică în Imperiu, nara atins de constituțiile monarchice ale Olandei, Belgiei, Luxemburgului, Danemarcei, Norvegiei, Jugoslaviei și Greciei, întreținând chiar relații cordiale cu Regele Belgiei, care luptase cât a putut împotriva Reichului, și cu Regele Christian, care scutise Danemarca de ocupația franceză, nu fusese în engleză, dar păstra o atitudine ostilă față de ocupanți. Nu se atinsese de Principatul suveran al Liechtensteinului și văzuse cu satisfacție că Maresalul Petru modificase numele Franței din Republică în "Stat francez", considerându-l drept indicat al primului pas către forțarea în "Stat francez", considerându-l drept indicat al primului pas către forțarea mulțimii spre pregătirea a reintronării monarhiei. Hitler era mult prea genial ca să nu-și fi dat seama că succedea într-un regim de dictatură personală putea să dea loc la lupte interne ce ar putea să periclitaze tot felul lucrurile Reichului și de aceea era decise să rezolve la momentul potrivit prin renunțarea la tronul ereditar, singura formulă viabilă pentru conducerea unui Imperiu mondial. Exemplul Japoniei era o probă evidentă că o dinastie putea să arbitreze problemele de guvernare, conducând perfect destinele unui popor disciplinat și gelos de păstrarea tradițiilor neamului său, timp de patru mii de ani, fără întrerupere. Führerul era un mare admirator al poporului japonez și intenționa să lase în testamentul său politic, succesorilor săi la conducerea destinului germanismului, recomandarea expresă de a păstra pe veri prietenia acestuia atâta vreme cât niponii vor înțelege că "Imperiul Soarelui Răsare" nu va trebui niciodată să-și revinească la locul prin în lume, ci să se mulțumească cu rolul de "brilliant second", întrucât Japonia modernă datoră tot progresul ei rasei albe.

L-am ascultat foarte atent fără a mă ridica nici una din zecile de obiecții ce-mi călăreau mintea la auzul atitor elucubrații fantasmagorice și ineptice, din care unele erau în plus curale deformări ale realității. Cum eram, într-adevăr, să-i spun că doi prieteni buni ai mei, de școală și universitate, (Karl Metternich, ultimul din neamul acestor priști din lista celor 106, catolic foarte credincios datorită mamei sale, spaniol din neamul ducilor de Vallombrosa, iar celălalt Hansi Wilczek, singurul fiu al Ambasadorului Reichului la Paris până la război și tot un mare prieten al Ambasadorului Reichului la Paris până la război și tot un mare prieten al Brigăzii mexicane, marșieră împușcată cu pușcă în călărie pentru refuzarea ultimei probe de "bătălie și credință" la care fusese supus în antrenamentul trupelor S.S. în câmpul de antrenament contra vâștelor lor, și care constase în exersarea, în același fel, a unor forme de "luptă" dintr-un "Konzentrationslager"? Ai fi negat și tu că ești

Joan Mădăraș

unde ştiam acestea sau că cei doi feciori ai Arhiducelui Franz Ferdinand şi Contelui Chotek, contii Hohenberg, cehi înlocosi din influenţa mamei şi membrii partidului tot "naţional-socialist" dar al Preşedintelui Dr. Eduard Benes, erau promindri ca să se culce pe burtă când îi se comanda la plimbarea din Lagărul de concentrare în care au fost internaţi la căderea Boemiei, trăgându-se cu mitraliere încrucişată la un metru peste sol, altfel înţit, fiind foarte înalţi, au fost atinşi doar la picioare, unul murind rău apoi din lipsă de respiraţie a rănit. Nu puteam nici să-1 întreb de ce Ante Pavelić a fost intitulat Populăre. Nu puteam nici să-1 întreb de ce Banul Croaţiei, nici pentru ce Boemia şi Polonia glavnici şi nu Regele sau Banul Croaţiei, nici pentru ce Boemia şi Polonia deveniseră "Protectorate" în loc să fie regale sub domnia copalului familiei Lobkowitz şi respective Potocki, amândoi rămaşi localni, sau de ce Lituania rămăsese republică în loc să redevină "Mare Ducat" sub domnia unui Radziwiłł. Dar, deşi nu dădeam un ban pe planurile hitleriste fiind tot alt de ligur cum îl vedeam în faţa mea pe înghetatul călău nazist îmbăjorat de băutură (care ordonase Comandantului său de Terapie Steltzer, spre a-i verifica devotamentul politic, să-1 împuste în burtă peste biroul lui pe un coleg călătorit cu o eretă, ca, print cu un mersuşi particular pentru radele ei britanice la Legatia Angliei în prezimă plecând de la Bucureşti, ceea ce făcuse vîră în corpul diplomatic) şi-i miroseam sudoarea acută de răscoană al rasei superioare, ce-ţineau din porii dilataţi de alcoolism, că erau sortite unui omurg al zeităţilor germanici mai impresionat decît cel din trilogia Wagneriană şi pe care-l așteptam mai de vreme decît să survină, totuşi mă interesam să ştiu ce soartă le proiecta Adolf Schickelgruber (numele autentice al Führerului) popoarelor Europei răsăritene. Mă întrebam cum credea că va fi soluţionată problema raii, avînd în vedere că era vorba de 200 de milioane de oameni foarte albi, vorbind aceeaşi limbă şi care, conform concepţiilor geo-politice şi rasele germane, constituiau cea mai preţioasă oprelişte înoltrării gât Benilor înspre continentul alai.

Interlocutorul meu, încîntat de pertinenta întrebării, a pornit pe confidenţe relative la intenturile grupei de specialiştii ai probleme slave, din care tot Rosenberg era decănat, pe care Führerul i-or consulta desigur cu precădere faţă de sfetnicii săi militari sau geografi, la adoptarea soluţiei definitive. Ori, Rosenberg, care avea o bună idee de sînge rasele în vine şi considera pe raii ca pe cei mai nimeriţi parteneri raseali pentru înprospătarea speciiei teutonice nordice (spre deosebire de cele alpine şi mediteraneene) ce ar prezenta semne din ce în ce mai accentuate de degenerescenţă, preconiza triajul sistematic al populaţiilor Rusiei europene cu kopul de a-i păstra numai elementele necorupte cu tătari, fino-ugrici, calmici, uzbeki, balchiri, cazari (adevăraţi), cerchezi, armeni, hazari, etc. şi bine întelei errei, plus toate neamurile pur anitice, cu excepţia mi-se pare a georgienilor, gruzienilor şi mingrelianilor din Caucaz, ce ar întruchipa perfecţia biologică arănată, a-i coloniza pe toţi corolii dincolo de linia Urali-Caspia-Caucaz, de unde s-ar recupera şi dintr-o Siberia raii de "rasă pură şi colorat de rezistenţă" şi a-i înlocui în Rusia europeană cu oameni colonizaţi în special în regiunile fertile ale Ucrainei şi cîmpiri centrale cu scopul unei lense a ştiinţifice germanizării. Rusia trebuia să devină în decursul primului mileniu de Imperiu mondial germanic leagănul - grădina a noului popor german rezultat prin fuziunea cu cel mai prolific şi valoros reprezentant al rasei nordice albe, până elud, în milenii următoare, se va putea face la recucerirea Estului primigenie a seminiilor germanice, ca India (după sfetnicul geopolitic preferat al Führerului, cred că Profesorul Haushofer) cu puterile sale le înalte şi centrale ale Pomirului.

Yocul K. K. K. K. K.

L-am întrebat atunci ce rat mai avuie căsătoria lui Ruprecht von Hohenzollern de Prusia cu Romanova și acea a sori lui cu fratele ei moștenitor al tronului tuturor Rusilor, căsătorii co-mi păreau să fi fost desigur înjghebate de Vekne. Ultimul curiat 7-a făcut să tresară ca împun și să nă-ștebe de unde mai stiam și despre aceasta, urmând un lung capitol merit a-mi demonstra că această organizație nu mai există la vremea aceea, fiind rezorbtă de partid care auto-loza în Germania nici un organ superior Führerului, dar din tot ce-mi spusese precum și felul prudent și totodată confuz în care se lile să mă conving, că și cum ar fi fost aliat și arăa ceva de apăs, am rămas convins de rațional și că stăruirea un punct vulnerabil ce trebuia respins fortificat. Cât despre organizația politică a Rusiei cucerite, precum și a restului Europei germanoide de după victoria finală și totală, s-a mirat că confundam "Kraut mit Rüben" (varza cu sfecla) neprindeam că Imperiile și Republike sau orice alte forme de organizații statale ar fi perfect compatibile cu celelalte mari directive ale Suvărăului Suprem, nici Marea Britanie ne trebuind să renunțe la Imperial Indiiilor, și că și Răzile putea să-și recapete pe Tărul lor, dacă-l doreau, dar ca și în structura medie-volă, toate aceste State nu vor fi chiar vorate, dar vor cedă în interesul lor și a lumii întregi o parte din suveranitatea lor Supra-Statalui permanent, exist cum urmau s-o facă dacă Liga Națională ar fi devenit într-adevăr un organism viu și capabil să aplice hotărârile sale. Dar totmai spre descriere de S.N., care a murit din cauza parlamentarismului său demagogic, nouă for culminant va fi construit pe realități și nu pe utopii, cum fusese și mai era în lumea internațională democratică, respectuosă-de drept, dar nu de fapt-a vechilor dege-ber concepții ale dreptului internațional public, ideea instructivă a egalității Statelor. Un copil fără scoală ar rîde de prezența că un elefant și un purice puteau fi locotibi egali deci și vîbă acelui drept de vot în otînduirea uni-verului. Un fel de parlament mondial va putea să fie utîr, poate chiar necesar, dar numai ca instrument merit să uruzere consultarea opinii publice, fiind seama de forță, bogăție și importanță inepie a fiecărui membru al asociației. Germania era capabilă să creeze un nou drept al girilor, realit, practic și corepunător naturii intime a lucrurilor pînîntesti și a vietii omenești. Dea începăturile pîndirii permanente, vîrfurile ei nu évidențiat absurditatea teoriilor filosofice intermeiste pe falsă premiză a primotăfii dreptului asupra forței. Toată istoria omenirii se pătrîde în falsă falsă de realită utopice inepie! Ce a fost Versailles-ul din 1919 dăa nu un dictat și ce dreptate era să-și împartă clubul anglo-frmez dela Geneva, care-și poruie evidența prin furtul altor noi colonii sub acoperisul mandatorilor, dar a condamnat biata Italia fiindcă se-a rupt și ez o bucătea din hoțul Africeii. Nu, hotărît că orga-nizația germanică a globului s-ar fi ajuns la falimentul lamentabil al principilor Covezanțului wilsonian, cum na va comite nici oam, cînd Hitler i-a trebuit pe plan național: democrația ateniona exică și principile destruc-tive ale revoluției franceze, fiindcă germanul era meza sîndat că să imite parlamentarismul ce a distrus Regatul puternic al Iugoslavilor și Republica fran-cese și va ruina cu siguranță pînă la urmă și Statele Unite, nu să aducă sclavia în locul libertății, mizeria egalității și teroarea fraternității tovarășilor sovietici și a neo-Bolșevicilor de pretutindeni.

Lucian Blaga

Totusi, as fi avut impresia ca o buna parte din tot ce auzisem in acel scurt
 rastimp, de cind ma indreptam in acest tren-fantomă si care ma făcuse să mă simt ca într-un
 vis urit, se datora exclusiv de enervare de care era ferit să fim ca totu obiectul în preji-
 ma conferinței, hiperlencunii de care mai văzusem că nemții erau cuprinsi în așteptarea sur-
 prizelor ce le aduceau aparitiile Führerului și, în sfârșit, dar cu atât mai mult, datorită exagerate
 de alcool pe care interlocutorul meu, înia și eu consumasem în noaptea aceea, dar și din cînd
 în cînd auzisem, care făcuse deja recent aceeași rută, nu ar fi coborît geamul spre o mi-
 arăta, la trecerea încoace peste noui poduri improvizate la interstii de pionieri de
 neîncredut, cum îi lăudă că ar fi cei ai Wehrmachtului și organizației inginerului Todt,
 resturile celor vechi dinomitate de ruși la retragere și care păreau, prăbușite și stăruie în
 apele adînci ale râurilor galitene incomplet înfăptuite, ca scheletele unor monstri ante-
 diluvieni și dacă, în noaptea unei dimineți mai friguroase încă decît cea din tîrziu, tot el
 nu m-ar fi invitat să comand pentru amîndoi micul dejun copios al vagonului-restau-
 rant românesc, cu cafea încă veritabilă, lapte, zahăr, unt, pâine nouă dar de grâu, ouă și
 jambon, cu o oră înainte de schimbarea lui cu cel german, în care nu s-ar mai găsi ni-
 mic din toate aceste rarități, fiind supus restricțiilor alimentare severe ale Reichului și
 Europei controlate direct de germani, la alocarea cărui ne-am despartit în termeni
 amicalii, după ce-l recondușesem la vagonul lui: ceea ce mă trezise la realitatea inexor-
 bilă a cosmopolitismului și-afrodedității prințul din vechi și în vagonul german a fost prima din plu-
 mele noastre de care aveam să fim victime în tot deplasul: Federu noștrii la Berlin: o
 decoctură insipidă de speță albă furajeră din care feliate subtilele înnoțau în ea, cu
 treime de porție zilnică de ceace se numea "Brot", den compozitia aluatului era nede-
 finibilă și pe care o primeam în mod excepțional pe la ratia suplimentară, la care aveam
 dreptul abia după primirea "cartii de pâine" și celorlalte cartele (în cazul nostru numide
 zahăr și marmeladă) la Berlin; un cîrnatot cit de retut, de ieșure cu mișet ("Tag-
 Wurst" considerat ca trefand) cu vre-o trei linguri de pînză de cartofi și o sfoță
 par simbolice de speță roșie și la sfîrșit, ca desert, lo prăjitură cit o mîc, dar nu de auci
 ci de calană talbotie, scoperită cu o glazură albăstră (urloarea preferată a Führerului)
 din zahărina topită al cărei puit metalic se simțea imediat. În schimb, acest dejun furat
 a fost udat de un vin de Moselă excelent și din care fi-se umplea paharul cum îl folosi-
 iar la cofea de ore cu năut, ricore, slabă cum se făcea în Germania și în vișmanile
 normale, de Steinkor și un lichior german renumit, de genul Benedictinei, "Alt-
 Vater" din care (ca puteam) și ne-am servit la discreție. Generalul cărui fra-
 gilitatea meilor și vîrșurile buze, din care nu abura, i-au convenit la început, și
 plîns lui Jiu (cum în curînd ne-am plîns cu toții unui altuia) de o cîndată toropeală
 cu dureri de cap și turburări la inimă, convins că ni se puneau drogerii în
 olemente sau băuturi, ceace ni s-a confirmat ca o certitudine de către diploma-
 tii cu experiența tratativelor berlineze, dintre ceilalți delegați și membrii misio-
 nilor permanente din Germania, ca fiind o veche și tradițională metodă hitleris-
 tă de obrăzire a oponentului susceptibil de rezistență în negocieri, și ca
 totu am suferit de turburări serioase după meile (araple) și propriile noastre
 de către ospătarii noștri oficiali germani, învîrșind a le eluda pe cel posibil, cînd
 imediat ne-am revîrșit mișet, iar și mai propt s-au simțit aici - dintre care aveam
 să fim și eu odată - care de atunci la existența lor medicală, prin care am fost și ma-
 puternic topate stupefieri. [De atunci Antonelu a-a mai plecat la Hitler decît cu
 bacătarul, vîrșul și cîteodată chiar medical sau tratat, sub pretextul că era bănu-
 i și a pulea mîncă decît repimul său special.]

Merita menționat de asemenea că pe traseul între suburbia sud-estică
 a Großberlinului și gara Wilhelmstrasse la care am coborît, însuși Killinger și-a
 mirat la constatarea nouilor goluri creiate de ultimele raiduri nocturne ale
 R. A. F.-ului, prin blocuri de clădiri prăbușite și în parte în curs de debleiere, en-
 glezii pierzînd 17 bombardiere grele pe la Germania în drumul lor către Berlin
 chiar în noaptea aceea, cînd am aflat de la Legatia noastră la Iolire.

Yvan Kistner, 1945

Am fost primiți de von Ribbentrop, Generalul Heitel, Baronul von Weizsäcker, Secretarul General al Auswärtigen Amtes, Ministrul Schmidt, Directorul Presei din Ministerul Propagandei (poreclit "der Presseschmidt", adică favoritul presei, spre a-și deservi de cea-
Zolt Schmidt, tot cu rang de ministru, Șeful Secției Traducerilor din A.A. și interpretul
Führerului, un polifon, posedând la perit 12 limbi, exclusiv română ce nu o scria bine),
vest Schmidt, B. v. Dönitz, care purta acum o scurtă barbă roșie și depărea pe toți cu
două capete (având doi moli, șapte înălțime) și citiva secretari și tehnicieni, zăbăniți,
fotografi, aprenți și o gardă impresionantă de E.S.S., care aveau în "ne păreau" și la Volei,
plus, evident, toată Lăptăria noastră "in corpore": Raoul Bossy, Ministrul nostru, Colonelul
George Ion, Atolul Militar (și succesorul lui Bossy în 1944 - devenise general), Con-
siliarul Lăptăriei Cămin Văleanu, Consilierul Cultural Gheorghe Walter Cărk, Cons. de Presă
Bucur Schiopu, Cons. Ec. Ion Rămeritz și Secretarul de Lăptărie D. Gheorghe, plus ceilalți
Consuli "Generali", cel de la Berlin (și căruia nume nu-mi revine în minte) și Galin, refugiat de la
Hamburg, care suferise de curând faimorul bombardament de două ore, ce-l distrusese pe
trei sferturi, inclusiv Consulatul nostru General.

Berlinul îți făcea o impresie mai moroză și lugubră decât oricând: urâtă, răceală și tristă, orăzului iereau și mai mult ~~la război~~ acum când nu mai era corat
ca altă dată și în plus, părea puțin, traficul fiind redus cu 80-90% și circulația bi-
ciclistilor și pietonilor tot mult sub jumătate, din cauza lipsei aproape totale de benzină în
viteză recitabilă. Pe fețele palide ale trecătorilor, stăbi, proit în brăcați și fără nici o
cântare de eleganță, cetea sublimentată, malmetrică, obosita, peimismă și în fețe de
fatalism disperat, care m-a izbit și impresionat atât, înțit 2-am rețerat pe loc în Văleanu,
care nă cadrea cu malina la prindul 2 a Adlon, unde am fost găzduți. El a fost merat
că nu itian de mult delpe aretăz întorător a stăni de spirit în toată populația ur-
Brază a Reichului și care era, după cum mă așgare, mult mai pronunțată spre Apus,
imperial în Alenria și postările depe coasta Mării de Nord, vizitate zilnic în cură
apfel de Bărzănele "Britanice. Poporul suportă toate restricțiile, lipsurile mari și
bănănează m'aximă permanentă, necesităz de efortul muncii supra-omenești ce i-se
cerute mereu în preapărea războiului și ducerea lui în primii ani de victorie. Astfel
nu-i aduletea, o îmbuzățire a condițiilor de viață, nici răpăru la concie
alteptăre pentru a se odihni și refue măci atât că s-a postă porai din nou cu
exaltăz dărit la ultimul efort ce trebuia, cum i se tot spunea, să-i aducă vic-
toria totală și definitivă asupra dușmanilor Reichului și, împreună cu ea, pacea mult
alteptată, cu toate consecințele ei fericite mai cu seamă în ce privea viața quile
misticele. Fetele conștănt "radopă cu aligăreza lui Sorin și Anlia era răpărit,
indătrăz și distaură și avistă ei incapabilă să zăruie fensionul fermă; și
iată iz toate aceste obolitor de incitant repetate frumozie tirade se dăredieră
curate minciuni: Anlia tot nu capitulase și nu pōrea iz a bā mii o intenție de
a cere pacea, iar după un an de noai eforturi continue, războiul a răpărit cu
Bălcă și apoi în Rutia, delpe care era orice familie fermăz over remisiun-
te demoralizante delz poverăză luptăz tonilor din primul război mondial. de ite cu
popor că ardo lumăre nu le vor putez fermăz repede, tot ciud s-a fi vāduz
că "Brităniile" nu a reulit că în Prusia li le transformă cum într-un
război de iroz, ~~era~~ captivă de an val de primăim. Văz mii recut le răpă-
le pe desupă și supăz, cu altă mai mare cu cit furele dectmăz că exchiz, a
bombardărelelor explere și care era cu altă mii demoralizante cu cit m le
zăm iz domi me itrepi, și iz lichibărele munitiilor, care porcu iz turn dūm-
neală, intru în mūz obolite și exervale, iar fapăz că expleră bombardă cu mare
preșie noștră, inspirăzūz dūm un alt centru industrial în port, de căm vā-
dallur vā-ericev era înză lūfificăre prină toată populația, în 7e Anon
și Hamburg făcūz război răpărele, cu zeni de mii de victime, ferăde
lūfificărele omonie lūfificăre, extenuăzificărele și cu rezurii fāpărele

W. von Ribbentrop

Imi adăugă că ~~curiosității săi~~ ^{curiosității săi} ~~curiosității săi~~ Berlineri nu erau de la București de firea conferinței transmise în presă și la posturile de radio germane, fiindcă erau convinși că acele cetera "incurabili britanice" ce fuseseră primite asupra Berlinului, priveau un raid masiv și erau în poziție la perspectiva de a păși ce totuși lăsa încă să se petreacă la Hamburg și nu mai aveau încredere în "comunistele O.K.W.-ului" ("Ober-Kommando der Wehrmacht") și comestoriile De-lui Goebbels potrivit cărora toate măsurile fuseseră luate spre a Zădărnici putând avea drept aviz. Înțeleg de a mai ajunge asupra capitalei Reichului. Despre Hamburg urma să-mi povestesc în toate detaliile. Un alt lucru frapant era temperatura scăzută la care se încălzau toate edificiile publice (+15° Celsius), locuințele particulare fiind încălzite numai 4 din 24 ore pe zi, altfel mult, deci ne obișnuim deja puțin cu frigul, prin faptul că de la granița română și trenul pierdute citesc prinde, explicându-mi se că era din cauza scăzutei temperatură față de cea exterioară "balcanică" drept trăsătură căreia nea mai răcoroasă în care stăteam la stăm la Berlin, S. Davidescu se și aplecase cu un guler și în schimb, suită de camere rezervele pentru noi, cuprinzând o ampie a etajului II al hotelului Adlon, ~~de la etajul II al hotelului Adlon~~ ^{de la etajul II al hotelului Adlon} sistematizat pentru a facilita întâlnirile economice ale Germaniei, Vice-Presedintelui și chiar afe lui Davidescu (Bresova, consiliul de perfecție german și național și specializat în problema națională) cu Weizsäcker, ~~comunicările~~ ^{comunicările} între ele cu secretarii și asistentii respectivi, precum și posibilitatea pentruTranslatori noștri germani de a se sprijini mai bine la etajul întâi solite de la Del. sprijin prezidat de Ministrul de Externe Gerson Sauer, iar la cele deasupra vorbim cele trei Galtze, cu care desigur nu am avut aproape nici un contact, pe ciud cu Sauer și cu a stabilit rapid relații bune tale. Lezându-se de mănare cu aeris, înținut erau tipuri umane oarecum alea înțelegătoare și simțitoare imediat reciproc "latinești" afecțiune. După raport caroli împănă în croșă, Slovaci și prieteni lor bulgari. La Krusenhof, mult mai important hotel, deli cel mai denotă ~~rememorarea~~ ^{rememorarea} a Hotelului Primului Imperiu, cu stucaturile ornate meșteșug meșteșug, coloanele neo-clasice, lustrele de cristale și perdelele imense de catifea roșie; atâtea orori simptome ale secolului deșădănt trecut; iar Delegațiile japoneze și italiene ~~ofertare~~ ^{ofertare} pe un etaj întreg, al celui mai modern și luxos hotel, Eden, pentru că Călele Cizro, solit ca totuși lăsa, fână, grădă și orătică la Edda (făcând lui Hualalini), la fie lipă mai aproape de înțelegător lor de răapte ultra-sic al Reichului, unde protipendroz și diplomații puteau face petreceri, dar fără să dăuere (dormul fiind interzis de Führer pentru germanii de pretutindea, până la victoria asupra Sovietelor!) și ei puteau face ceea ce căuta chiar în hotelul în care locuiau.

În fine, ferocitatea cel mai izbitor al stilului de viață pe care germanii îl au și perpetuat în zone de război sunt o lăuză la stăruință victorie: în hotel, la recepție, la orăle, sala de relaxare, brânză și pe condonarea tuturor etajelor și aproape toți fieră și videri de câte un vâjgare S.S. supra-dimensiuni, blond, dolikotefar și cu trăsături caracteristice nordice, cu pistoale și baloneta la centură și care se interesează imediat de ceea ce dorești, spre a te putea servi. Și ceea ce deosebea fundamentele acest embrion de foră internațională, după concepțiile dezvoltate de Freilichnau (Biron) v. Kilmann, de primumul mondial de tip democratic ce fuseseră Adunarea și Consiliul S.M., era aproape interdicția întâlnirilor directe, improvizate după nevoia improprieților, între delegațiile veride căă să lămură un pact ce le avea: totul era propus de ambele părți, iar dacă nu se putea ajunge la o înțelegere, în concluziune și în prezenta sau pentru informarea lor.

Frankoestrup

eu direct

Totusi, în dimineața următoare, Generalul, cărui ^{eu} m-am plimbat de ocazie încălcare
a uzanțelor diplomatice, spre jignirea șefilor mei direct și mai ales a lui Tră, m-a chemat
din nou spre a interpreta doar ceea ce el spusese în convorbirea sa cu Kettel, intrucât
Colonelul George Von vorbea foarte aproximativ nempte și Antonescu ținea mult să nu
i se răstălmăcească cuvintele în problema delicată despre care am pomenit în cele ce
preced. Imediat după ce am fost prezentat lui Kettel, cu care nu ajunsesem să dau mîna
la gară, fiind ultimul coborît din tren cu valiza noului nostru citu de la Externe (dictio-
narul "Antonescu" apărut chiar atunci), și alții doi ofițeri de Stat-Major din care unul
era interpretul german, acesta a vorbit ceva cu Jon și acesta cu Antonescu care se fă-
cuse totuși și protestat, dar în cele din urmă m-a rugat să mă retrag deoarece Wehrmach-
tul nu admitea nici pe interpretul germani de la A.A. să cunoască secretele militare ale
războiului. Alfel, eram eliminat de la partea cea mai interesantă a chestiunilor ce tinea de
le cunoștea și Crețaciu, iar Tră s-a folosit în continuare numai de Davidescu că existent
la diriguirea sale politice și de Rărmencă pentru cele economice cu nemții, apăsînd la mine
numai pentru traducerea textelor de altfel putînd ale memorandumelor sale, deoarece simțise
că acesta se fereau de mine fie din informațiile A.A.-ului despre persoana mea, fie în
urma convorbirii mele cu înalților noștri și în special Killinger, din timpul călătoriei.
Cum am văzut că manevrele lor se schimbă, acesta, ca și Dornberg, și-au dublat am-
bitățile lor mondene folzî de mine înțercînd, cum am mai spus, să mă distragă de la lu-
crările mele de secretariat prin tot felul de futilități de ordine protocolară, la care
eu nu m-am prelat, fără să-mi arăt supărarea, dar răstîndu-² de acum pe Mirbăle să
comunică ofițerilor săi tînușii B. și G., care dorea neapărat să le arde în fața
ceora Dornberg considera alit de important și nu era în fond decît sincronizarea
activităților cu scopul ca toate misiunile noastre să fie cunoscute și urmîite citu de
apropie de "organizații Conferinței". De altfel, nici nu dorea decît să fie supărat pe nemți
a căror neîncredere sau dorință de a scăpa de un element mai rezistent decît ceilalți nepo-
catori romîni le împiedecă dintr-o dată ca o cîntec pentru mine, dar eram indignat de alitu-
dinea nedemnită a Antonescilor, cărora nu m-am spus încă să le spun că "lui Titulescu nu
i s-ar fi putut întîmpla un asemenea afront". Cum nici Bolly nu era prea apreciat
(de Hitler) din cauza atitudinilor sale rezistente, dar ~~la Berlin~~ Berlin prinza la ifer-
șibul anului 1943, pentru că Antonescii dorea nevastă de unul care să încalce toate
măsurile ~~de securitate~~ expunându-se personal în locul lor, și că i s'era ~~la o parte~~ la o parte
de Antonesc în cadrul conferinței mi-am arătat biroul de lucru la Leipzig, făcîndu-mi acolo
traduceri și telegramme la adresa înalților noștri și a înalților lor de la Adlon, dormind
doar în schimbîndu-mi hainele la hotel și fără să mi s'ar fi o lăstărie a secretariatului
Externelor acolo, ceea ce n-a trecut neobservat de acesta. Cînd vroiam ca gestapo-
stii să mă creadă ocupat cu lucrul, foloseam mai multe ofițeri la dispoziția noastră pentru
a mă deplasa acolo sau a mă înlocui de acolo la Adlon, dar pentru toate numărăse-
le mele deplasări în oraș, pe care nu băneau să fie conduse și urmările de acesta, for-
toleam că o mîină particulară de a coleșilor mei din Berlin, că metroul, traducînd,
sau totuși opriți pe strada, alfel mult devotat prin de urmări și dăduse mult
de lucru ofițerilor înarmăți cu suprapunieră noastră de la curiale de a pat-trei, sau
m-am simțit că s'ar deveni Bolșoi (după o viză la Adlon la Collos și L. Zupolova cu
prețuie leușăriei poștului) și m-am folosit de acest prilej pentru a rămîne în pat și a
mă odihni cînd toate acestea se așteptau de la plecarea din București, dar se pînă
răchimb, pentru că s'ar putea a mă plimba pe jos ca să mă refac și revenind la hotel la
ora 6, cînd nu mai pățeam un taxi în tot orașul, decinzînd de timp săfăcăm camioanele
serviciului poștal pe care-l opriam în drum și cu care făceam un so douăzeci de
plimbări de la o gară la alta după poștă, și fiind tot ce vroiam în tină după așteptare
în vînzările populare, datorită unipăchet de Hiperi București, două halbe de bere pentru
și cartelei mele de pînă, intrucît refuzam foarte mult orice băutură alcoolică.

Ioan Kottuș

pag 198 x

Usterna, care mă conduce la Strachina și curtea bine totuși societății
 multă germană a lăsată - căci ele rămăseseră caștate și interpenetrare dar puțin,
 mai mult de fieret - părăsindu-mi o amănunțită de cunoștință din cercurile politice
 Căci în viața sa, scrisese de "Dr. Braun", cum diplomați și diplomați pe "Dolci", porțea
 militarilor dăruie "Comandantul", a se căruia mare și alți doi trăsuri diplomați, un lăudat și
 un sudamerican, cu patru din bacchetul călătorit dincolo, în câteva din localitățile de noapte ale Bra-
 tinului elaport; peste tot această libertate: alături bine dar foarte curge, în de mî-
 cat nu găsim deit pargolite în vîră și înțe, printu, cîm mîm, cu care am fost
 multe altele "mure de vîră", me era într-adevăr elice de murea lor dela spitalu și
 făcea vîrile eficient, ca să se vede comuna după câteva ceteri de chief pe sfîrșitul
 Alții, vîră, era surprinzător de ieșină, dar pentru Braun motiv că nu le dăa nimic de
 compănă; totul era pe puncte și chief în mîrșinele care vîră pînă la fine de
 mîrșini de mure colare, sau deprimă necesitate și cîm ca punctele necesare, se pînă
 în mod frecvent în pînă mîrșini (cuze: cum să se pînă mîrșini, era în vîră sau nu
 se na făcea se cîm. În vîră de dîmă de totu de mîrșini dela Exterior mai compă-
 nău o mîrșini la lăcături cu "capu de a mîrșini la Berlin, la celelalte mîrșini
 Merckel, altmîrșini vîră de cîm mîrșini-explîm, pînă altele mîrșini, nu am pînă
 nici o mîrșini nouă la el, comenșile spărie repulă la lăcături deit într-un vîră după
 cîm mîrșini. (Tori comenșile din primăvara 1940 un cuprîm și mîrșini la mîrșini
 102 de el: 1-2 pînă pînă mîrșini 42 și a lăcături mîrșini în vîră 42.) de
 cîm mîrșini, Usterna care vîră un Mercedes mîrșini în vîră 12-1 altele lăcături mîrșini
 dela mîrșini, mîrșini a lui la reprezentanța lor: Lăcături la cîm mîrșini spărie pînă
 pînă și mîrșini, dar alți lăcături mîrșini erpui în vîră nu era de vîră
 Dîm Ropă și tîm mîrșini, vîră mîrșini afîm și la lăcături cu mîrșini de
 lăcături mîrșini, adăm și ei vîră pînă de vîră (lăcături, lăcături, lăcături, lăcături)
 la lăcături lăcături mîrșini dîm mîrșini la lăcături lăcături "Ertel" lăcături mîrșini au pînă
 lăcături lăcături mîrșini de lăcături, lăcături au pînă vîră lăcături de pînă de
 lăcături mîrșini și vîră lăcături se se vîră, tot pe lăcături, lăcături mîrșini fîră de
 mîrșini mîrșini în lăcături. Dar opîm cel mîrșini lăcături a lăcături pînă deit
 de pînă de lăcături mîrșini (T. M. Fîră) pînă M.S. -

Regina-Honă intenșionează de mult să plece pentru două săptămîni la Flo-
 rența ca să controleze personal conservarea lucrurilor lăcături în vîră, mai înșit
 deit pînă să se mîrșini în gîră pînă din lăcături 1940, reactualizînd reced
 mîrșini pînă, deoarece lăcături ei se vîră acum din lăcături, lăcături M.S. vîră să pînă
 de pînă pînă a erpui din lăcături de vîră în care lăcături la lăcături, mîrșini
 Comenșile de dîm mîrșini de 2-0 lăcături, cîm mîrșini vîră lăcături pînă, mîrșini
 complicat deit cea obîm mîrșini a lăcături lăcături din lăcături, lăcături erpui în vîră
 lăcături în cîm mîrșini la de' cel lăcături și lăcături. Regia lăcături la vîră un mîrșini
 pînă o cîm mîrșini în lăcături și o lăcături de cîm mîrșini. De de lăcături pînă
 mîrșini vîră lăcături lăcături din lăcături, lăcături lăcături lăcături pînă a lăcături
 lăcături mîrșini vîră a lăcături la lăcături, cu lăcături de lăcături de 2-0 lăcături pînă
 lăcături lăcături de lăcături pînă un cîm mîrșini la lăcături, cîm mîrșini lăcături
 lăcături vîră lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături
 cîm mîrșini lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături
 cu lăcături, mîrșini lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături
 lăcături lăcături lăcături și lăcături-lăcături, cîm mîrșini lăcături lăcături lăcături lăcături
 mîrșini cîm mîrșini lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături
 vîră lăcături lăcături de de lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături
 cel pînă un pînă lăcături ofîm de vîră la lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături
 cîm mîrșini lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături lăcături
 lăcături de 2 lăcături cu mîrșini de lăcături la cîm mîrșini lăcături lăcături lăcături

Y. K. K. K.

anal ce urma, cu alt mai mult cu cît se sî obînu, cu prilejul conferinţei, promisiunea formi a
Făbrului de a vedea România Ardealul de Nord, în urma contribuţiei ei mai importante de-
cît orice a Europei. În compunerea societăţii şi a altor persoane şi mai totuşi alături de Rege,
la darul cîine a se afla prezenta Regelui la Berlin în timpul conferinţei, la care
Regele Horthy nu a trimis decît pe Domn. Horthy, mai puţin decît "Căpitanul de Arma
Rimă" Horthy, care în problema Ardealului şi a restului romino-matice era deose-
biti membri influenţi şi posibilităţi cel mai favorabilă României şi, în faţa că foli de
Ardealul trebuia să opere baza Făbrului, foli de vedea asupra cerinţei noastre (precum
H.M.L. era informat prin Albrecht de Koller şi L. Koller), propunere în viziunea sa
Regele să participe decît din cauză că el nu a fost la conferinţă, dar H.M. se referea
ceterum şi la Ardealul nu accepta a merge chiar într-unul ca România să fie
singurul stat saxon (Slovacia şi Croaţia, reprezentate de H.M. Tito şi Ante Pavelić, reputat
fi considerat ca atare) reprezentat prin L. Koller, ceea ce de altfel ar fi putut fi
inconvenientul să-l pune pe Căpitanul în umbra. După unii dezbateri între Rege şi
H.M.L., care nu s-au lăsat fără consultarea şi opinia "Căpitanului" faţă de sefşor
opozitiei, s-a ajuns la soluţia unei simple vizite la Hitler, în drumul fazei următoare
Florenţa, care sîm monchere că prima călătorie a Regelui, chiar dacă era una
particulară şi nu oficială, se făcea către Berlin pentru a ajunge în Italia, unde
altfel s-ar fi putut crede în opoziţie noastră că România urmărea o apropiere
(comunistă) de celălalt capăt al Axei.

Trenul Regelui urma să acceseze rută ca trenul nostru, sosind tot la 14 şi 20
dimineaţa în gara Wilhelmstrasse, după primul Bombardament Britanic, Saxonii fiind
într-o măsură de colaborare de Mareşalul Armatelor şi Vice-Căpitanul Reichului Goering în-
soţit de o mică tură de personalitate intimă din entourage-ul său şi al Făbrului, la
Reichshausen şi Casa Hitleră a se afla, precum şi Secretarul Căpitanului Meier-
ner (moştenit încă de la Hindenburg) şi cu al căruia firmă în Hadist la Cambridge).

În drum către masivul (M.M.L. fusese cîtuşi de apropiat cu el în tren), Regele
s-a aşezat pe Bussy să-i cumpere o sticlă mare de "Königshausen" - după a se
de totuşi ce-o folosea - deoarece vâlează să spînzur ~~în tren~~ în tren, explicându-
că era vorba de ~~un~~ de dimensiune maximă, din acelaşi buget de un litru.
Continuând în toate, Bussy l-a trimis imediat pe Adolf Goering după o sticlă de
acest calibru, ca pînă la ora 4 după amiază (măsurarea fiind făcută rată mare
12 şi 14) totii membrii Regelui să nu poată fi în toate drogherile din Berlin
nici o sticlă, nici mare nici mică, de apă de la Tabor Horia Fonia
Nr. 474, iar că, în dispoziţia sa, Bussy i-a telefonat lui Göring că era la
vîntul său l-a lăsat pe Hindenburg Aprovisionării, dar în zadar, şi Regele
s-a plecat la 5 fîră 25 fîră apă de curîntele foarte necesare într-o tură
călătorească în trenul cu aburi, dar Heller, apăsînd şi el de porţile, nu i-a
putut să-l lăse să se ducă, dar că era vorba de "severă", întrucît folosea acelaşi produs.

În ultimele zile
Bene tatălui că episcopul a făcut odată o vizită, spre Bucureşti. Am trimis
Stăleu Kite şi altor ceramici stăleu şi persoane "războiului" foli de nouă, stăleu fiind
calpitolul nu de noi cu de nouă, care se lăuda cu restricţiile, în loc să lăse să se
minimizare, pentru a demonstra că protopontul lor nu beneficia de privilegii, ci doar
deceia lăsa să se marele lăsa ale poporului. În cazul de foli nu prea dădeam
fără "acelul" rezultate, dar moştenit ce Făbrul mai dădea un stăleu de stăleu nou
caractere de comenţ, şi că - lăsa ce l-am apăsă abia după ce se dăde la Berlin

Yvon Koberg-Hyrcay

la prânză intimă din modestul apartament al Comandantului dela Reichsmarine, numai
la prânză, deci în prezență de cruce (incrimpată), cu Regina la locul de cină și
a mare informalitatei mele, dar poate și minorității politice a junelui Suveran,
Hitler și Regina au mîncat repînă așteptarea compusă din tradiții vegetale
(celebra "Rohkost" o vegetarienă din secolele numeroase în Apus și mai ales în Vi-
teră germană de unde s-a răspândit mult în Germania), dar Goering i-a oferit
Reginei repînă sa, spunându-i că țelul lui gros de jovan pastitor: "Măiestrităz
Vorilă și cu mine surtem simpatii oamnei la tot Reichul care mîncă aștept o
măie normală și prînă. Tot s-a compus dintr-un meniu normal de opar-
lent, mai ales în materie de carne, servindu-li se niște hîlci enorme de Gifte-
cari la grătar. M.M.L. a pătruns deasupra burtoarei proa aviator din prînă și

Boi mondia o mult mai bună amănare decît stăpînă sa, vizibil obosit, mî-
ind pe nervi și silindu-se din răspunsuri a da impresia unei optimizări fortat, ne-
ratură și nu prea convingător și a fi cit mai amabil cu putință folă de
Cunoscători la prînă. Au fost cîștiri cu corinzi fructuosi (Fine Champagne) pentru
carnivori și Altvater pentru ierbivori - prînă Bînd și la mîie minunate vinuri
germane albe și roșii fructuosi, pe care ultimii Bînduri numai diverse lucruri
de fructe - în saloanul dictatului Europei anti-Britanice, mobilat în stil pur
exploare, cu imense canapele și fotolii de club în piele, îmbracate cu cretane și
lucioase cînturi multicolore înflorite, în jurul unui foc de cîmă deschis și
mîncînd a cîntă de Bînd, convîrsăzîndu-se mai mult între Regele
Vîntor și "Marele Măiestru al Vîntorilor Reichului" (cei de a treia funcție
oficială a lui Hermann sișez care-i plăcea mai mult, după înălțarea Bî-
Bîndei Angliei) pe subiecte de vîntor, dar și de aviatie, iar Regele R.M. și
Adolf despre varietate teme: arhitectură, pictură, artă decorativă (în care se
privează, dar și în care Zornov!), potrivirea și nepotrivirea pasturilor lor
respective pentru mobilă artistică și modernă de diverse stiluri și, apoi, în so-
Bînd, înălțarea sub raportul așteptării sanitare, Führerul așteptându-se în cură
cu toate deducțiile organizației Reichului în raport dinamic și exprimându-l
într-o altă admirație pentru opera salvată a Crucii Roșii Internaționale
dela Geneva, ajutîndu-l cîntă fuere refuzat de sovietici și era folosit în klimb-
din fîc de germani. Auzind cum Regele ajutiera dela aviatie la război teritor,
prînă foarte judicioasă întrebeni privitoare la Bătălia Angliei, pe care interlo-
calorul său me l-a spus la o dîrie în mod realist și deci nu chiar potrivit
beteilor propagande goebbelsiene, Hitler a intervenit și el în conversație pentru a
sublinia, că în copii îndrăgite și supărat că nu i se apreciază meritele, faptă
că el aștepta dreptate de a înălța că luptă la cîntăle cu orice risc, fiind
se abia auză că americanii nu ar fi putut furniza aparate de vîntor
re suficiente la timp ca să împiedice distrugerea industriei aeronautice Brita-
nice, apoi a instabilităților portuare, obținînd "Home-fleet" să se retragă
în Marea Irlandei și poate chiar în Canada sau Bermuda, cînd deblocarea
germană în Scoția ar fi devenit perfect posibilă cu inovabile tehnici pro-
vînte de amiralitater germană, pe care și-a totu va trebui reînălțat de la
înălțat și va totu mai lung drum cînd explorii profunde de război sa
le dădea, cîntăz efortul inamic spre Reichul Goering i-a pus o semnifica-
"ca un cîntă Bernhardin plouat", dreptate Führerului și propunerea sa, fiind
mai aduie aici un element de spăiere asupra lui și a puterii a Luftwaffe
folă de înălțare spăie ale R.A.F.-ului, și după perspectivă victorie ale
după între aceste.

Gravitația

urmare, cu siguranță decît pe revolte rusești din 1943 și pînă atunci celelalte țări agricole din Europa trebuiau să facă un efort supra și totodată un sacrificiu, vreme în care, introducînd unele control și cenzurări alimentare sub care trăia restul ^{continentului} Europei. În Ungaria începuseră măsurile restrictive, care urmau să meargă progresiv. Era unul din România să contribuie la economia generală a războiului, mai mult decît prin negocierile excedentelor sale agricole, identice, ba pe mal curent chiar la nivelul celor din țările de război. Acela era problema de competență, iar nu cea militară, de care rășfă Reichului nu avea voie să se preocupe, întrucît de ea ducă grijă comandamentul german, și că era în mîni lui.

Cum H.H.L. nu exprimaeră nici o părere despre merita războiului, R.H. refăcînd decît să recite ce-i spusese Hitler înainte, privind la trenurile sanitare, la zăbărit și spitalele germane din apropierea imediată a frontului, cu tendința de a recomanda copierea organizației lor de către serviciile noastre, întrucît știa că ea se ocupa activ cu aceste probleme, iar M.S., intimidat de faptul că nu se putea exprima curativ pe probleme, abia vorbise cu acesta și se limitase la o conversație moralizatoare cu Goering, punînd numai cîteva întrebări de ordine tehnică cu privire la sistemele de detectare a aeroplanelor și răspunsul formale la care chiar în restul conversației cu acesta, era evident că Hitler părea să insinueze că cerurile erau încă roșii-nădi învedereau cu precizie desfășurarea campaniei și că aceasta atitudine îl contraria, lucru ce i-a frapat pe surroni deși el să nu-l uitase înădăpă cu un sfîr-tre timp, să fie și mai circumspect în conversațiile lor cu totii venind cu care aveau să vină înaintea ^{urme} și în special în Albi și Fipi, pe care-i bănuiau de a-i fi favorizat la Reichkammer. Din aceea căzută s-a scutit și întrucît ea privea la perspective dezvoltării operațiilor ofensive, după care nu i-a mai menționat nimic, cu excepția apăsătoare mășurătoare exprimate de anturii oșpeti Berlineni la abia armatei ruse, "zi țarei soldat se doreau demni de frumusețile tradiției militare ale țării lor și la înălțimea rolului ei în trecut în acest război, precum și pentru calitățile excepționale ale comandamentului ei, Generalul Antonov, pe care Hitler l-a lăsat cu insistență, de două ori, uitîndu-se direct la H.S. (care ar fi trebuit să abundere în sensul acesta, dar tăcuse) și spunînd că avea toată încrederea în el. Stătuseră de vorbă vre-o două săptămîni, vizita fiindu-i Brati trec ore și jumătate, astfel cum ^{fusese} propusese, așa că Refina a schitat semnul de plecare făcînd o frază, potrivită circumstanțelor, de încercare amînîndu-se de primirea ce li se făcuse și redictându-se după fiul ei, spre a mar-ca suveranitatea lui și rolul ei modest de secundă, Führerul zîmbînd și mînicat conducîndu-i pînă la ieșire și interesându-se de durata sederii lor la Florența și de călătoria interioară la vizitare și Roma. Considerînd că relațiile apăsătoare cu Italia erau mult mai reci și distanțe decît cele cu Germania, datorită Dictatului vienez, care fusese inițiat de Ciano și era socotit și acum la Prater Chigi ca o sîmbăle insuficient de satisfăcătoare pentru fidelă săi voron-magiori, nici de nu socotea oportunitate și nici Bora-Soppe, nu gînde de ex-viială sondarea terenului în vederea unei viitoare repede analogă la Regimul Impărat. Hitler, aflînd din gura M.S. că nu se știe la meargă la Roma a fost foarte bucurat și i-a strîns mîna făcînd-o să-lveze clipe în a se și spuzînd radiu și cu un rîsjet nîfel istoric: "gat; gat; sekt, sekt gat".

Joan Krotuștă

[illegible]

a fost bucuros să fie, prin telefon, nemții fiind mai interesați decât noi să știe dacă și re
pățiseră familiile, rudele și prietenii sau cunoștințele. Din cei prezenți niciunul nu fusese
nici o pagubă, bombele căzând în cartierul central al Ministerelor, una chiar lângă
arcul de triumf, de partea Hotelului Adlon, deci destinză nouă, cum încă a spus cu plină,
trei lingă Reichskanzlei și un pachet serios pe și în jurul Min. Aerialui, în vecinătatea
cărui ne aflasem la subvol, fără cauzalități și nici mare stricăciune, pe care engle-
zilor le-ar fi costat excursia circa treizeci de aparate omologate până atunci și con-
tot atâtea pe celelalte centre stricate de ei în noaptea aceea: recordul pierderilor lor
peste Reich în 24 de ore. Ținuta nemților fusese impecabilă în tot decursul raidului, ca
și a noastră, dealtfel, în sepriva calmul, ordine și disciplină păstrate în eveniment
dispozițiilor de camuflaj etc, dar erau vădit dezamăgiți că Luftwaffe nu se putuse ține
de cuvânt și plicul că fusese martori și impotenței sale greu de bagatelizat,
și că pe la orele 24 Delepatiz lor s-a retras, urmată în curând de ceilalți, iar noi
rămăși în familie, ne-am bucurat de bufetul bine garnisit în alcoolii aleși, încă din
timpurile bune, înveselindu-ne fără de motive măturabile față de General, care pă-
rea cel mai dezamăgit de apărerea noastră din Berlin numai George Ion
dintre toți membrii Legației și ai coloniei noastre din Berlin numai George Ion
se încăpăținea s-o nepe furia și indignat chiar de atitudinea de pătisă suplete
diplomatică a Vice-Presedintelui, neutru în aprecierea țerei "defetiste" a men-
brilor corpului diplomatic, contrare celei a militanților miliunii. Trebuie să mențio-
nez că cei de la Presedinție erau în schimb mult mai defetisti decât diplomații,
și din în speșă vorbind atât de necontrolat, mult eu m-am ținut să nu fie un
agent provocator, deci de la S.S.I., ferindu-mă să mă proxunt în conversațiile cu ei,
până la serata bucovinenilor berlinezi la care am fost invitat după câteva zile și
unde m-am lămurit perfect din contactul cu fratele său și familia lui pe care nu-i
cunoșteam decât superficial până atunci, dar auzisem de la Poponeanu aprecieri foarte
favorabile. De la serata de la Legație, mi se păruseră cei mai alarmati de bom-
bardament; iar acum când mi-am povestit în amănunt prin ce trecuseră la Han-
burg, am înțeles și groaza și pesimismul, dar și angustia lor. Cu acest prilej,
am cunoscut și eu, în primul rând, Konradul General era un om distins, simpatic, cult,
mult mai inteligent decât fratele său militar, extrem de bine informat, și care
dealtmăieri, datorită capacității și activității sale politice, era de mult asociat
a fi în capul carierei consulare — drept care a și fost numit Ministru, cel
că la Berna, după 23 August — fiind de totdeauna convins de falimentul Axei
și de victoria Democratilor în lume, pe care le-a văzut.

Știam încă din timpul primului război mondial că mareșul burghez
Hamburghez a fost totdeauna foarte cosmopolită, mult înrădită cu americani de
Sud și de Nord și mai mult cu englezi, vorbind oricând de la faza mamei engleze
și spaniolă și având nobilismul britanicului, cu toată conștiința comunistă și
înțelegere marșină între cele mai mari porturi europene, Londra și Hamburg,
prin faptul că toată mama mea se mîntolea la Legația austro-ungară din Cluj,
unde tatăl meu a fost Ministru în 1909-1913, cu Konstanția Arnold (din
neamul Arnold-Vorwerk, proprietarii lui Nord-Deutschen Lloyd), Hamburghez
devenit cetățean chilean în prezina lui 1914 și reprezentant al localității în
America de Sud. Dar ceea ce m-a impresionat și astăzi este de a afla că mama de la Berna — căci tot
și fata lui, frumoasă și inteligentă, era tot atât de activă în informare ca și

Ioan Poponeanu

familiei numeroșilor bolinești cernăuțeni - era faptul că nu numai protipendele, ci marea
majoritate a hamburghenilor era net ostilă nazismului și prin urmare cea mai rășchisă
dintre cetățile hanseatice ^{coaste} războiului ce la războie. În ruina economică și pe care
toată lumea să-l vadă terminat cât mai curând. Astfel credeau că explozii comise erau și
continua să comită o greșală distrugând nu din război (pentru care nu aveau nici
un motiv contra hanseatilor pe care - i stiau dinți concurenți maritimi dar nu dăduseră
de moarte, ci dimpotrivă cei mai zelosi aderenti la teoria unității Brito-germanice),
dar numai din calculul meschin de a elimina rivala care în ultimii ani ante-
belici reușise să depășească tonajul traficului nu numai al Amsterdamului ci și al
portului comercial Nr. 2 european de pe marea Atlantică: Antverp, deoarece în aliena-
rea prin marea erapantă ce-l făcuseră în rândurile populației nevoițate din
coastele portului, în burzburle simpatiiile de care le bucuraseră anterior,
într-un eră puternic infiltrată și influențată de doctrina comunistă (ceea ce con-
tribuia poate la tot ceea ce călăpăiea ei lăută de amiralitatea Britanică) și ar
fi făcut desigur cauza comună contra hitleristilor în cazul unei debătări pe
coasta Mării de Nord.

probabil Până spre sfârșitul lui octombrie a.c., incursiunile R.A.F.-ului fuseseră
sporadice și furtive numai asupra instalațiilor portuare dela Altona, unde I.S. de
pectoresanțiere de construcție sau reparatie ale submarinelor, iar în primele zile de
noiembrie celeră raiduri reduse cu forțe nu atinseseră decât, survolat probabil
cu scopul recunoașterii în prealabilă, atacului asupra sa. În noaptea de 11 no-
embrie - ziua aniversară aniversării de la Compiegne din 1918 - nouă
zile de bombardiere, în trei valuri succesive de câte trei sute, raioanele de
un roi de avioane de luptă, care au rădărnit intercepțorii Luftwaffe, s-au
aratat asupra orașului Patzig la zece minute după miezul nopții, iar în hamburgheni
năpustit frizoni apatici și indolenti, care se așteptau și de aeriile delte la obiectele
vizitate spre port, nu le prăbșiră la adăposturi, mulți rămânând în locuințe
până când a fost prea târziu și au fost surprinși din plin de un covor de
bombe în cea mai mare parte imprevizibilă, lăsată pe tot cuprinsul orașului, cu
o densitate de mai multă în Germania. Colacismul acesta a fixat o oră
patruzeci și cinci tot hamburghenii era cuprins de flăcări, cu repulsi-
ta de a fi stăruie de servitute cu totul insuficiente ale pompierilor urbani și
bi armatei, cu alit ^{apare} cu cât se ridicau vântul de noapte, iar că tot ce
putea orde a arde până la capăt, clădindu-se o nouă metropolă a Reichului
(căci depășise populația Vienei) "a 2 giorno" la lumina incendiară ei, mai complet
- grație fosforului bombelor - decât arde din Eva Media când caiele erau de lemn.
Abia ieșiti din adăposturi pentru a paraliza la slujbă forțele de salvare
celor răniți în casa sau a obiectelor de preț, un al doilea atac, tot în
trei valuri, numai cu bombe explozive și de aer comprimat, a început, re-
zultat de dizgrație, la orele 23, pentru a fi înă o oră, prin care
oraul a fost pe 3/4 la pământ și restul foarte gravat, pulbere clădite ră-
mânând chiar neștiute și zeci de mii de oameni morți, răniți și răniți
mai ales prin arduri.

Deși în comentariile de presă și radio germane se făcuse o
propagandă desăvârșită împotriva Angliei, fulminând ^{contra} atacurile aeriene
de unor obiective asemănătoare și incendierii unui oraș din "popul și din
aproape exclusiv cu femei și copii", comunicările A.N.B. nu dăduseră cifre, sau
a minimiză rezultatul distrugerii și rădălnii și a în alarmă populația
celorlalte mari concentrații urbane. Din hamburghenii, care au părăsit orașul

Frankfurt am Main

în urma evacuării răniților, care făcuseră sute de trecuri scurte, a liniștirii ^{mult} mai
numeroși precum și a tuturor persoanelor inutile pentru debilitarea și reabilitarea orașului;
spre a fi cazoli în interiorul Reichului, răspundem pentru tot venirea adevărată,
contribuind la pătrunderea prăcii în celelalte orașe înăvritate de R.A.F.-

Șalin scriere un raport amănunțit despre această catastrofă, pe baza că-
ruia ceruse să i se aprobe marea la Berlin, până la posibilitatea la, ca și a
făcatorilor coloniale reprezentate costurile, de a se reinstala la Hamburg și nu le dăde
a arde și în celelalte (cale) raporturile multiple elemente de adevărată ce le
putuse culpe în sprijinul unei concluzii ce încă nu o trăiește cu noi explicit, în
virtutea căreia ^{persoanele} existente îndelungate a Reichului, în ipoteza în care n-ar
izbăvi să doborâre Uniunea Sovietică în anul 1942 și 1-2 ar afiș alercon kilil să
înfrângă și redeschiderea unui al doilea front forestier, devenite către firele
anului de așezare la Rostov o prezență cel puțin problematică.

Dar mai importante și instructive au fost conversațiile mele cu Atarst
Militar al Elveției și un mare industrial suedez, în sedere la Berlin pentru tratative
comerciale în sectorul metalurgic. Primul este o rudă îndepărtată, dar un prieten
aprobat al familiei mele elvețiene și un solitor prieten din copilărie, în
la ultimii ani de la Geneva și cu mă înțelepciune bine la el, deli nu se po-
triveam cu totul în privința politicii internaționale, fiindcă fusesem pe poziții ostile
tuturor, căreia-i reproșez și el, ca Hitler, a fi o barbarie francmasonică (ce-
le nu era decât în parte!), a fi slăbit în loc să întărească frontul Puterilor
parice și împins pe cele revizioniste către soluția războiului, prez impresionat
de succesele acestora din urmă și nemulțumit de victoria finală a primelor.
Acuma căzută, de când se afla la faza lămură pentru a putea vedea mii rade-
proape organizată noțională a primei Puteri militare din lume, cum că era
fără pe Germania, în mai subtile mult vizat de Rhein elvețian la apă
clioară din Sprea. Făcuse că nu puteam să-i spun nimic din ceea ce aflam
despre situația frontului, din convorbirile lui Antonescu cu renții făcându-mă a
nu cunoaște nici efectele noastre răzlate pe la Vistula, nici intențiile Generalului
relativ la contribuția victoriei a României în campania rusă și el nu era mi-
rat de ignoranța mea, fiindcă mi-a spus că în chestiuni militare și pe deasupra
"cunoscând" cu "protocolul" de negocieri "noastre, deci ultimul protol, evident reînfor-
mat de marele secret de O.K.W.-ului. Dău parez, în schimb, la ceat ca for-
te detaliile marilor bătălii de înverșare din vară și începutul toamnei; deor-
tece era totat ca mare permanent, avea verbi li noi relații intime cu
ofiterii germani și belgizării și făcuse poștit "impresia" cu colegii săi japo-
nez, dădău și special a uniri de aproape desfășurarea operațiilor de cură
din Volhizia, nu departe de granița noastră barbară, fiind o situație pic-
vilită față de celelalte adevărate și că expert al lucrurilor internaționale. Une,
câtăror expectațiilor mele, era ca mult mai puțin decât măse, pe com-
pleksi motive că a Sănățelea și Antonescu, plus un factor pe care 7-8 au avut
plănușă prima dată: ornamentul ofensiv principal - otrăvirea și blindelele - scărta
la cură sau sub jurământul din ce făcuse în septembrie 1939 și nu le putea
reține în ritm și proporția distanțării și mai ales a uzării, totuși fiind
calculat la limita inferioară a rezistenței sale, la care de adăuga eficientele
bombardamentele bulgare asupra ^{industrial} orașelor din zona, și apoi totuși ofensiva din 1942

urma să fie ~~un~~ ^{un} ~~trăgător~~ ^{trăgător} dată cu mărirea economică, în totuși mijloacelor umane, acceptarea mea

Yocakosty

decizii rapide. Mi-a citat cifre pe care le-am notat doar pentru a le putea repeta
 Generalului, uitându-le apoi rapid din cauza altor ^{scuse} de a evita spre informarea lor.
 Diagnosticul lui era că Germania, care tabăse total pe celeritatea ~~rapida~~ a unui
 război ^{tuget} și raportare desușel victoriile sale asupra Poloniei și Franței numai
 datorită superiorității sale corvilitare în armament ofensiv, pe care-l împușcase cu
 merle occide unei probe și azuzi grele, numai dispunea acum față de noi de
 oarecăr superioritate disproporționată și prin urmare se găsea într-o dilemă atât
 de mare încât nici unul din marii ei generali nu vroia să mai iz răspundea
 aplicării planurilor inițiale ale Făurshelm, care avea dreptate în principiu, cum
 arătau dreptate față de Goerze în problema cuceririi Angliei (ce era atunci perfect
 posibilă și i-ar fi dat posibilitatea războiului Britanic de război cuceritor, înlocuind
 și celei permise și cuceritor mai mult decât o treime din rezultat), dar nu
 mai avea dreptate acum, în fapt. Dilema era aceea că strategia corectă cerea
 continuarea ofensivei până la eliminarea oricărui front războiului, din nou
 ce fusese deșert, iar mijloacele de care dispunea Reichul, schizmate și permiten
 te dădă eului doar în război defensiv. Dacă germanii era se temea că, ne
 eliminând nici unul din cele două fronturi, industria europeană de război nu avea
 șanse de a schimba în curând această deficiență, în fața ei fiind dintr-o dată
 ce în ce expulză bombardamentelor, pe care atât Anglia cât și Rusia aveau la post
 beneficiu de cei americani, nestăviliți și cu posibilități de creștere nelimitate.
 Presiuni fantastice erau în curs de efectuare asupra Suediei și Elveției pentru a
 pune industriile lor metalurgice la contribuție și ca toate că Berlin considera
 marele pericol unei apăsări permene chiar în Palatul (Palatul venit na-ți
 putera permite țării unei noi divergențe costisitoare și fără de folos practic,
 "pentru că elvețienii și-au distrus hidro-centralile mări ce stăteau și nu numai
 și alon elvețienilor și o parte din Sud-Vestul Germaniei și în muntii și și
 în muntii și muntii în front permene, fără a mai socoti că și dinamic
 funcțiile simfonice și St. Gotthardului, exilând comunicațiile prețioase între
 partenerii Ariei, totuși preferau să nu încondeie relațiile cu Reichul la ex
 tremă deosece, în rețutia lui, Hitler era capabil să facă și această proiec
 Amenințare direct și brutal pe Suedezii cu invazia, dacă continua să se răi
 pășunile a limita exportul lor în Germania la ^{maxim} posibilităților de plată
 și vor, devize și produse alimentare ale Europei agricole. Acceptându-se în ca
 leciată importantă comeri pe credit, noi cu leamă sub ^{amenințare} blocadei alimn
 țării, iar Elveția care prin num 1-a putat aprovizionare partiză pe mare, la flota
 ei compensa sub privirea noastră, dăruind, calărilor și cordale de informații, le
 vedea acum și ea construiască ^{a spor} ^{livrările} de armament către Reich,
 fabricând turbine valii-venetice și valii-car. La Oerlikon și Visshofen. Germanii
 și creștea în acest scop o industrie de explozie și muniții, iar industriile che
 mice de la Bayreuth de cea de chimie de la Neuchâtel lucrau aproape exclusiv
 pentru ^{Wehrmacht} ^{armată} țării, aceste contribuții erau o picătură într-un pahar cu
 apă față de necesitățile permene în armament. Singura soluție și fi autorea
 producției de avioane, blindate, canioane și muniții din Răsăritul în Polonia
 dar aceasta nu se putea efectua pe scară mare decât în doi ani. Marea industrie
 fusese a dublă în Est ^{și} Austria, Boemia, Moravia și Silizia erau destrul
 te la maxim. Ce un mare secret pe care mă rușă cu industrială și an-
 folosi decât față de Generalul Antoniu personal, Pătrusc Vice-Pătruscule
 nu era considerat la Berlin un grand și meș vorbitor, era că germanii
 militare nu-i făceau nici o idee se a avea în "Căminător", a fost

Joan/Constantin

stinez că nemții puneau toată greutatea efortului lor industrial nu pe mărirea capaci-
tății de producție a tipurilor de arme folosite până acum, ci pe fabricarea cât mai ne-
întârziată a unor noi mijloace de luptă ce ar revoluționa știința militară și răsturn-
na premisele pe care se întemeia strategia clasică, de care trebuise să țină cont în
prima parte a războiului, prin convergența puterii distructive a proiectilelor: rachete
cu o rază de acțiune ce ar pune în orice caz dintre început Londra în bătaia co-
stei olandeze și ulterior mai mult decât probabil toată Insulă și chereau unai bombar-
dament continuu de zi și noapte, neinterceptabil și de douăzeci de ori mai distructiv
decât bomba cea mai grea de avion; folosirea pe scară mare a proiectilelor cu aer
lichid (întrebuințată o singură dată în dimineața de 10 mai 1940 la pornirea atacului
supra Franței, dar în peșinaj Majinot, ci pentru cucerirea fortăreței Belgiene Eben Mael) cu
un efect mortal, instantaneu și fără superioră, asupra regnului animal și, la nevoie, și
Germania va fi împinsă într-o situație disperată, a Bombelor atomice, la fabricarea
cărora se lucra intens. Cîteva din aceste bombe, lansabile numai din avion, ar avea pu-
terea să rădă depe suprafața pământului un oraș mare, intrucît producea descompu-
nerea materiei atât animale sau vegetative cât și moarte, minerale. Pînă la momentul
cînd această ultimă armă va putea fi folosită, intrucît puzerea ei la pînt mai necesită
o serie de experiențe în vederea înfrîngerii efectului ei imprevizibil asupra scoartei tere-
stre și eventual de o nocivitate durabilă, arde inovații tehnice în domeniul arme-
lor tactice ar compensa lipsa cantităților suficiente de armament ofensiv: avioane cu
turbină în loc de elice, cu o viteză sporită cu 50-100%, tunuri antiaeriene și anti-
car cu tir mult mai rapid și viteză inițială supra-sonică și proiectile perforante de
glindaj, datorită topirii metalelor. Comandantul Wehrmachtului însă nu lucra în serios
anunțul marelui reîntors în armata germană și în Făcerea lui de la începutul perfectării
acestor arme, refuzînd în consecință să risce pierderea armamentului ofensiv existent prin
reluarea ofensivei în stil mare cu toate tehnicile lor, pînă la înlocuirea sa cu noile
care (două tipuri mai puternice și unul de vînzător de tancuri era în curs de fabricație)
și avioane (din care trei modele clasice perfecționate: de bombardier, avion de pîcș
și de vînzător, erau de asemenea puse pe bandă) în număr suficient pentru dotarea
rezervelor strategice necesare pentru eventualitatea dezbaterii, cînd incident
fortificarea coastelor de Vest ale continentului și a spatei frontului războiului
Hilbert nu se putea rușina de loc cu Minutmul de Război și Șeful Mareșalului Stat-
Major, care se considerau încă din octombrie cu o divizionară. Înfrînt, spunea
că pierderile în material uman se cifrau deja la peste un milion de combatanți
din cele mai bune trupe, din care mai mult de jumătate căzuseră în cele
cinci luni de campanie sovietică. Comunicărilor oficiale trebuiau înmulțite, în ce
privea partea marelui, cu zece. Era înțeles că Hilbert va realiza
își impune punctul de vedere și, prin urmare, vom vedea, la anul, la un nou
"Bătălie" în Rusia sau la o "stăpînire și stabilizare a frontului cel mai scurt
și adecvat apărării", pînă la pierderea armelor noi, iar, în primul caz, ce
săne existau pentru refuzarea Sovietelor dincolo de linia Crăpice, dacă Reichul
ar pune la bătaie toate rezervele sale din April, la care mi-a răspuns că soluția va
fi probabil una intermediară intrucît din necesități economice și generale pre-
vedeau ocuparea Ucrainei, atât pentru a lipi pe sovietici de pînă la tot, cât
și ca să asigure aprovizionarea Europei în cereale, dacă nemții vor putea
menține cîtiva ani în frînt dispoziția atât de timp. Cît despre posibilitatea de
a înfrînge total armatele roșii, nici un militar serios nu putea de an
răspuns mai valoros decît acela al unei glorioze de noroc, atât timp cît nu era
puta afla ceva mai precis despre rezervele lor de armament, de întin, de
efective instruite și mai ales de mijlocul de război dincolo de ceea ce se
întrebuina me, de ce nu folosea rachete proiectile și bombe cu aer lichid, ce le aveau deja
de la începutul războiului, mi-a răspuns că
niciun la decădere războiului chimic, ce ar
nu vroiau să provoace pînă la posibilitatea bombelor atomice,
cu care ar domina situația.

aceea se mira că România nu se limitase la problema ei teritorială, după cum făcuse Finlanda, în loc să se lature stăruie de toleranță pierdută și care pe de altă parte prin aceste amputări teritoriale nereparate din 1940, dator pe viziunea promisiunii celei care - și că se susținea cărișul chiar față de Marele Puteri, într-o măsură fără perspective de câștig și care încă o dată toate beneficiile realizate în urma primului război mondial, asigurându-mă pretențiile că meritele erau opozite față de formele politice competente de la Stockholm, pe care natural diplomații țării tale nu ne-o puteau exprima.

Alături toate intelectualitățile noastre din Berlin convergeau spre conștientizarea confirmării informației a jăstetei apăsătoare a opoziției noastre față de politica personală a Generalului și în special a dreptății terrei noastre, care de fapt se rezumă mai mult pe principiul și statutul decît pe cunoșterea precisă a situației reale din țară. Războiului nostru "Mare Aliat", în care începuse a năvăli a cadavru, în timp ce la București multă lume, ieri încă rezonabilă, devenise și ea contaminată de timpituri false patriotice entuziastice al militanților incorrigibili, care trăiau în euforie cueriști Oderei, unde s-au sacrificat zeci de mii de vieți omenești absolut față de noi și numai din ambiția personală a Comandantului, care vroia să fie primul general învingător al unui mare mare mare, intruși întruși încă în izbucniri să ompe Kievul. La gândul că există în țară în fiecare țară la doi pași de camera mea de la Adlon, împărat ca teoriile tendințioase ca care era îndopât totuși ziua de condacerea criminală a unui popor care încă de mult sub povara unui efort ne-militarizat după puterile sale și a unei organizații ce scindăa și scindă din toate războaiele sale, auibit printru toți în efort de rebranț din virtutea piramidei, care se izvoare în garsoniera sa din Reichsbanklei, în camera guvernului sau în O.K.W. și viză fantasmagorică, după cum apărea de la Davidescu pe lăptile că reieș din cele două surse ale Generalului alolo, m-am conștientizat pe Golty relativ la necesitatea de a deschide ochii Antonescilor asupra realităților, înainte ca amestecul să iz nou obligății, asigurându-le în beneficiile de a supraviețui pe uragă, bășind-ne pînă la cot în Ucraina, din proprie inițiativă nu mult decît din îndurarea noastră, care la București aici nu ceruseră colaborarea militară dincolo de Mîna și clonă sau înaltă de cu precizie asupra tuturor economice și nebulă curată de la rîmni la toată de mîna colaboratorilor și aservitorilor în luptă la ideologie împotriva bolșevismului, călăuză Japonia, Italia și Spania - membri fondatori ai Pactului Anti-Comintern și Puterilor ca un polonizat de război incomprinsibil superior celui de al nostru - se lăborau a da ca jura contra comunistilor, dar se abțineau de la venirea participare activă la războiul anti-sovietic. Era totul lui, ca Ministrul țării la Berlin, din înaltă a noastre caera Davidescu și eu am eram prelușuri să plămădăm situația din Germania, a vorbi imediat cu Generalul pînă cînd nu era prea tîrziu, îndurându-se accepta plecarea noastră pentru a trage mîna din remarcabilele țări războiice și n-oi mai avea "post festum" decît a valoare idonă, dar nu politică. Trebuie să i-o spun ca să nu mi poată reproșa că nu bășim pe de capul lui țării clădirea ce nu mă privea, ci era de competență țării și chiar dolană la a-și face războiul nostru încălcare aici lui Davidescu, care desigur nu va avea nici o războiă rezolvare față de Antonescu, fiind doar un prieten frecvent al lui Antonescu cu acestia, decurgînd din poziția sa înaltă de tehnician politic și economic în țară delegație.

Joan H. H. H.

După părerea mea, de mult cunoscută băieților de la Cabinetul Depor-
tamentului și neprecizată ca valabilă, ^{mai} de ei ^{nu} de Cretzianu, altă idee prout pe
Boly pentru Berlin și Grigore ^{pe} Roma, tocădă lor fiind mult mai indicată, deoarece
ultimul are, pe lângă toate calitățile primului, poate chiar mai dezvoltate, în plus două
atale care lipsesc în primul: bucovinean, fost autrui, germana era limba lui
maternă, iar mediu germanic cel de acasă și pe deasupra are mai multă "burtă" și
ceea ce trebuie oricărui bărbat în situații crâncine, sub ea, destule ca să-l înfrunte
cu succes pe Antonescu și să-și impună punctul de vedere lui Ică, ce nu era cu fi-
rez blândă, timidă și visătoare ^{și} Raoul să poată, nici să dorească
face "Armeon" și să prefera clima română, în care spera să-și mărite
fata cu un prietător italian - ce i-a și reușit cu Prințul Bruno Ruspali,
tânăr, frumos și bogătos patrician roman - deși să-și facă seama cu moșiiile
Făureșului, și izbutie să-l înlocuiască pe Cretzianu că să obțină Roma, unde
Boly ar fi fost mai la îndemână, mediteranean, iar cu finete și supletez sa de
grecoteu de bălăz, ar fi dubit cu o clipă mai de vreme "jocul" clichei Cretzianu
ce a dus la lovitură din mai 1947 și care desigur că a fost surprinsă de debar-
carea în flicile, cum nu, cum noi speram, în Bănești. Căci, fără să ținem a omage
valorii necoartabile de cel mai ^{subtil} dintre toți diplomați
noștri, nu e mai puțin adevărat că reputația lui Boly de om ^{de} propria sa
valoare era bine stabilită încă din timpul Republicii, totuși ^{zi} Bucureștii cunoșcând faimosul
epilepsia, făcând furie de Secretar al Afacerilor, dădute ca răpun ^{pre} străine
ce-l așteptau la răstă ^o indicație despre cele ducute cu un ^{pre} prin de Co-
rona misterios și impenetrabil, punându-i în fața ^{indiv} indigene: "Je dis ni oui, ni
non et vous prie que cela reste entre nous." (Nu zic nici da nici ba și vă
rog ca să rămână între noi.) Din despre ^{de} dădea, era într-adevăr un
deșert de rezistență, pe toate direcțiile, pe care Cretzianu îl împingea să mențină față
de multiplele coroborări ale Antonescilor și preocupat să nu strice cota cu răstă că
se nu-și compromită ^{limbaj} limbaj, dar că m-a încurajat, cum tot a-ducea ce prede
și eram și era cotat drept "copilul teribil" al ^{existen} existenței, interesat mai mult pentru
memoria lui deșert de plicticoasă activitate birocratică, să rețaleze bătrânului
caz dacă nu voia izbăvi să-l prind într-un moment prielnic, lui Ică tot ce al-
dea, încercând să-l impresioneze, după care ar ataca și el subiectul cu aceluși din
urme. Trebuie să spun încă că sub Antonescu erau cam prost dispuși față de
mize în urma necoartabile mole propriului ofițer ^{de} conferinței, considerând, cu
oarecare dreptate, că atitudinea nouă a lui excentrică, de "proadă", era una de protec-
ție de ei și nu altă fel de rentă, cu care pătrunseser în țară foarte coridare
dar explicându-le că erau supra-aflorent de noua Secretariatului și să sacrificau
în loc să pot fi cu ^{partea} partea reprezentativă și distanțivă a ^{repre} reprezentării
delegației și temându-se prejudeciul ce-l aducea altele Delegației, dar - mi era
indiferent să-l strig după mine. La început, Generalul de rezervă chiar să mă
expediere la București și să cerș de acolo un expert în germană, trimis cu avionul,
dar revenite asupra acestei kolonci în urma unor explicații satisfăcătoare ce-
dându-mi pe care Ică și Davidescu le susțineau, ca deși că nimeni nu avea
voință să-mi reproșeze, senin fiind din fața răspunsurilor de înțelegere din partea
jurerii și Delegațiilor de a se folosi de interpretii naționali de, zi lor, că pre-
mia urmare o lecție foarte judicioasă și totodată ^{cu} cuvințele, excepțională
cel puțin în mixtură lor în ^{afacerea} afacerilor nomenclurii unor delegații și un
când, prin folosirea mea ca traducător al textelor decretale, învederează ce mi-a pă-
trun săfii arestarea, măcă ce o înțelepciune cu ripostă constituțională spre
multumire lor, pe când frecventările mele personale în timpul liber erau perfect
compatibile cu libertatea de mișcare de care se bucura orice diplomat și care
se puteau folosi în interesul lor, informându-i despre comentarii și stăruind din
jurul Conferinței.

Conferinței

Grigore Cretzianu

În sfârșit — și aceasta fiind partea cea mai importantă și complexă a tuturor problemelor de viitor ce trebuia să ne străduim să le rezolvăm din timp, drept pentru care am și redat la jumătate dintr-un volum de zece cărți, arătându-ne liniștit Generalul care știa că era absolut necesar să vedem de pe acum relațiile secrete cu Anglia și U.R.S.S., prin ele fiind natural ca precădere, întrucât ieșirea noastră din război și reînnoirea noastră în federația Puterilor Aliate erau de neconceput fără ajutorul efectiv al acestora, ce nu le puteam realiza decât prin dezbaterile lor în Bătrani, cât mai aproape de domeniul, iar nu în Apus unde rezistența Reichului ar fi în orice caz mai mare, deci redatabilă pentru ele. Tratatul de la Moscova avea un singur scop: reînnoirea firului propunerii Molotov în vederea obținerii recunoașterii lor formale a graniței comune din 1939 la semnarea constituției în clipa în care România va fi în măsură să iele din războiul arătat de Reich, fie prin reînnoirea ^{la} participării ei, fie prin înlocuirea armelor împotriva acestuia, recunoscându-li se totodată dreptul la jute despăgubiri pentru pagubele cauzate de armata noastră dincolo de Vistula și arătându-le se, ca dovadă a bunelor noastre intenții, participarea dincolo de România la războiul împotriva lor. Pe lângă asigurarea secretului absolut al acestor tratative, trebuia ca ele să fie întreprinse cu de opritie, ci de poveră, numai prin intermediul unor diplomați de coniență, ca expunându-le după adevăr și redându-le în fața taberei aliate, ce ar urma să fie sumiți în pozițiile obișnuite pentru asemenea cazuri — Washington, Lisabona, Ankara, Stockholm și Berna — și care, în cazul unor indiscreții sau dematări propagandistice aliate, ar fi dezbateri și ar fi să fie încredințate, luând afiderea asupra lor.

Din tot ce spusese, de altfel foarte rezumativ, Generalul relevase doar mențiunea "pentru orice eventualitate" care, spusese că, înținza restul teoriilor mele, prin faptul că recunoașterea totuși posibilităților germanice de a câștiga războiul, la care am răspuns că, în materie de politică, care nu era o știință exactă, nu aveam nicodată dreptul să excludi total și apodictic prezența contrariului, dar că, plecând de la premisele de care dispăream, aveam ipoteză că intrarea noastră în război din cauza celelalte opuse de a le împlini. În schimb, încă rețineam că vădit interesul chestiunilor Volksgruppei și armelor, renunțând că prima era incompatibilă cu drepturile minorităților considerate prin tratatul ipotezic și cele două st. Germania și Tronon și năsterea problemei complexe fie de a obliga pe țările acestea, care nu vroiau să accepte înțelegerea lor într-o armată străină, să devină cetățeni ai Reichului, retrăgându-le cetățenia română pe motivul că aderaseră la Volksgruppe, pe care Statul român le permitea să li-2 organizeze, ceea ce echivala cu o soluție de forță nesustentabilă în drept, fie de a le lăsa facultatea să opteze între cei doi țărâni ai înțelăturii de a pleca pe front ori în armata noastră ori cu cea germană și a interpreta ulterior optarea celor ce ar prefera să fie soldați ai Reichului ca o recunoaștere implicită a naționalității române. Cea de a doua chestiune era, după părerea lui, foarte delicată, întrucât, întrucât consideram unul ce-2 ridicaseră din Bătrani de stat ale țării noastre, după prințu la celelalte instituții germane din statele ocupate, pe care năsterea erau datorate să-2 plătească în Banca de depozite, situație ce urma să fie legalizată prin tratatele de pace la sfârșitul războiului, din care era evident că ar fi victorioși, iar la supliția noastră de a-2 transforma prin relopire în surse de putere, foste judecând răspunde că această operație o puteam face și noi transformându-2 în timpuri sau moarte românești. Ideea ar fi fost să putem obține de la statele noastre — dolari, franci elvețieni, coroane suedeze sau monede țării din America Centrală și de Sud — care nu vreau să se devalorizeze în timpul războiului,

Ioan Kocșan

dar de acestea Reichul ducea mai mare lipsă decât România, așa că nu era de loc recomandat să complicăm discuțiile deja foarte încăldate și prele în privința posibilităților de plată a datoriilor și să riscăm dăruirea plății soldului creditor existent, pe care Führerul ne făcuse o mare fărâșă de a conștientiza că în ne fie achitat imediat din stocul aurului german, pe cât îl ținem și chiar sfârșite neare să fie achitate măruri, adică mărfuri personale, armul a se vedea cum vom reuși să rezolvăm plata viitoarelor credite de clearing. Era pe punctul să intru în discuția ultimului punct și cel mai speros, întrebuințându-mă ce părere avea frațele meu despre Tiler și ce știu despre reputația de care se bucura acesta la Londra, când Generalul i-a făcut un semn negativ și a spus: "nu, nu aici" - iar mie - "cred că nu este necesar să-ți cer cuvântul că nu ezolc nimic din ceea ce i-a vorbit și la care eu nu sînt de loc de acord." I-a răspuns că-i vorbesc și lui Bony și lui Davidescu despre informațiile ce-mi propunam să-i le raportez personal, așa că nu avea rost să pretind că nu i le-am dat, fiindcă erau elatori și nu au văzut intrând, dar că avea asigurarea mea că nimeni nu va fi nimic de restul credinței. Pormile către camera de știe, dar s-a întors ca să mă-ntreb de unde știu că răsii unu sau două pe Hol-dore în cazul războiului nostru cu nemții în 1940, la care i-a răspuns pe scurt parțial convorbirii mele din tren cu Killinger, pe care spunându-mi, când Generalul de retrăsele, că ar dori să-i relatez ocazional tot ce-mi spusese în lipsa sa cei trei nemți și în special Killinger în tren și la Hotel, pentru a putea corobora cele spuse lui cu cele spuse mie, urmînd să mă duc la București, deoarece la Berlin și la Cursul călătoriei era nău timp aici locul potrivit pentru aceste.

Totul s-a găsit și timpul și locul nămerit la întoarcere în tren și pentru aceasta și pentru comunicarea celor aveau de făcut Generalului, cu prilejul unui moment prielnic, cînd m-a chemat în vagonul lui spre a-i traduce unele articole despre Conferință, în care dinuș era prezent, din Volkischer Beobachter și Berliner Tagblatt. După interviu ce-l dădă și importanța ce-o dădea ornelor serale, am înțeles că acestea erau "miracolul" de care să schimbă radical premisele clasice ale războiului, fără însă ca lui să-mi fi spus ceva concludent în sensul acesta. Dealtmădri, nici înțelegerea mea să fi fost deluă dinuș tot ce discutase cu Hitler și militarii cu privire la angajamentele ce le luase pentru desfășurarea operațiilor pe frontul următor, pînă suda se lui Davidescu și făcându-mi și mie o studie despre faptul că Generalul îi arădă unele operații a acestora, care pe urmă ar iesi la iveală în Comandele de ministri secrete, unde el s-ar pși atun; ca și în trecut, pus în fața unor fapte suprinzătoare. Această nămerit, perun și atitudinea diferită de cea a Generalului și nu favorabilă celor ce se spusese la Berlin au fost primele manifestări ale Vice-Președintelui fost de mine pentru a-mi de se înțeles că dinuș nu mai era cu totul de acord cu politica conducătorului, ci de o nămerit mult mai puțin radical pro-germană.

Rezultatele Conferinței au fost nefavorabile pentru noi în ceea ce privea acceptările Austrieilor de a obține măcar o promisiune nău conștientă a Führerului de soluție românească a problemei ardelenilor, cu toate că efortul principal al Ministrului nostru de Externe fusese îndreptat în direcția libertății și ne onorile pe Davidescu și pe mine cu lucrări totușmăle inutile în sprijinul revendicărilor noastre, înțeleptele pe o dăruire toate eforturi de voluntarism, istoric, geo-politic, statistic, economic și militar, cu care venisem din București și pe care o nău completare prin suferință și pierdere dintr-unice momente de, la care colaborarea și adăruire laoli membrii Legației. Se înțelepsește în Ribbentrop care-l tratase puțin de dar și era, și orice caz, speranțele nău înclinat a dăruire și apreciaz exprimările nău. Cu Joellens o năuare cel nău bine dinuș toli nău pînă pînă la dăruire și guvernului nău, fiindcă și nău pînă și pînă la dăruire, nău pînă la un mare dialectic, ornelor demagog, dar și nău talentat decât Yes, în stilul său german, nău

Joachim von Ribbentrop

renamit - amator de florine franceze din care si ierare două exampone de germanie nordice
 aparut foarte reusite, una sa reusita le-i facuse trei copii flori minunate si alte
 sa purtata se-i fustier de mame, ca si pe el, intruut se traza in casa Goebbels
 sa in-a triaz via, teatru, mai perfect decat cel mame pe care-i fustier sa discuta
 surile sale aproape tipicane, iustate de dubla-fustiere caruia, pe care se a
 arat privilegiul a o veder in intimitate ei, fiind intratut tot si prindut altor
 chiar o fotografie a celor sale Goebbels, ca o fustier pe biroul sau de lucru si tri-
 mifandu-le pe a sa. Ustachia de fotografi, pe deasupra celui de deasupra, avuere
 loc si inre Fustier si Cardurolu, ca Tute Savarui. Tute se distulata pe langa
 n-a putut afla, atazi de loc, deoarece nici Davidescu, care n-a fi informat de
 iustate, nu stia nici nimic, dar bura din azele fustier de spretrii ale lei
 se, ipse si ele strict confidential, ca Hitler si alipul de deasupra sa interveni
 curand de o maniera hotaratoare pentru victoria Axei Berlin-Tokio si ca tri-
 doi aparera a se fustiere perfect, plusa arm, atazi planul de apurici lo-
 victor pe 1942, despre care nici se a curatua Tute nici un detolu dar distu
 ca i-ar indrepti culpe Ustina si Curat la scopul de a lipsi tot Nordul, ne-
 terel, de prindut lui iustate de fustier si carure din bura. Jorul de apurici
 rite petrolifere de la Baku si ael ultim de a-i fustier comunicat la France,
 de unde ar putea fi aprovizionat de catre armata. Generalul pazea curat
 de posibilitate reusite planul, asigurat ca Reichul mai dispune de mijloace
 extreme pe care nu le-a folosi decat in caz de fustier majora, ca si nu
 stiebaia prestijul germanilor de popor civilizati, si hotarit a contribui la
 maximul puterilor noastre militare si economice la eliminarea periculu bolitic
 in Tute. Faptul ca nu reusie la obtine satisfactie contra urpurilor nu-l descur-
 tea, fiindca se atepa la recuperatie economice la Est si iusta rezolvare a dis-
 pendului rucio-magiar la terituarul ruciuului cu Urina Sovietica, la
 care Romania, arind la ruciu paza la armat primul contributor, nu putea si
 nu primirea atazi satisfacti deplina a reusitilor sale teritoriale.

Nu se dea in delopatie nostra nimic precu despre angajamentele pe
 care urpau la contractarea la Berlin, dar Generalul repetare lui Dea cetera
 fraze semnificative ale amalturarii Fustierului tot de politica de duplicitate
 ("zweideutige Haltung") a bistrandului Amiral, care caza la Roma un sprijin
 pentru a elada ruciu ce o datoru in primul rand Germaniei, pentru sprijin
 teritorialu magiar in detritatul Slovaciei, Romaniei si Sibiiei (Bacia-Boro-
 nia), inca amalturit de existenta Slovaciei si Croatiei independente si viciu
 ruciuera Usticie-Mari, ca chiar sa una mai mare ce ar impuza toti
 slavii de sud, ca sa-i angure totu contra dalmatia. Daci unjuri nu se vor
 trazi la timp din viduile lor extravasate, la realitate care caule la gasta-
 diera ce o datoru Germaniei, s-ar putea sa gasteru locul lor ocupat de alte
 popore mai modice si care nu-si vor preapete ajutorul in mare Tute ce
 va decide la ruciu la ruciu pe mite. Se pazea si din ceace atazi se dea
 Goebbels ca Hitler si Ribbentrop donat pe Presedintele si Ministru de Ruciu
 urgari sa paza lepat propoziiei anti-ruciu si truciuu pe Romania si a se
 satisfacti coronele pruritoru la clatruile luficose cele mai actuale prurite
 catre Bucuresti si Budapesta la lopituri in ruciu izvoriti din cedarea
 Ardealului de Nord, prurid asigurari ferme in deia coordonandu-lu tot la
 aceste "concesiuni", drept care delopatiile totu si magara se distulata si
 ruciuera sa termen. Mai civili decat se ruciupea paza stia sa ruciupea
 interjurerauandea, diplomatice si particulare intre cele doua notari.

Ioan/rooftop

Dealtminteri, am putut cu toții remarca, din atitudinea tuturor nemților cu care, sau în prezența cărora s-a vorbit despre italieni și contribuția țării lor în război, că raporturile între partenerii Axei europene păreau întrucâtva umbrite din cauza decepțiilor prea numeroase cauzate la O.K.W. de însuccesul continuu, aproape sistematic și fără perspective de îndreptare, în aer, pe mare și pe uscat, ale mașinii de război fasciste, dar, oricum tensive, în urma refuzului mussolinian de a primi controlul și comanda directă ale acțiunilor de către aliatul nordic, în drept a se considera prejudiciat și a fi din ce în ce mai enervat de menținerea pretențiilor italiene la rolul de Mare Putere de prim rang, stăpână prezumtivă a Mediteranei și Africii de Nord și cu velenități de contrapondere, în echilibrul Axei, a Reichului prea băgărit în zona de influență a Imperiului Roman: Balcanii. Italia nu decretase legi anti-semite și nici nu luase vre-o măsură discriminatorie rasială având, ce-i drept, puțini evrei, declarați, dar suficient de mulți asimilați, bine camuflați (de pildă Bova - Scoppa) și totuși relegate, fanatici papistași ultra-catolici, anti-fascisti tăcuți și prin urmare pro-Britanici, lucrând în bună parte, din umbră, pentru victoria democrațiilor, dacă nu chiar pentru I.S., cu legături în mare aristocrație regalită, pseudo-fascistă ca și familia de Savoia și în aproape totalitatea ei anglofilă, din care Ciano făcea parte și ca care întreținea strânse relații ce nu erau numai mondene: lucru pe care Himmler îl știa și-l urmărea nemilos, te, prea fatis, aruncându-i degeaba în asternutul lui de la Eden două dintre cele mai rapitoare tinere văduve de miști trimise în prima linie, codore personale de conducere Gestapoului, întrucât contele juda, obraznic, arrogant și mult detestat de toți bărbatii germani, nu era omul să se dez de pol nici în pielea goală. Cu toate că era ginecele lui Duce (în italiană duce înseamnă conducător, iar duca duce), purta cămașă neagră, de la întemeierea partidului fascist, fiind printre goangele mari ale acestuia și ale Marelei Său Consilii, iar la Berlin venise cu pieptul plin de decorații și medalii de război, după trei săptămâni de călătorie general italian din Grecia, și cu fructele celorlalte importante Delegații și a unei suite personale de cămăși nevre, ce semănau zeit cu ale noastre verzi, sechetele de alcool berlinez fuseseră comentate surprinzător de liber față de noi (considerați acum aliați mai valoroși, fiind un popor de luptători serioși și nu de operetă) cu scribă sau indignare de bărbat și cu repetate de a nu fi fost în locul principerelor de către eucronele pe care le întâlniseră la von Strachwitz, în sensul celor de mai sus, iar nu numai Killinger - care la București se purta cu o condescendență cordialitate cu colegul său evreu fascist - ci și cei răbi rasolitori și cătiva dintre acolitii lui Ribbentrop avuseseră, pe lângă dinadins, ieșiri dețut de țări, scăpări jignitoare sau cuvinte critice, simptomatice pentru lipsa de stăruie, apreciere și chiar de încredere, la adresa partenerilor fasciști, cu excepția, mereu subliniată, a dictatorului lor: "prietenul personal al Führerului".

Până atunci și acerta din urmă vorbire Generalului de povară ce-o constituia pentru Reich impotenta militară italiană, de imposibilitatea folosirii unei armate italiene pentru campania din Rusia, chiar în sectoarele inactive ale frontului, deoarece riscul străpungerii frontului în drept, îndată ce rusii ar afla pe cine areau în față, era prea mare pentru a fi luat în nedisciplină trupelor de ocupație din Grecia și Dalmatia și teroarea lor de perturbare determinată pe comandații Wehrmachtului să renunțe cu regret la oferta Duceului de cucerire de divizii de trupe de politică fascistă pentru asigurarea ordinii în spatele frontului ucrainean, astfel încât contribuția Italiei se va limita la trei divizii de trupe de elită - artilerie de câmp uscată, moto-mecanizată, beraglieri și vânători alpini - pe care O.K.W.-ul propunea să fie încadrate de armata română, din cauza faptului că noi mari de înțelegeri între soldați vorbim limbi surori. Cu mult prieten și simțăminte puneam mai mare băgare pe efectivele a tot câte trei divizii pe care România și Slovacia urmau să le livreze armatei S.S. - cât deasupra politicii Statului în Balcani, Hitler și Ribbentrop și războiul lui Antonovici că nu era viza Reichului decât un mare război - nu au fost capabili să înfrângă simțul rezistenței eroice a micului popor de muncitori.

Joan Kootung

[illegible]

La întoarcere, trenul a mers foarte aproape de reședința noastră, dar nu a intrat în stație, ci a mers până la o stație mică, unde a fost oprit. La întoarcere, trenul a mers foarte aproape de reședința noastră, dar nu a intrat în stație, ci a mers până la o stație mică, unde a fost oprit.

Mult mai inteligent și mai ales zărea față de aprofundul ce mi se făcuse și
 aprecia rezoluția deliberată și mai ales zărea față de aprofundul ce mi se făcuse și
 pe care — cu toate profunzimile mele în domeniul — nu mă puteam decât orine
 nu dădusem chestiunii nici o importanță, înțelegând foarte bine susceptibilitatea și
 rezerva "militarilor față de civili" — "d'arbi", departe de a începe să-2 scuze,
 explică la minimalizări și reproș "Ei bine, lui Himmler, de care tot puțin
 trezura și nici Führerul nu prezintă interes să se afișeze" "Ei era, zicea, respon-
 sabil mai mult decât stăpânul său — pe care-l influențase Fouche pe Napoleon și Ho-
 ruzov pe Carol, sub prețuirea spectrului atentatelor și comploturilor — de mizerul
 erzelor și anti-naționalilor acți și totuși, de torturile groaznice și care erau su-
 pusi oarecui suspectat de spionaj sau propagandă comunistă, de refuzul de exter-
 minare din țările de ultimă politică în de stăruire de neîncredere și delatare
 între serviciile de stat și în cazul scuturării și că trebuia să rătăcească, ca și
 lucrurile vor merge mai prost pentru Reich, fapt ce nici un perșian inteligent și
 normal nu putea să-l desconsidera, ca alți extremiști perșiani, în cap cu Himmler, vor
 deveni mai periculoși în curând pentru cetățenii perșiani, ci și pentru alții și statelor
 aliate cu Germania, desigur de a fi în legătură sau de a fi în concordanță cu
 țările din urmă și în special cu bolșevicii. Mi-a m grăbit să-i răspund că pe mine
 oarecăr situație foarte logică și normală nu lăsa indiferent, pentru că n-ai putea
 niciodată să fii sigur că n-ai fost a n-ai depăși 2 vre-o acțiune ce n-ai îngloba în
 categoria spionaj sau trădătorilor, dar că-2 păstrez pe alui, cum imediat de a
 vorbi cum în vorbire de lucru pe care le citisem într-un buletin de radio-
 amatoriile și potrivitorul său sau în cartea lui H. Rauschning și în Jocolim litera-
 tură de propagandă, deci dacă nu chiar bolaz născute, totuși deși foarte ex-
 perate și fără de valoare politică serioasă. Mi-a replicat cătun, cu un răsărit
 și alături de om sigur de sine și stăpân pe vorbele sale, că nu era de loc im-
 portanță fiindcă stă cu mine oarecăr faie, că înțeleg că n-ai uitai cum depărat de cer-
 ce intermediu ca o zărie 22 faptul că totuși ar fi din categoria aceea, 1-2
 prelat 22 aduce: adică ca un diplomat adevărat și vechi Europe civilizate și
 om prea inteligent și bine informat că și se folosea de jurnalul de curbură
 român și în seama de un adevărat patriot perșian care intrase în partid ca să
 convinsilor sale de european democrat (alături cu George Cristescu a început să
 face parte dintr-un grup de nașterii liberali și comunisti) și era pur și simplu extrem de
 în interiorul superior 22 zăruie române) și era pur și simplu extrem de

productiei industriale grele si de razboi a Statelor Unite, a invocat si faptul ca pastreaza
relatiilor diplomatice romino-americeane mai prezenta pentru Germania marele folos
de a putea pastra terenul si, in caz favorabil, deschide priza intermediar noastra catre
catre negocierile care la momentul oportun s-ar impune in vederea inchiderii unei
patri de compromis ce ar consfinti cel putin partea esentiala a eucerinilor germane:
preponderenta ei in Războiul continental european pe sprijinul Rusiei. Atinând aici
stă zătură a încercării sale de a obține ~~amănunțit~~ renunțarea Führerului la
cererea sa, ori cel puțin a pătrunde până la terminarea războiului cu U.R.S.S. și rezol-
varea problemei ardelenilor, încă în trăsura formei fondul gândurilor rămâne pe care se
rezema totă concepția politică sa de duplicitate, din altfel tenaci suspiciunilor
militarilor germani, dar și romini față de persoana sa, în conformitate cu cele
ridicate cu din întâmplare de Clodius în convorbirea-sondă ce o avușese cu mine
în tren, la ieșirea din Conferință, în cursul căreia Vice-Presedintele sovietic mai reținut
decît Presedintele Consiliului și Delegației romine.

Doamna Goga nu avușese dreptate cu pronosticul ei relativ la răs-
punsul marșar la aceeași cerere germană, dar în schimb a avut dreptate, în sensul
câtigului de cauză, asupra sefului Externelor, care a trebuit să cedeze pasul și să
accepte hotărîrea Conducătorului în urma celui de al doilea demers al Ministerului Rei-
chului, făcut ostentativ direct D-sale, cu reiterarea insistențelor Führerului adresate
persoanei Generalului în ciuda argumentelor "necorespunzătoare și nevalabile"
(unzulänglich und untrifflig) ale Ministerului Externelor român, despre atitudinea că-
lăuză s-a plîns pentru încă o dată, calificînd-o cu termeni cominatorii.

Încă a avut în zilele acestea, cînd Germania era încă zlotputernică
în Europa, nu sufereau încă nici o înfrîngere serioasă militară și pozează încă întru
peste nouă zecimi din efectivele cu care intrase în război, avînd deci ~~îndrăzneala~~
să declare că Statelor Unite, solidarizîndu-se cu apăsîrea niponă și impunînd în mod
brutal tuturor sateliților săi, inclusiv partenerului Axei, aceeași măsură, o atitudine sur-
prinzător de curajoasă și mult mai riscantă decît în primăverile 1943 și 1944, cînd
dintr-o dată și cu toate marile înfrîngeri germane de la și după Stalingrad pe întreg
frontul rus și pe unele din Africa de Nord, Italia și Franța, a început să fie mai
timorot pentru poziția și chiar existența sa decît Mareșalul Antonescu.

Astfel, a continuat să se opună categoric tuturor cererilor Legăției germane
privitoare la livrarea pe mîncare Bessarabiei a unor cetățeni americani rezidenți
în România (directorul Y. M. C. A.-ului, corespondentul ziarului Christian Science Monitor
și dintre funcționarii lor de la Romîno-American de Petrol, suspectați de spionaj și
în detrimentul Wehrmachtului) și să-l determine și pe Conducător a-l susține că
diferența în activitatea sa de apărare a intereselor economice americane în Romi-
nia (vînduseră pe vremea 12 milioane de dolari Telefoanele, dar mai aveau Standard-
ul din același conținut al I.T.T.-ului, mare investiții petroliere și alte societăți ma-
ninci gen Ford, Firestone, Bradco, Holzerit etc...). În cele din urmă, Generalul cedă la to-
tusi insistențelor conjuncte ale Misiunilor militare și diplomatice germane, precum și
președinții Bérliuzului pe canalul Himmler-Hinrich de a admite încheierea "mixtă"
a unor dintre acești cetățeni ai Statelor Unite, cu rezultatul că au fost groznic
chinuți, ceea ce am putut constata personal, fiind delegat de Externe - la cererea
expresă a lui Tez - cu intervențiile pentru scoaterea lor din detențiunea nemților
în care ajunseseră în ultimele zile și ajungîndu-se pierdîndu-le tot ce trezise special în
care au plecat din țară văduva Ministerului Americii (Frank Mott-Gunther care
murise la București destul de misterios), toți membrii Legăției și cetățenii Statelor
Unite, plecîndu-se în țară în timp ce cu mult pe urmă D-vo Stăhler refuza să se
urce în el pînă la sosirea lui Father Young și Frank Sterner pe care Scapra-
ta, complice cu Gestapo, încerca să-i relaxeze sub pretextul că aveau tot
termenul în cazul unei dimisii și promitea să-i trimită cu o locomotivă ce ar
ajunge trebură din urmă în vînt de sosirea sa la Timbolia.

Yocubachy

După câteva zile, Joz m-a chemat, sub pretextul unei telegramme scrise de mână lui ce trebuia cifrată urgent, ca să-mi mulțumesc pentru încapăținare cu care obținam totuși aducerea la gară de Nord și plecarea cu avionul în cele două victime ale Gestapoului, umflate de băne, bătăie la cap și niste mici rănituri de pe front și amenințându-mă și pe mine cu avionul în caz de victorie. Statele Unite, în ciuda explicațiilor D-nei Gunkler că eu eram în prietenia cu America și contribuia la salvarea lor, ceea ce nu-mi convenise de tot în prezenta ogelilor care și aderaseră și a tuturor relațiilor codoli făcute care ~~era~~ ^{era} personal în jurul lui Joz. Cu acest prilej, mi-a porosit cele ce preced despre împrejurările în care s-a ajuns la declarația de război adresată Președintelui Roosevelt de către conducătorul Statului, că nu - cum ar fi fost conform situației constituționale izvoțită din actele date 6 și 7 septembrie 1940 - de Regele Mihai, amănând pe care Casa Albă și Departamentul de Stat pentru Afacerile Străine nici nu l-au remarcat. Era foarte puțin de fapt că trebuia să cedeze, întrucât simțea că la Externe toate lucrurile îl consideră pe el vinovat de această ultimă mare pregătire a politicii externe, antonimie și călăz să se justifice, mărindu-mi cât luptate pentru împiedicarea ei, că de fapt războiul era acum de venit, cu o oarecare dorință și năzuire a noastră deducându-se pentru viitor, fără să-i primejdiască încă și mai mult situația "precară" în care ~~era~~ ^{era} să se afle, cel puțin printre elementele în care avea încrederea că nu l-ar da de gol dintr-un câmp personal. Se credea prin contactele noastre din timpul călătoriei și sederii la Berlin o anumită legătură de încredere între noi și, cunoaștând prețurile ce le mărșălușea Generalului în prezenta lui, nu l-a lăsat să-mi spună că și Generalul nostru era în fundul inimii foarte dezaștriat de puterile de încredere din războiul generalizat sub această formă. După cum spunea, mărșălușea că Japonia făcuse o imensă pregătire care avea 1-0 toate elemente de timp și pe ea și pe "statul său european", împunându-i forțele, ce se doreau înădușite pentru dobândirea Chinei, pe toate și, încrederea, la distanțe și mărșălușea de producție și aprovizionare și primărie. Toată lumea în războiul de a se închide întru ei opunem, care era în fond tot războiul în China ce ar cădea imediat după înfrângerea Sovietelor. O grădă de ultra-exprimări din anul nobilimei militare feudale mărșălușea de lovitură împotriva intențiilor centurilor politice moderate lăsată de Curtea Imperială, majoritatea partidelor și diplomaților avizati, (at rezultatul aceluia) rebenii războiului Japonia ce și Germania vor trebui să lupte pe două fronturi principale în loc să închidă împreună unul din ele și să ducă apoi lăsată, iar în cazul execuției lor lăsată pe Anglo-American să lăsată toate toate Eurasia, operativ forțele prezente pentru ei, călătorește lăsată fiecare pe un război front Germania și Japonia, cele două prime Puteri militare din lume, dispunând atare de ex "rezervor de combatere" mult superior Puterilor Anglo-American, ar fi fost inexpugnabile și aproape de realizat în reducerea lor calităților. Adărușul trist era că adărușul o mare alianță între Germania și Japonia, fiindcă acesta se temea de ceea ce se putea înfăptui totuși mai mult în Sovieticii, pe "puterile războiului și mai "statul de război" dintr-un război, în care nu aveau la fond nici o încredere, cum nici ei nu aveau în cel mai din urmă dintr-un război (golbale ~~era~~ ^{era} poporale), pe care expresii și amenințări două națiuni de aceeași limbă, cultură, mentalitate și aproape aceeași rațiune și creșteră, erau totuși ireparabile și solidare călăz era vorba de încrederea și de primejdia războiului ce o pregăteau pentru ele toate celelalte națiuni în lume. -

Joan Kuczyński

L-am întrebat dacă, în consecință, Generalul învederează ca pe termen desigur să se aștepte de acum la o rezistență mult mai mare a Sovietelor, care puteau până la un timp să aștepte, prin operațiunile de convergență, să aducă din Extremul Orient, fără să-și mai ex- pună pentru foarte multă vreme pozițiile din Asia de Sud-Est, ceea ce va schimba fundamental bună parte a forțelor armate și materialului de război războiului germano-rus și planul ofensivei stabilit la Berlin, întrucât se premizează înfiptele ale războiului germano-rus și planul ofensivei stabilit la Berlin, întrucât se corectează acum dezvoltarea acestor concentrații prin continuarea imediată a înaintării către noi teritorii rapide către cea mai mare și favorabilă linie de apărare între Moscova și Uralii. Ori, Vehr- machtul nu era înzestrat pentru o ofensivă de asemenea dimensiuni, întrucât majori- tatea materialului său motorizat, atât pe roti cât și pe șenile, nu fusese conceput pentru zăpada mare, iar intenția, nici pentru blocajul terestru, iar fără a se din toată Rusia, ce urmează deghetului și țină câteodată până în Iunie, iar fără a se folosi de unitățile blindate și motorizate, războiul se transformă într-unul de infanterie foarte costisitor în viitor, oricât, mai ales într-o ofensivă pe spații mari contra unui inamic cu superioritate numerică. Un asemenea război ar rămâne cu cel din 1914-17 pe frontul rus, în care A.O.K. (Armee Ober-Kommando) nici nu se de- tursă în ofensivă, ci tocmai în defensivă, ar putea ține, iar abia la decompun- rea lor din cauze politice a reușit să ocupe (Ucraina) fără luptă. Acum însă ar trebui efective triple sau cuaduple pentru a înainta rapid până în timpul ier- nii și al primăverii. Mannerheim, care era un fost general și un mare cunoscător Ru- siei ca buzurarul lui, precum și condițiile geo-climatice întâmplătoare într-un război pe meleagurile septentrionale, dintr-o viață de experiență proprie, a știut de ce a refuzat toate ofertele ce i s-au făcut mai recent ca să revină asupra hotărârii sale de a nu depăși granițele Finlandei și a nu aderă la Pactul Anti-Comintern. Acum Finlanda era într-o singură dintre Statele în război cu U.R.S.S. refuzând să declare Statele Unite, care la rândul lor nu îl vor declară război decât dacă se va afla la sfârșitul lui într-o situație incomparabil mai favorabilă decât cea actuală. Generalul Antikainen ar fi putut foarte bine să refuze și el, întrucât cererea "absurdă" a Führerului, fără nici un risc pentru poziția sa, întrucât tot- tăz ar fi fost eliberat de ea, iar Germania nu era încă în mare, mai pu- tin decât oarecând, să se mențină în ofensiva noastră internă. El, deci, ar preve- nue și să sfătuiască bine în interesul lui și al țării: documentele stăteau măturate a faptului că-și făcuse datoria cu tot titlul mare ce-l comporta, căci a fost în consecință, călătorind toate convorbirile sale cu Hillinger și în toate celelalte ref- de milane cu care a discutat problema, iar J-2 Buzesti ar fi bine să evite întru- cîteva notele de convorbiri ale Ministerului de Externe, întrucât de a-2 critica pe nedrept și în mod urător. M-am declarat foarte mirat să aflăm că, întrucât eu, care-l vedeam zilnic pe Buzesti, nu-l auzisem spunând nimic în acest sens, la care J-2, cu un zâmbet obosit, melancolic și totodată ironic, mi-a spus: "Știu prea bine ce se crede și se vorbește despre mine la Cabinet, dar vă rog să nu uitați că-i mult mai ușor să 'comod' să stăi la un bășcă și să bîrfesti decât să te expui marșului din pielea pentru apărarea intereselor țării tale la Moscova și la Urali, cu un post de mare răspundere, în vicisitudinile vremu- rilor care în istoria omenirii pe care le trăim. Era adevărat că spunea întru- -cred că cel mai bine - Vice-Presiședintele de Consiliu și Ministrul de Externe - și Propagandei cu limbajul și verbul său feroc, dar nu lăsa decât o parte din tot adevărul, căci noi stăteam puțin cât de mult rezista ofensiv și cât vroia să pună în rezistență față de veni, în alții celor ce ar putea să înfruntă la judecarea atitudinii sale în ziua de mâine, pentru care era totuși conștient preocupat să-și crească plăbișorii. Căci ținea mai mult decât la orice altceea subțila la păstrarea postului de conducere, căci care ajunseser pușcă de război de războiul conjuncturii și o rapidă și ușoară schimbare, sau și după călătorirea sa, pe care era pro- fund înțeles că lăsa nu o întreprindere împiedică de pe alături pentru a nu rămâne în urmă."

Joan Kossy

acelei tabere încât ~~Antonescu~~ ^{Ministrul de Externe} consimțiră a lua primele măsuri în vederea tratativelor cu cea inamică, dar pe Regele într-o lumină și mai rea prin niste texte, redactate de el și supuse Partii în prezenta pronunțării lor, ce fulminau contra Marilor Democratii occidentale la fel de violent ca și împotriva Kominternului, merite doar cum le scuză fală de M.S. și opoziție - că ascundă fapte de neîntâlnire ce le pregătesc, dar care aveau de fapt scopul să-i consolideze poziția clătinată prin recitarea greșită a grației personale a Führerului. Dacă cu un an înainte presa britanică se abținea de comentarii acutite la adresa persoanei ce le pronunțase, în urma directivei lor de la Downing Street, adoptând o tinută înțelegătoare pentru situația foarte dificilă în care copiii de Rege se găseau după dețonarea tatălui și în plină revoluție, acum după faptul că nu el ci Condacul lor kobăresc stă în treacare Prutului și Nistrului, cât și semnarea Pactului Anti-Komintern și declarația de război contra Americii, semnând doar ca un fapt divers vizita Suvveranilor la Hitler în timpul Conferinței, acum după discursurile de Anul Nou, ea s-a dat direct la el, acuzându-l și amenințându-l pentru atitudinea față de exagerat de ostilă luată împotriva Puterilor anglosaxone cu această ocazie. Dar cum orice ponos aduce și un folos, neîncrederea cauzată de faptul că încă profitase de inexperiencea Regelui și obediența militarilor Polstatului față de General pentru a trece peste interesul național în scopul satisfacerii aceluia personal, ceea ce de altfel nu va fi făcut atunci pentru ultima nici măcar pentru ante-răspunțarea dată, a avut avantajul să-l răcolească pe Maria din România și să-l determine să iasă din rezervă și, cerând oficial a fi primit de Suvveran în a doua audiență de protest, despre care nu știu decât că a încercat să-i reproșeze că nu s-a ținut de promisiune și că M.S. i-a invalidat reproșul, aducându-i aminte că promisiunea să nu ia "hotărâți importante" fără a-l consulta, pe când aceste declarații erau destul de vagi și nu putea fi considerate ca o luare de poziție categorică nici ca un angajament; că Maria l-a rugat să nu mai facă declarații politice fără asentimentul său și că D-lui Brătianu și să revizuiască chestiunea numirii unui Mareșal al Partii neutru, adică dispunând de capabile să-l înfruntă în asemenea probleme și care să nu fie un simplu executant al ordinelor premeditate, înțelegând că avea să vorbească Generalului despre această imperioasă necesitate, și că, înfapt, D-lui și D-lui Brătianu se hotărâseră de reneșanță la punerea problemei într-o discuție unghi tatonare în vederea deciziei unor discuții oficiale cu experții pentru a cunoaște condițiile ce ni s-ar oferi în cazul armistitiului, înțelegându-l de intenția D-lui de a pune în discuție revizuirea numai dacă guvernul ar refuza s-o ia asupra sa. Audiența s-a terminat foarte bine, după o lungă explicație a situației războiului și promisiunea D-lui Maria de a comunica guvernului rezultatul războiului chestiunii ce urma să discute cu Condacul Statului. Mi amintesc și amănuntul că Maria era cu atât mai revoltată de declarațiile de înțelegătoare, cu cât în audiența sa colectivă, cu Brătianu, la General, de la mijlocul lui decembrie, pentru înmărmorarea ratelor lor de protest împotriva declarației de război din 9 decembrie, încă se declara cu totul de acord cu punctul lor de vedere, iar Generalul, care spre sfârșitul ei revenise stăpânit de toate inițialele, acceptase pentru a dăruie pe cât posibil efectele devastatoare ale declarației ~~propunându-se~~ ^{sugestia} creșterea de a pregăti terenul pentru deciziile viitoarelor propuneri de negociere la Lisabona, unde spera că autoritatea și prestigiul de care se bucura Statul în lumea anglosaxonă ar fi de mare folos pentru lărgirea sferii de acțiune a Portugaliei, în sprijinul țerei noastre de a nu fi putut menține altfel decât cu cum făcuse, răzându-se taberei zămoșite numai sub amenințarea depunerii că statul și cu un singur scop de a rupe împotriva comunității pe care ni s-a dat să războiul cel mai mare război al Partii alături de țara noastră - călătoria către și pentru omorarea pătrubă.

Ionuț Răduț

Numirea la Lisboa a lui Victor Cădere, care dintre toți "outsiderii" carliști ai carierei diplomatice făcuse figura relativ cea mai onorabilă, ca prim ambasador român la Varsavia și apoi la Belgrad, avea scopul să creieze o punte între Antonescu și prietenii străini ai vechiului regim din România, deoarece ca prieten de copilărie al lui Carol, ca vechi mason și călător al fastelor lui mare maestru al mesterilor de rit scotian "antice și acceptat" din țară, Dr. Pangă, plecat în 1939 spre a se stabili în Portugalia, unde se punea că era centrul de valoare al masonilor continentali scotieni, din care n. Profesorul de istorie Sălașar făcea parte în calitate de ploșniță supremă a țării sale în acentă frăție de echer, Cădere — pe care de altminteri Generalul îl cunoștea de mult și-l aprecia ca cel mai cum se cade, inofensiv și patriot dintre masonii fideli fostului Suvăran — urma să întrețină relații cu "fratii" londonezi și din U.S.A., ce ar putea în clipa potrivită interveni în tratativele pe care, precum se arăta, și Generalul le preconizase de curând la terminarea războiului războiului pentru găsirea unei soluții de compromis. Generalul avea războiului prin noua agresiune îngreuna sensibilitate aceste perspective, dar — oricât de comic ar părea dorința de a refuza ieșirea din aceste, tocmai atunci când te ai apus să-l deridezi — Antonescu, care regreta amândoi că fuseseră siliti s-o facă, au fost încântați de propunerea lui Cădere de a nu-l reclama pe Brutus Coste în centrul, ci a-l lăsa să stea, nu în cadrul membrilor Lepșiei, ci ca portar, în concediu remunerat și nelimitat "de boală", la Lisabona unde se afla în funcția mare specialist în lupte pentru maladia neastăsură ce și-o inventase Coste cu scopul de a seduce ziolo, unde americanii și masonii baza informativă europeană. Coste era un om capabil și serios din punct de vedere stralucite ale "tineretelor serii" de diplomați români — mai ponderat decât Buzescu și mai realist decât Victor Popoviciu —, tinându-se dintr-o familie de intelectuali în care româna, germană, magiara și sârba se vorbeau la fel de bine și se avea un viu interes pentru toate problemele de actualitate, din domeniile științifice, literare și politice ce apăreau Europa și lumea nouă, în care făcea București și științele politice la Institutul Internațional de Studii Politice și Problemele Raportului de la Geneva, se căsătorise cu prietena sa de studenție, licențiată și ea în drept, o foarte simpatică repetență care în studenție, licențiată și ea în drept, o foarte simpatică repetență care în studenție tot mult cu studii și în cariera diplomatică, amândoi căsătorind la perfecție franceza la Geneva și ei emigră la Londra și Washington, unde gerase la fel ca înțelegător cu Afaceri din septembrie 1940 mult mai bine decât toți foștii noștri Miniștri de Afaceri, fiind foarte apreciat de americani (prin intermediul lui Minică și importanță relativă în cercurile republicane și democratice din ficile mari și importante relații în cercurile republicane și democratice din exteriorul Casei Albe) și nu mai puțin de Cădere, Stăruș, Jeț și chiar de Generalul, datorită raportelor sale pline de informații erlman de idonitate pe care reușea din urmă să adopte ca să reușească personal cu viața interioară. Având cu totuși și multe prieteni "regimari", fusese considerat simpaticizat și reușea să elimineze untablic din cariera, în vremea unei intensități marelui a S.I.L.-ului, dar de considerat trădător, deci nu putea avea formală în vînt partid din cauza legii noastre de la Eklerne. Acum, Maria fusese informată de Cădere despre ambianța de a-l plăti pe Brutus la Lisboa și conștientizase că țara o dorise a lui și alții Generalului de a parveni la dădura.

Ionuț Octav. 1940

Tot sub pretextul de a protesta împotriva deciziilor guvernului de la
Non, M. Rău a fost primit, din pricina de acorduri dîrzi, dar în prezența de seamă aproape
inevitabilă a lui Iosif, de către General. Amănunțile celor discutate în acea audiență
ne-mi sînt cunoscute, dar știu că Antonesciii au preferat să lase Dîni, Maria grădă de
a pune piciorul pe direcția discuțiilor cu experții, ce ~~s-au~~ ^{sunt} și se pot face în
cazul unei îndreptări. Cît despre chestiunea războiului arăstărilor noastre și pînă
la probleme de stat, care sînt veritabile mai castice decât nimeni. Cîteva schimbări
a H.F. la neapăsătoare Saveromului ca să-l pună pe i-a putea din nou crea
o prezidenție în Apus, Generalul a promis să eroneze de cum ca M.P.L.
utilitățile ce le dorim de mult în privința organizării Curții și complexității politice
zilor rîmne variate în urma reculegerii ^{interstatuale} în prezent, lucru pe care Maria l-a
comunicat Saveromului, odată cu rezultatul celeilalte probleme mai importante, prin
obținerea tatălui meu adoptiv, în prezenta plecării lor în Brașt-Crisna la Vin-
toarele gerale grație de după Bobocescu. Totuși, rezolvarea problemei Palatului a
suferind nouă omisiune de trei luni și nici atunci nu a corespuns deret parțial,
și tocmai în partea cea mai mică și secundară, dezideratelor Saveromilor, din cauza
celelalte de a treia mare criză a raporturilor lor cu Antonesciii, izbucnită în martie 1942
și pînă de acorduri date definitiv capăt oricărui încercări de sinceră reconciliere
și de regăsit a unei atmosfere mai cordiale și mai intime, la care ajungem
în ceea ce este pentru o scurtă vreme, în următoarele împrejurări.

Duminiu Dorina se întoarce de la Florența în cele mai bune dispoziții

Regele și Regina se întorc din Florența în cele mai bune dispoziții. Vizita, atât de mult îndrăginită, la Hitler, fusese un dublu succes; întâi fiindcă se convinseseră "de visu" că nu aveau motive să se mai teamă că rețeta ar urmări, apoi cum Generalul se tot complăcea a insinua pentru a-i timora și tine sub papucul lui, înlocuirea monarhiei printr-un regim de felul celui din Germania, în care natural sefii Statului i-ar reveni Condottierului, nici cea a dinastiei prin Habsburgii "români" și Arhiducesei Ileana, cum zicea tipografia Verde M.S. În toată ultima criză, ca soluție de salvare a principiului monarhic în cazul când toate manevrele anti-parazitice ale Antoneților s-ar dovedi a fi originare de Führer, pentru a scăpa de Căruș Domitor de România prezidat de Hitler, pentru a scăpa de Căruș Domitor de România prezidat de Hitler, alături de rădăcinile din Windor și cum plăcea Ileanei să acrediteze rumoarea, pe care tot cercul prietenilor ei o răspândea în fața ofiterimei antonețiene, prin tăierea sa semnificativă și neferită față de nepotul ei înscoronat, iar în al doilea rând, pentru că voiajul lor la Berlin în plină Conferință a talei agresivității nu fusese relevantă nici comentarii de propagandă celelalte țări, bine deosebit în trecut și fără auzul sau entuziștii la rădăcinile lor. Pe de altă parte, petrecerile două săptămâni în atmosfera binefăcătoare a perlelor tuturor orașelor din lume, revizitându-i frumusețile arhitecturale, comorile artistice încă de-impresionabile și neevacuante, întrucât cultul acesteia binecuvântat al capitalului nu se abate la posibilitatea unei defecțiuni nici la avântul său unor tradiții Britanice, ce nu aveau nici un obiectiv de urmărit pe minusculele nefericiți florentini, și frecventând cerul, acum redus dar ca atât mai feroc, al rădăcinilor și vechilor prieteni sau cunoștințe a Prințesei exilate de odinioară, aflând astfel o sumedenie de vestii interesante ce nu puteau fi scrise, dar pe care aceste frumuseți, ca repituri de răpe și repitii mari în toate colțurile lumii, făceau mijloacele să și-le comunice unele altora peste hotare, fructuri și condimente chiar și în timpuri de nefericie. Printre cele trăite, înprezent vicisitudinilor membrilor

Zeichnung ist ganz

de restricție, când totdeauna naturile nobile și generoase sînt aplecate să-și ofere în sacrificiu viața în lupta spre propria omnia, aflarea listă lungă a cunoștințelor Elenei printr-o eroie cerului Britaniei căzută în prima din cele două bătălii ce au salvat civilizația de barbaria zeilor teutonici și despre care Winston a spus vorbe de nouitate și plină de adevăr: "Niciodată așa puțin au făcut așa de mult pentru atât de mulți". Dar mi s'îndreptă răsunet în auzul amintirilor soartei nedrepte a bărbatului pentru care desigur viața ei a avut cea mai mare admirație, sentimente mult mai puternice decît afecțiunea și cu care foarte probabil ~~se~~ s'îndreptă răsunet, renunțând la ce consideră datorită ei de a-și mai rălepta pe Carol, dară dintr-o răzăr, și tot căsătorit cu o bătrână de care dori nu se putea separa: Ducele de Aosta, nepot de frate al mititelului Rege-Împărat, cel mai bine dintre toți sovrani, om extra-adevăr exceptional de bine din toate puncte de vedere și poate cel mai bun strateg al armatei italiene, care refuzase să plece cu avionul din încercarea ei în Abisinia, a cărei apărare o comandă, căzând în sfîrșitul luptelor prizonier în mijlocul trupelor sale și născînd din lipsă de înțelegere, din cauza similitudinii sale dinde și mîndre, de tuberculoză, chimă infernală, a Ilgandei unde cei "rezistenți" au fost detinuți într-o mizerie de tabără. Detaliile le aflue dăru sora ei, nouă Ducesă de Aosta, prin trecerea titlului defunctului asupra fratelui său mai mic și sora ei, alfel căut R.-M. se afla la saloanele ei în țară plină de rezoluții binevoitoare față de cei ce-i făceau viața amară locuindu-se peșez forință de a putea trăi lăsată în capul său, căd' atîtea alte mame și soții săfereau home incomparabil mai dureroase și profunde decît micile neajunsuri ale ei, influențată și pe Mike ca să mai facă un efort și să conștientizeze căușile posibile pentru a termina lupta stentă și mersul cu bătrînul Bauau care se arătase deosebit de mult mai puțin monstruos în prezenta plecării la Berlin și acolo.

Ne vîrem să atribuim Generalului micimea de suflet de a fi căzut și el în perioada aceea să-și răburere pe tîrîm și stăpîn rival, doar pentru că urmează să treacă dăru prăvăl de General de Armată la cel de Mareșal — cel de al treilea din istoria țării după Averescu și Prezan —, dar nu cred că ea s'îndreptă răsunet mai aspru decît înțit în a profunde, potrivit simțămîntului meu neparticipitor și sincer, că și acest scump proiect al său a contribuit, cu mai mult decît vroia să arate, la gentilețea și cu totul necunoscută chiar și cercului său de inteni — după înveși m'întărilor făcute M.M.L. de prețului și colab. Borșonului cel mai apropiat, Mihai Antonescu — cu care le-a împins și la saloanele lor și l-a copleșit în speșă pe Rege până la satisfacerea ambitei sale conform celor poverite mie de oaste fără interstiu de a-și discreditat în ochii mei, dar ca o amuzantă observație psihologică ce avea să repete și cu căleza alte ocazii. Căzută era comandă frontului Sud ca core Hitler și 'onorale după declarația promptă de război contra Americii, iar motivarea aceea, mai subțilă, că ei lui îi revenea meritul principal pentru biruința rezistenței sovietice la cucerirea Odesei, prima metropolă și fortăreață a armatei ruse căzută în acest război. Cereșoniu a avut loc pe cîmpul de instrucție 'dolu Brailor în prezența tuturor șefilor neoficiari pe front și s-a soldat cu un imprevizibil schimb de bastoane, întrucît M.S. nu fusese încă investit în grad superior, fiindcă nu mi s'îndreptă răsunet mîndre și a fiut și el să fie promovat conform tradiției reșonante ale armatei, primindu-l deci din mîinile comandantului 'efectiv al ei, Enache de a-și ridica pe aplea la aplea țară militar. Amare apoi în dejă spre bucuria celor neavansați, care alfel s'ar fi aplea noștri ca deplădore și observarea plăcută vădile ce-i făcea tîrîmului trahu de a fi ajuns la culmea carierei sale militare.

Yvan Kostyuk

Urmare intalniri mai dese decit in trecut, M.M.L.L. petrecu

luna la Sinaia si petrecu, spre inlesnirea audientelor de lucru cu Dca, adeseori
 vizitau saptamini la Predeal, unde inchiriasera vila lui Viorel Tilea, vacanta dela
 plecarez ~~Ministru~~ D-nei Gunther, in apropierea celei a Maresalului si in care statau
 citeodeti si in cursul saptamini, deoarece se apucaseră cu entuziasm de schi si vroiau
 sa evite naveta continuă dela Sinaia la Predeal, unde conditiile zapezii erau de
 obicei in general mai bune. Si Antonesti se dadea din cand in cand acestui sport, dar
 ca se intampla sa se intalneasca pe partiile din spatele vilei Maresalului si in
 deosebi atmosfera neformala sa se frecventeze nestinskeriti de eticheta ca niste
 particulari in bune relatii de vecinatate, cunoscuandu-se astfel si cercul intimitilor, in
 special mai mult al Antonescilor, intrucat acei al Suveranilor (M'nolescu, Nelly, Alice
 Sturza, D-soara Dr. "Pupi" Popovici, prietere de la Refinei) era deja cunoscut Antonel-
 tilor, pe care M.M.L.L. nu cunoasterea pînă atunci pe Teodor Roetti-Solomon, verchi
 prieten de armata si monitor de schi al Maresalului, nici pe noii lui monitor, tînă-
 rii ~~Lucas~~ Lucoteren Jacques Vergotti. Acesta este fiul unui grec din Brazilia, nascut si in-
 cetatenit in tara, administrator si apoi arendas de moli, casatorit cu o belgionca cu
 oarecari mijloace, divorat de ea lasandu-i birtul, care a fost crescut de mama si de
 al doilea ei sot, colonel de intendenta, acum angajat intr-un post administrativ la
 I. A. R. dela Brasov, unde are o frumoasa yltă si "Jac" crestea intr-un mediu
 sanatos sportiv, devenind un excelent schior, admirat mai mult pentru eleganta stilu-
 lui, decit performantele sale de concurs. Jac mostenise calitatile fizice ale ambilor
 sai parinti, fiind un reusit amestec de sange greco-belgian: foarte inalt (aproape cit
 M.S.), volnic si armonios cu aditiiune dupa micii - la, care fusese o mare frum-
 dea in tinerete si era si acum impozanta prin robustetea si simtatoz rasei sale,
 dar dupa tota in finetea si distinctia celei eline, avind un cap cioplit ca de
 praxitel, ochi mari caprai, fermecatori si dinti buni de reclama pentru Kolynos,
 iar faptul ca era chilez dela douazeci de ani nu-i strica cîtun de putin fizionomia,
 ci dimpotriva o avantaja, intrucat calvitia lui era din cele furtive, relesind
 forma dolihocefala perfectă a craniului pe care un par bogat l-ar fi stricat si
 dindu-i un aer interesant de intelectual (ce nu era deloc) si de crai (caci
 exista, pare-se, dupa opinia sexului frumos, o corelatie invers proportionala
 intre puterea capilara si cea sexuala la barbati) ce era, in schimb, foarte
 sigur, dupa cîrligul ce-l avea la cucoare, dintre care am cunoscut cîteva ce mi-au
 vorbit de Jac cu termeni deliranti. In ce priveste intelectul, Vergotti ar fi putut sa
 mult mai mult decit dăduse, fiindca mediul nu-l impiedica in a se dezvoltati si ca
 dispunea de un cap suficient de bine organizat pentru a se putea descurca usor in
 toate, prin apereptiz rapida a portii practice a lucrurilor si talentela sale
 native greco-belgiene comerciale, la care se mai adăuga si ocaz experienta de
 smecherie proprie tinerelei pereratii de romani, fara sa dinta prea mult nevoia
 de a se instrui si de a aprofunda problemele, mai ales abstracte. Facute alor
 lucru si dădă nu mănăstir si dreptul, desi nu-mi vine sa cred ca l-a terminat,
 fiindca intrase dela scoala in armata, alepand arma a gîtinilor, si curatier
 destul de bine codat, parca si civil, dar avea foarte viziuni dintr-un dreptul
 international atat public cat si privat. De citit, nu prea citise decat o parte din
 ceea ce se cere la orice batalionist si pentru placerea sa nu multa romane-
 de politic, dar stia pe de rost multa statistica geo-comerciala, arada baze
 cifrelor ce se referea imediat. Fata de comertul lui de scoala si militarie an-
 tice in schimb (marile arata) de a cunoaste binisor franceza, ce o vorbea
 rula cu greseli si un suent belgo-romanesk, putina franceza ce o mai stia
 din copilarie si elemente de germana - izvoada si de majora prime dela
 comertul dela Brasov. Era insa dotat de o capacitate polin
 rapida de a invata limbi, precum se va vedea la cele urmatoare.

Jac Vergotti

Cu Antonetă, ca și de altfel apoi cu M.M.B., a dat Lovitură întâi de toate cu schia, orind și cunoștințele și darul și răbdarea de a le învăța miile lucruri ce Paternu aplică metodei Hanner Schneider, perfecționată de Alois și Rominger, astfel încât tot în avut plăcerea să facă răsunet propriu zărilor în al doilea rând, prin diferența marcată între manierele sale de occidental, ce i-le învinsese, dintr-o familie de burghezi civilizați, și cele stinghere și impruinatele băieților conștientului său și multora 'civili' din generația lui, iar în al treilea rând, prin faptul că era extrem de calm, rezervat, discret și, în schimb, în orice caz atît de perimoniaș în vorbă, încît și Regele pare, în comparație cu Tăc, un om vorbăreț și versat în arta conversației ușoare. Iar cînd Vergotti se decidea totuși să scutze și el o vorbă, atunci o 'studie' mult mai deosebită și o pronunțată forță 'tăiet', distinctă și obișnuită pe soptite, ca și cum lucrul ce-l spunea era important, veric valabil și irefutabil, dar pe care înțelegerea totuși să-l afirme cu modestia omului care 2-a inventat. Dacă, din întâmplare, era contrazis, se înroșea ușor de cînd, dar nu mai replica, luînd zăre superioare de cerebrii indulgenți pentru manierele de rînd inapți și înțelegere profundă a gândurilor, iar după câteva ore, zile sau chiar săptămîni îți dădea dintr-o dată răspunsul, fără să aștepte a fi prețit, totuși atunci cînd erorile lui era mai evidente, fiindcă băieții fuseseră educați de mîna și trebuia să zăre mereu dreptate. În afară de acest mic păcat, pe care arău vor fi deligat reușit să-l corecteze, Tăc mai avea și un al doilea, care era o calitate pentru el, dar nu totuși neapărat pentru restul lumii: ambiția lui depășea cu mult prea mult măsura capacității sale, așa că-l atrenea 'firește' către tendința comprehensibilă dar repretabilă de a căuta să folosească orice mijloc pentru a parveni. Dacă ar fi un individ de proastă calitate, faptul arău i-l ar putea costa mult mai ușor, dar pentru că e băiețel bun și în barba de vulpe sau poate mai degrabă de hienă, lucrul e ca atît mai repretabil, dar se neiertat.

Mareșalul fusese încadrat de nouă achiziție ca atît mai mult cu cît nu s-ar fi putut dîră niciodată în zilele sale cu un secretor particular neuniformizat și că de cele zeptă urme adevărat ofiter de onorință, de altă de tînuț mic și modest ca și poartă și pusă de orice treabă, și iperle 2-2 și deosebită în persoana lui Vergotti, care mai pătrunse și calitatea de a fi jandarm, deși politutul militarilor mai îndușt pentru a-i 'supraveghea' serviciul și din punct de vedere disciplinar, dar mai ales din zăre al serviciului sale personal și a celor ce se vorbeau și scriau în preșința lui. Iar Tăc nici nu vizăre la atare trambulină pentru saltul cel mare, care la de la na-i zăre. "Dar însă" — cum zăre militarilor, din romera jandarmilor — fericirea noului Mareșal, care vizăre acum să-i creiere o Clasă Militară și un regiment de gardă personală mai importantă decît adjunctii și Batalionul Regelui și cum învinșătorii mareșali dela Măreștii Măreștii nu arău niciodată, arez să fie de scurtă durată deosebit pe de o parte, na-i plăcuse nici lui dar mai că zăreă nău lui Jăc înfăcătorez pe vizibilă a lucrurilor din viața sa, iar pe de altă parte deosebită rapid în tînuț la ordonată comori de talente acumie de domniul codostă-cului. Și-a trăderă, în această materie, Tăc și-glosele just cariera de jandarm, sintindu-se din năkone strălucă către bucatăria omniilor de pe moșile boeresti administrate de țară, zăre unde arău și trinitet pe băie-țării ca să trăpă cu uralez ce șăreă către sau către vericil sau grăder. Iar singure elia e partător de globule intrici mai dăoi de zăre, zăreă și pe indo-europă și Tăc reușe să-i dea în zilele orăde trădăreă care bătrăul soldat le aplică, dar nu pentru că zăre, ci zăre a venicilor, astfel încît ideea de a-l dăreă nău rău, ca apoi să-l foloseă în Palat, și-a venit chiar în această clipă în care Jăc se apucă a i-o logera, fiind zăre dăit că "marile spirite se-născu" fatidic de obicei.

Yoculostoyan

În plus, există indiscutabil o oarecare rivalitate între primele două doamne din țară, mai pronunțată chiar decât cea între fiul primei și sora celei de a doua, Intrucât R.-M. nu avusese de la început supletea și sîrtenia suficiente ca să si-o apropie pe D-na Antonescu în chip de prietenă, iar breșta, la rîndul ei, suferind de un dublu complex de inferioritate ce o făcea să fie prez. susceptibilă, a răz. al. originii sale modeste și lipsă de "savoir faire" al lumii internaționale, cosmopolite, a vîrfurilor conducătoare și totodată pentru reputația ei din trecut, pe care totmai, caritativ, se gădiera s-o scoată la iveală, exagerînd-o bine înteles în mod murdar, n-~~avusese~~ nici ez. cheiz. la inimă celorlalte; adevărul fiind că nici una din ele nu era prez. inteligentă. Alice Sturza, de pildă, care mi s-a străluce prin facultățile ei mintale, dar era una cu toate atîrile Contacuzareștilor (nu f. ar. i. a. t. ci biz. antini) reușise să fie una din prietenele cele mai intime ale ambelor curtoare, iar Arhiducesa Ileana care, în schimb, a moștenit inteligența ~~ambelor~~ părinți, ajunsesă să-i învîrtească în jurul degetului mic pe ~~ambelor~~ Antonesti, pe cor. Maria și pe tot. acolici lor, iar cu M.M.L. s-ar fi putut înțelepe la perfecție dacă n-~~ar~~ fi avut acele ambiții pentru feciorul ei prin născut, pe care-l creștea la Mînzîrșor Dealului spre a-l prez. pentru tronul României, în eventualitatea în care Mike s-ar vedea scutit să-l urceze pe tron într-o conjunctură răz. favorabilă nemților sau dacă s-ar împlini să nu aibă descend. masculină (ceea ce i-o prez. ghicitoare de noroc!).

Ori, la dejunurile comune ale Soveranilor cu Antonesti, de după lect. de schiu, la vila Tilez, la în acea a Maresalului, diferență enormă din toate punctele de vedere între Repină — încă frumoasă, în felul ei de capă pur sînge anglo-normand; reamintea în Europa pentru gustul desăvîrșit cu care se îmbrăca; cu bijuterii na atît de multe și extraordinare, ca acelea ale mulor alte regalități, cît erau altele una și una, mortale și partate perfect, la oricîle și după toate le poltrivite; avînd întotdeauna asupra ei vre-o altă tobărie originală, brichetă de conș. și specială și ultimul tînet de "vanity-case" (cașetă cu oglindă și tulinene), dar și de echipament pentru schiu, de la sapă și ochelari pînă la fixația și contururile schiorilor; extrem de curată și înțepită (ceea ce Elisabeta și Ileana nu prez. erau, iar cucornete înțelepte pînă atunci de tîrîrul locotenent și mai puțin, încludînd cele din anturajul Maresalului) și duhînd discret a miresme de parfumi scumpe, iar înfîrșit vorbind cu o voce adîncă și puțin răgușită de tutun și nu din alez pitigătoare, guturale și stridente pe care si-le formăra din rădîns din copilărie femeile din țara noastră, creștînd greșit că-i mai elegant pentru fetile că să vorbească "subțire" — și Maresala care, gricînd se străduia să facă pe distinsă, aducînd și acum modele de rochii de la Paris, să vorbească cu gura incomplet deschisă ca să prez. mai "mică", numai deșpre lucruri serioase și grave, ca să si dea o conș. că, ce altfel nu ar fi avut, fiindcă se ținea înșiși de vîrșurile lucrurile într-o conversație normală și rațională deșpre orice subiect și încerca, pentru a marca cel puțin o superioritate turată deșpre orice subiect și încerca, pentru a marca cel puțin o superioritate față de "rivală" (pe care ea o considera ea atare, pe cînd Repină se socotea prez. față de "rivală" (pe care ea o considera ea atare, pe cînd Repină se socotea prez. superioară ca să-i recunoască pretenția la acest drept), s-o enfunde cu lipsa (ceasta) canoastelor în materie de expresii și obiceiuri românești, nu a putut să nu-~~l~~ izbească, impresionîndu-se și strîbî pe Verpotti din mîrele Antonestiilor către vîrșurile ale Soveranilor. La rîndul ei a contribuit în bună parte și Mike, atîr din prima clipă de via, în deosebi din cauza enăstiații lui (M. e foarte Holando Ileana în privința taliei, simpatizîndu-i. învîrtețiv pe unii și pe alții Rădă, pe Tonci, pe Nepeș etdsidin deoseb. motiv, și avînd o înamită neîncredere față de pitici, a călăuzii și taciturnității sale și a faptului că era percepută tipul de neintelektual, sportiv, oltist după filme, american, proppr. lumii noi, masini, avioane și curiozitate științifice, dar mai ales tehnice, practice ale mijlocului scolarului nostru și că, în plus, i-a dat rapid a înțelepe că spera și credea în victoria Aliților, că și părinții săi de obș. ie gîncea și belșugă. Iar pe deasupra se adăugă și faptul că, far

Joan Kootrup

de aproape aceeași vîrstă și mîndoi creați în țară, se înțelegeau dintr-o privire, prin
gesturi și fraziuni de frînă sau expresii, fără prea multe vorbe, dar cum tinde să devină
din ce în ce mai mult tinerețului erei moderne moto-mecanizate, prăbit, să facă multe lucruri cu mai puțin, și
rădăna cu poftă de plume pe care "fotici" din jurul lor nu le puteau răvări și că
văc plăcea și de mult mamei, în sfîrșit și psihologia căreia Mihai avea stăruință încă
o oarbă și aproape toată încredere.

Nu știa dacă și cînd Locotenent-Colonul Pastia (pe care nu l-am cu-
noșcut, dar desigur că toată lumea pretinde că era cel mai distins, strălucit, capabil, cult
și bine moralmente dintre toți ofițerii ce se perindau de la Generalul Mihail Racove
pe la Polot) a plecat din Căz. Milit. era a M.S. primind o comandă pe front, unde a murit
apoi în luptele de la Cotul Doamnei, și fiind înlocuit cu Lt.-Col. Petre Lazăr, nici cum
dorea din urmă a ajuns să fie propus și admis la Căz. Cred însă că M.S. l-a
cerut ca adjutant la plecare lui Pastia, la supetia R.-M. care-l cunoștea prin inter-
medial fie al Doctorului Gomoia fie al Doctorului Popovici care, în orice caz, îl cuno-
șteam de mult. Nu pot să-mi amintesc nici una dintre Petre Lazăr apartine, dar
nu m-a mirat să fie venit sau din corpul medical, fiindcă se ocupa de arnă, și
după cum am văzut de psihometrie, fiind psiholog de meșerie, cu licență și a postat
chiar doctoratul de la Geneva, unde, după ce obținuse celebritatea profesor de
Căporede, ca bursier de al Profesorului Motru, venise în una din cele mai limitate în
via-țică "știința psihologiei", în același timp în care l-a studiat la Geneva și
Profesorul Bohnitz cu care era prieten.

Se știe că acest embrion de nouă știință, născut acum două secole în
scolile elitei englezesti sub formă de testare (fără îndoială foarte utile în amplex-
toarea altor experiențe, dar neîncluzând singure), celebrizată prin intuiția geniază a
citorva psihiatri mari (Havelock Ellis, Freud, Sacher-Masoch, Jung ș.a.) și folosită
pe scară mare în Statele Unite unde lipsa de tradiție de școli suficiente, bune și obli-
gatorii făcuse necesară aplicarea psihometriei la selecționarea cadrelor și a
serviciilor de Stat (armată, marină, corpul diplomatic, politic și serviciul de informație),
mai cu seamă de la primul război mondial și trezirea conștiinței Americii de a trebui
să facă față rolului ei nou de Mare Putere cu obligații internaționale pe eschierul
mondial, l-a fost reimportată în Europa drept "știință americană", făcând
"furoare" exagerată în Apus și invadând până și Balcanii cu tendința de a
fi aplicată în toate domeniile vieții publice și particulare, din buget mamei și
până la alegerea lozodnicei primului oșar nubil, ca și pentru selecționarea
munitorilor muncitori și intelectuali din toate industriile particulare și serviciile
Statului, ba chiar pentru alegerea episcopilor, miniștrilor și conducătorilor civili
și militari, de imperiul tuturor Statelor Membre ale O.N.U.-ului, psihotehnicilor
și elevii lor psihometristi avînd firește pretențiunea să constituie noua elită
de preoți și omernici, prost conduși și nerozociti de la omul pesterilor și
până la ei, din lipsa lor și a științei lor atotrevolutionare.

Fapt e că Petre Lazăr revoluționare născut la Război și în
special Căz. Militară prin aceea că învățase psihologie la Geneva pentru
a se vîrî sub pielea Săveranilor abînd repede cum trebuia să-i ștărească
abînd și să le cînte în sfîrșit ca să devină în cel mai scurt timp preferatul
Căz. Militare, cu paternite tendințe de a ajunge la nouă pseudo-Război
române al împăriei Căz. (ceea ce a reușit de altfel până la urmă, în ultimile
zile ale monarhiei) și descoperind de la început rapid (ceea ce totuși nu văd din
prima clipă, fără studii de psihologie) "ghiveriul cu trandafiri" - cum se
francezii lăudau pe bălător la ochi ca să nu fie observat și zăme, că Toc
avea să fie un personaj mesianic și că era deci mîi conduși să se facă
apostolul lui dect să joacă lui Căz. faza.

Ioan Popovici

Nici M.M.L.L., nici "Ioani" (cum Reșele îl numea pe Mircea fiindcă se scria numele Ioanitu în loc de Ioanitu), nici Nelly și cu alții mai puțin. Tot mi s-a spus că născută cu privire la mizeria prezintă ce o primire bună din urmă de la Măreșul Antonescu, totuși spanzura mi s-a spus că bătrânul îi ceruse drept cadou a detronării la Palat și înțelegerea sa "în loc să-i facă stagiu pe front" raportele erau s-au venise despre tot ce se petrecea la Curte și în afară de prezența intimă a Suvranilor și autorităților lor imediat, sentimentele și atitudinea adevărate ale reșele. Totuși de el, precum și despre părerile și interesele lor politice și că vorbii acceptați mișcarea și fazele s-o îndeplinirea, totuși mai conștient, apoi în se în ce mai rar și incomplet, arătând pe cât posibil portez esențială, neînțelegându-se Antonușilor, dar într-o zi, după vreo o lună și ceva de acest calvar pentru el, care devenise de acum intimul M.M.L.L., tratat ca "prieten de M.S." și ca al doilea fiu de țară, făcându-se unele lor cea mai acută în simul Palatului și strădăniile înțel. M. L. făcându-se unele lor cea mai acută în simul Palatului și strădăniile înțel. prietenia celor mici și deținerea celor mari atât la Batalia și în Curtea Militară și înțel. cât și prin grație, grajduri, sclădire economice, calderii și în rândurile vechi funcționari cu metehne și scăderi reprobatibile, pe lângă a pune capăt aceluși echivoc nepotabil venit drept la M.S. ca să-i mătură lasă reputația de a mai continua să lăze acest dublu joc ce stăruie acum și o dublă trădare întruț acumie ambilor stăpâni simțăminteale toate ale celui răit, plângându-se un copil, ce mai era, în tonul și roșindu-i pe Suvran (căci Reșele venise pește ei, înțel. gata de lămpirea și trînză neobișnuită a dialogului din dormitorul Reșele) și reșele la serviciile sale.

Reșele a fost foarte afectat de ceea ce aflase pentru că era totuși născut dezonșat în iluziile ce și-le făcuse asupra purității afecțiunii nouului prieten, dar totuși mișcat de sinceritatea și durerea manifestată la măturarea culpei, iar mai că-l sa care se atasea la înțel. cu o drăceală născută mai puternică decât cea de răză și abia acum, când îi vedea măturat născut încă nedefinit al unei idile politice viitoare, realizează ce în taina palatului ea pierduse bătrânul a "razei" de toate ce intrase cu înțel. în viața lor politică, a găsit imediat expediențelul practic pentru salvarea "stăruie": Tot era un imper de a li zău le zădușul și curajul să-l născă pe bătrânul răit, încă nemăturat cu toate manifestările lor de "stăruie", cu răză lui de Măreș și corăbi "porrit" ca să le caute nod în papură, să-i mătură lasă lui Mike! ce și-a putut acum pe veci cum făcuseră a mai făcerea posibil. Mulți alții din jurul lor și să-i ofere sacrificiul economic din cauza măturării acestor păvărati înțel. dar nu trebuia pentru nimic ca lume să se pendează mătur a face "răză" jălu! lor. Na, dimpotrivă, trebuia să fie mai desăpt și mai tare ca ei și să continue jocul, dar mai abil decât până acum dăndu-le "libertate" și sfatose înțel. cât mai tare și pentru despre tot ce se putea spune fără pericol pentru înțel. și credințelor lor slujitori, iar despre ceea ce nu trebuia să coroneze Antonescu și căder de "acord" în înțel. să mătură lasă peșteră, primari și declară de desăpt de realitate ca să poră verosimile, dar înțel. suficient de obșuate ca să constituie o diferență și perfectă dezinformare a datărilor lor. Totul era în plus perfect moral, înțel. nu ei și stăruie Măreșul, și se ofra în lepădare opărire, iar înțel. devenea răză apăsătorul lor cel mai melior și răză-cul lor născă înțel. pentru că era lor desăpt care era și "acord" a adevăratelor sentimente ale majorității nașterilor și a lumii demorale care înțel. unui ora înțel. victorios, totuși cei care nu lăptă pentru a zădușul pentru contribuția lor. Reșele devenise dintr-o dată o primărie înțel. și plăt de curajul latinicizant ter. și înțel. emulată la purpărie, corupțorii de care nu trebuia să fie răză înțel. înțel. de informații lor Ioani, cîmpie fieră și lui Mike și foarte înțel. pentru textul informațional deformație ce urma să fie "reșele" pe cînd Nelly nu trebuia să lăptă ce și ce era, un fîndăpădă și trînză, dar pentru că era o răză și or scopul palatului la prima oră.

Ioan/Reșele/Reșele

Total ar fi fost perfect dacă Maresalul nu ar fi avut și alți informatori la Palat, ca mai multă experiență și în orice caz mai multă docșă decât novicele de Vergotti. Cine au fost aceștia nu s-a descoperit nici până azi, dar presupunerile firești ale cuartetului de conspiratori se îndreptară în curând asupra lui Mardare și Andronescu, pentru simplul motiv că Juc a înțeles-ndreptară în curând asupra lui Mardare și Andronescu, pentru simplul motiv că Juc a înțeles- gistrați primele sale acțiuni cu acestia, pe terenul transgresiunii atribuțiilor sale, încălcării ordinii ierarhice, însă Gordon și, lipsă de disciplină și de respectul cuvenit rangului superiorilor săi militari, precum și pe acel al tinutei lui nominaliste și al manierelor sale prez familiare, irreverente și chiar necuviincioase față de M.M.L.L. În prezența altora. Ceva din toate aceste auzala era adevărat și chiar mai mult decât au vrut să recunoască până la sfârșit Suvorovii, înțelegând chiar și Tonri, care-2 simpatiza pe Juc, considerându-l un element bun, din care se va putea face cu timpul un valoros demnitar al Curții, dacă nu se va lăsa stricat de fumatul unor favori ce părăsiseră săi se fi urcat la cap, deoarece se va lăsa stricat de fumatul unor favori ce părăsiseră săi se fi urcat la cap, deoarece nu primiseră, pe semne, de acasă și nici la școală oarecără de educație și nu părăsiseră aibă nici inteligența suficientă necesară discriminării între atitudini ce o putea păstra pentru relațiile mai familiare din intimitatea vieții Suvorovilor și tinută protocolară și chiar ostentativ marțială ce ar fi trebuit să aibă, timpul mare sermă cu strictețe de rangul și funcția sa modeste, față de M.M.L.L. și totuși Curtea, mai ales în prezența celor din afara ei. Si-ntr-adevăr, Juc avea mai mult decât cei lape ani de acasă, el era dintr-una în care nimeni nu stă și deci nu-i putea învăța cum trebuia să se poarte în lumea înaltă, iar M.M.L.L. făcuseră greșelă cronică a multor capete încoronate și personajilor lași pale, cu educație și mentalitate occidentale, de a uita că-n Orient — și Balcanii noștri sunt foarte rășădile din puncte de vedere — trebuie să tratezi pe supuși așa cum îi ții în distanță intenționează de respectul datorat stăpînitor. Reșele era atunci el însuși încă incomplet educat și avea în plus, mai pronunțată decât la majoritatea membrilor celorlalte dinastii și ai familiilor din aristocrație (ce diferă în deosebite de cătulele disciplinei protocolare și ai rigurilor etichetei în care sunt chemați să-și încadreze viața), sfînta oronă pentru formalism și o firească inclinație, a celulelor oboșite de milenial de conduită, dară nu de domnie, spre tipică nobilitate declasată și simplitate moravurilor naturale ale plebei, iar Regina, careia nu-i puteai imputa că nu ar fi avut totdeauna tinută exemplară, perfect corespunzătoare tuturor exigențelor circumstanțiale, a rangului ei, de care permanent era conștientă și chiar preocupată a-2 accentua spre a-i impune fiului mai multă rigurozitate în împlinirea rolului său de Cap al Statului, care trebuie să fie pentru tot exemplul vieții perfecționii, căruia însă nitei în orbă vîrstei periculoase, pe care o critica 22 isterica de Nelly și o descoperire pretenției rivale dela Predeal, dar nu o resimțea de tot în lăuntru propriei sale fire, răvășite de focul inimii care mijea de mult și se-nflăcăra acum din ce în ce mai tare pentru persecutatul Juc. Atunci M.M.L.L. fuseseră tot timpul extrem de aplicate în observarea strictă a secretului micii lor conspirații, poate chiar prez vădit pentru ceilalți membri ai suitei lor (Sarmara Nelly simțindu-se pe nedrept exclusă dintr-o mulțime de mici plăceri de care evasele totdeauna parte pînă stăruia în infinita stăpînire a lor membrii Colei Militare, cu excepția psihologului astucios, resimțindu-se și mai mult depe urma sabiei izolate în care le putea volta reculașe 2 cuartetului misterios și inaccesibil) și în special pentru mulțimea de alți informatori mari și codoli mai mici ai diferitelor servicii de spionaj naționale și străine infiltrate înă parat și în jurul familiei regale, dar neplăcuse totuși aceste aspecte externe ale complotului lor și ale comportării favorabile, expunându-2 mai mult decât era util pentru poziția și reputația sa prin tot felul de înșelăciuni, de care aceluia vroia să se arde cât mai prompt, deci prez fără tactul și competența cuvenite, co-2 puna în conflict cu totii demnitarii și funcționarii Curții și în deosebi cu șefii și ierarhii direcți din Căz Militară.

Ioan Protopopescu

Informațiile erau amănunțite, dăru de seară despre programul recepției al
vieții Suvorovilor și îndecorabili a Reginei, cu precizări asupra mișcărilor acestora în țară, dar
chiar și înălțimea înălțimilor Coleteiului Peleș și al apartamentelor regale din Focșani, cu indi-
cații ale orașelor sosirii și plecării lor și a majorității vizitelor externe și interne, în special
convențiile asupra prezentelor lui Verpelti, filot și în relațiile sale externe, dovadă că nu
erau verzi, pe care rămânerea sa în Budorul Reginei, singur cu ea, ceruși întregi, între
cei și cina, sau citeodată după cina și plecare Reginei în Ionița la Stina Regală, ca
și plimbările lor pe schiori, în loc, prin codrul morii regale erau prezentate într-o
redactare ce tindea să conchidă la un demodant prozic, care decurgea prea lin-
pede de la sine ca să nu fi reieșit explicitări ireverentioase față de Augustă Doa-
nă, prin punerea punctelor pe iuri.

Pentru acei ce nu cunoșc pe M.M.L., obiceiurile și manierele lor,
împrejurările în care au trăit și căsătoriile ce le-au preocupat atunci, nici topografia
locurilor și nici planul Focșanului și pe deasupra nu știu să citească atent, mișcările
și critice, ca să discernă într-un text cele genuine de cele tendentioase, cert că
dată de oarecui și multitudinea notelor acestor informații îi pot duce la aceeași
fără concluzie. Antonești fusese primiti numai la Focșani și-l vizitaseră odă
până la Bucătărie, Moșeratul și soția sa constatău în viața prietelui ingeniozitatea
arhitectului italian Stoppa, care-l concepu, defectul că Budorul pește suferența
trebuia să fie după fidele mai că să nu miroase a mîncare și inconvenientul pentru
M.M.L. că apartamentele lor erau foarte proz adjupte și altele lipsite de intimitate
proprie, fiindcă ală le cerea Carol și Iudua, care fuseseră probabil să se poartă supre-
refuz reciproc; de altmădă deosebi foarte bine cît de indignat era Reșina de pili
prioriti pe care Carol i-o dăduse fiului lor, încercînd să-l atragă și să-l facă în
promisiunile și celei sale oarece și cît de aplicat era, în căsătorie, să fie pentru
el o mare exemplar care li-o dăduse totuși copiii, altele fuseseră D-70r nu li se pu-
tea atribui activitatea de a fi fost "duci" de țicărire apăsant genianz a
acelei literaturii de gen politic. Aceia era de altmădă, lipsită de orice context
dovădit că spionii respectivi, mișcările vre-o conversație, alitudine sau dispoziție
concludentă pentru presupusul final înținat tîmpete: "Lodorum tron. Bă, din
contra, textele tuturor lucrărilor ală a Caroli Mădare cît și a S.S.I.-ului și a
disputelor evitate cu deosebită grijă subiectele spionice pentru alălor. Ast-
fel Mădare rezata diferența din Verpelti de la Calz-Verde, menționînd numai
observația ce i-o făcuse și pentru care-l cîta, ca martor pe Macdoni, relativ
la obținut de a sta în vîrile în Budorale pralatorilor, vorbîndu-
se vorbînd, dar omilor să arde cauza conflictului, care fusese condusă de abuzu-
lui deservit de Jec în distribuția vîntului destinat Caroli Regale și Batalio-
nului și la transportul pericilor și orărilor echidistante de Mădare pentru
gospodăria proprie în mijloc tuturor deputărilor treburilor repoz la vîntor. Le
făcuseră, ordonau M.S. prințului și alor să-i spună sefului a.i. al Caroli
că transformă înălțimea regal într-un martor.

Factorul principal determinat az izbucnirii noii crize a fost fîn-
tăritățile troplă a raporturilor, naționale, între țările și Pralor în ar-
ne tranșeră și schimbări de poziție, în sens invers, a lui Verpelti, cîi dea
zece putea justifica - cum a făcut - în rachetă - declinările sale pro-ale
și în chier societate, dar obiective în elicașul potestății. Într-o vîntă
teor, drept distanță arăta la provocare pe Suvorov și-l deservă fîn-
fîn-ale, el nu mai avea cum să explice că de la trecere la în lăbă opri-
Mădare și activarea sa în intimitate cartierului general az zece, noui
lăi ală și devenirea sentimentelor mai rezorvati, circumspecți, distanți și potez inda-
pui, ba aproape ostili față de ei rechi cum nu mai fuseseră de mult după
apropierea de la mijlocul iernii.

Ioan Floreaș

E drept că atunci când a sosit, criza lăsa deja o turnură proastă pe care
statul era de părere că trebuia evitată. Într-adevăr, din cauza ostilității de neînduplecat a
R.-M. față de Mardare și încrederea în prez. noul în generalitatea psihologică a țării, nu
s-a înțeles încă ce se ajungea în an. expediență în vederea unui aranjament între Versetti
și castali doi din trei superiori și săi din Constituție. Se făcuse, tot din înțelegerea
existenței a Roșiei, nedreptățile de a-7 zădărnici pe Anroxen, care nu era de loc un in-
ferior al Anroxenilor și nu avea un caracter decât înțelegător în constituirea domeniului auto-
nom, în care arăta de altfel puterea neînduplecată și pe chestiuni minore de etichetă
și propriu, în totul cu Mardare, care, el înclinând se ține în strictețe, dar mult mai
și respect față de Suvorov, după "instrucțiunile de interes superior" ale Căminului, și
făcând totuși de rețea "responsabil" față de Căminul Statului pentru problemele politice.
Și după o perioadă desigur judicioasă a lui Toni, care nu era chiar prieten, dar cu bune rețete
cu Căminul Mardare, considerându-l, pe bună dreptate, ca un om de valoare, pe 77 Palat
cu Căminul, înțelegându-se foarte înțelept și posibil, de care se aștepta mai multă forță bună,
și neapărat de loc înțelegându-se, cum totuși a R.-M. și foarte multă înțelegere și
M.S. față de locușii săi noroizi, ar fi trebuit și mai trebuie călăuză în
de toate vidurile afecțiunii în bună înțelegere cu rețeta, în loc ca să se der a suferi
tore disjuncte că era de acum "persoană ingrată" ceea ce nu-7 înțeleg de fel și
câte o soluție de împăcare între cele două țări extreme. Rețeta consideră pe de altă
parte că, cu puțin în problema domeniului, Mardare era mai vinovat decât Anroxenii
și că, în înțelegerea nu el, care se dorădile înțelegător. Ur. 1 și lui Trupă, în
înțelegere determinată între Palat și Președinție fiind incompatibile rezoluțiile de județ
for și parte. Căminul lui Toni arăta foarte scopul de a putea se zădărnici (vine
din franceza: saisir!) pe Maria, înțelegându-se de a se păși în "hotărâri" sau "declarații
importante" și a-7 ruse în arbitraje diferendul în cazul în care ar depune
în conflict acut, în loc să poartă la soluționat "a 7 omizăle". Și din acest punct
de vedere, rețeta lui a fost binefăcătoare. Dar ceea ce Roșia nu i-7 ieșit până
la moarte a fost atitudinea lui nici cum serăditoare, și foarte fixă și fermă
în favoarea tuturor corărilor M.M.L. ca excepție celei de păstrare lui Versetti și
arăta pe notorii că, indiferent de motivele determinate ale atitudinii Căminului
cătoru-lui față de Coroză în viziunea noastră criză, dispoziția lui Tac făcea automat
că dispunând și orice pretext al materialului de a prelucsa sau altu criză, pe
când păstrarea lui echivoca pe simpla cu imposibilitatea rezolvării celorlalte
probleme pendente între Suvorov și Anroxenii, mult prea importante ca să fie
compromise din cauza unei persoane care nu era de loc indispensabilă nici Căminului
nici și Căminului nici intereselor supreme ale Coroză și dinastiei, iar nici proști-
giaz Roșiei nu atârna de prezenta sau viitoare unde locușii proști creșterea care
nu-7 fost să se poarte de a-7 arăta înțelegător și nu fi sfârșit acut scurder
pedicor, care din moment ce a devenit public trebuia sălăturat, pe când acordarea
unei asemenea importante unui fost înșenar de bună seamă confirmarea
unor foarte plauzibile suspiciuni, chiar dacă erau înfundate nejustificate. În
viziunea Roșiei că susținea deci aproape aceeași țară ca și Căminul, ca înșenar
diferență că nu mergea până în a o țară de a fi pășit, Toni i-7 răspuns că
nu o susținea public ci față de M.M.L. și că el era un prez. vechi și dezinteresat
clăitor al Trupă pentru a sfârși pe Suvorov, spre a-i fi pe plac, înțelegându-se
intereselor sale și ale țării, iar dacă ar fi fost rezultat în timp cu 1-77
putut spune nicodată în viziunea noastră problema. Rețeta, care-i refuzate
păstrarea plăcilor S.R. pentru a-7 scopuri pe prez. totuși Tac, nu putea nici
cum să-i dea dreptate contra sentimentelor dintr-un opus ale autorității și
măne, dar căud către palat ochi Toni i-7 spus că Maria îl ruse foarte mult
să nu uite că aceleasi probleme criză în înțelegător nu li se dădă înțelegător
importantă sau calmant prin înțelegerea rețetului autorității și că, în înțelegător
el înțelegător să nu se ține înțelegător "de familie" și cărei se ține "către a clăitor
neînduplecată ca ar putea periclitiza cele minoritare, M.S. i-7 răspuns că rețeta
măne, totuși era pentru el un lucru esențial, dar că, în înțelegător nici el nu înțeleg
peste limite interesului personal pentru înțelegător "anșenar" și de a-7 țară înțelegător

Domnului...

seamă să-și îngrijească sănătatea dacă nu vrea să se facă total de ris în timpul scurt ce-i mai rămînează pînă la sfîrșitul mileniului, întrucît starea lui nervoasă era penibilă pentru toți și dedreptul îngrijorătoare, iar de aceea era tîner să-și crute în clipele crizelor lui de nebunie din ce în ce mai accentuate și caracteristice pentru faza finală a mîlădiei și nu-i spune în cea de față tot ce ar fi răspuns altfel unui om normal.

Reșele, în schimb, a fost de un calm aproape anormal pentru un om de vîrstă: palid de faț și tăcut, după natura sa placidă și apatică, dar încercînd să delecteze din toate vorbele, și chiar din gesturile, mimica și intonațiile discursului încheiat, terminabil al oponentului ce conținea de adevărat, de inteligibil, de explicabil, sau cel puțin în parte valabil, sustinabil și genuin și ceea ce în el era fals, nedrept, inexact, pînă la tendințios, trînat, nefiresc sau în orice caz exagerat și uitor invalidabil, și că trebuia relevat, infirmat, combătut sau chiar respins fără discuție, cu prerogativă ce-i dădea calitatea sa de Suveran și deci superior și stăpîn al adversarului, iar nu egalul sau lupul lui. Deci, dacă, pe de o parte, atenta și răbdătoare cu care-l asculta pe "mosneșul" care — "de n-ai fi fost ghinionist cu femeile" — ar fi putut să aibă nu numai un fiu dar chiar și un nepot de vîrstă Reșelui, era ca acelașunui copil obișnuit cu tiradele părinților și educatorilor săi și prin urmare doar interesat să știe precum se urmăreau de fapt cu ~~seamă~~ tiradele sau avertismentele lor, pe de altă parte, Mihai s-a opărit de la primele fraze, întreprinzînd pe orator fără cea mai minimă sovărire cu cîteva formule pe care le putea lua pînă la Ioni și care erau merite să-i facă "balaurului" elanul zreliv: "Căzorc trecutului și nu mă mai interesează — asta am mai auzit-o de zecile ori — te rog să lași pe morți să doarmă-n pace — te rog să reșeci memoria celor ce au făcut mîi mult pentru țară decît d-tă — te rog să nu-mi mai vorbești de fată, te-am mai răpît și nu vreau 1-o mai repeta — ți interzic să-mi vorbești și despre mama d-tă vrei să te mai auză — dacă nu te poți stăpîni, dă-mi audiență — subiectul nu interesează — să revenim la treburile noastre (sau) la lucruri mai serioase — mă schimbă plauza — altă-i furată de mult — nu-ți permit să-mi dictezi mie nimic — și-ți spun fără să fi pregătit ieșirea, cînd s-a spus la temă Dolly) — altceva, dacă mai ai și ceva interesant de spus — nu insistă dacă nu vrei să te lași să vorbești cu zidurile (nici Măreșul și-a ekt din fire, fiindcă a întors gîntul că M.S. îl amenința cu pînărie, ceea ce nici nu-i trecuse prin mînte, traducînd doar o expresie engleză, și că a început să zăbîră că a trecut timpul cînd putea fi trimis la mînăstiri) — Vorbec de zidurile camerei auztez, căci eu n-am obiceiul să insinuiu — (Reșele se sculase cu intenție de a se retrage) nu tipz eu nu sînt surd (cu efectul că Antonu s-a calmă și Mihai s-a auzat spunîndu-i) ce ar fi 1-o chem pe mama că să veri' cît de greut ai fost informat?!

În trei, Severanu a intervenit doar de cîteva ori energic în apărarea mamei sale, atunci cînd Antonu a insinuat că ardoare cu care insistă pentru deservovățirea lui Verpotti, pînă la Palat, concedierea ofițerilor C.H. și Batalionului care au contribuit la întocmirea doborîului și schimbarea politicii Palatului, pedepsiu-ipe tot înforzatorii care s-au prelat la defăimarea ei, îi confirmă și lui iustetea constituțiilor generale că era îndrăgostit de Jăc, deci înno-vată, independent de faptul că iubirea lor se condamnă sau ba, întrucît lumea avea perfectă dreptate să nu deosebească platonismul de epicurianismul drăgoșiei între o femeie la vîrstă periculoasă și un tîner cu reputație bine stabilită de cucuriton de femei, cu aventuri foarte "prozace" și mai puțin poetice.

Joan Vădușcu

Afel, i-a lăsat să se încalce "ad libitum", considerând că era preferabil "to have it out" (să-și golească sacul) acum, cât mai degrabă, ca să nu mai subziste apoi veșnice revărșiri în acest foarte penibil subiect pentru copilul răsfățat și unic al mamei venerabile, dar pe care totuși era de la de mator să o privească și sub unghiul bărbatului conștient că ea era încă o frumoasă și suficient de tânără femeie ca să mai poartă cuilitul un obiect de atracție pentru noul ~~soț~~ prieten Tac, deși pe care saloanele capitalei și în special ale cercului curucurilor Mareșei Voerod, de atunci un an și jumătate - în urmă, și stiam ca specialist în femei trecute, cu oare divorțate sau văduve veșele din societate bună în care reușise să parvină și de care se străduia să fie acceptat. Războiul intervenit de altminteri și în favoarea dictatorului apăsător, arătându-și astfel dreptul de arbitru între părțile în litigiu, când mări-12 și "noue" și ea prez necrutător și acesta furea pe punctul să plece pe treabă determinată, ceea ce ar fi reușit să compromita și rezultatele pozitive în care izbutise să ajungă către sfârșitul convorbirii în doi ~~cu~~ prieteni. Pe lângă aceasta și după Stenopul pe care conducătorul acceptase să nu o deranjeze, în urmă zăgăzilor formale ~~cei~~ asupra caracterului ei cu totul inofensiv și fără de conștient pentru viitorul morarhiei, precum și la chestiunea reorganizării Casei Regale, în care câștigase un punct important, schimbarea militarilor și politștilor ca și un altul mai însemnat, dar se va putea cădea la învoială asupra peribazelor, și anume: completez paturilor civile rămase vacante din septembrie 1940, pentru care Mareșala își dăduse cuvântul, cu rezerva că era vorba numai de un acord de principiu, dar că nu se angaja să accepte anticipat "nouile propuneri ale Patului" și sugerând discuția problemei cu Moșonghi, pe care îl va chema la Prefectie în acest scop.

În schimb, întrevederea sa terminat fără să se fi ajuns nici măcar la un acord de principiu asupra punctului esențial alit pentru R.-M. cât și pentru Conducător, dar nu pentru M.S. care, sperând că acesta se va lăsa înduplecat până la urmă să cedere și în această chestiune, i-a dat un răspuns în doi pere la cererea lui categorică de a nu se mai târăgăni plecarea lui Vergotti, de care Mareșala înțelegere încă la conditionare toate concesiile sale relative la reorganizarea cadrelor Palatului, cu rezultatul că au început să plouă ordinele de chemare emise de regimentul lui Tac, M. St. M. și C. M. la ordinul direct, dat peste capul Soveranului de Cabinetul lui Tac al Președintelui, pe care M.S. le anunțase după altul, în timp ce R.-M. și mai zler Vestibularul ordinelor de chemare studen de tot doșarul lui spre deslucirea surșilor de informație și reabilităților respective în alăturiu lui și în înțelegerea numeroase întrevederi nu ajungez la nici o înțelegere cu Antonetii după "îndărătnicia" dări, încercând dintr-o parte fulgurele acestora din cauza "îndărătnicia" R.-M. și lipsei de autoritate a M.S. ajuns complet sub papucul ei și din cealaltă parte reproșurile nepolitșicate ale Soveranilor: "că nu stăz să se apere cauza cu suficientă energie, pentru că nu era convins de dreptatea ei."

Când, prin armare, nestia au încercat să dăz tratative oficiale cu Mareșala prin intermediul lui M. Anolea și chiar pe canalul Florin Mareșalei, în care avea cea mai multă încredere R.-M. - care de altfel mai mobilizase și pe "prietenii comune" în vederea schimbării atitudinii Conducătorului față de Tac, Tomi și-a depus mandatul, amintind Soveranului că în asemenea condiții nu li-l putez îndeplini în interesul Coroanei, intrând în înțelegere să apere o cauză pierdută dinainte și cu care nici sefi democrați nici ei nu erau de acord, deoarece compromitea prestigiul M.M.L. și interesele superioare ale națiunii. În linia lui M.S. nu mai împărtășez terz mambi sale, dar acceptă el implora alit de stăruitor și cu scene lacrimoase și cu ironice imputări sători menite să-i trezească ambiția și voința de a se lăsa biruitor pe toate liniile de apărare, înăt reușite să-i exalteze spiritul combativ și să-l convină că de această probă a bărbăției și rezistenței sale lui vor depinde și viitoarele victorii se va trebui să se lăse dobândească asupra călăilor în a repunului anti-dizantia al gulei antoneciene.

Joan Moșonghi

Urmare, în consecință, trei săptămâni de intolerabilă tensiune, mai ales în sinul Curtii unde M.M.L.L. se izolară complet, nemai primind aproape deloc pe Mardare, programând invitatii necesare, la dejun în loc de audiențe, pe zilele în care P.Lazăr era de serviciu, R.-M. relegând-l tot pe Nelly la planul doi, fiindcă o suspecta de a fi comisar unel indikretii ce permisiunea Maresalului făcuse alele obraznice aluzii, intrucât ea își arătase într-o discuție intimă cu stăpîna sa, îndoielă asupra platonismului relațiilor acestora cu favoritul și o fărâș pe Reșing și plînga de necaz că nici aceasta cea mai veche și credincioasă prietenă și slujitoare nu o credea și trebuia convinsă prin jufăminte sacre, Tac tînîndu-se sczi de M.S. și încetînd orice activitate investigatorie spre a evita pe altă parte, contactele cu superiorii săi militari, pe care-i izolase reglementar de la distanță, dar nu le mai vorbea decît strictul indispensabil și prin laconice răspunsuri la întrebări mai mult telefonice, și trăind exclusiv în așteptarea emișilor lor intermediari sau a lui Ica, înzestrat pentru prima oară de conducător cu "preluare, problemei Palatului", dar cu mandatul limitat de control celor stabilite de mandat, astfel încît nu avea latitudinea suficientă ca să rezolve criza repede printr-un com-promis cu a complicat din contra lucrurile și mai mult, încercînd să si plaseze prietenii în posturile vacante, să condiționeze acceptarea candidaților Curtii de rezolu-tiune favorabilă guvernului a celorlalte probleme pendente (Fuziunile, Adm. Seckelitz, extinderea terenului Vilei Maresalului de la Preles pe sprijinul Domniei lui Coroanei S.A.) și complăcîndu-se în noul rol de ambasador extraordinar al Conducătorului pe timpul M.M.L.L. cu speranța de a intra în grațiile Repinei, pe care o locotea coaptă pentru a-i primi curtea atunci cînd va fi reunit să-l hotărască pe Suveran să-l expedie înfrînit pe altest penant rival, mai tîrziu și frumos, dar "prut ca noaptea" lui i se bătoare mistificarea Suveranilor cu confuzia numelor ce lor doi Rosettesi, dar a făcut-o din umbră, căci mandatul lui era limitat și în timp, iar cum prima sa misiune a fost un "fiasco", Maresalul a revenit la atde de decizia dată cu artileria grea trăgînd în negătirea ofensivei un tir de baraj pe tot-te pozițiile repale. Peste treizeci de întreveneri ale diversilor emitori, incluzînd aiele ale lui Ica, nu au avansat soluții nici cu o iotă, iar acesta ca și Toni averti-zarea la depunerea mandatului lor pe M.S. că intransigență totală a R.-M. avea să provoace plai la sfîrit o reacție brută a Conducătorului, care nu-l putea per-mite luxul să-l lase subminat prețipit în Reich tocmai în clipa cînd acesta ne cerea o concentrare a tuturor forțelor și energilor naționale asupra ofensivei mari, în pregătire pe frontul nostru din Ucraina. Și-ntr-adevăr, după cum prevestea și toti ceilalți intermediari speriați de amenințările ce li se ventilaseră în ulți-mile lor convorbiri cu Antonetii, Balaurul a cerut imperativ să fie primit de M.S. într-o dimineață ~~la~~ sfîritul lunii și a pur acestuia alternativă crizei monarhice sau acceptării condițiilor sale foarte favorabile adevăratelor interese ale țării, Coroanei și "acturalului Suveran" în termen de două zile, nouile debete urmînd a fi publicate în M.O. pe data de 1 aprilie. Condițiile erau: înlocuirea întregii C.M. printr-una aleasă de Conducere, în schimbul acceptării propozițiilor M.S. la posturile vacante ale Cărei Civile, urmînd ca Palatul să si aleasă și noul Director al Poliției sale dintre cadrele acestei cariere, Ministrul Internelor avînd ordinul să satisfacă orice dorință a Suveranului în auzită privință. Se înțelegea de la sine, dar Antonetii a finut să specifică în mod explicit că Verpotti nu putea fi exclus dintre cei primeniti, intrucît făcea parte din C.M., iar pentru a da o satisfacție Sefului acestora, care din cauză luc era silit să plece dera Palat unde si îndeplinea misiunea în mod ireparabil, apărînd adevăratele interese ale M.M.L.L., Locotenentul trebuia să părăsească imediat Palatul și să se prezinte la unitatea sa.

Reșete a acceptat toate condițiile în afară de ultime, învîrînd apu-mentul că nu Conducătorul ci Suveranul avea dreptul să judece cum își îndeplinea misiunile demnitarilor Curtii Reșete, indiferent dacă erau civili sau militari, că prin urmare el considera că Mardare nu și-o îndeplinea și cum trebuia să o facă un ofiter al Armatei Reșete trase, pe cînd din printr-o Verpotti se achitase înlocuind de toate înstrăinările ce le primise din ordinul personal al M.S. și că, la conștiență,

Joan Hossain

[illegible]

John Koster [unclear]

Chestionez polițistii acordului primitor la schimbarea Poliției Statului,
care păruie la prima vedere cea mai completă și grea de realizat a fost soluționată
dimpotrivă cel mai ușor și rapid. Suvranul are încă din timpul Regentei o cunoștință
bună și un fidel aliat în persoana Directorului de Siguranță Bismu, unul dintre rările
elemente din cadrul Siguranței Statului care întrunea toate calitățile ce se cereau
pentru a se putea bucura de încrederea deplină a Coroanei: devotamentul absolut,
verificat, tot de aceluși patriotismul prezintă ancorat că își poartă și cîntă de
înălțare, vre-unei Puteri străine, cîntec probată și li desupra oricărui bănuială,
cultura, orizontul și preapătire indispensabile condacerei corpului politienesc, precum și
competența și experiența necesare în specialitatea ce o constituia problema mai
delicate ale paiei Suvranului din afară și dinăuntrul Curții Regale. Ori, Bismu
fusesse ani de zile la Palat încă pe vremea Regelui Ferdinand, cunoștea toate rade-
niile, legăturile și obiceiurile familiei regale, ca și toate dedesubturile și chitibaturile
numeroase ale vieții de Curte și se achita cea mai bine dintre toți antecesorii și
succesorii săi la Direcția P.D. de acea simplă misiune. În plus, scriese o carte,
care era singura contribuție românească valabilă la literatură marelui sale, "Paza
și Ordinea Publică în Stat" pe care o dedicase Mareșalului Voerod, pentru care avea o
deosebită afecțiune, era un mare admirator și întin al D-ului Maria, fiind ardelean
de baștină, din cunoscută familie a Bismușilor refugiați din Albia în Regatul mult
înainte de primul război mondial, din care un frate de al lui era ambasadornal
partidului național-tărănit trimis special de Maria la Londra în preajma intrării
noastre în război, iar vîrul său prieten, liberar, Alecu Bismu se afla acolo încă din
1936 ca reprezentant al B. N. R., căsătorit cu o exploratoare.

[illegible]

Joan Kootung, H. J. 1900

În Mi - a destăinuit că o ducea foarte greu cu Marșul în probleme
mult mai importante, din zeceri eruză că aceluia lui Kolomoșniț prieteni firi și-l conștient
deosebi sub influența naturăului său "feminin" și în special a D-nei Yekaterina Goryz, ca alt
rău, când realizează greșelile în viață, în stăruie în ea "din încorporare și pierd de a-și
recunoaște falibilitatea"; în cazul de față, faptul acesta nu are din ferdărie nici o importan
tă, fiindcă era convins că M. M. L. "și vor da repede seama de grosul rădăcinii acelu
tânăr firi ale calității dect atracție "misterului ce-l constituie" pentru toate femeile "tăcerea
lui menită să murea" nici seriozitatea sau profunzimea gândurilor lui ci doar proțica
și si insulta toate, pe un piedestal cu totul disproporționat cu valoarea morală și
chiar profesională a unui individ pe nu merita onorurile și încrederea exagerate cu
care suveranii îl covețeau, dar în alte cazuri, cum era cel al apărării noastre în Gălția
Ucrainei, obiceiul conducătorului de a-l pune pe primul în colaborator, co-responsabil
de conducerea destinului țării, aproape universal, ca data faptelor faptului firi și
cerc ~~pe~~ mai firi și vizual și a nu mai știu să se deosebească de itele
invoicilor și fapăduielilor firi pe "impulsiv și uitate", deosebe pentru el ("de")
o problemă foarte serioasă pentru că gree în răpădări viitoare. Trebuie, în consecință, să
le explicăm cum era și pe ce volu și o fac cu tot tactul și abilitatea ce-micuntesc din
președinta noastră colaborare - pentru a nu le lăz cu impresii că el nușdoritor să
le uitate pe cel posibil situația deosebi foarte posibilă în care se pune a Mare
săluț nu cu intenția de a le umili, ci fiindcă nu știe cum să le determine și
"asculta sfaturile", și a le aplană mereu neînțelegerile izvorâte din această lipsă
de psihologie a unui om atât de bine intenționat, dar cu un caracter dificil și
manieră aspre chiar în relațiile sale familiale și de prietenie, că el va încerca
să-l convină a renunța definitiv în fațarea și la lepădările permănente
între Parolă și Președintă, conținând în președintă pe mine pentru stabilirea unui
contact necesar, extrinsec se ținea că încercarea ultimă a Mareșului de a
și drepe relațiile cu suveranii prin intermediul lui Solescu, ca ferdărie ne
potrivit ales pentru această misiune, se va dovedi în curând a fi fost proșt
calculată pentru a da roadele scontate. I-am promis că nu voi fi lipsit și de
murese pe deplin cu privire la ajutorul și sprijinul lui pe care era convins că suve
rării vor fi foarte buni și să știe că vor putea conta în viitor, dar că pentru
moment eu nu vroiam să-i lăz în "rutăritatea lui Solescu, înțelegând și-l dădă cet
mai mult întru aplanarea apăsărilor ce se iviseră în urma primei sale
misiuni infructuoase și a încerca să-l hătuie a stabili contactul cu D-
Vice-Președintă, pe care, dacă era de acord să-l întrețină și prin intermediul
meu, și-l as ferdărie firește cu cea mai mare plăcere și m-am strădui să-l înde
plinesc cu cea mai răpădărie conștientizare. —
A doua zi m-am prăbit și-a cer a fi primit cel mai de vreme de M.S. care

plinesc cu teza mii raportelor de activitate.
A doua zi m-am prezentat la el și i-am prezentat tot mai de aproape de M.S. care
mi-a răspuns prin Iordăni că va veni cu R.-M. la Palatul spre a ne vizita Biroul
cu care prietărilor vor ajuta și raportul meu, ce-l prezentam deja și fi negativ.
M-am întâlnit la opt și la Toto pentru a-l pune în curent cu cele
pușe de Iordăni, cu care el nu era încă de loc încăutat de o vreme (fără să-i fi spus
natura și parter nemăsurătoare pentru el) nu-l putez suferi, socotindu-l "spiritual
rău" și conducătorului și un om periculos de ambițios și capabil de orice perfidie.
"Așa că mi-a spus că persoana nu înțelege și trebuie să dea cu Măreșelul
dar, că și nu pară că-l evita pe Iordăni, mă văd golosi pe mine pentru rezolvarea
unor chestiuni mărunte ce nu pot avea o înțelegere înțelegătoare după a
parturitor între M.S. și Conducătorul. Mi-a dat apoi imediat un fard de
scrisori străine din care unele erau vechi de luni de zile și rămase fără
răspuns, răspundându-mă a redacta răspunsurile pe care el nu a putut vremea
a le face până atunci, precum și o doză de adrese și jurnale românești în care
am scris în biroul pe care R.-M. responsabilă problemelor de instalare până
se schimbă în Iordăni, mi-a dat de fapt cum Dr. George Ionescu - Băcilă
m-a informat. Biroul era ideea pentru linistea mea și practică pentru M.S.
Când revine la Casa Nouă, intru în el și drept la mijlocul distanței între
viesile și biroul Măreșelului cărții. Dar acum, când M.S. stătea la birou iar
eu aveam doi mai mult de lucru la Toto și concordanța sa, și căreia Director
devenisem, nu era bine plăcut, deoarece M.H.L. nu și remarcă în curând
când eu sunt amândouă să mi-l vizitez. - Ioan Costin Popescu

R.-M. părăz și mai încercată de trista veste ce presupune toate noaptea, și
era de vre-o două ceasuri prevenită că aveam să-i dau, fiind încă mai tristă la față, cu
ochii înroșiți de plâns; așezându-se în fotoliul cu spatele spre fereastră și cântind vâdit să-mi
evite privirea, m-a întrebat cu voce scăzută și pe un ton de convingere la moarte: "Atunci,
ce a spus?" - am repetat textual, cu omidiunea doar a posibilității jicitoare pentru ea sau
Juc, tot ce-mi răspunsese și, așugale Juc, intrucît nu mai interesau argumentele mele, pe
care arătaam Surveranilor ~~în afară~~ că-mi vom întemeia plodoria. Abia a mai amălat fine-
tul ce nu privea problema ei, observînd numai, cînd s-a ridicat pentru a pleca la Casa No-
uă, că "bătrînul" se îngheța dară și închipuia că va putea stabili cu ea raporturi satisfă-
cătoare pentru el, căci era informat prin Alice că-l ducea cum vroia pe bătrînul doctore
împreună cu poame sa de totie și că ei doi îl excitaseră contra lui Juc, mai tare decît
fusesse montat la început de "Murdare". Repete a mai rămas ca să-mi dea indicații cu pri-
vire la scuzele interpretelor cu care răspunde la vizitele către rude și cunoștințe din
străinătate, ca și cum refuzul poliției de a accepta la anumite cereri ce-i se făceau în
ele și a plecat apoi vizibil frăbit și el ca în cursoare zăvălurile anchetei lui Juc, care
avertise prin Dozari că o lărmăre cu bine în ajun și urmă ziua să fie adus de
ziedă la Palat ca să-i ridice lucrurile din garsoniera proximită biroului meu, care fusese
al lui, și să-i ia ultimul bon rămas de la M.M.L. și fostii săi colaboratori ~~în afară~~
că M.S. biroua și în Josie la Casa Nouă. Pe la amiază, cînd Surveranii s-au întors
la sosea unde-i așteptau audiența Doctorului Costinescu, fostul Ministru al Sănătății, cu
doi directori de spitale militare și ^{la acele zile} ~~la acele zile~~ rezerve de intervențiști susceptibili
de a manevra o pădure a pleării lui Terpoti pe front, avertiză a venit să-mi se
prezinte, să așulte direct ce-mi spulseră Juc în chestiunea sa și să-mi roape insistent
a-l ajuta pe Surveran să continue neîncetat lupta pentru înlocuirea sa la Palat
după 3, 6, 9 maximum 12 luni de front, spunîndu-mi că stia de la Jeanne Crețianu,
fosta prima soție a defunctului meu prieten Nicu Hiot, în 'ce ape mă scaldam și că
Buzesti și eu puteam să ne lămurim prin ea asupra sentimentelor lui politice, care
erau aceleași ca ale noastre și adevărata cauză a defăimării infame căreia căzu-
victima, din care noi nu trebuia să credem nici un cuvînt și să contăm pe el ca
veritabil devotat al cauzei Surveranilor și a democratilor din țară și de peste
fronturi, avertizîndu-mă a fi foarte circumspect cu Antonelii și în speșă cu Juc,
om cu două fele, fără de scrupule și mult mai viclen decît bătrînul, precum și cu
toată noia C.M., ai cărei membri vor fi desigur totii informatori direcți sau indirecți
ai Conducătorului sau S.S.I.-ului și omintîndu-mi la sfîrșit încă odată stăruitor ca să
veghez ca el să nu fie uitat, intrucît stia prea bine că: "aus den Augen, aus dem
Sinn", adică pe cine nu-l vezi îl uiti. - J-am spus că-mi părea bine să-l cunosc, că
eram de mult lămurit asupra adevărului episodului lui de la Palat, că-l atribuisem
dintr-un început S.S.I.-ului, cunoscînd metodele celebre de șantaj și ponegrire ale
aestui, de care și prietenii mei Buzesti și Coste au avut a suferi prin trecut și de
care nici eu nu scăpam decît vremelnic cît am fost funcționar internațional și
cînd ~~eu~~ nu puteam fi atins de săpările lui și că-i multumeam pentru avertismen-
relativ la C.M. - J-am întrebat cum fusese ancheta și dacă stia în ce repune din
urcina armă la plece, la care mi-a răspuns că ancheta fusese extrem de dură, grea
și penibilă în speșă prin limbajul crud și simptomatic spreu folz de M.M.L.L., care
el făcea să creadă că Mareșalul urmărea într-adevăr prapătirea lichidării monarhie.
Despre destinația sa stia doar că nu pleca pe linia frontului, ci la vre-o lutz de
km. în spatele ei pentru operațiuni de curățire a terenului de prizonieri evadati,
partizani și parașutiști cu misiuni de spionaj mai mult decît pentru operațiuni
huplei subversive, dar se temea totuși de vre-o lovitură de pumnal în spate, a durmo-
nilor ce-si făcuse la Palat, merită să-l curățe, ceea ce eu l-am asigurată că nu era
probabil, fiindcă nici ei nu se simteau atît de tari și se temeau de răspunderea
la care vor fi trași la ora finată, făgăduindu-mi la despărțire că nu voiau nita
să fim corați întotdeauna vale la Palat în permanentă evidență.

Josandru

Amândoi am ajuns așadar în curând noua jucărie preferată a
 Soveranilor, nu pentru că am fi fost cea mai ^{atrăgătoare} ^{captivantă} sau cea mai ^{ambicioasă} ^{interesantă}
 căci tînărul menaj Olteanu era de alură mai "representativă" decît noi ^{funde}
 mai înalți (numai cu cîțiva centimetri, dar spre a se potrivi cel puțin la
 talie cu înălțimea M.M.L.L. fiecare centimetru în plus conta!), frumoși
 (ea în special foarte drăgută, ceea ce nu era un avantaj pentru a fi
 agreiată de R.-M., nici prea mare ca să placă numai decît M.S. care
 avea principial sănătos de a nu se uita la neveste dacă ele nu se legau
 de el), distincți și eleganti, iar el un om cult, tip de ofiter de cavalerie
 monden cu o conversație agreabilă, vorbind biricior-frantuzeste și neputînd
 și avînd acum multe lucruri mai interesante și mai actuale de povestit
 decît naratiunile noastre din vîrstă Lipei de mult înormintată și
 uitată — dar fiindcă am fost de la început și am rămas pînă la sfîrșit
 jucării cea mai utilă și rară în sensul că nu ne-am înghesuit
 în joc, dînd tot ce am putut da și luînd cît mai puțin ~~satisfacție~~
~~ei și păcătuiam~~, ea retrăgîndu-se din partidă în plină atenție
 a popularității sale, iar eu abandonînd jocul cînd am ajuns o jură-
 nică prea "uzată", de așerturaz jecătonilor mai puțin decît de in-
 temperiile vremii și pentru că n-am întotdeauna să profităm de privi-
 legiul favorizării preferențiale, totuși ne-am n-a fost învidiată de
 prietenii Ropinei sau celelalte persoane apropiate ei, foarte curînd nici
 micșor de Nelly, geloză la ^{debut} pe cînd eu n-am ajuns să fim tenut
 sau urît decît de dușmanii Ropinei și monarhiei, sau de țîlhanii.

Bielle, pronunțat Biel și endemînd pe frantuzeste Bielă, de la
 motor, ceea ce amuză pe M.S. (cum e' numită totuși mea din copilărie cînd
 încă nu putea pronunța litera R din numele ei Gabrielle) era dispo-
 zitivă sollicitată de tot anturajul feminin și masculin al Soveranilor ca să
 le spună, reproașe sau ce altă (pe slesu și cu desinvoltură și congenitală
 și nesupărătoare) tot ce vor na' căteva sau preferan (a altii s-o facă
 în locul nostru), intrînd reușez totdeauna să re ^{regulez} cu succes de așme-
 nez misiuni delicate pe lângă R.-M., pe care Nelly le ^{regulez} regulat din
 lipsă de abilitate și ^{uzată}, altfel încă chiar și pe reușele acest
 fapt și o punea pe Bielle să-i prezintă punctele nevralgice de pe listă, cum
 pentru M.S. Joani era topul nostru isprăitor în materie de topice per-
 sonale mai intime, iar ea pentru acele de serviciu, generale și mai
 alor politice. Chiar și militarii se adresa la debutările lor de la Po-
 lat — cînd eram încă în bune raporturi de colegială colaborare cu dîni-
 mie mai degrabă decît lui Poto spre transmisiune de comunicări, mesaje,
 răspunduri, rapoarte și "itemuri" de programat sau modificat urgent pe agenda
 M.S., cu care eu veneam ^{fired} în contact mult mai des decît Soleda.

Aceștia aparau "in corpore" de 10 mai împreună cu demnitar
 civili și Curții în suită Soveranilor pe tribuna reșală și aveau astfel satisfacția
 de a-i putea arăta în optime condiții pentru întreaga oțră mare public de dîni-
 țile și eșchizetile lor albe impecabile (decorație ce o purta de ^{frat} ^{admi} ^{ca} ^{mai}
 înalț și seful ordinului, dar și conducătorul, recent redecorat cu M.V. și
 ce o purta

Yvan Iliescu (C.I.)

propunerea sa, formulată natural de Ministrul de Război, tot în legătură cu Odesa sau, cum spuneau dușmanii, pentru vitejia de a fi luat răspunderea Recatombelor de la Zalt (Zalt) și alte ambuscade sovietice) și de a fi înălțat în mod special prin faptul că cucerirea marei reședințe cavalerice (de care aparțineau trei din cei patru noi ofiteri ai C.R.) la care parolă, frașura Regimentului de Gardă Călare, cucerind în dreptul tribunei regale aproape neînclăntat și exclusiv marșul minorat al cavaleriei noastre, dar și "Giovinezza" pe care Școala de Cavalerie de la Sibiu o adoptase ca marș al ei, spre supărarea M.S. care dezaproba maniera românească de a naționaliza metodele străine după direcția din care bate vântul, considerând-o pe bună dreptate o practică nedemnă pentru un Stat suveran cu foarte vechi tradiții militare. Cu acest prilej Mareșalul Armatei I-a felicitat pe cel al Curții pentru armonia ce apăsese că domnea între militarii și civilii Palatului; noi nu putem să-l congratuăm pentru disarmonia stridentă resimțită sub baldachinul regal între Săverșani și Antonescu, care se revărsă atunci prima dată după încheierea crizei.

De aici se vede că informații Condacătorului erau de ai C.M. sau S.S.I., dar mai era nevoie ca aceasta să fie demonstrat, deoarece aici pe care îl vede (Toto, Manolău și Marinescu) nu aușieră și nu aveau să aibă interesul a-i desvălui primele dispoziții.

Între aceste dispoziții pe chestionarea veniturilor înghețate sau înghețate ale Domniei (Coroana) Manolău insistând a le înăbuși iar Toto să-l așopere și nici Marinescu nevinovat.

Așa zăreau înalte de a fi adunat probe suficiente pentru a-l pune pe Manolău într-o postură nemăsurabilă de către Condacător, pe care militarii habar n-aveau despre problemele economice ale C.R., fiind preocupați exclusiv de acele politico-propagandistice și informative ca care erau înșiruite. Ori Antonescu ținea cel mai mult la Manolău dintre toți curtenii pe care el îi impunea Săverșanului câtă din prietenie pentru a-l și faptul că administra prin el D.C. Rădăuț astfel că din venitul material putea fi lăsat să intre în Curtea Palatului, apoi spre a păstra bine și bine camuflata relații cu Nicolae Brăzeșanu care trăia cu nevastă-să băgălează și fetea lor la St. Moritz, și era singurul român de mare rămas într-o țară neutră, în excelente raporturi cu englezii care-l apreciau foarte mult, așa că putea servi guvernului român ca protos intermediar când țara s-ar afla la o excepție, iar "last but not least" (în ultimă instanță) ca să obțină de la M.S. ceea ce dădea celor vreo o zecă la. ale D.C. din spatele nălei lui de la Predoni, pe care le și înprejmuie de mult în mod cu totul ilegal făcându-i un parc din ele cu aprobarea trufă a prietenului său Manolău căruia-i ceruse să rezolve problema și juridic, "cât și un sta la Palat. De mai bine de un an de zile Manolău venise cu documentul prin care Săverșanul dona dăcă-l semnă.

De asemenea, Generalului Antonescu se învârtă prietenește de pe de o parte și de de altă parte de M.S., fiind convins că va obține sprijinul regilor fără nici o dificultate.

Ionel Răduț

Suveranului desigur are o anumită dorință financiară, dar mult prea mică ca să-i ceară ceva.
Regele, ^{nu se poate} ~~nu se poate~~ nici o despăgubire pentru tăierea aproape 70% a dîmbului respectiv, din
care rezultaseră peste o sută de milioane de materii de construcție și lemn de rezonanță
clădirea Palatului, necontabilizată la D.C., nici pentru alte materiale și muncă necesară ca eră
Antonieta și fîcuse gîndul imens și frumos lăsat jur împrejurul proprietății sale anexate "de
facto" în acceptarea recunoașterii "de jure" a semnificației patente ce constituia totuși acest
mic "Anschluss sui generis", dar se supăra pe bun drept că nu i se ceruse aprobarea
pe care ar fi dat-o ca plăcere și că Manolescu mai zădărnice și taceu și ^{poate n-a rezolvat} ~~nu a răspuns~~ la repro-
șul justificat al stăpînului D.C. că Generalul tinde tot mai să procedere fără avizul M.S.
mai întîi pentru a nu fi obligat să ^{cerșese} ~~se arde~~ nimic nimănui, apoi doborîre nu era sigur că nu
va fi refuzat întrucît relațiile lui cu Palatul erau atunci foarte încordate și în fine pentru că
se informase că pădurea nu era proprietate regală ci a D.C. deci a Statului cu care nu se
tenea să se răfuie din moment ce era Căduțului lui. Reșina i-a spus cu primul prietel
lui Manolescu ca scopul s-o repete Antonescilor că se mira că Generalul, care admira și
de mult pe Frederic cel Mare, să fi uitat atât de ușor povestea morții lui de la Sont-Sour,
cînd s-a apucat să taie molișii seculari de umbră cărora se temuse, pe cînd Focșorul
era ^{într-o poziție} ~~într-o poziție~~ de piatră de lizieră codrului Peșterului, dar că fîcuse nu zădărnice
de a face ca un moșier care a știut să-și apere dreptul, ci cu un Adm. al D.C. care nu
l-a știut apăra pentru stăpînul ^{său} ~~său~~. Dar Regele, care de mult nu-l mai putea înghiți pe
acela, cînd a aflat în plus că toate măsurătorile, delimitările și amenajările terenului
fuseseră executate de inginerii civilii ai D.C. din ordinul sefului lor, i-a răspuns că va
consulta pe avocații Coroanei, la nevoie pe Consilierii G.C.C., singurii competenți ca formă
Constitutive și Regei în chestiune pentru a hotărî dacă arăta ce îl cerea Antonescu era
lejer sau nu; apoi i-a comunicat avizul negativ al acestora și în sfîrșit, la insistențele
reiterate ale diverșilor intermediari pomeniți în decursul ultimei crize, a menționat
mereu aceeași țază, că el nu putea să cedeze legea pe care toți înaintașii săi au respectat-o
integral, dar că n-avea decât să facă și al doilea pas cel ce făcuse primul în acțiune di-
rectă, arătînd însă ultimului emisar al Căduțului, lui Ică, că totuși pătrunsese "darul afa-
cerii" cu evidentă întruist ar fi dăruit să-și revizuiască atitudinea față de această problemă,
numai pentru a-l scîrbi pe Mihail din situația penibilă în care se găsea singur, dacă
toate celelalte pendinte între Coroană și guvern vor fi rezolvate spre satisfacția acestuia
și dacă se va putea găsi o formă juridică cu care Căduțul să fie de acord, afîcarea
fiind de altfel prea mică față de acele importante ce se cereau soluționate cu prioritate,
cău dăruia tot voevodii neamului românesc și regii lui/puteau odihni în pace pe pînă-
tul Statului, atunci și Căduțul lui nu trebuia să se îngrijoreze ^{de} ~~de~~ ^{idei} ~~idei~~ cu
mormîntul lui ar putea să aparțină Statului, adică tot neamului, dar să fie îngrijit
de viitorii Administrații și Domeniului Coroanei. - *Ioan Antonescu*

[illegible]

-227- (-nepotrivirea noastră politică asupra căreia vom reveni -)
Regele a știut la ce s-a referit Șoltescu dar nu a relevat situația, făcându-se a nu pricepe, pentru a nu intra într-o discuție inutilă din moment ce-i accepta demisia (motivată frumos pe faptul că experiența sa de trei luni la Palat îi dovedise că nu avea calitățile și competențele adecvate îndeplinirii în condiții perfecte a grelelor însărcinări și delicatelor misiuni ce incumbau M.C. și încheiează cu o formulă deosebit de lungă și aleasă între convingerea M.S. de nezdrușnicia sa credință și fidelitate ce le păstra Coroanei) dorez să nu-l confirm personal impresia că nu era absolut nepartinit în judecata atitudinii politice a supușilor săi și era conștient de buna credință și caracter onorabil, ca și de lipsa de dilemă față de primul M.A.C. sale demisionar. Data demisiei și coincidența celei a primului și penultimului A.D.C. al Regelui Mihai, ce au făcut destabul vitru în București, infirmă intrucâtva frumoasele motivări scrise, dar atât în prezentul cât și în viitorul lor când vor fi uitate, aceste amănunte ale frauzului faptelor istorice nu sunt cunoscute ^{de} marelui public, cum nu vor fi știute nici cu trecerea vremii decât de un număr mic de cercetători ai dedublurilor "micii istorii", care vor fi amuzați să afle că Bulgărul de Florin a încercat să-i taie lui Toto 10% din al treilea lui modest salariu lunar de circa 40 de mii lei pentru ultimele trei zile ale lunii iunie când ~~era~~ numai era ^{în serviciu,} ceea ce natural l-am putut să rectifice pe loc bruscându-l nițel pentru meritele lui, ce-o contestă argumentând că nu voia să economisească "Casei" cei 4.000 de lei, ci să mi le adape pe culile de mare revenera de drept. Mă simțeam și viz de jenant față de bietul om cu care m-ai fi înțeles și mai bine decât ne împăralem la o vânătoare de iarnă ori la sitori în câmpul Șoltesilor sau la un concurs de veterani pe Potârvarul peste biroul de stejar al bătrânului Văcărescu, primul și cel mai important Mareșal al Regatului, sculptat de minz dibace a maristrului lemnar ce a fost stăpînul lui și pe care Roretti îl folosea mai puțin decât se credea cu bunăcredință de aceea, furtiv, în plajul cărții "Comu Ari Colerici" adormire zădărnici în Paul Anghelism făuse a parca cu totul său odor, viz că Urdăreanu îl rețepitase, într-o noaptea prea vie (neplăcută reacționarii) a curorii ce înjunie Bulgarul și sperce lupii și i-a zdat phizion na numai lui și tuturor succesorilor săi, ci înseli monarhieci. Faptul că-l pierdu nu-l durea atât, considerând că nu-l solicitase și nici nu tinuse să-l oupe deuit temporar, cit îl indigna "modul curat Bizantin în care colaboratorul său cel mai apropiat, printr-o oricum independentă Biljefelnic apăsător dezinteresat, confident sincer prevenitor și discret secretant servilabil", dar care, pe de altă parte, era cel mai bînort și mai mic în grad al tuturor denumirilor, îl trădere sub "toto", nu ca să-l libereze pentru vre-un ref, preferat datorită admirației capotabile ^{din} de el lui dintre confesiunile tale dela Extremelor ci pentru că să-și mere cele 54 de kg. de ambicie excesivă și inexplicabilă la conditie, mediu, educație și originea lui, de a sări etapele spre a ajunge cât mai rapid la conducere "pe piroane prin izbe" ca să nu-și rapă gîtul în curînd. Călmec era că Totu spunea tot lui Torpa pe cine-l rugasem să-l prevină cu câteva zile înainte în sensul că l-ar putea ce aceluși sfat să se impună cu cea mai practică soluție provizorie, aridă cu vedere că eram în relații destul de bune cu Totu pentru a o face acceptabilă pentru Paduraru.

From Rocky River

de toată încrederea Suveranilor și simpatia lui Ică, de care antecesorii mei nu se bucuraseră, întrucât M.S. se va putea înțelege mai bine cu acesta (decît cu bătrânul) tot printr-un tîrziu cu media vîrstei lor (Regele zîcînd atunci aproape 21, eu 33 și Ică vîr-o 40 și ceva de zăi), ceea ce-mi va da și destul prestigiu ca să-mi impun ^(unul) accidentul asupra militarilor care din fericiate aveau ca șef doar pe un colonel și în plus forțele slăbe, astfel că Tomi a fost cîștigat pentru cauză mea mai lesne prin intermediul lui Iorgu decît dacă eu o pledeam, știut fiind că avocatul nu și e un om necrezător în lume și că nimeni nu-i profet în satul său natal. La rîndul lui, Toto a fost convins de Iorgu că el îi vorbea în ajun lui Tomi căreia ^{deci} eu n-aveam nîc o amintec în afaceri și că, în ce mă privea, nu vedea just deoarece nu eu îl "lucrasem" ci, dimpotrivă, jucarea "fer" prevenindu-l în repetate rînduri a nu se solidifica cu Măzoleku, întrucît cazul lui nu putea fi și deii nu merita să mai fie opărit, ceea ce încheia Curtea de Conturi dovedise clar ce lumina zilei, drept care nici Căduștîrul nu mai mîka un deget pentru a-l scîpa, dar că el singur era devinut a se fi încopășinat și mai ales el, Toto, care ^{în-ori fi trebuit} nu trebuia deloc să-i dea demitza neavînd nici un motiv valabil de a se simți jînit de faptul că a fost ocolit și neinformat de chestionarea introducerii carerei, tocmai ca să fie scutit de obligația de a lăsa într-un amestec de a trage cea laltă conștientă, de care fusese din vînză sentit. Toto i-a spus atunci lui Iorgu, cu răsuflarea de a ține pentru el, că na pîlea din cauza afacerii Măzoleku, ce care nu era ^{chiar} alt de prieten cît ~~de~~ crede, ci o foloarea doar ca pretext pentru a camufla cea adevărată: se angajase față de Căduștîr, cu politica cărui era absolut de acord și în care avea încredere deplină, pe cînd în Ică nu o avea iar în "politicienii de profesie" și opoziției și mai puțină, că va replea că în Palat să nu se infiltreze intrigi politice anti-guvernamentale și să nu se facă politică, acesta ne-fîind rolul lui ci al guvernului, Regele trebuind să se țină de demnitatea sa din 7 septembrie 1940 și s-o respecte cu strictețe dar vîră să-i păstreze tronul, întrucît Antonescu nu se juca cu angajamentele luate față de Reich, a cărui soartă trebuia împărțită pînă la capăt, nici cu aici ce ar căuta să i se saboteze sau contrazicere, astfel înțit, oricare ar fi rezervațiile întine ale Suveranilor și autorităților lor, trebuia să dîbă încredere în Căduștîr și să-i susțină politica, ^{tot} căci numai el va putea să țină bîna țînii la linia ^{de} ~~afacerii~~ ^{afacerii} furtună în care se afla lumea întreagă, indiferent de formal la care va fi revărit să se acostereze la sfîrșitul ei. În concluzie, promisiunile Măzoleku și le vorbea leal, sincer și deschis M. Măzoleku de adevărată promisiune că nu va ieși din viața lui în privința ^{pozitivei} ~~afacerii~~ politice a C.R. și va face tot ce-i va sta în putere ca să se ajungă la cele mai satisfăcătoare relații cu putință între Suveranul și Căduștîrul ~~Național~~ ^{Național}, acesta sîndu-l la rîndul său că va face toate concesțiile compatibile cu interesul național pentru a satisface revendicările legitime ale Coroanei în problemele prădute între adevărate și statul. Ori în Palat, cine putut da legă repede, știu din atitudinea Suveranilor, cît și din convorbirile cu mine, că programul ~~propus~~ ^{propus} în vedere în sfîrșitul ~~afacerii~~ ^{afacerii}.

față de ~~afacerii~~ ^{persoanele}

[illegible]

Acum, Tancu îmi dăduse a înțelege că "Brătianu Lama" nu-l invitase și pe el la înfruntare, probabil fiindu-i teamă să nu îl instrucească fără martori: și într-adevăr a fost așa. M-a primit deosebit de călduros, fiind acceptat și introdus de D-nul A. Roman secretar și spunându-mi că era "forte" bun și afle că M.S. a reusit totuși în fine să și impună voiața, că poziționat constant lui erau frumozie trădături de credere, dar cu răbdare se obține mai mult în lume decît cu grabă și a deschis lucrări mai durabile, felicitându-mă pentru onoarea ce mi revenes să devin confidențial cel mai întim al "Rege lui" și atrăgându-mi totodată atențiunea asupra faptului că nu put comporta o deosebită răspundere ce nu trebuia să o pierd niciodată din vedere, că îl nu se poate repetz relele experiențe din treacă D-nul Secretar și R. Carol, cu care nu se gîndea să mă compara, căci locotea că alegeam mea a foi îm nu se putea mai potrivit, dar că propozitiile sînt omenești, și trebuia pe cît posibil evitate, trebind altfel imediat îl chestinam D-șoarei de care știam că trădătorul morar se atașase și dorea să fie sigur că nu va deveni o noastră "Madame de Pompadour", rugîndu-mă să mă convins personal de caracterul legitimității, deoarece se temea de atavismul unor accidenți cu mult temperament, Suveranul "semnificativ" trădător cu R. Maria, dar îmi se înșela, cu atît mai posibil cu cît îl elimina a fi un om înșel și comit te pentru vîrta lui. Apoi a stat cu tatăl și jenză "afueră Vergotti", regretînd că nu se înțelea încă cu plecare lui, ce nu era "confiabil" și fie amînă întru "lumea vorber" ce n-ai fi trebuit să poată spune și acesta era f. regretabil pentru distinsa Doamnă și Maria și pentru toți. A adăugat că știa de la banul meu "cameră" D-l. Buzet că soția mea și cu mine formam o pereche nedespărțită, și că prezența noastră în "compagnie apropiată" familie regale va trebui să aibă o "fericită influență" asupra atîtălor de la Palat și m-a rugat să-l fix în curent despre acțiunile prin Buzet care avea totuși încrederea și stima D-șoarei pentru capacitatea și caracterul lui excepțional și era deci persoana cea mai meritară ca să mențină legătura permanentă între noi, întrucît presupunam că voia continua să-l văd tot atît de des ca în trecut, din moment ce se știa că eram prieteni intimi, pe cînd contactele D-șoarei direct cu M.S. sau prin părintele meu "adoptiv" și mine era bine să fie rezervate pentru ocazii excepționale, din același considerente pentru care evităm să-l vizitez pe D-lui în anul precezent, î-am întors că din clipă în care M.S. hotărîse să mi poartă poartă de secretar voiam înt ședea de a obține ridicarea vetoului Antonovilor creșteră, Cretzianu și Buzet se fi înfo leșteră cu mine în acel sens, urmînd că D-șoa (adică Maria) să ducă grijă informării D-lui Brătianu și a legăturii restaur pe acest cale cu M.S. stăruia cînd Cretzianu va fi plecat, deoarece naminea îmi îl Ankara părea să fi în înșel și nu știam dacă Buzet îl caracter personal pe Brătianu și avea vre-un intermediu care să-l înlocuiască pe Cretzianu, numeni dacă externa neputînd preluc acastă ultimă confidențială mediune în condiții mai bune decît tot Buzet, întrucît știam deja dacă el de de sondarea Antoniilor și locotea că problema era atît de importantă și gravă, ca conștient de aceasta în cazul unui cît de mîncare "fuite" încît trebuia evitat că supranumerară să mai fi de de în secretul ei, și că orice persoană care ne înșel în plus de acel în secret, trebuia evitat, drept care și hotărîsem cu Cretzianu și Buzet că îl C.R. numea să mai fi informant în

Yocul Kopy...

apara de M.S. și mine, nici măcar tatăl meu adoptiv, nu pentru că n-ai fi de o discreție absolută exemplară, dar fiindcă ar putea să nu fie întotdeauna de acord cu hotărârile D-lor Maria și Brătianu și să-l frâneze pe Suveran în clipe hotărâtoare a unei acțiuni riscoase dar imperios necesare, ceea ce mi-ar crea complicații inutile, ^{precum} și pentru același considerent al inabilității lui ca intermediar. Maria a fost încântat să audă cât de preocupat eram de menținerea secretului tratativelor și de încrederea și de importanța eliminării nu numai a vre-unui rău inutil, ci și a oricărei înfrînări, altă decât a sa, asupra tînărului Suveran, lucrul cel mai important și care era exact ceea ce dărea. Mi-a și răspuns pe loc că-î autorizase pe Buzesti să mă țină în curent cu primele contacte și că avea propusese ca numai eu să stau de ale la Palat, ^{Maria} deci de acord cu cele ce spuseseam relativ la legătura cu D-l. Brătianu, pe care înțelegeam să-o țină personal. Cât despre alitudinea M.S., a spus că a fost foarte agreabil surprins a constata în ultimul lor întâlnire că acesta era chiar nerăbdător să știe că tatonările începuseră și care era reacțiunea Alișilor. Dăruind că nu aștaseam deloc Tonci că Maria a mai fost la Palat după a doua sa audiență și nici Tonci nici Buzesti ci Crețianu îmi spusese că răspunsul Conducătorului fusese pozitiv pentru Palat, și că mă puteam aștepta în nume, dar negativ ca privire la tratativele guvernului corule de seși opoziției, căroru-le-a rețostat "să le înțerece ei", crezusem că Tonci comunicase și partenerului Regelui și deci îi vorbiseam despre el foarte rău și mai spusese că era o țără mare și n-avea voce să-î desfășure nimic și în nici un caz nu se lăsa să-î vorbească și ar putea spune M.S. de partea lui. Partea a dăruie din cea de a doua audiență și nici ^{la Palat} ^{de} răspunsul lui Maria la el, ci observând doar că Tonci părea mirat, vexat sau contrariat ceea ce m-a făcut să-l felicit pentru discreția lui față de mine, la care a tăcut în loc să-mi mărturisescă și se aștă chestia de la mine, chiar atunci. Ori, Maria vorbise numai M.S., cerându-i păstrarea secretului absolut, iar lui Tonci, care nu asistase la audiență, numai despre restul convorbirii, dându-i deci și răspunsul numai la partea întâi privitoare la reorganizarea C.R., pe când Crețianu, care în lipsa lui D-ului (plecat într-un turneu propagandistic în provincie, mi se pare în Bucovina și Bucovina de Nord) a profitat de prilej ca să ceră o audiență la Suveran pentru semnarea unor decrete de decorafii (Ministerul de Externe fiind Consilierul Ordinilor), a fost rugat de Maria să-i comunice amănunțit M.S. discuția șiilor ^(nume) și situația tatonărilor pînă la el. Greșeză lui Crețianu a fost că nu mi-a spus că el informase pe Suveran, și mea, mai pravă pentru un diplomat, că nu remarcasem că, în relatarea subiectelor ^{discuției} de a doua audiență a lui Maria la M.S., Buzesti îmi spusese și de partea a doua pe cînd Tonci nu mi-o pomenise, fie pentru că-l întrerupsesem în ră-i spusese că stătea deja de la Buzesti - cum o pretins el ulterior - fie pentru că vorbindu-l în club - și cum m-am interpretat eu omisiunea - n-ai fi mai rău vorbindu-l despre lucruri alit de secrete. Acum află și înțeleg un lucru pe care nici Buzesti nu-l spusese încă, și că pentru odată eu am avut prilejul să-i comunic ceva inedit (de la Maria) și eu el mie, iar Tonci mi-l amintea, nu din discreție, ci dintr-o străduință sărăcuță ^{o mă face să-l desvîluie} de a se afla în ce turmă luau tatonările despre care bănuia că Maria vorbise M.S. la o a treia audiență din 13 martie, cînd totuși a venit la Palat sub pretextul de a expune personal și în fața palnă ochi ^{suveranului} punctul său de vedere în chestiunea delicată a cazului Crețianu.

...

...
...
...

ori, dintr-o sumedenie de motive, eu nu i-am putut satisface curiozitatea, răspunzându-i de fiecare dată că nu știu nimic, ceea ce desigur nu era departe de adevăr în privința rezultatului noilor legături, contute și sondaje efectuate, despre care pînă către mijlocul lunii martie nu prez ofluera mare lucru, fără să-i dau vre-o explicație, comentînd cît mai zgîrcit toată afacerea, ce încercam de acum s-o minimalizez cînd am dibuit că Tonci o considera nejustificată de situația generală a războiului, chiar și a celui imediat "neconcludentă pînă la sfîrșitul anului", deci în orice caz cu totul prematură, prea riscantă și chiar așurată, întrucît era o "curată nebunie demagogică parlamentară" de a propune ceea ce nu puteai să realizezi cît timp puterea Reichului era intactă, arătîndu-i că altfel de pipăiri ale pulsului adversarilor se făcuseră și se făceau mereu și de rentă, că erau doar monite a ne lăsați ^{după} condițiilor eventualei noastre capitulări, că nu ne angajau deloc și erau cu siguranță sortite să rămîni fără consecințe. Era normal să reacționez astfel față de atitudinea sa ostilă tratativelor și să fim hotărît dîc tot voia ajunge la Paris — ceea ce încă nu era decît atunci — a-i cere lui Maniu cu primul prilej să nu mai folosească filiera Tonci, desinformîndu-l chiar eventual, cu doar o mea directivă prin Buzetki și cum, de perfectă bună credință, aveam să le-o ^{propun} ~~scăd~~ între timp atît acestuia cît și lui Cretzianu iar apoi lui Maniu. Dar chiar dîc Tonci ar fi fost ^{o mică} 100% de părerii noastre, n-ai fi putut să-l informezi în continuare fiindcă, încă de foarte, nu erau autorizat a vorbi cu nimerez despre aceste chestiuni și nu i-ai fi spus nici cît spuseseam dîc n-ai fi crezut că știu deja atît; apoi, secretele Externeilor și în special cele ale Cabinetului și Cîfrului nu se divulgau complet nici după cei treizeci de ani preterici de lege, cînd "Arhivele Statului" deveneau publice iarăcele ale M.A.S. treceau în clădirea acestora și erau ca și consultabile acolo, dar în cursul "operațiunilor" ele nu se destăinuiau, nici măcar în interiorul serviciului, celor din afara nucleului restîndu-i căre lucru la treburi de importanță celor în chestiune și chiar în sînul acestuia se evita ca unul să afle ce făcea celălalt, dîc nu era necesar să fie, oricît, în afacerile strict departamentale, numai deșul — în speță încă nu țîc și Cretzianu — știa tot, Buzetki ceva mai puțin iar Pogonaru și cu mine mai puțin etc., iar în domeniul afacerilor externe respective ale partidelor istorice, Buzetki nu știa nici el chiar tot ce învîteau Mania, dar mai mult decît oricare alt țărănist, pe cînd la liberali Știrbey (adevărul sef) le detinea și dirija, Cretzianu (nepotul său de soră și ginere "put mortem") le administra, iar Brătianu aproba și puneu pecetea firmei cu numele său, "eleavingul" acestora între partidele aproape fuzionale făcîndu-se între Cretzianu și Buzetki, coștînt actual preterent și viitor ginere "put mortem" al lui Brătianu înșirînt, preterpînînd că Tonci ar fi fost îndrăguit a curiozitate rezultatul tratativelor sau al tratativelor, chiar și atunci cînd se mijloacele folosite pentru obținerea acestuia, că și rațiunile discuțiilor preliminare nu i-ai fi comunicat în niciun caz, dîc lipsă de foar și de motive pentru adevăr și nimic inutil ce l-ai fi comportat atît pentru dîc cît și pentru adevăr și de demagogia

Joana Kucharska

peste hotare

[illegible]

Văzând că n-avea ce le face, Solera s-a dus să-i explice Confuciusului dilema și să-i ceară înser-
tent "revoarea edictului", pe garanția sa că nu va rezulta din ea nici un inconvenient pentru politica
guvernului, ba dimpotrivă, remisi zăbind preterbul censurii și restricțiilor ulterioare, M.M.L. nu vor putea să
mai aibă primirea mai frecventă a marelui în speșă a membrilor misiunilor germane, dar și a cer-
curilor guvernamentale și germanofile alta decât cea restrânsă al consilierilor lor de pînă atunci și căroră
conducere și acțiune internă s-a le deslășit așezat la Palat, fiind cunoscut că prin viziune nu s-a putut de-
puta volumul recepțiilor, dar s-a schimbat radical componența listei invitaților tot în zădărnici simple de-
nunci mijlocii la care nu există primejdia unor conversații ilicite sau apartenări suspecte cu diplomații
neutri în prezenta demnitarilor participând la toate ^{melele} "din oficiu" — M.C., Adj.-ul de serv. și D-nu de On,
la cele militare și S.C.M., iar ceilalți M. Demn. sau demnitari după importanța recepției și dorința M.C.
și că el va vedea că, în practică, interdicția vizitelor guvernului cu elementele compromițătoare ale
vechilor regiuni s-a răstăruit răzătoare. Astăzi nu s-a putut să consimți nici la acceptarea partilor
a propunerii, privitoare la străini, deoarece nu vede în orbi buni nici măcar controlul Soveranilor
cu "Honori Aliati", dar scăpău cerșarii și controlului său dintr-un, cît despre cele cu neutri, cu care deose-
bită întreținere din ce în ce mai întinse relații, se temea mult mai puțin decît de "cercurile guvernamentale,
germanofile și mai cu seamă militare" din jurul Lepatiei și M.M. germane, frecventate de Tolo pe
care nu-l considera suficient de apăsător să dădăruce ^{în mînă} și putea să conștientizeze ^{instrumente} în materie de ~~monetă~~
financiară ^{monetară} împotriva refuzului în personal. Pe multe cazuri și rezerve, de genul informa-
țiile mai deosebite, în cazul acesta, despre nouile loșități ce s-au înfăptuit în urma ridicării barierelor na-
ționale politice ^{în} impuse ^{în} fața mai bine de un an, menținerea restricției cu privire la personalitățile politice
și militare naționale independente de regională cîrmă aparținând și la celelalte frecventabile repize suscep-
tibile de manipulare sau intrigi rati-presidențiale, Confuciusul accedea la rețete, sustinută cu abilită-
te deosebite de refuzul în noimile de soli, drept experiment merit a dovedi care din cele două mijlocii era
preferabil, deci nu se va recurge definitiv ce Soveranilor l-ar putea curaja în eventualitate unor noi
diferențe pe tema aplicării sale. Totuși obținute astfel pentru ei, în pofida intențiilor sale dinaintea
aprie vederilor lor, intimidabil o binevenită lărgire a sferei de influență sau cel puțin a zonei de
operații a C.R., dădea care avea să-i aducă cuși mai multă nemulțumire decît mulțumiri în anu-
darea taberei. Astăzi nu vedea de extensivă neperizăut de rapidă și rapidă pe care Ruzelli a schi-
tat-o cu ușurini raporturilor, valențelor aproape inexistente, între C.M. și M.M.G. și care s-au
solăst cu doilea și mult mai valoros ca din ^{Soveranului} fînă la Confuciusul Suprem al Armatei Germane (Ober-
befehlshaber der Wehrmacht: Adolf Hitler) ~~și~~. — o motocicletă B.M.W. din cele speciale ale
Afrikakorps al Gen. Rommel, foarte reușită, pe cînd primă dată, de după vizita Beldinezei,
fusesse un Volkswagen mereu demodat pentru reparații — și autonomia pierzătoare în care
proceda la redefinirea elementelor interesele pentru M.S., din punctul de vedere tehnic, în M.M.G.
și în afara ei (reparații-cinematografi cu filme inedite de pe front, vizitatori în carceră sau
călătorie "intimpuțătoare" în România, specialiști ai tehnicii blindatelor, etc.), înțelegîndu-se că

Franko

Biroul II, care nu include să lăture, mai greu dar mai interesant decât oricând în seroasă alianței franco-Britanice, contra demonilor ei, aranjare însă lucrurile și fel ca Truelle, necunoscut serviciilor noastre externe oficiale și secrete, să fie prezent nui mai mult nici mai puțin decât de Henri Spitzmuller, unul din membrii permanenți și dintre cei mai apropiați pentru capriciile lui excepționale. Del. francez la toate sesiunile Consiliului și Adunării S.N. ^(ca Dir. Pol.) Min. de Int. și Ministrului Rexe Moutiggi (Dir. Pol. la Quai d'Orsay, apoi Secr. Gen., Amb. la Londra și Min. de Ext., trăind pe o vară a soliei mele și contribuind de circa 50% la numirea mea de către Titularea în M.I. cit și la alegerea mea pentru postul în Sect. S.N.) și cunoscut prin René ^(mieși nevastă-mi) încă din 1929, lui Chetrenau era tot depe atunci și lui Buzesti prin mine del. soarelui la Geneva în toamnă 1933. Ori, Henri, numit dinodiar din crază relațiilor sale intime cu mine și Buzesti, dar și cu toti "titularii" (cum ne poreclise Rada Crutzeanu, fost anti-titular convertit prae tîrzie) în cap cu Ciuntu și Visoian, ne-a spus, firește, numai nouă, iar noi doar celor ai "nucleului" îndrăgiti a ști că Truelle era "O.K." (promisat ouchei și enesmanat "în regulă"), dar trebuia păzit ca "sfintele moarte", întorcându-se în interesul nostru și cel general să nu "cadă". Al treilea francez "O.K.", Secretarul de Legație Basdevant, călătorit ca o canadienă franceză (mai dîrzo luptătoare anti-nazistă decât sora ei mai ponderată) și fial Dir. Jur. al Q. d'O. și Del. francez la S.N. total necunoscut nemților, ceea ce nu era cazul lui "Spitz", ne fusese recomandat de acesta ca secundatul său. Și D-na Spitzmuller, numită "Bab", născută de Me'tode, belgiană de nașm mare, cu picături semite bune în vinele ei "albastre", era ^{franceză} în combinație cu și desulfel cerșitoasă mare prietenă a soției mele D-nea Jacqueline d'Humières, secretară-intendentă a Legăției, Jacques fiind holtei iar eu steno-dactilografă dela Q. d'O., orfană de război, din neam de nemici străduți, extrem de inteligentă și fină, care s-a mîndrit cu Secr. de Leg. Mihail Romanescu, fiul unic al Ministrului "observator liberal" în guvernul Dr. P. Groza, din 3 ianuarie 1946 pînă prin primăvara 1948. Techer mobilă a Leg. Sarret (cu toate că s-a mîndrit după 23 August a fi fost marele "machist" al ei) nu a avut nici un rol politic conspirativ în continuarea luptei francezilor, din România, împotriva Axei, ci a fost folosit de Spitz doar pentru itere lor informative economice pe care le făcea ^{probabil} în tot decursul carierei sale în România, deja când era Călugăr la Glatzi. Fînd mare afuență, albită să-si mai ipotezizez aregete frumusețe, fîcătă nu totdeauna prea curat, Spitz ne fusese din potrive în gîndi deli noi nici nu-l cunoșteam, fiindcă ne cunoștea cu pară caltre nemții, care-l socotera persoaraj periculos, ce nu era deloc pentru ei. În schimb, un om "după O.K." și care probabil trebuie să fi fost o joacă destul de mare al Biroului II era Barozul Dard, coruptor sub titlu de conferențier la Institutul Francez, pentru nu știa ce subiect, cred că istoriz sau istoriz intermedieri care desulfel prae 15 fîcătă-re empu-tant. Despre celești "machisti", cu care Jacques prin Spitz ^{(avea legături conspirative, noi s-au spîlat nimic. Rădă Legăției ne-a fost indicat ca "Vichy-ist" retele Zavelut, în specia Prin-Secr. de Leg. Contele la Garde, un revoluționar permanent inteligent și foarte influent cu o lotie nobilitate franceză de o timporie rară pentru o francuzozină, care-l era dîrzo depi pe calificarea ei tot, cu care noi am fînt furt și în esienale relațiuni, de delinforare -}

Locustocorymbus

Cu Manigla la Londra, ca Ministrul de Externe al Franței libere și ^{prim} sfetnic politic al Generalului de Gaulle și ^{de} Spilemuller la București, ^{direct} copat politic al Legăției române din România și o compoziție atât de favorabilă a misiunii sub egida a zărilor apolitic de Truelle care pune în aparență toată greutatea numai pe "radierea spirituală" a țării sale, în colaborare cu Institutul ei, unde Baronul Dond și dădea oare de reacționat împotriva cu noua atmosferă europeană și oficială a "Statului Francez", nu era de mirare că sperăm să facem treabă serioasă și cu oarecum s-o și realizăm, punând în acțiune ^{immediat} la curent cu toate noile amănunte pe Surerani și Ioani, în urma deslegării D-lui Maniu ca R.-M., acum cea mai robustă anti-autoritară, deci stimulantă pentru Mike și "umbra M.S." să fie în secretul tratativelor.

Și compunerea Legăției elvețiene era mai puțin potrivită pentru eventuale legături (cu Alianțiale Saverandului și opoziției democratice) René de Weck, friberghez, de limbă și cultură franceză, diplomat de carieră și beletrist ^{valoros} cu contribuții la literatură franceză și elvețiană, petrecuse ultimii cincisprezece ani de Consilier, al Leg. Elv. de la Paris sub Dond, cumnatul soarelui meu, fiind astfel vecin cunoscut al familiei lui Bielle și prieten intim al cumnatului ei Bernard Berber, tot romanier și în plus Șeful Casei Militare a Generalului Guisan. D-nul de Weck era parizian ^{dintr-un mediu modest și} foarte de stîngă, iar amîndoi tot ce se putea mai puțin neutri în sentimentele și "manigantele" lor intime și clandestine, avînd îndrăznești relații strîmte cu Maniu, Mihai Popovici și Lugojuanu. Consilierul Legăției Elvețiene din București, Henri-Béat de Vischer von Reichenbach, ^{din} singurul neam de nobili bernezi catolici, cu baronia austriacă și seșiz cvasi ereditară a "Cavalerilor de Malta" elvețieni, este o rudă a soției mele prin alianță cu familia Bernerz de Marquart. Dar cea mai apropiată rudă a lui Bielle și prieten de al nostru era Atestatul Legăției, Jean Stroehlin, ^{din} genever de origine baleză, frate vitreg al soției vîrului ei primar Edmond Forget, născut Bordier, proprietarii celei de a treia mare bîna particulară din Geneva, Bordier et Cie (după Fénier-Lullin și Hentsch). Henri făcuse celebrul colegiu al Jesuiților de la Feld Kirch în Vorarlberg și studii strălucite universitare în diferite țări și limbi, fiind cu vreo șase ani mai mare ca Jean - care-mi urmașe pașii la exact aceleași școli din Elveția romandă - cu tot atât mai mic decât mine: amîndoi elemente remarcabile și excepționale de bine pregătite și sigar ne înclăpător auzite la București.

Briul era numei cu Statele reprezentate de aceste două misioni de sfîm înarmate de cele datorate, pe cînd Portugalia și Suedia, situate în poziții excentrice mult mai favorabile pentru nemijlocile legături cu Anglia și America, erau nepotrivit reprezentate la noi pentru ceea ce urmărează: seșii misiunilor ne-vîrînd să-și completeze sfîrșitul carierelor respective prin oneroase activități rîcoroase, mai cu seamă săvedească fiind ^{chiar} indeosebi în acest război, mai preocupati deit în primul de un conformism mai riguros deit cel clasic tradițional al elvețienilor, ^{pe care legăția lor din Berna nu-l prea respecta} între păstrarea neutralității lor mai amenințată acum de senti deit în trecut și mai expusă-n vizitor Sovietelor deit fuses la pîcea din 1919, iar subalternii ambelor Legății, fie prez slabi de îngeri și mai zlei de dukuri în cazul recuză din urmă, fie prez tări de îngeri și de isfăți catolici ca să învedereze probleme pămîntescă a epurii din țările sub zău unghiere deit uel al amenințării creștinătății de către dogme necredincioșilor răzărîtori, în cazul ultra-catolicului menzaj sperător al noului Consilier trimis de Saverand lui Dond și care a avut o influență proastă asupra acțiunii în fața finisă a ^{lui} sovietelor tratatative.

Franklin D. Roosevelt

că o reproducem textul M.M.L.L. cu propunerea de a-l ruga să rămână mai departe ca să
faciliteze înțelegerea între ele și Mareșalul Antonescu în problema vitală pentru toți a salvării țării
de o catastrofă națională, dar că Regele nu vroia să-i ceară unei persoane, în devotamentul
căreia avea fostă încredere, a jucat un rol ambiguu ce ne-i convine, înțelegând de altminteri
perfect avertismentul ei pentru latura diplomatică a îndatoririlor M.C., care în împrejurările
actuale erau într-adevăr deosebit de complexe, nepăcute și îngrate, fiind convins că va putea
mai bine contribui la această înțelegere într-o poziție neutră de strict nepărtinitor în calitate
de particular de prieten al Suveranilor și al Conducătorului. Acesta mărturisire l-a îndrituit pe
Totu să facă această afidetură Regei la ultima lui audiență și pe care acesta a făcut foarte bine să
nu o mai releve. Audiența are loc în 25 iunie, ziua cu care era dată scrisorile de de-
misie, pe care M.C. a acceptat-o fără păsoare de 28, ca să nu principile mediere și pierdere
și pentru a-mi face glumă, dar cum mi-a și spus, a mi numi f.f. Mareșal ("faisant
fonctions de maréchal" cum avea să semneze corespondența) pe data atât de ocupată cu
său, întrucât amuiera de curând o foarte lungă și puțin penibilă discuție despre acest
persoană, mentalitate, politică, declarații și pretenții și de a recăpa Trozul în cazul în
care monarhia ar fi terfâră din război, ceea ce se putea citi între rândurile scrisorilor
sale către frate său, pe care mi le dăduse a citi cerându-mi părerea despre problema este-
tății "restaurării domniei Regelui renunțării române", cu care Mihai mi-a destăinuit
că ar fi mai mult de acord, ca condiție ^(co-tatizându) să se debarse definitiv de Dudaiz, lăsându-
în străinătate și repulsiu din situația mamei însoțindu-se cu ea în Albă Iulia, reintro-
ducând regimul democratic fie prin revenire la Constituția din 1864 fie prin promulgarea
legii de către o Adunare Constituantă a unei mai moderne din strict democratice și
reimportând toate averea exportată spre dezvoltarea industriei naționale ca să fie cerat
de Marș, Brazilan și toți acei ce-l dăruiseră pentru gravitatea lucrului, ceea ce i-a
creia Mareșalului Voșod satisfăcută în păcărea pășărilor și repartier nedreptăți și alte muni-
ciple precum și posibilitatea de a le proiecta prin călătorii în străinătate și experiența mai
vieți mai libere și în contact cu lumea largă pentru adevărată pace și plină de răspundere
a unui suveran, chiar și într-o monarhie constituțională, în care vorbim a naștră schimbări
produse de progresul științei și ale civilizației tehnologice. În această ordine de idei mă
consultare ca privire la răspunsul ce nu-l dăduse însă la ultima scrisorile în care țara
și sfârșit să expone tot ce putea din averea ^{lui} particulară deosebită, până la clasificarea
situației războiului și viitorului României, era imprudent a se expune unei eventual eror
fără mijloace de trai corespunzătoare. Răspunsul lui, măcar să trebuia să confese pe reu-
turile și reduse ale țării și că nu se blocau toate fondurile plătite în străinătate
unde astfel căsă, ca putea reduce o lichiditate ale, se expune în plătirea operațiunilor
ce nu se puteau recupera în curând și prin urmare nu ar fi în măsură să-i ceară altă
materie de care s-ar fi putut dispune în alte împrejurări. Cu acest prilej

Ionel Antonescu

intrarea în fața problemei, susținând cu o sinceritate care prea bruscă țese duritatea
fostului reșim și ai persoanei tatălui M.I., cu mai multă obiectivitate decât reșim, dar
fără menajamente pentru susceptibilitatea fiului, care tatăl și iubir pe tatăl său și a fost
în consecință jignit în sentimentele sale de afecțiune filială de caracterizarea pălăriei
drept erimant, exoroc, pervers, sadic, forțarmente amoral și inamigibil, și că fixarea
at-îl proria pe diploma mea în interesul personal, al mamei, dintr-un și al lui
personal că trebuia să-și scoală din cap orice falsă iluzie ca primire în abilitățile tute-
ror patricolilor reșim și ornată corectă, pe care trebuia să-și apăsese domnia viitoare,
când ca fi tatăl reșim chemat să joace rolul de factor constituțional și de arbitru al
reșimului, fals de tatăl său și pretențiile ^{lui} de a reșim experientele trecute. Am
reșim în un moment dat, în fața pletoricelei țerei opozitive tatălui și a reșimului astme-
tică, pînă a declara că eu, care mi consideram un stilp al mamei și un adreșat
ilajilor devolat al Capului ei, nu mi erde să comit un abuzat daci fostul reșim
tutere în fostele viciile reșimului reșimant, ca ajutau în fața complicității explo-
rativului, în fața a fostul reșim se reșimant în 1930, în care Mihai a-ă reșimant cu-
prici : "Cum, ai putea să tragi în el ?" iar eu am reșimant pe loc : "Evident, fără
nici un scrupul, în interesul futurore, inclusiv al Majestății Voastre, presupunând că
ai avea posibilitatea să reșimant." Regole se era fatumecă în fals, dar și-a reșimant
izedit epurându-mi planul, că în elizez mai drept butadi menită și că cingea că opine
publică era tatăl reșimant ostilității "Daddy" (tatăl pe expresie în care avea loc reșim-
ant), dar că era creștin și era prea deslept ca să fac o reșimant proclie, intru-
ante reșimant ca să chemat de Prinț-Rogedul Nicotie și de Maria ca și fi și
conferențianțului facit al Duple-francezilor și a-ă reșimant operație deșit în condiții
simulare, deoarece era prea inteligent ca să facă o reșimant împotriva voinței lui
tatălui și mai ales a Poterilor care vor dăla parea în reșimant maldici, deci în
reșimantă mai reșimant deșit acelu ce puteră căpiț avutorie reșimant de Carol de
Habsburg în reșimantă majorității reșimant reșimant și al tatălui stălela reșimantă.
Ca toate că Domni, care caște în daci și în intermă, înu facă reșimant de a mă po-
toli atare căd epurarea lucrurile mai parea parea domie de a o reșimant tatălui, ca
reșimantă o reșimant reșimant ori, mai linistă și reșimant — după ce fuream în reșimant
brie daci tot "reșimant" pînă în secol și-ă reșimant că era cel mai eristă daci tot
corolul reșimant poltic — spre a daci că reșimant maldici depinde de eristă maldici
parea reșimant în epoca de după reșimant căd în reșimantă și parea daci reșimant
Habsburg reșimant parea ca reșimant reșimant în secol reșimant reșimant și reșimant
ce în reșimant parea în reșimant daci reșimant reșimant reșimant parea
ce reșimant parea reșimant daci reșimant reșimant parea reșimant reșimant

Ygora Krasnyy

[illegible]

ca într-adevăr comunismul s-a dezvoltat cu înălțare și s-a cuprins pământul de vârstă întreaga sub forme variate, adaptate specificului național sau regional al fiecărei țări sau diferitelor continente. Impozitele excesive ale socializmului occidental în statele scandinave, Olanda, Belgia și Marea Britanie, dar și Canada, Australia și mai ales Noua Zeelandă, deși erau cu instituții marshallice, erau în republicile scandinave, austrie, elvețiene și franceze, erau nivelatoare de venit în cîteva generații, iar formele și instituțiile socializmului nu erau decât forme alter-nanționale ale vechilor tendințe către egalitatea veniturilor individuale de un nivel mai ridicat decât în Răsărit și în N. N. Roosevelt ^{fiind} în prima parte a deceniului statisticii întreprinderilor particulare în cel mai capitalizat din toate statele. Dar nu mi venea să cred că după acest război, dar formele pentru împiedicarea cuceririi și a voinței a unor popoare de către altele mai puternice, sub formă cea mai brută și revoltătoare pentru istoria lumii și a unui civilizației omenești, nouă S.M. în cîntărea în Mexicului deplăzită și Brazilia de către Europa Centrală de către Bolșevismul imperialist și Uniunea Sovietică, cu un standard de viață și nivel de civilizație inferioare tuturor popoarelor apăsate mai înainte Apul, cu excepția, poate, a Macedoniei și Albaniei, și căci A nu fi fost așa și fi căsătorit între nouă și o nație altă vreme cetăți puternice civilizate, o viață de viață de un celălalt și globului în anul 2000: adică liber, liber chiar de a muri de foamete — cum s-a comunist — căci într-o adevărată libertate nu se poate de forme nici odată, dar în activitatea organizării vieții particulare de către un aparat hipertrofic statal nu s-a putut să înțeleagă pentru a fi doar că s-a scopit de foarte. Ideea că nu s-a înțeles nici odată, pentru atunci omenești n-a și mai erau pentru se luptă — căci rostul vieții este lupta și vice versa — și fi un echilibru perfect între marș și organizarea totală, iar căci timp era corect și normal a nu eluda toate națiunile, ci a se solidariza cu ele în Gine și Zaria. Altfel, nu erau locuri și mai criticele mentalității eretice, care făceau o diferență Gine și Zaria din locurile "ubi bene ibi patria" și se străduiau să treacă toate națiunile noastre din caracteristicile înscrise în deceniul unei prime prelungi dispariție. Per mai obiectivă obținut era nouă a "Reînălțării", a celui care călăuză să se abstragă din epocă, oricâtor înălțătoare de soliditate cu restul omenești. Aristocratiile cosmopolite europene, izvoarele din organizații supra-naționale și Evului Mediu, ^{aristocratiile și m} ^{aristocratiile și m} ^{aristocratiile și m} toate națiunile, preluând din potestăți imediat apăsătoare interesele comuniste către se țară și similitudină se raped, în vîrsta de esistență spiritului național: cine putea să ^{banzarea} ^{banzarea} ^{banzarea} Beuchamp, Beaufort, Buzleugh, Campbell, Montgomerie, Pontien etc. mai erau franceze și nu mie în suli explorati, ci Esterházy, Edelheim, Förgich, Wertheim sau Draskovics, Janhovich, Pejocsevic și Feclečić mai erau nemți sau respective croați și sîrbi dar nu ultra-magari, ^{și} ^{și} ^{și} Potocki n-a și fi polonez și nu iar Sayn-Wittgenstein nu s-a considerat rus și Giverny și Căstoriale n-au erau nici o legătură cu afinitățile pînă la urmă; și eu eram un "cock-tail" de sânge european de toate națiunile și trăsăturile din 23 de nații, cîți erau atunci, 23 în înălțimătatea față de 10 în prezent, dar mi sîndem bine și în elementul meu românesc și în înălțimătatea față de 10 în înălțimătatea, deși eram cîntărea cu o înălțimătate pe care o simțeam chiar în mediul ei și în eram un înzestrat, se doar împotriva spiritului "erzării" și "erzării", formele

cu care ar fi vrut să putem ajunge la o înțelegere, deoarece erau oameni arși și cu orgo-
 lici dar cu mari calități, lipsiți de frigiditate și credință în prietenie, unimes persoane fiind probate
 cea mai potrivită soluție, intrat în viața noastră aici odată în tinuturile Coronei. Apoi, în viața
 repată, Ion mi lăsa din când în când ^{urmărit} cotropitori străini, subiect despre care am vorbit mult atunci în
 vremea în discuția și mi s-a mult în zilele următoare, astfel că voia să revină în el la ceea ce am vorbit. Din
 în chestiunea răspunsului de dat lui "dilemă", cu care 1-2 înțeles că erau în viață, în vremea prieteniei cu
 trebuia omul sau poate cu înțelegerea: "Ce te face să fi atât de pesimist cu privire la soarta
 noastră de aici?" ceea ce era ca Războiul 1-2 și să-l fi înțeles că mi s-a promis ^{ca} de atunci
 nău un răspuns la întrebare ^{ce} în privința de care mi s-a ^{putut} fi spus după demisia mea. Discuția
 fusese necesară, mai cu seamă în ziua următoare mele la f. de M., pentru că singurul lucru al Pădurii
 rului cu care erau totuși de acord și înțelegerea și-l respect cu mare viziune era mai prieten
 verbalitate favorabilă cu "clasa țărănească" și fusesse să-mi clarifică altele din viață, care erau
 unii din neînțelegeri ulterioare. M. S. a crezut de curiozitate să-mi scrie prieten că "est mult" pentru
 la fel, totuși nău pot să văd despre neștiut pe toți noii căi curcului politici pe care eram să-i
 prezint în cadrul că în ne rebi înțelegerea și cu viziune și-i monopolizez informația și control de per-
 sonale politice și să-l înțeleg în cunoașterea realității în numai prin prisma ochilor mei. Și 1-2
 potut cauzea ipoteza următoare și că am avut Bazele și Poporul, din partea cărora nu 1-2 mi s-a
 vedea ^{identice} în fața, dar și viziunea, Său Războiul, Ionel Christescu, care se compromiseră într-o anumită
 măsură cu înțelegerea noastră, dar care și totuși înțeleg pe veri și pei în ultima pagină capitoul (Cău)
 Na aceluși idei eram să-i fie înțelegerea, mai pe tot felul de mine, de către Nopel și Generalii
 cu care am fost atât pentru realitate lor și 2-2 pune în cadrul personal: Arde, Poporul, Războiul,
 Drăgășan, Jorj Teodoru și apoi în special Mihail și Său Războiul, ^{MS} ^{AE} ^{ei} ^{ce} înțeleg
 zulei politice" de la Externe pentru că-i înțeleg dubla înțelegere de a fi și am credință în
 tinutului și a fi și am cu altă mi mult și credință în. Aceiași Bazele concepție, chiar mi s-a
 dat în cadrul ei, o idee și Războiul-Ham, care era foarte camărie dar totuși credință mi
 legare moralitate pe dezinteresul înțelegerea și "neînțelegerea ei bătă" sau cel puțin nu-2
 război și ^{ca} înțelegerea și eram să ^{ne} mi manifestare la defecțiile oculte Bazele și ^{ce} ^{ce}
 dar cu toate că, alt timp era am fost la C. R., apoi (după care am murit în pușcărie) și în
 eriz, Său Războiul nu am avut, pe linia noastră, din vremea înțelegerea de Măria și sustinut în
 dințerie de Bazele ^{MS} înțelegerea cu prieten și neînțelegerea Războiul în fața Său Războiul și poli-
 ticienii lui, totuși violente cu care combătută orice alt de înțelegerea noastră prețuim
 deviațională și limbajul meu foarte puțin diplomatic la adresa noastră am dăruit cu a
 ilobă din personalitate umbrit în relațiile mele, înțelegerea de mare înțelegerea și mi s-a
 înțelegerea, cu înțelegerea mea. Căz care mi s-a putut și juca totuși de timp și fost totuși mea, care
 le spus M. S. că nu eram nici o înțelegerea personală și nimic de înțelegerea în fața Său Războiul
 cu elu lui, dar că în înțelegerea și a și el înțelegerea - jorj și Său Războiul în Măria

Josko Kormilay

metale radient sau iradiaz (?), iar peste toate acestea trebuie să vaze oze pînă 72 h, este la, ju-
mătalez și trei sferturile de oră și să mai fie și strident desepțitor, cît dăune brătore să nu
fie de piele și dintr-o împletitură din aelul, metal, care să strîngă elastic în peni călăpilor.
Mai lipsește doar ecul și muzicant, cum spunea R.-M. în glorie, dîndu-și seama că toate acestea vor
fi reză pînă de bășit într-un cerz-brătore fără să devină gros ca o corpă, dar Bielle trebuie
să-i cîmșie pe constructori că Repet, fiind mare și uoie, nu fîncez să aibă un cerz de cîcoră, căli-
tățile practice primînd după celor estetice, dar că trebuie să fie garantat cu o precizie de maxi-
mum un minut pe oră, iar dacă diferențe de frecvențe n-ăr fu proze mare și garantat anti-magnet-
ic și identic, preferă să fie în aur galben sau verde, lăsînd coratole și nazale 72 apăsătoare
artisticului. ^{formei} și lui Bielle, potrivit solidității și ^{armoniei} aspectului ce cadrua, dar cerz grăvită în spatele
lui sta pe capul interior (dară ar exista) monogramă lui cu coroană: "cîră regali oficială" pe
care deslîșește o deseneză la origine cu mînz ei. Repet, în schimb, dăduse revela-mi o altă
înălțare secretă de care era și mai mîndră și bucurată, considerîndu-se pe drept "mînz jure-
lor": o mică porcă ce dădea să-i facă R.-M. fîncez ea rezumată la cîini pekinezii după ce
Crozol îi cîmpărate Dăduiei o perche de campioni mondiali pitici, iar în Elveția 72 ore
aer de pîrăz encantat storal de cei mai buni pekinezii "mînz" din Europă care pînă 72 răboi
fuseser în Anglia și Germania. Trebuie deci să revină cu campionul și compioz și creștinu
dar fîncez de alt neam ce să nu deperzească descendența și dăz creștinu 72 binevoi și
72 cedere Comuiei. Toate acestea fîncez exploatate la interio, pentru Bielle era prăbită la
plece ^{cu} zvinul, dar serviciile secrete germano-romane au interpretat misterul audientu
separate în rîșal unei plorări pripite, dintr-un motiv de boală în care nu credeau, drept
măsură politică secretă în repituri cu Aliații, din moment ce Betty rezide s-o consuleze
de boală grăvă și fîncez și o ajutase să-si facă Bogăjul, stînd în ajun cu Jimmy fîncez
72 noi. În consecință, fîncez fîncez de oze în Elveția unde a trebuit să se deplaseze în defenle
locuri, deoarece campionul trăie 72 Termitet, pe cînd viitoare lui soție sedez Tîngi Zürich
iar creștinu respectoi s-au lăsat cu pînă să-i cedere premii fîncez laugi lăstative cenise
și na politica, deli unul din ei era înălțător o Bogăzse explore și f. impetă peratnilor.
În plus, Pichi Popescu plerale cu vre-o săptămîni înainte spre a consulta tot ce nu
consultare lui în materie de medici-specialiști pentru scleroză în plîci sau multiple
scleroză și bolile de mîduză spinărie, după așezare și recomandări primite de el 72
Stockholm de mîduze și, cu renume medical: Dr. Oliver Crana. Ori în așezare de Pînă,
mai orez pe Zulu și pe un medic genevez, unul 72 Lousane și altul 72 Zürich,
72 că s-a rătăcit cu Bielle 72 Geneva și cîcorăcînd-i familie a fost invitat și a
stat 72 ei, înălțându-se alfel acolo cu Col. Div. Guillaume Fzre, Pres. Marii Repu-
blică Internațională, fîncez mîndră în Elveția, intrucît amare o fi el oze în locu lui
Guisan Geneva - Căduitor și Republică pe timpul răboiului mondial, dăcun

Joan Kretschmer

Ei urmăriseră destăinări, însă mult mai dăruet, "agitările" în jurul crizei interne
 — căruia aceste date nu s-a ajuns, cum ar fi vrut Manolea, la una externă a relațiilor cu Preș-
 dintel — pătrundă-ți se de bună seamă suspect faptul că acesta deseori, Marinescu de cîte ori
 și Rosetti o vizită ori, dar într-o lungă audiență, fuseseră primiți la vîta Conducătorului,
 iar eu deosemeni (după bombă ce o fost pentru ei înlocuirea prietenului lor cu acela pentru
 numirea cărui arăseseră deci justificate aprehensiuni cu mai două luni în urmă) și cîte timp nu
 multe ori de Juri în Palatul Externelor și că nimic nu transpune din unele misterioase întîlniri,
 Toto nevinovat și ebruitare nici față de ei culpa vinului data D.C., pe care deserviseră și confi-
dențiale de către Toma și intertextele sondajelor Generalului V. Genterberg și de mine lui Fips la
 și mai persistentele sale vizite închișitorii, la biroul meu de la Palat și de acasă, nu-i mulțumim
 căci nu le vedea și credea că acesta putea fi terribila cauză a tuturor manevrelor și mișcă-
 lor cu un substrat vădit politic ce detecturăm informatoriilor lor în legătură cu mesajul nostru.
 Primele vizite ale lui Manolea la vîta de liniștită cu privire la sprijinul ce-l soliciți protectoru-
 lui său în cazul cînd i s-ar clătina libertatea din cauza unei gestii conforme cu dorințele statului,
 și că se credea invulnerabil și nu-și mobilizase toate rezervele strategice pentru ceea ce nu se
 aștepta deloc a putea deveni atacat și decisiv pentru totuși, iar Marinescu fiind "clement la ordine"
 tot acolo, ca să-și explice nemulțumirile față de politica A.D.C. prezintă de "Conducere", oculte
 abil decoperirea obiectivelor vizate de racketul înaltului for contabilistic, despre care nici Ma-
 noleu nu a fost lămurit decît prin tîrziu prin intermediul celui Consilier C. Co. prieten,
 în prezenta votului sentinței pe care, la primirea ei prin Cati, prezentat-o imediat M.S. core-
 ctînd rezultatul distorsionat pentru cauza inculpatului, a scris pe ea "A.D.C. va trage con-
 secințele", ceea ce putea interpreta și în sensul că va fi dat în judecată, dar explicîndu-i lui
 Solovcu, pe care l-a poștit pe loc a lua act de verdict și rezoluție spre a le comunica neîntîrziat
 interesatului, că suveranul l-ar gratia de urmărirea penală din încriminamentul sa rezuț
 la orice încercare de a se disculpa pentru păstrarea slujbei regale, demisionînd într-un
 răstimp de maximum 24 ore și fără divulgare și a pricinii în afara C.R., dar vînt
 să se scula de publicitate scandalului și de ripostele țepene. Se înțelese că de mare a
 fost jocul ambelor lovituri primite dintr-o singură tranșă de piatră de Toto și Manolea,
 acesta nînd vînt să mai rezugă la ajutorul marelui moralist, care nu făcuse nimic
 despre latura curat penală a vizelor împalate proiectului său, dar intervenind totuși în interva-
 lul celor 24 de ore să-i cîștige pe Juri și Mania pentru apeluri către M.S. ca să preînșureze
 termenul și să fie influențat de ei a reuși spre rezoluție pentru motive de "oportunitate
 politică"; pe care Toto, la rîndul său, acordă să-l motiveze în probleme afaceri interne
 (ce-l adunaseră mai tîrziu ca pe autorul ei) pe Conducător a cărui aprobare de interese
 asupra soluției sa de a demisiona și el din cauze nemonstrabile, ce țineau de
 scopurile prin oculte excelente ce i-o oferă nimeniului M.H. în urma solidității

Joan Kocmut

-269-

sale cu un amic culpabil, n-a mai intervenit pe lângă Saveriu de către Saveriu
postului acestuia ca Adm. al Bun. Port. de A.S.R. Prințul Nicolae, argumentând că era mandatu-
rui general al D-ului N. Brana asupra căruia M.S. nu avea puterea jurisdicțională ce i-o confera
Saveriu în calitate de Șef al Călei Domitorre Statutul constituțional al acestora. Trez. insti-
nuta de judecătoria Toto, din Indemnul lui Mazonu, era greșită, intrat exact aceluși proble-
mă se putea în cazul Colonelului Stăvăr care avea mandatul general al D-ului Petru Cărmășan
care nu reținea ^(ca plicare) numele din primul exil. Ori Antonu i-a reținut ilegal în Stăvăr ^(ca plicare)
o acțiune împotriva Statului, pe care ar fi câștigat-o dintr-un lăptos în lăptosul de la Șg. Jiu,
obținând prin prădare ^(ca plicare) Tribunalului de primă instanță o înțelegere sentinței din lipsă părții
atacate. Dacă s-a reorganizat ^(ca plicare) procedura greșit, iar pentru a se putea baza pe un act de opus
Saveriuului, care refuză să-i retragă ^(ca plicare) mandatul lui Stăvăr (desi Stăvărul îl asigurase că avea
dreptul să-o facă) întemeindu-se pe arhiva Avocației Adm. Călei R., Petronia, un avocat
mărunț și slab, cerute ^(ca plicare) vizual consultativ al Căsuței care a răspuns că Regele și mama
el avea dreptul jurisdicțional asupra tuturor membrilor Călei Domitorre înăuntrul prăci-
belor firi, indiferent dacă se pentru ce cauză reținea ^(ca plicare) sau își pierduseră titlul prin
schimbarea numelui. Conducătorul a reușit stăruind din nou în acest pe baza aceluși act,
cerând imperios M.S. să retragă ^(ca plicare) mandatul lui Stăvăr și să-l dea ^(ca plicare) unei persoane de încredere
a lui Jiu, pentru a scăpa guvernul de pierderea provizoriului călăuză ajunge la Căsuța, dar
Saveriuul — exact ca în cazul fetei de la Predeal — își menține refuzul, permărând
reiterat, spre a-i arăta pe Antiochi la mână cu o altă rezoluție, motivul că "nu reamintesc
confecțiunile operale de stat asupra bunurilor mobile ale ex-saveriuului" (pe care, Stăvărul și
Căsuța le considerau ilegale) și nu vreau să le expun ^(ca plicare) unui proces la Tribunalul de la Hagi.
ca ^(ca plicare) fetei de la. Prin urmare, în principiu, M.S. putea f. bine să-i retragă lui Mazonu și man-
datul lui Nicolae, ca atât mi s-a părut că, în cazul acesta, reprezentarea intereselor unui membru
căruia pertinență al funcției regale de către un om compromis și fără prestij și de la persoana
și funcția Mazonu, de când devenise A.D.C., ca să răsărit mai bine produsele masei partitide
Broșteni (Saveriuul, pălăvnișii și funcții, apoi de Broșteni, dăruiri de viață etc.) trecute defuziv
în din blocul Malaxa (leptul sub firmă Domniei Proșteni (care avea veritabilă și mare
comercial din cauza calității reamintite și a prețului minim de producător etc.) creând astfel
o confuzie mai puțin importantă în opinia publică, care crede că Broșteni era tot al D.C.,
deci în contururile duble prădare cătorz putuse opera diverse măsuri de protecție. Regele n-avea
într-o să se certifice cu închinat Nicolae, care fiind mort, la Malaxa, nici să le amănă în
treburile administrației averse lui, de-afară de de mandatul reamintit, dar cerând delocu-
tarea conturilor mixte, înțelegând defuziv comun și schimbarea firmei majorității
Bodeși din blocul Malaxa, pe care Mazonu, și meșter, a schimbă-o din D.C. în
"Domniea Broșteni" și ca să dăruie pînă la sfîrșit confuzia confuziilor ca pînă
la originea ^(ca plicare) produselor, cerute înși nu-2 jure pe Saveriu căruia produselor Bro-
ștenilor erau și ele excelsite, dar mult mai tarpe fete de celelalte, de D.C.

- 270 -

[illegible]

[illegible]

ca Jca și se hotărăște să-i cheme pe ^{Soleu} Foto și Codreanu la consfătuire, întâi pe rând, ca să-l determine pe primul să nu demisiona din cauza lui Horiașcu și pe al doilea spre a ști dacă ~~trebuie~~ se credea în stare să preia interimatul în cazul înlocuirii ^{primului} lui Foto, iar împreună în cazul rămânării ^{peste} lui Foto, pentru a le da directive clare și comune cu privire la viitorul raportare la lămură militară, fie permanentă din mijlocul său de sine, fie temporară care se acuză în jurul ei. În aceste împrejurări, M.S. s-a decis, în urma unei laborioase analize, cu R.M., Jorzi și mine, a următorilor ce ar putea să aibă acțiunea propriu-zisă, a da tonitatea în chestiune luând-o înainte Comandamentului. În consecință, l-a chemat pe ^{Robetti} la Scaun, înaintea ca Horiașcu să-și fi pus planul în aplicare, somându-l să obțină imediat scrierea demisiei lui Horiașcu, pe care-i promitea să nu o accepte înainte de 4 zile, dată pe care era determinat să înlocuiască în lipsa ei și punându-i în vedere să se hotărăască pe loc dacă și menținea sau ba intenția de a se solidariza cu ^{de Vice-Prezedinte} Horiașcu, întru cât menținea sau în funcție de Horiașcu propusă ^{de Vice-Prezedinte} ca soluție convenabilă guvernului, în cazul menținerii atitudinii de solidarizare a Jca cu A.D. demisionar, trebuia efectuată înainte de ziua dată, dacă ^{de Vice-Prezedinte} Jca dorea să nu fie responsabil de înlocuirea acestuia. Repunem pe Suveran să-l în dekur pe Foto, reproșându-i că nu și făcuse dovada că respectând executarea unui I.O. și lăsându-i să repare fapta ^{immediat} înlocuirii omisiunii necorespunzătoare îndatoririlor Horiașcu și M.C., somându-l pe Horiașcu să demisioneze în scris dacă nu vroia să fie demis în mod ^{cu totu} obligatoriu pentru un Jn. Demn al C. și propunem, în plus, să nu mai fie aflat ^{parlamentar} în ^{discuții} ~~discuții~~ cu ^{cu totu} Horiașcu, cu care nu avem relații de prietenie ale lui Foto, cât și pentru ca aceste să se simtă constrâns și dacă să-și dea se că demisia este neputând, dacă nu vroia să dea ^{cu totu} se-afă-afară, mediana a avut înlocuirea efectivă decât de a cere, ^{cu totu} Foto, care se simtă nădărm pe călărie în afaceri neexecutând ordinarul și înaintea lui din ziua Jca și vizându-l Curții de Conturi, s-a dus găsit la Horiașcu și a revenit cu înlocuirea ^{raportând} lui Foto, ^{raportând} ~~raportând~~ f. Exodiat și în basorât la Jca și Horiașcu și așteptă de făcând ^{toată} ~~toată~~ dovada întru cât și menținea curând și apoi odată și din nou și-i prezintă și descrierilor la lămură ce ar avea timp să o scrie. Cum mi s-a arătat la Peșteră, m-a chemat în biroul M.C. al aparatamentului acestuia din 22 zile și apoi noră (fiindcă fusese rezolvată interior) și împreună cu corpul acestuia ^{epistolă} ce a prezentat-o Repetă la Focșani înainte ca cerea ^{ei} să fi fost bine udată. Abia atunci M.S. i-a dat a înțelegere că, dacă Jca se făcuse foarte să-l convinge pe Comandant că menținea sau era pe la mai odă și soluție, s-a putut să dea să aibă unele aprehensiuni cu privire la susceptibilitatea Comandamentului Codreanu în urma subordonării ^{tot} unui diplomat "mai înalt decât al" și la faptul că, din cauza acestor noi de S.M., Legatia germană și-a închipuit eventuale cu schimbările de la C.R. urma un dobitat politic, luându-l prin urmare, ca un altă serviciu personal cerut de Suveran și aceluia care acceptase contra dorinței sale măsura înlocuirii ^{ce o înlocuiește} multă vreme de înaintea toată cu scopul epuizării Comandamentului Comandant și Comandant, a 422 de toată influența și de puterea și aceluia spre a constrânge și epuizarea demisiei justificabile, ^{prin argumente} ~~prin argumente~~ ce în solidaritate cu mine s-a putut convinge că avem soliditate neavând pentru a mi înțelegere cu C.M. și a mi face apăsări de mână pentru

Jca și Foto

ceea ce s-a învârtit a fost, cu toate că nu avea de loc oarecând convingere și o dedus că ea
 mi-a răstălmăcit cu țigă pentru a-l pune pe Comandant în fața unui fapt împlinit, făcându-mi în
 concretizarea noastră din mână să în dram spre București o avarie clară la avaria greșită impuse
 ce n-am avut încă interesul s-o rectificăm întrucât trebuia și zece să dăm voie pe țigă în cea de
 scandal cu Bătrânul Zbir și ne dădăm să nu ca această să aibă cumva confirmarea realității
 deluza Toto, care de aceea va vorbi a două zi cu Jorgu și apoi cu Toni în sensul arătat în cele
 ce preced. T. Rosetti-Solomon a dovedit încă și cu acest prilej a fi un adevărat gentleman și
 spirit sportiv, de mentalitatea occidentală atât de admirată de R.-M. La totuși acei ce-i erau sim-
 patici, dar nedescoperind-o și celor pe care nu-i putea suferi, ceea ce de altfel nu n-am sfârșit
 să i-o și spun Jorjiei Doornie, care contribuie cel mai mult la neînțelegerile fiului ei cu el
 și la pierderea lui, după ce am aflat cu toții din toate sursele directe și indirecte că dănaul mă
 sustinute cu mai mult elan și curaj decât țigă - în fundul inimii cămărapot cu mine și pe
 bună dreptate - față de Jorjia, căminându-l complet la primă și ultimă la "audiență de lucru" la
 vilă, din 28 iunie, de după apariția neașteptată și orozom senzațională a demitei sale și numirii
 mele în M.O. din ziua zece și înăbușind astfel în fața o altă criză ce ar fi izbucnit probabil
 astfel între mine și "noua ramură a Soveranului". Norocul nostru a fost, pe de o parte, că
 Antonelii nu le grăbiseră a căuta o soluție comună de a lor pentru succesiunea la cele mai
 importante două posturi dela Palat, pentru că nu se puteau pune de acord asupra ei și că deci
 amândoi tărășăvornii convolucii une amiază dintre demitarea lui în acest scop, interpretând
 neînțelegerea lor în zilele următoare, depeze criză internă a acestuia, ca un indiciu că ea
 s-ar afla pe calea de a se potoli fără schimbări, ceea ce convenea de bună seamă și mi
 mult; iar, pe de altă parte, că țigă nu prea putea să afle soluția pe care tocmai el o înțeleg
 nici rezonabile că nu reușie singur a o impune pătrunzându-i în, și că, neavând altă ieșire
 decât aceea de a face haz de necaz, și-a înălțat-o luând față de acesta toți răspundera
 pentru succesul ei și prezentând-o prin omare și Soveranilor drept opera și victorie de, cu
 rezultatul f. ignorabil pentru el că acesta, ca și tot entuziasmul lor au fost plini de benevolență,
 de grațioasă "amenități" și amabile surse față de el la deșănț de 16 persoane (toți demit-
 tării născuți Moroleku, rabii adjutanți, Com. Bat. și Jorjia, plus Bielle ca și în fine 15 și din
 dorința M.M.L. de a sublinia altă față de țigă cât și de ceilalți demitări una din cauzele ce pledează
 în favoarea alegerii mele dintre ei) din 29 iunie, cu un plătut suprinător pentru Toni ajuns la
 locul șaptes ca să mă ducă lângă Bielle care ca neambră a Curtii trece la dreapta M.S., Elizabeth
 Blum în stînga sa, țigă la dreapta și eu în stînga R.-M. care prezida cu Regale vis à vis în cadrul me-
 sei, Coloneau de la locul celui țigă Bielle, Nelly șase lângă țigă, Toni lângă Principesa într-un grup
 mine ș.a.m.d. în ordinele le prezintă crucișe: Florian, Jorgu, Brătianu, oțeterna cu "Monsieur" și
 Jorjia la capelele drept și stînga ale "melei Soveranului" deși alături lui care e lat deosebit de înalt
 cănd Regina ei prezidarea cu el și cu ace capele înmormântate, dar neînarmate din de stînga și dreapta

Jorjia

într-o zi Marea Armă s-a plece pe front, dar pentru rezolvarea personală a unor noi probleme militare
într-o zi Marea Armă s-a plece pe front, dar pentru rezolvarea personală a unor noi probleme militare
într-o zi Marea Armă s-a plece pe front, dar pentru rezolvarea personală a unor noi probleme militare
într-o zi Marea Armă s-a plece pe front, dar pentru rezolvarea personală a unor noi probleme militare
într-o zi Marea Armă s-a plece pe front, dar pentru rezolvarea personală a unor noi probleme militare
într-o zi Marea Armă s-a plece pe front, dar pentru rezolvarea personală a unor noi probleme militare
într-o zi Marea Armă s-a plece pe front, dar pentru rezolvarea personală a unor noi probleme militare
într-o zi Marea Armă s-a plece pe front, dar pentru rezolvarea personală a unor noi probleme militare
într-o zi Marea Armă s-a plece pe front, dar pentru rezolvarea personală a unor noi probleme militare
într-o zi Marea Armă s-a plece pe front, dar pentru rezolvarea personală a unor noi probleme militare

Na se trece de trei zile până la convocarea mea telefonică de către Colonelul Davidson, în
cursul dimineții, pentru a discuta la Caducitor pentru a doua zi la ora 18, la vila Jorj. Am fost
cu cinci minute înainte, într-un coloz negru, cămăși albi și cravată neagră, fiind deja în
dolia pentru toamnă mea, și fiind în mână stăgă un "atache' case" (port-hart) în pielea de
"chagrin" neagră, pe care l-am petrecut la Timi pentru a-mi aminti că sunt el și a folosi de el
se amintesc de Herman, cu toate că era foarte susceptibilă a intra în discuție. Din saloni mare de la
etaj unde am aplecat toate celelalte mele, am fost introdus de Davidson în biroul polițist de viză și
cu ușile mari deschise spre bibliotecă lungă, f. bine concepută de decedatul Nae. Caducitorul, într-un
costum bleu-mare și cravată fantezie roșie, britanică, m-a primit scutindu-se de la Birou unde
sunt și versat către mine mi-a luat mână și m-a pus să mă așez lângă el la o
mesă joasă rotundă cu mici fotolii de piele în jur, oferindu-mi fiind a văzut că mi
apropia o stăruie, așezându-se pe mesă, începând "Marea Armă" așezându-se pe mesă, începând
le-am fost pe toate până la sfârșit. Așezându-se, palid și obosit ("neapăsător călător
mare din cauza așezării") dar bine după și, cum nu primea neobișnuit și mi-a ales reșper-
tat de dragut, am fost citit se putea mi se făcea, respectuos, așezându-se și așezându-se și așezându-se
discuție intensă, gândurile și vorbele, spre a fi cele mai potrivite răspunsuri la
clare și precise care s-a lă impresionare favorabilă și să-i amănare apăsătoare relativă
la numirea mea. A doua conversație între el și mine se "harta" așezându-se la mine pentru
el, la care i-am dat din mână și lăzăr o diapozitivă coloră din cea mai bună hirtie cu oale-
tul "Cora M.S." scrisă pe o diapozitivă (până de mine) la începutul unei mici
cuprindând un memoriu succint al întregii probleme a Fundației Repetă prezentată dinainte, și
cum stiam că-i plăcea, pe vâse puncte din care putea, de volum înegru, descria situația și situa-
tatea de la actual constitutiv, statute, Baruri, directori și administratori, volumul publicat în
până la zi ale F.R. în ordine lor cronologică, dar p. 5 și 6 măsurile luate și propunerile formulate de
guvernarea deșopte la lege de extensie cu rezultatele neridicătoare de primărie și lacune
neridicătoare și respective reverendize C.R. Bazele pe propunerile direcționare raportului

Jonathan R. J. J. J.

cu mine că, dacă se limita la discuții cu directorii și mai apoi cei doi bătrâni, se vor "întronea" într-un cerc viciat, la care a răplăcit: "Vai seri și seara." Apoi a pornit pe subiectul pentru care eram chemat, începând cu o încercare în trecut (ce se vedea și în ziua în el o veritabilă marelă) de care țineau și mi s'ar putea dovedi că erau dedați de vîndut și în stă de pînă și felul de a se ține la Palatul foștilor domni, destul de matur și călătorit pentru a înțelege că în epoca nouă poporul nu mai accepta să fie condus de sefi "terazi" și amorală, la care am încercat să-i scutec tirada confirmând că-apăsăm deosebit teorii de D-șii pe acest subiect ce mi erau bine cunoscute de la D-șii Macsonji, Ullar, Mazureu și Solescu, și chiar de la HHL care din fericire aveau caracter, concepții de viață și gusturi diametral opuse anterioarelor, dar că nu există nici un motiv a presupune că nu s-a terminat definitiv cu mentalitatea și atmosfera Curții din trecut, dar că nu s-a lăsat frînat pe temă în favoarea existinței dovezi că lucrurile nu stăteau totuși așa cum afirmam.

Extracți R.-M. nu a înțeles să interzică accesul în Palat a lui Șerariu, "administratorul-șef al Reginei Elisabeta" și o "scîrnatăvie" (cum îl poreclise corect Stoicescu într-o pledoarie la un proces în Cernăuți), numai pentru că era grec și un învîrtitor de afaceri, în sfîrșit economic al țării aveau încredere, iar Reșea continuă să aibă legături de prietenie cu Negropontii, tînărul Malaxa și Portocală, în loc să-și facă acasă un alt cerc de intimi dintr-un mediu mai înalt și cu totul străin camăriei curții și nu și-a putut găsi o altă fată ca "ibovnică" decât tot o grecă, pe cînd "scandalul Vergatti" dovedea de asemenea că "M.C. trebuie să fie un autoritar și cu pretenții care să nu se lase subjugat de o femeie cu multe calități deosebite și vîrsta periculoasă, nici condus de un fiu care abia a început să se rădă, profită de faptul că nu era oportunitate să frecventeze cursurile la Universitate pentru a nu mai studieze ^{și nu le are de la ca autodidact} nimic, dar avea în schimb de la președinte să conducă țara și să critice politică unui guvern care avea de înfruntat cele mai mari dificultăți, de rezolvat cele mai complexe probleme și de luat cele mai grele răspunderi în timpurile vîrădești în istoria neamului." Știe din "dăruirea mea" (probabil tot cel răchii al SS-ului) că fuseseam contra veșniciei regim și rîu văzută de Carol, că și pășimile de aceea la Externe și aveau bune intenții cu privire la schimbarea atmosferei de la Palat, dar erau prea tînăr pentru acest post unde trebuie un om care să nu fie doar pe plăcuța Săverșilor și să le facă toate ^{după fantezie} pe plăcuța lor, ci unul care să aibă autoritatea necesară pentru a-i contrazice și înfrunta cînd nu aveau dreptate, căci erau poporului cei ce le sperau ^{de} la toate, cece era chiar și comod în general în viață, dar era necesar și important în interesul statului și al țării să te opui tuturor capriciilor lor și să știi cînd și cum să le spui "nu", căci totul se dispăcea tuturor în lume și era mai greu de spus în viață, pe cînd ^{în} ~~ceremonii~~ de ceremonii de caracter nu-l economic ca să-și evite neplăceri. Pentru moment, în orice caz, accepta interimatul, dar mi' prevestea că n-ai tolera nici o deviere de la linia generală pe care o țineau Săverșii de la plecare tatălui ^{lui} ~~lui~~; auzisem deja că Secretar al M.S. responsabilități mai mari decât la Externe, dar acum răspunderea ce-mi încambea era mult mai importantă și grea, drept care nu trebuie să uit nici o clipă că nu mi' stătea la Palat într-o dimineață și viață de plăceri, ci într-un post cărat și greu de menținut dacă eram hotărît să-mi

Gravitoasă

fze datoriz conștient tot timpul că misiunea comportă îndatoriri mai mari față de țară decât de
 persoana Suvveranului, cel care ocupă postul sau îndeplinește funcția de prim demnitar al C.R. fiind totuși
 de toate pârziatoral intereselor generale ale națiunii în Palat, iar apoi apărătorul acestor ale Regelui;
 nici Carol I, care a fost într-adevăr un mare rege, singurul care s-a considerat primul slujitor al
 țării sale și a făcut întotdeauna în treacăt interesul neamului înaintea celui personal. El și-a cunoscut
 trebuit să-și calce cuvântul dat Kaiserului și inimă pentru a respecta acest principiu și și-a trădit
 nu a înțeles altfel rolul lui Văcărescu și meritul lui cel mare a fost că a știut să se înconjoare
 numai cu oameni de caracter, la fel ca și împăratul lor, pe care l-a cunoscut și s-a entuziasmat cu oameni
 slabi sau chiar lichizi în cazul ultimului Suvveran (se referă bineînțeles la Carol, căci Anton
 nu-l socotea pe Mihail în Regi în deplină posesie a prerogativelor și atribuțiilor acestuia) potrivit ca-
 racterului lor, care le răspundeau "da, și trăiește, la toate" mîndria sa și fi avocată M.S. și nu și
 guvernelor, dar au fost proști apărători ai Porosnei și trădători ai intereselor neamului lor.
 Faptul că nu avem aici un motiv sau interes și contrazic aceste opinii cu care eram și noi și
 declarăm totul de acord, desi în timpurile noastre eram convins că nu avem decât 50% dreptate în privința
 Regelui Ferdinand și mai ales a Reginei Mariei, dar cîntarea lor nu este dinușă inutilă despre unele
 perioade a istoriei noastre pe care o cunoaștem mai bine decât orice și devenim cazul lui de bătaie în
 judecata armărilor tutorelor lui dinastică, înțelegem eterna de mult că dinușă - care este totuși
 omenii ce-au trăit în țara lor mai intens în amintirile epocii noastre în care el ^{trăiește} ~~era~~ în
 vîrstă cea mai frumoasă a omului în plină activitate și tot de război în parte decepționante și de
 aceea prea critic pentru mîndria ^{ulterior} ~~ei~~ spreia pe Ferdinand ca slăbănog iar pe Maria origi-
 nală tubercul tendințe ce au culminat prin epuizarea feroce și destrăbîlat al fiului ei prim-
 născut, nerecunoscîndu-i "Reginei tuturor Românilor" imensele încontestabile merite politice pe care
 obia ^{trăiește} ~~calit~~ ^{trăiește} și o perspectivă mai ^{vastă} ~~rapă~~ istoriografică le vor redescoperi în arhivele secrete
 ale Cancelăriilor Londonese și pariziene și le vor da totuși vîlmă curioasă, și considerăm că
 "Unirea" fusese operă doar a soldaților români în frunte cu Averescu (pentru care avea un ade-
 rat cult, socotind că fusese nedreptățit față de Președinte pe care-l ura port ^{decu} ~~mortu~~ ^{acum într-un fel} ~~mortu~~ ^{trădător} ~~trădător~~
 primul față de dinastică) și armat de el însăși, fiindcă Regele I. Antoniu a fost acela care
 tăind un șir de telegrame lui Forch către Berthelot, la descifrarea traduceri, elia-
 bare interdicție traxoni Tulei în aprobarea ei, ceare l-a soldat cu ocuparea Budapestei și
 descomunizarea Patroșii Ungariei de Est, fără de care era conștient că Aliații se vor mîși
 cîștit din concesiile teritoriale făcute. Dar vîlmă numai și-l lăsa cu privire la unele
 impresii preconcepate și întemeiate evident pe informații SSI-iste fraudatoare, i-a spus că M.M.
 L.L. nu promiseră și nu intenționau să-l ^{învină} ~~prădă~~ ^{învină} nici odată pe Scaru în Curtea lui Vîlmă
 regale, lucru care deosebit de era reproșat amarnic de Principele Elisabete, dar că la Buda-
 unde Suvveranul era din cînd în cînd invitat și ei, de era imposibil să-i interzică prezența
 buia și că eliași lucru se-a atîrnare o timpuriu dată în Curtea cînd Elisabete și-a re-

Ioan Petruș, 1914

Se gîndie să-mi spună totuși că, printre altele, M.C. avea și obligația să vegheze asupra
 acestor aspecte ale vieții membrilor Casei Domnitoare, ale "parentelor" ce trebuia păstrate
 atât față de lumea din afară cât și înăuntrul Palatului, unde era de dorit ca Regele să
 se obișnuiească din primii ani de domnie, care erau hotărîtori pentru stilul de viață ce
 l-ar împinge și celor armitori, ca ținută și tonul acestor ce se aflau construit în focorul
 optic al privirilor nașturali, care se ~~reflectau~~ ^{reflectau} răsfățarea în cea mai mare măsură și asupra
 opiniei publice mondiale despre ea - căci popoarele se judecau unele pe altele în bună parte
 după reputația conducătorilor lor - să țină cont mai mult de gusturile celor mulți, întemeiate
 pe datinile și orînduirile specifice obștești și mai puțin de manierele caracteristice pătarii
 suprapuse din țările mai evoluate, nepotrivite mentalității noastre, îndeosebi în fața dezvoltă-
 rii ei actuale cînd poporul se trezea ^{abiz} la conștiința valorilor naționale ce dorea să le
 poartă cu mîndrie față de obiceiurile "venetiilor", ^{acestea} ~~potrivindu-i~~ se deosebi strănu, ne-
 civilizatoare și triviale, ^{mai tîrziu} modul de comportare sfidător și genul de înfățișare extravagant
 afișate de acei ce formau nota "anglo-saxonimelor" vorzute ale "civilizației heteroclite
 americane". Tîrziu el în Anglia că mamele se îngrîșeau perfect de prunci, dar nu și mai
 băteau capul cu odrăilele dele sapte ani în sus, lăsîndu-i pe băieți să fie educați numai de
 bărbați la școală și creșterea și ^{proze liberă și superfluă} ~~proze~~ fetele așezî, fiind ele înzise bune soții, dar mame rele
 și proaste gospodine: Regina Maria fusese o tipică exploratoare cu privire la proaste educație
 ce-o dădeau copiilor săi, iar mai puțin caracteristică referitor la curățenia vieții sale caje-
 pale, din ereditatea singelui ei blestemat al Romanovilor anarhici și pentru că fusese forțată
 să-l lăze de tot pe un bărbat prea slab pentru a o domina și pe care nu-l iubise niciodată. Re-
 gele semăna cu ea și deși era incomparabil mai reușit decît tatăl lui, datorită mamei
 care avea vîrste mai curată în viață și primirea ^{excețentă} educație, tîrziu și el către acea labo-
 rare molateză, apatie și trîndăvie ce erau simptomatice individuii că răz căderă cu vîrsta în
 metehmele unor atavisme de care numai stîpînirea de sine și bune influențe per-
 manente îl vor putea feri. Rolul meu principal era deci să-l pădesc de aceste penoane
 susceptibile să-i flata inclinațiile noletitoare și să-l încurajez să și creie un cerc de
 prieteni care să-i trezească ^{drăgăstă} ~~pasivitatea~~ pentru munca și biruința propriilor scrieri, căci
 poartă apoi lupta împotriva acestor ale altora mulți cu care răz avea de făcut în viața
 Acelorî ordire le dăduse sefului C.M. și "apriorizilor", ^{în special} ~~relativ~~ în stimularea intereselor
 suveranilor pentru activități serioase și folositoare. Pasionat pentru muncă nu era
 domnitorul atît ^{timp} ~~timp~~ cît nu devenea un pretext pentru a se dăltrege ocupațiilor mai
 importante pentru viitorul lui îndatoriri de Cap al Statului. Și Carol I lucra două ore
 pe zi la "dăltre", dar se scula la 5 și se calca la M. și nu pierdea ^{nic} ~~nic~~ o clipă
 pentru subiecte generale, avînd totuși ^{zile} ~~zile~~ propriuși referat pentru a face față tuturor
 obligațiilor ^{zile} ~~zile~~ de stat și Coroană, folosînd chiar și ora de călătorie pentru a se ocupa
 ^{înregistrat în registre}

Ioana Postolache

În penumbra încăperii slab luminate în amurg de ferestrele din spate Răzvit, expresia feței răvășite a bătrânului ostăz, arăta dar fără doar și poate un caracter, chiar de cele mai multe ori unul dezagreabil, ce nu se supăra ^{mai} desvâluindu-mi că era informat (deligar nu de prin bucoria R.-M. unde se vorbea enflorată, den prin ușa către coridor și micului birou din apartamentul M.S. de la Fojor, unde cu Jorin ^{Mihai} vorbea deit românește) și de faptul că la Palat era supranumit "Zburul", ci se ptingea, ce-i drept, puțin exagerat de lipsa ajutorului opoziției democrației (care-i înlesnise recent contuttele cu Alișki, de care nu mi pomenise nimic), dar totuși în Gani parte pe dreptate de coplesitorul sarcini ce o purta singur în circa de doi ani dintre cei mai furatunși și istorici noștri contemporani, pentru că nu avea partid ca Hitler, Franco, Mussolini și Stalin iar nici armată nu era a lui, poate nici chiar pe jemitate, îmi inspira sentimente de milă și compătimire, amestecate cu temerea că disentanțez lui cu Ios ar putea să ne dăunare mai mult decât să ne folosească și pe deasupra să mi se ^{spargă} cap când va descoperi că totuși eu, iar nu acela, eram de vină pentru ^{cauza} penesed în fața faptului împinut, așa că mă hotărâi să clarific eventuala lor neînțelegere izvorâtă numai din cauza mea, spunându-i: "D-le Marșez, nu știu și nu mi privesc motivele ce v-au determinat să-mi destăinați dezamțirea încercată în urma vre unei atitudinii desigur neașteptate a D-lui Mihai Arloarea față de DV, dar fiindcă ar putea fi în legătură cu remanierea de la Palat, la care nu vă dăduserăți atențimentul prealabil, țin să aduc la cunoștință DV., spre înălțurarea oricărui echivoc și restabilirea adevărului, că nu D-lă, ci numai eu port toată vina pentru publicarea prematuă a numelui mele." El s-a oprit din meri și m-a întrebat, vidit bucuria de cece auzise: "Cum aș; iz povestesti-mi cum s-au petrecut lucrurile?" Am relatat atunci în detaliu partea conversației mele cu Ios privitoare la sugestii ale lui, omițând doar paragrafele critice la adresa lui Ios, sugestii ce de a două referitoare la bucuria demisiei lui și unele câteva aprecieri asupra atitudinii Conducătorului față de Rege ce mi se părea a confirma destul de limpede temeinicia suspiciunilor bătrânului față de tînărul Arloarea, cu rezultatul de a fi tras concluzia că neînțelegerea timp de trei zile de către acesta a cheziției sale pentru continuarea Conducătorului îmi permise să propun Suvărăului ^{a pune capăt} ~~rezolvarea~~ ^{acțiunilor} ~~procedurii~~ timpăziriilor produse de intricarea lui Roșki în problema înlocuirii lui Hozoleșcu, în felul cum a ~~procedat~~ ^{procedat} Marșezul s-a îmbujorat de bucurie și, oprindu-se în felul meu înținas mîna spăzînd: "Jk mulțumesc, D-le Știrea, pentru sinceritatea mîntunistică D-tale bărbătești și care-mi dădese că Ios și Ștefan au avut dreptate să-ți salțiază candidatura la conducerea Prezidiului cu atita învențurare: explică-mi motivele îmi lămurite totul și te rog să uici elerea mea la adresa colaboratorului meu celăminat, care s-a încăpățînat a lua asupra-și toată răspunderea publicității neadeptate a numelui D-tale, spunînd că-n arme convorbirii noastre M.S. a avut tot dreptul să procedeze cum a procedat. Actul nostru de curaj și realitate te amonestează, că-măntunesc."

Ioan Hozoleșcu Ștefan

[illegible]

si 03/1967
Prezentul dosar contine
un total de 300 (trei sute)
plus 1
pe

FILĂ DE CERTIFICARE

Prezentul dosar contine un
număr de 300 file,
plus I = 301 file opis
și a fost verificat de SOGAR IANU
DATA 24.06.2010